

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka  
(2)\Ransome\_Arthur-Piktové\_a\_mučednici.PDB

**PDB Name:** Arthur Ransome-Piktové a mučedn  
**Creator ID:** REAd  
**PDB Type:** TEXT  
**Version:** 0  
**Unique ID Seed:** 0  
**Creation Date:** 23.7.2006  
**Modification Date:** 23.7.2006  
**Last Backup Date:** 1.1.1970  
**Modification Number:** 0

ARTHUR RANSOME  
PIKTOVÉ A MUČEDNÍCI  
aneb Naprosto nevíтанá návštěva

Tetě Heleně

OPT

(Tahle slova znamenají Ov řená prvotřídní teta. Na světě jsou všelijaké tety a ty hodné by všechny měly dostat od svých synovců a neteří ověření, aby se daly odlišit od neověřených tet, jako třeba od pratety Nancy a Peggy.)

Kapitola první Čeká se návštěva

„ZROVNA MOC ÚTULNÉ mi to nep řipadá," řekla stará kuchařka, když se zastavila u dveří hostinského pokoje v Jezerce a zadívala se na obrovskou lebku se zkříženými hnáty, namalovanou červenou a bílou barvou na dvou velikých kusech papíru a připíchnutou připínáčky na stěnu nad hlavou postele.

„Dorotce se to náhodou bude moc líbit," odpov ěděla Nancy, která klečela na polštáři a domalovávala jednu kost.

„Taková smrtka že se na ni má dívat, jak usíná? A ten žlutý a černý hadřík jí asi taky zvlášť do oka nepadne," řekla kuchařka a pohlédla na dvě vlaječky na malých žerdích připevněných k druhému konci postele. „Neměla jste je vyvěšené z okna, jak vám tehdy tak napuchl obličej od příušnic?"

„To je p řece vlajka M," řekla Nancy a zaklonila se, aby si pořádně prohlédla své dílo. „Oznamuje sice malomocenství a mor, ale jinou v té velikosti jsme po ruce neměly. Dorotce to vadit nebude."

„A co ten hmyz? Sle čna Dorotka si ještě bude myslet, že ho má plnou postel. Vážně nevím, kde jste něco takového viděla. Určitě ne v téhle domácnosti..." „To je přece skarab," řekla Nancy. „Vypadá spíš jako nějaký brouk," poznamenala kuchařka. „Vlastně to taky brouk je, jistý druh brouka... Brouk starý celá tisíciletí. Posvátný brouk. Egyptský. Je to vlajka na jejich novou loď."

„Nevím, co tomu řekne vaše maminka, až se vrátí a tohle uvidí. A najde takovou smrtku i v pokoji vašeho strýčka. Tak se mi zdá, že vítáte návštěvu dost divně."

„Záleží na tom, jaká návštěva to je," řekla Nancy, slezla z postele a stoupla si vedle kuchařky mezi dveře, aby na svůj výtvar lépe viděla. „Ano, nejspíš dáme ještě jednu lebku se zkříženými hnáty do nohou postele. Vypadá to bez ní trochu krotce. Hej, Peggy! Přines mi kus papíru. Udělám ještě jednu lebku se zkříženými hnáty Dorotce a jednu Dickovi." „Hlavně nepocákejte barvou koberec," nabádala ji kuchařka. „Nebojte se, nepocákám ho. Udělala jsem jen jeden cákanec na polštáři. Ale to byla čistě jen náhoda. Jinak namalujeme všechno na zahradě. Vždyť víte, jak jsme slíbily mamince, že budeme až odporně hodné. A sama to vidíte. Copak jsme zatím zlobily?"

„Jenže musím říct, slečno Lilly, že jste na to zatím ani neměly čas..."

„U všech ráhen a kosatek!" zvolala Nancy. „Jestli mi ještě jednou řeknete Lilly..."

„Dobrá, slečno Nancy..., i když podle mě je Lilly docela hezké jméno."

„Ale ne pro pirátku," řekla Nancy. „Víte přece, že Lilly mi teď říká jen prateta, a na té vůbec nesejde. Ta říká dokonce i naší Peggy Margaret."

„Já si na vaši pratetu Marii, abych tak řekla, zrovna moc nepotrpím," přiznala se kuchařka.

„Na tu si nepotrpí nikdo z nás," řekla Nancy. „Ani maminka nebo strýček Jim."

„Víte co, slečno Nancy," řekla kuchařka, „když se teď máte starat o domácnost, snad byste mohla pustit z hlavy smrtky a sejít se mnou dolů do kuchyně, jako to dělá vaše maminka, ať si trochu promluvíme o tom, co by se mělo dneska jíst. Mám tam kousek vychladlé jehněčí pečené. Pak je tam naložené vepřové a myslela jsem si, že bych udělala melasový nákyp..."

„Radši už toho nechtě," prosila Nancy. „O domácnost se začnu starat až zítra. Zeptejte se Peggy. Nebo si uvařte, co chcete. Jenom nic se škrobem nebo ságo. To prostě nesnášíme a myslím, že Dick s Dorotkou to taky nemůžou ani vidět."

Peggy přišla přes chodbu s papírem na další lebky a zkřížené hnáty.

„Tak tady ho máš," řekla. „Pojď se podívat do Dickova pokoje. Ta lebka se zkříženými hnáty se nad postelí strýčka Jima docela dobře vyjímá. Jenom se divím, že ho to samotného nenapadlo."

„Zrovna moc útulné mi to nepřipadá," řekla stará kuchařka.

A velký dalekohled jsem položila na stůl u okna. Dick si bude hned připadat jako doma."

„Ale ty další smrtky už namalujete v zahradě, vidíte?" smlouvala s nimi kuchařka. „Už takhle musím znovu povlíknout polštář."

„To není vůbec nutné," řekla jí Nancy. „Povím Dorce, že je to kapka zčernalé krve."

„Za to se vám asi poděkuje," poznamenala kuchařka a sešla dolů do kuchyně.

Nancy a Peggy zůstaly samy s kuchařkou v Jezerce vlastně kvůli jednomu zápalu plic. A Dicka a Dorotku Callumovy zase zdržely písemné zkoušky. Zápal plic si těžce odstonala paní Blackettová, a lékař jí proto nařídil, aby si někam vyjela a pořádně si odpočinula. Její bratr Jim, obvykle známý jako kapitán Flint, ji vzal na výlet po moři a podnikl s ní plavbu kolem skandinávských břehů. Museli však odjet i na prvních deset dnů letních prázdnin, a o tom nechtěla paní Blackettová zpočátku ani slyšet. Kapitán Flint jí však vysvětlil, že by bylo mnohem horší, kdyby zkazila ostatním celé prázdniny tím, že by se nakonec sesypala, a tak paní Blackettová uznala, že jejím dcerám nikterak neuškodí, když budou jednou samostatně hospodařit v Jezerce. „Však jim náramně prospěje, když k tomu dostanou možnost," ujistil ji kapitán Flint. „Kuchařka už se postará, aby se pořádně najedly, a Timothy Stedding bude tou dobou zrovna bydlet na hausbótu a určitě půjde co chvíli do dolu a zase zpátky. Obden se u nich může zastavit. Uvidíš, že se budou mít skvěle." Pak přišla zpráva, že Dixonovi nemohou tentokrát ubytovat na svém hospodářství Dicka a Dorotku Callumovy, protože už mají plno jiných letních hostů, a profesor Callum že musí ještě čtrnáct dní opravovat v Londýně písemné zkoušky. A tak pozvala paní Blackettová Dicka a Dorotku, aby přijely za Nancy a Peggy. „Dick je rozumný chlapec," řekl kapitán Flint, „a Dorotka má taky hlavu na pravém místě. I když jsou mladší než naše děvčata, třeba je trochu usměrní, a Dick může v lecčems pomoci Timothymu." Než se vydali na cestu, zajela ještě paní Blackettová za Nancy a Peggy do školy. „Ne abyste moc řádily," řekla jim dost pochybovačně. „Kdybych měla jen trochu pocit, že se může něco stát, raději bych zůstala doma. Nevím, co by tomu řekla teta Maria, kdyby se dověděla, že vás nechávám samotné."

„Budeme krotké jako ovečky," slibovala jí Nancy. „Jen jed', mami, a ať je ti zase dobře. Budeme tak hodné, že nás nikdo ani nepozná. A než se zas vrátíš, všechno to divočení si nastrádáme a dáme pořádně zabrat strýčku Jimovi." Ted' tedy přijely ze školy a těšily se, jakými budou vzornými hostitelkami. Nic, vůbec nic se nesmí stát, aby maminka litovala, že jim svěřila na starost celou domácnost. Za chvíli se Nancy a Peggy vrátily do domu k obědu a oba nové exempláře lebky a zkřížených hnátů nechaly rozložené na trávníku a zatížené kameny, aby neulétly a pěkně uschly na horkém srpnovém slunci. Vykládaly si o loďce, kterou objednal strýček na prosbu profesora Calluma pro Dicka a Dorotku, a jenom doufaly, že už je hotová, aby si na ni posádka trochu zvykla, než se objeví Vlaštoky. Ty měly přijet za čtrnáct dní do Cesmínového háje na druhé straně jezera.

„Timothy v čera povídal, že do dneška asi tu loď nedodělají," řekla Peggy.

„Zajdeme se na ni podívat cestou z nádraží," navrhla Nancy. „Určitě se už nemůžou dočkat, až ji uvidí," řekla Peggy. „Poslyš,

Nancy, myslíš, že to bude velká sláva, když ji spustí na vodu?" Na to však už jí Nancy neodpověděla. V hale zazvonil telefon. „Kdo to jen může být?" „Nejspíš volá někdo kuchařku. Asi řezník." Zaslechly zařinčení, jak kuchařka položila nákypovou mísu na stůl v předsíni. Pak ji slyšely, jak mluví do telefonu.

„Haló... Haló... Říkal Jste telegram...? Cože? Paní Blackettová tu není... Slečna Lilly Blackettová... Počkejte chvíli... Nezavěšujte, prosím vás, hned ji zavolám..." Nancy však už vyskočila ze židle. „Je to telegram, a pro vás, slečno Lilly..." I v této tak napínavé chvíli Nancy zahrozila na kuchařku. „Pro slečnu Lilly Blackettovou," opakovala kuchařka pevně.

„Přesně tak to povídali." Nancy už stála u telefonu v hale. „Ano... Peggy, nedupej jako ve stáji...! Vůbec vás neslyším... Momentik, hned si seženu tužku... Hej...! Podej mi tužku, Peggy...! Už je to dobré... Jsem připravená... Čtete dál... Odpověď že je zaplacená...? To jsem už slyšela... S adresou se nezdržujte... Jste... samy... v... Jezerce... kdy... se... vrátí...vaše... matka... Maria... Turnerová... Ježkovy oči! Promiňte. To nic. To jsem říkala někomu jinému. Ano... Mám to. Odpověď pošlu tak za minutu za dvě. Mockrát děkuju." Nancy zavěsila. „Ježkovy oči!" řekla znovu. „Propána! To je prateta. Nějak se domákla, že maminka odjela."

„A co je jí po tom?" řekla kuchařka. „Pojďte si klidně sníst ten nákyp. Nemáte proč si dělat starosti. Slečna Turnerová je odsud na míle daleko. A vaší mamince už nemůže nic překazit."

„Jenže jí musíme odpov. edět," řekla Nancy. „Odpověď už je zaplacená." „Na to je času milion," řekla kuchařka. Nancy se pustila do nákypu a mezi jednotlivými sousty něco škrábala na papír. Celý list zápisníku měla popsaný různými telegramy, ale žádný jí nepřipadal dost vhodný. „Hlavně ji musíme uklidnit," říkala. „Jenže jak to stěsnať do dvanácti slov?" „To ani nejde," mínila Peggy. „Nestačilo by nám na to ani dvanáct tisíc slov," uznala Nancy. „Ale něco podniknout musíme. Copak to nechápeš? Jede po mamince, a ne po nás. Jste samy v Jezerce? Úplně to srší nesouhlasem."

„Vždyť tady nejsme samy," řekla Peggy. „Napiš jí, že tu je s námi kuchařka."

„Dvanáct slov!" zadumala se Nancy. „A jen na adresu se spotřebují čtyři. To nám na všechno ostatní, co jí musíme dát vědět, zbývá jen osm." Vyškrtala několik slov z posledního telegramu, který si napsala nanečisto, tři přidala a potom přečetla, co z toho vzniklo. „Samy ne, s kuchařkou. Maminka se vrací třináctého. Nancy." Místo „se vrací" můžeš dát „přijíždí," radila jí Peggy. „A poslyš, nepodepíšeš se pratetě radši Lilly?" Nancy se ušklíbila, přeškrtla podpis „Nancy", napsala místo něj „Lilly" a ušetřila jedno slovo tím, že napsala „přijíždí". Peggy si telegram přečetla. „Jenomže prateta si pomyslí, že jsme tu samotné. Bude číst: „Samy, ne s kuchařkou", protože nikdo se nebude namáhat, aby tam udělal čárky."

„Tisíc láte ř!" zvolala Nancy a znovu telegram přepsala. „Nejsme samy. Máme kuchařku. Maminka přijíždí třináctého. Lilly. Pchá, Lilly! Tak to je i s adresou dvanáct slov." Ukázala telegram kuchařce. Kuchařka si jej slovo od slova nahlas přečetla. „Měla byste jí napsat, že vám v úbec nic neschází," řekla. „To by mi tam přibýlo moc slov," namítla Nancy. „Ale snad bych jí to napsat měla. Po těch slovech „Máme kuchařku" připišu: „Všechno je bezva."

„To ale není spisovné," namítla Peggy pochybovačně. „Určitě se jí to zamlouvat nebude."

„Tak tam dám „Všechno je v pohodě'," navrhla Nancy. „Ale to by se jí asi taky moc nelíbilo. Napišu jenom: „Je nám dobře.' Tři slova. Stejně přijdou jen na tři penny. A to rozhodně stojí za to. A zaplatí se to až s telefonním účtem. Maminka se jistě nebude zlobit." Zamířila k telefonu a s ní i Peggy a kuchařka, i když už žádnou z nich nenapadlo, čím by se dal telegram ještě vylepšit. Nancy zavolala centrálu, požádala, aby ji spojili s telegrafní kanceláří, udala číslo Jezerky, vysvětlila, že chce odeslat předem zaplacenou odpověď na telegram, nadiktovala adresu slečny Turnerové v Harroguatu a přečetla poslední verzi: „Nejsme samy. Máme kuchařku. Je nám dobře. Maminka přijíždí třináctého. Lilly." Po čkala, dokud jí úředník od telegrafu nezopakoval celý text, potvrdila, že telegram je v pořádku, a zavěsila. Potom pohlédla na kuchařku. „Snad jsme to napsaly dobře," řekla. „Každopádně nejlíp, jak se jen dalo."

„Líp jste to ani říct nemohly," ujistovala ji kuchařka. „Ale jedno vám povím, moc ráda bych si od plíc promluvila s tím zvědavcem, co do všeho strká nos a stará se o věci, po kterých mu nic není, a dal vědět slečně Turnerové, že vaše maminka odjela."

„Teď už nám prateta uškodit nemůže," řekla Nancy, „ale vsadila bych se, že jak se maminka vrátí, přihrne si to sem a dá jí co proto."

„To už bude mít maminka prázdniny za sebou, tak jí to nebude ani tak vadit,"

řekla Peggy. „Aspoň ne tolik, jako kdyby všechny ty řeči musela poslouchat ještě před odjezdem.“

„Čert aby už vzal tetu Mariu!“ zvolala Nancy. „Zasloužila by přivázat ke kýlu. A upéct, usmažit nebo uvařit.“

„Telegram jste už poslala, tak pusťte tetu z hlavy,“ domlouvala jí kuchařka.

„Čas letí jako voda a máme ještě plné ruce práce, než ti dva přijedou.“

„Páni draží!“ řekla Nancy. „Ještě štěstí, že ten protiva, co prozradil pratetě, že maminka odjela, jí aspoň nedal hlášku, že čekáme návštěvu.“

„Uvidíte, že tu ty hosty budete mít, než se na ně stačíte připravit,“ řekla kuchařka. „Měla byste některá zaběhnout k paní Lewthwaitové a poprosit ji, ať vyřídí Billymu, že ho budeme potřebovat, aby nám někam zajel autem.“

„Přece na ně nebudemečekat s hadimrškou,“ zděsila se Nancy. „Dick s Dorotkou určitě nestojí o to vozit se autem kolem jezera. Chtějí se přece přelavit. A taky se už nemůžou dočkat, až uvidí svou loď.“

„Ale co Jejich zavazadla?“ „Moc si jich jistě nepřivezou. Zavezeme jim bagáž autobusem k přistavišti parníků.“ A co když budou mít zavazadel, že je ani neunesete?“ „Tak jim pro ně může zítra zajet hadimrškou Billy Lewthwaite. Ale teď sebou hoď, Peggy. Ještě jsme ani nedodělaly tu výzdobu. A musíme připravit v loděnici místo pro Skaraba. A na Amazonce nemáme ještě ani všechna ráhna a lana.“

„Hlavně nesmíte přijít pozdě na nádraží,“ nabádala je kuchařka. „Kdepak, budeme tam včas. Poběž, Peggy. Černá barva už jistě uschla.“

#### Kapitola druhá Návštěva přijíždí

V JEZERCE SE PŘIPRAVOVALY Nancy a Peggy na návštěvu a vlak k severu, který se bez zastavení řítí všemi stanicemi kromě těch největších, přivázel zatím Dicka a Dorotku. Dorotku doprovodila v Londýně maminka na Eustonské nádraží. Dick jel rovnou ze školy a přistoupil do vlaku v Crewe, ale než našel vagón, který jel až na místo, a zahlédl, odkud na něj z okna mává Dorotka, musel zoufale pádit řádný kus po nástupišti. Chvilí si sdělovali všechny novinky a radovali se, že smějí jet rovnou do severní Anglie a nemusejí se těch prvních čtrnáct dnů prázdnin mořit v Londýně, a pak si Dick otevřel kufřík a vytáhl z něho nějakou útlou modrou knížku — bylo to Plachtění od E. F. Knighta a chystal se, že si je cestou pořádně pročte.

„Co tam máš za další knihy?“ ptala se Dorotka. „Kapesní atlas ptactva,“ odpověděl Dick, „a Co se vyskytuje v tomto kraji...“

„Vážně?“ protáhla Dorotka. „A ke čtení vůbec nic?“ „Tu knížku o plachtění by sis zrovna měla přečíst,“ řekl jí Dick. „Možná je už dneska večer spustíme Skaraba na vodu a byla by hrozná ostuda, kdyby nás Nancy a Peggy viděly, jak děláme chybu za chybou.“

„Já mám roze čteného Mořského jestřába,“ řekla Dorotka. „Dalekohled, kompas, mikroskop a sběračská krabice,“ říkal si Dick, jak se ještě jednou přesvědčoval, jestli nezapomněl na nic důležitého. „A tohle je všechno, co sis vzal na sebe?“ zeptala se ho Dorotka. „Nic víc potřebovat nebudu,“ řekl Dick, zavřel kufřík a vstříhl jej pod sedadlo. „Stejně se mi sem už nic nevešlo. Všechno ostatní jsem poslal domů.“

„A jedl jsi v úbec něco? Maminka říkala, ať se cestou ve vlaku naobědváme.“ „Obědval jsem v Crewe. Měl jsem tam sedmatřicet minut času, než přijel tvůj vlak.“

„Výborně,“ řekla Dorotka, a jak vlak uháněl k severu, pustili se oba do svých knih.

Dick četl pomalu, ale Dorotka rychle. Dick si třikrát pozorně přečetl kapitulu o teorii plachtění a potom kapitulu o malých loďkách. Nato se vrátil ke kapitole o uzlech a pokoušel se každý z nich uvázat kouskem provázku a být přitom dost zdvořilý a zároveň i pevný vůči starému pánovi, který seděl na vedlejším sedadle, o uzlech nevěděl o nic víc než Dick, ale pořád mu chtěl předvádět, jak se vážou. Vtom vlak naposled zpomalil a Dorotka zavřela s povzdechem Mořského jestřába.

„Nakonec všechno dopadlo dobře,“ řekla. „Ten hrozný bratr se musel přiznat a každý se dověděl, že vraždu nespáchal sir Oliver. Dicku! Tamhle je jezero! Už tam skoro jsme.“

Honem vstříhali knížky do zavazadel. Ještě v Londýně dala maminka Dorotce korespondenční lístek, na kterém už byla napsaná adresa, aby ho odeslali hned z nádraží, a Dorotka na něj teď naškrábala: „Dojeli jsme dobře, Dick a Dorotka.“

Vlak s trhnutím zastavil. Starý pán se s nimi rozloučil a vystoupil na peron, a vtom už Dick s Dorotkou zahlédli, jak se zástupem prolétají červené čapky Nancy a Peggy. „Ahoj, Skarabové!“ volala Nancy. „Nazdar!“ volala Dorotka. Nancy se však najednou rozpomněla na něco, na co na chvíli do čista zapomněla, a začala se chovat úplně jinak. „Jsme velmi rády, že vás zas jednou vidíme. Pevně doufám, že jste měli příjemnou cestu.“ Dorotka na ni vyvalila oči. „Ano, děkuji mnohokrát,“ odpověděla potom. „Je od vás velmi laskavé, že jste nás pozvaly. A jsem skutečně ráda, že jsme mohli přijet.“ Pochopila, že Nancy sice dokáže být skvělou pirátkou, ale teď vystupuje coby hostitelka. Nancy se rozesmála. Takové zdvořilůstky by přece nikomu nevystačily na víc než na pár vět.

„Hoďte sem tu bagáž,“ řekla. „A další kufr taky.“ Spojenými silami sundaly s Peggy oba kufry na nástupiště. „Víc jste si toho nepřivezly?“ zeptala se Nancy. „Ne,“ odpověděla Dorotka.

„To jste udělali dobře. Aspoň to snadno zvládneme. Kuchařka si myslela, kdovíkolik přivlečete zavazadel. Chtěla sem pro vás poslat Billyho Lewthwaita s hadimršskou. Ale pojďte už. Vezmeme vždycky dva a dva dohromady jeden kufr. Musíme je naložit do autobusu.“ „Jedeme na přístaviště parníků,“ vysvětlovala Peggy. „Skarab je už hotový?“ ptal se Dick. „Určitě už bude, aspoň skoro hotový,“ řekla Nancy. „Za chvíli se to dovíme. Cestou sem jsme se tam nestačily zastavit. Taktak jsme to stihly k vlaku. Koukněte! Táhle je Timothy. Myslela jsem, že to promešká.“

„Zmačkaný klobouk!“ zvolala Dorotka, která ho zahlédla zároveň s Nancy, hubeného dlouhánka ve starém tvídovém klobouku, jak se k nim teď prodíral davem. „Už mu tak ani neříkáme,“ pověděla jí Peggy. „Poslední dvoje prázdniny jsme se snažily trochu ho ochočit,“ řekla Nancy.

„Ještě pořád se před každým stydí, jenom před námi ne,“ smála se Peggy. „Jen se podívejte, jak tam okouní a všichni ti sedláci si klidně stojí a baví se. Kapitán Flint by mezi nimi prorazil, než bys řekl švec.“

Dlouhán je však zahlédl, zamával na ně a za chvíli stál vedle nich. „Tak vás vítám, společníci,“ řekl. „Přijel jsem si obstarat nějaké zásoby a řekl jsem si, že se zároveň podívám, jestli jste doopravdy přijeli. Ukažte, postarám se vám o zavazadla.“ „Jak pokračujete v dole?“ zeptal se ho Dick. „Není to špatné. Už jsme prorazili na jedenácti místech na žílu a

získali jsme pár vzorků. Jimříkal, že mi pomůžete s rozbory.“ „To bych moc rád,“ řekl Dick. „Poslyšte,“ ozvala se Nancy, „přece ho neposadíte k takové smrduté práci, když zrovna dostali novou loď.“ „Ledaže by o to sám stál. Ale slíbil jsem Jimovi, že ty rozbory

udělám, než se vrátí.“ „Pořád přece nemůžeme plachtit,“ uznala Dorotka. „Nancy by plachtila celé dny, jenom kdyby to šlo,“ zasmál se

Timothy. „Chcete udělat kvantitativní, nebo kvalitativní rozbory?“ zeptal se Dick. „Ve škole jsme zatím měli jen kvalitativní.“ „Kvantitativní,“ odpověděl mu Timothy. „Víme přece, co tam je,

ale chceme zjistit, kolik je toho na unci.“ „Ten autobus nám ještě ujede,“ popoháněla je Nancy. „Ale neujede,“ řekl Timothy, a když Dorotka hodila korespondenční lístek do schránky u pokladny, namačkal se jich všech pět na poslední čtyři volná sedadla v nádražním autobusu a průvodčí jim našel místo na kufry. Autobus rychle vyjel ze stanice před nádražím a ujížděl vesnicí k přístavnímu můstku parníků. „Kdy začneme s těmi rozbory?“ ptal se Dick. „Zítra mám co dělat na hausbótu,“ řekl Timothy. „Pozití se chystám do dolu. A popozítí se můžeme pustit do rozborů.“ „Ale jedině když bude úplně bezvětří,“ upozorňovala Nancy. „Jestli se chcete podívat na svůj důl, můžete se mnou zajít pozití

na vysočinu. Cestou se pro vás zastavím.“ „Poslyšte, vždyť oni mají svou loď,“ namítla Nancy. „Jenže od loňského léta důl neviděli,“ řekla Peggy. „Moc na něm ani vidět není,“ řekl Timothy. „Nejzajímavější je ta práce, do které se chceme pustit s Dickem v pracovní vašeho strýčka.“

„Jenom tam nasmradíte,“ poznamenala Nancy, ale Dick s Timothy se po sobě podívali a potají se usmáli.

U přístaviště parníků vystoupili z autobusu a Timothy jim vynesl zavazadla na malý přístavní můstek. Byly tam připoutány dvě loďky. Jedna byla Amazonka a na stěžni jí vlála pirátská vlajka s lebkou a zkříženými hnáty. Druhá byla stará veslice, obvykle přivázaná k odražečům kolem hausbótu kapitána Flinta. Měla zád

plnou baličků, protože Timothy si vlastně přijel nakoupit zásoby. Ted' odvázel své poutačí lano, nastoupil do loďky a vytáhl vesla.

„Uvidíme se pozít ří," řekl. „Když nebudete mít chuť, nemusíte se mnou do dolu chodit, ale stejně se u vás zastavím."

„To se ani nezajdete podívat na jejich loď?" ptala se Nancy. „Ted' ne," řekl Timothy. „Mám moc práce. Nevím vůbec, co dřív. Však ji jistě brzy uvidím, až si to kolem nás poplachíte a vrazíte Jimovi do čerstvě natřeného hausbótu."

„To se nám stát nemůže," řekla Nancy. „Vzpomínáte si, jak Jsme si to loni v létě přifřelci a poslali vás a strýčka Jima po prkně? Než jste vůbec zjistili, že jsme nablízku, tak už jsme vylezli na vaši loď a hnali si to do kajuty."

„Stavím se u vás pozít ří ráno," řekl Timothy. „Tak ahoj, společníci!"

„Na shledanou," odpov. ěděli a dívali se za ním, jak se opírá do vesel a cestou do zátoky Hausbótu vesluje pořád dál a dál mezi Dlouhým ostrovem a mysem, na kterém stojí kůlny loďářských dílen.

„On v ěbec o loď nestojí," řekla Nancy. „Vždycky říká, že by nejradši chodil pěšky. Strýček Jim tvrdí, že zato v horách je prvotřídní... Na ty je zase strýček Jim moc tlustý... A taky říká, že každý přece nemůže být vodomil. Tak pojď, Dicku. Timothyho sis užil až dost. Naskoč si. Sedni si na kufry a Peggy s Dorkou budou sedět na zádi. Já povesuju přes zátoku."

Za p ět minut už Amazonka pomalu přistávala u jednoho malého můstku, jaké vybíhají od loďnic. Ať už byla ta nová loďka, kde chtěla, rozhodně ji neviděli nikde na vodě. Starý loďářský mistr je zahlédl, jak veslují ke břehu, a vyšel jim naproti na můstek.

„To ještě ě nemáte tu loď hotovou?" ptala se ho Nancy. Starého loďáře ani nenapadlo, že by se snad měl omluvit. „Asi se na ni budete chtít podívat," řekl a uvázal poutačí lano Amazonky. „Ale musíte ještě počkat, než jí zaschne fermez. A plachta se taky teprve dodělavá. Suším ji teďka na půdě."

Vedl je do k ůlny a Dick s Dorotkou poprvé uviděli první loď, která jim kdy patřila. Ležela obrácená dnem vzhůru na podpěrách, spodek se jí leskl hladkým černým nátěrem a boky se zlatistě blyštěly na sluníčku, které sem pronikalo vraty.

„Opravdu m ěří jen čtyři metry?" ptal se Dick. „Vypadá mnohem větší."

„D ělali jsme, co jsme mohli, aby byla skoro stejná jako vaše loď," řekl starý loďářský mistr Nancy. „Aspoň pan Turner povídal, že tak si to taky přejete. Nejspíš si chcete zazávodit."

„Jist ě, jistě," přisvědčila Nancy. „Ale prázdniny už začaly a oni ji chtějí hned. Jak vidím, měl strýček Jim docela pravdu. Víte, co povídal?" „To věru nevím." „Že prý ta loď bude určitě hotová pozdě, protože ze všech loďářských mistrů dodělal včas své plavidlo jedině Noe, a ten si pospíšil jen proto, že věděl, že by se jinak utopil."

„Copak pan Turner, ten si vždycky potrp ěl na legraci," řekl staroch. „Tak kdy bude ta loď hotová?" naléhala Nancy. „Potřebuje ještě naposled napustit fermezí... nějaké to lanoví... pak ještě jednou přetřít vesla... a kotva by měla dojít ráno... Můžete mít loď pozítří. Nebo spíš popozítří."

Dick si klekl na zem, aby se podíval na loď zespoda, a Dorotka, která nemohla ani uvěřit, že se skutečně dívá na svoji vlastní loď, natočila hlavu, aby si přečetla její jméno Skarab, vepsané teď vzhůru nohama do lodního boku. Dick zase vstal, zahlédl kormidlo, opřené o stěnu kůlny, a potají stiskl jeho páku.

„Na n ějakém tom dni už nesejde," řekl. „Nechceme ji spouštět na vodu, dokud nebude opravdu hotová." Obrátil se k Nancy. „Zítra si můžeme vyrazit na vysočinu, takže stejně nebudeme marnit čas."

„Zítra a pozít ří ji tady ještě necháme," řekla Nancy. „Ale popozítří si pro ni přijedeme." Tvrď se zadávala na loďářského mistra. „To už snad hotová bude, ne?" „To určitě." „Jestli ne," řekla Nancy, „tak na vás sice nemůžeme přivolat potopu, ale tuhle k ůlnu vám spálíme, že budete jen mrkat." „To by nám vůbec nevadilo," řekl starý loďář. „Ale nebude to zapotřebí. Pozítří už máte loďku na vodě a bude tu na vás čekat." S plachtou napjatou a jižním větříkem za zádi plula Amazonka rychle nazpátek přes zátoku Ria a pak zamířila přímo k ostrohu Jezerky, kde piráti také vztyčili na počest návštěvníků na stožár svoji vlajku. Dorotka a Dick si chvílemi zakormidlovali, čistě jen aby se rozpomněli, jak se to dělá. Často už plachtili tady na jezeře i na norfolkských vodách, ale když teď měli za dva dny dostat svou vlastní loď, připadalo jim to jako něco úplně jiného. A skoro rok už nebyli v severní Anglii. Kolem dokola se tyčily kopce, tu a tam porostlé nachovým vřesem, a zářily ve večerním slunci. Po jezeře pluly i

jiné lodě. Ze zátoky Ria vyplouval parník, a jak si to kolem nich vrčel cestou k nejzazšímu cípu jezera, div se nepřevrátili s lodí v brázdě, kterou za sebou nechával. V dálce byl vidět štít Kančenžangy. Někde za nižšími vrchy jižně od toho vysokého štítu ležela vysočina, kde loni hledali zlato, našli měď a nakonec museli bojovat s požárem na vřesovišti. Když se zadívali za sebe přes zátoku Ria, viděli na obzoru zelené svahy. Ať se podívali kam chtěli, vždycky jim něco připomnělo stará dobrodružství.

Nancy zřejmě pochopila, na co Dick a Dorotka myslí. „Poslyšte," řekla jim, „tentokrát se do žádných dobrodružství pouštět nesmíme, aspoň dokud se nevrátí maminka a strýček Jim. Slíbily jsme to. Ale za jedenáct dní jsou tu a pak přijedou i Vlastovky, a když budeme mít tři lodě a všechny ty stany, vymyslíme si něco skvostného. Ale do té doby si musíme dát pořádně pozor, aby se zaručeně nic nestalo." „Už to že jsme tady, je báječné," řekla Dorotka. „Ale na loděky samozřejmě smíme," ujistěvala je Nancy. „Stejně nebudeme mít na dobrodružství čas," řekl Dick. „Dostaneme přece Skaraba. A já mám spoustu práce s Timothym. A už vykvetl vřes. Slíbil jsem jednomu kamarádovi, že se mu pokusím obstarat housenku bourovce ostružinového, a ty se někdy přece najdou ve vřesu. A taky si musím sestavit seznam ptáků. A vidíte. Už se jeden objevil. Však jsem doufal, že ho zahlédneme." Vytáhl zápisník, napsal si „kormorán" a díval se za tím velkým černým ptákem letícím nízko nad vodou, dokud mu nezmizel ve stínu západních kopců.

„Moc a moc se toho dá podniknout i bez dobrodružství," řekla Dorotka. „Co se dá dělat," povzddechla si Nancy. „Věděly jsme, že vám to nebude vadit," řekla Peggy.

„A aspoň už víte, co čekat."

Zabo čili kolem ostrohu a vpluli rákosím při ústí Amazonky na řeku. Hřeben, který se zvedal na ostrohu, je skryl před větrem. Spustili plachty, vytáhli střední ploutev a pomalu veslovali proti proudu k staré loděnici Jezerky. Nad vjezdem tu byla namalovaná lebka se zkříženými hnáty, teď už sice dost vybledlá, ale pořád ještě znatelná.

„Snesla by ještě trochu barvy," uznala Nancy, když si povšimla, nač se její hosté dívají. „Kde je jachta?" zeptal se Dick, sotva nahlédl do loděničky.

„Vsazují do ní nové prkno," řekla Peggy. „A to je pro nás jen výhoda, protože se sem aspoň vejde Skarab," dodala Nancy. „Už jsme mu připravily místo. Pozor na hlavu, až budu sundávat stěžeň..."

„Pěkně vám lodičku schováme mezi ty odražeče," řekla Peggy a Dick s Dorotkou se zadívali na odražeče z lanoví a v duchu už viděli, jak si tam bude hovět jejich lodička.

Připoutali Amazonku a pak všichni čtyři společně odnesli kufry přes trávník do domu.

„Už jsou tady!" volala Nancy a stará kuchařka vyšla z kuchyně, aby se s Dickem a Dorotkou přivítala, přeptala se jich, jestli měli příjemnou cestu, řekla jim, jak od loňska vyrostli, a připomněla Dickovi všechny ty talíře, které rozbila, když tehdy seřídil zvonek a ji hrozně vylekalo, jak ti holubi zvonili.

Dicka se zmocnil podivný pocit, že odsud snad ani neodjeli. Nad telefonem v hale, přesně na místě, kde visela loni, byla připíchuta kartička plukovníka Jolyse s telefonním číslem pro případ, že by někde na vřesovištích hořelo. Dick ji ukázal Dorotce.

**POZOR SUCHO! NEBEZPEČÍ OHNĚ NA VŘESOVÍŠTÍCH!** V případě požáru volejte Vřesové úbočí 73 T. E. Jolys

Nancy se zasmála. „Letos nebude mít co dělat," řekla. „Pořád prší. Starý Jolys se asi modlí, aby někdo založil schválně požár. Žádný telegram už nepřišel?" zeptala se a obrátila se ke kuchařce. „Ne," odpověděla kuchařka. „Jeden úplně stačí." „Výborně," řekla Nancy a hned to vysvětlila Dorotce. „To jenom naše prateta. Nějak si zjistila, že naše maminka odjela, a poslala nám telegram. Ale

hned jsem ji uzemnila. Pojdte se mnou nahoru a podívejte se na své pokoje."

„Tak co tomu říkáte?" zeptala se Nancy, když prudce otevřela dveře. Na chvíli zavládlo užaslé ticho. „Jestli chcete, můžeme ty smrtci hlavy v mžiku sundat," řekla

kuchařka. „Já bych pod nima taky nerada spala." „Ale vždyť jsou úplně nádherné," nadchla se Dorotka. „Mají vám připomínat, že pirátský život a všechno to kolem se

odkládá jenom nakrátko," řekla Nancy. A vtom zahlédla Dorotka vlajku s tím broukem. „Dicku! Dicku!" zvolala. „Udělalý nám vlajku na Skaraba. Myslěla jsem

na to ve škole taky, ale dost dobře jsem si s ní nevěděla rady." „Ušila ji Peggy," řekla Nancy. „Já jenom udělala žerd." „Mockrát děkujeme," řekli Dick s Dorotkou jedním dechem. „Ale je ten brouk správně?" ptala se Peggy. „Nejsem si moc jistý, jestli má dobře nohy," řekl Dick. „Skarabové se obvykle dělají z hlíny anebo z kamene a nohy mají myslím skrčené pod tělem." „Ale náš skarab je živý," řekla Dorotka. „Samozřejmě," souhlasil rychle Dick. „A ty nohy má přesně, jak

je má mít." Pak se šli všichni podívat do Dickova pokoje, a přestože Dick moc obdivoval obě lebky, ještě víc ho nadchl dalekohled. Vždyť jeho byl ve srovnání s ním úplně maličký. „Víte, že je odsud vidět velký kus oblohy?" řekl Dick. „Ještě dneska večer se podívám na hvězdy."

„Než se tak setmí, budete dávno spát," poznamenala kuchařka, jak stála ve dveřích. „Slečno Nancy, mám hotovou večeři, a všichni by se jistě už rádi najedli."

„Dobrá," řekla Nancy a honem se zase rozpomněla, že má na starosti celou domácnost. „Určitě si budete chtít umýt po cestě ruce. Jakmile se vám to jen bude hodit, sejděte prosím dolů."

Při večeři seděla v jídelně Jezerky Nancy v čele stolu, Peggy proti ní a hosté po obou stranách. Jak řekla Dorotka později Dickovi: „Nikdo by jakživ nevěřil, že Nancy dokáže být tak zdvořilá." Bylo úplně jasné, že přes všechny ty lebky a zkřížené hnáty i přes ty plány do budoucna jsou zatím jenom tichá společnost, kdy napravení piráti baví své nadmíru civilizované hosty.

Po večeři se jim však přece jen začaly vřít vzpomínky na minulost. Dick se zamyslel, co všechno má udělat s Timothyem, a chtěl se podívat do pracovny kapitána Flinta. Hostitelky je zavedly do strýčkova pokoje a tam se všichni dali do hurónského smíchu — vzpomněli si na hubeného dlouhánka, který je dnes čekal na nádraží, a nemohli se vynadávat na posadu, kterou pro něho vyrobili, když ještě mysleli, že je to nejspíš pásovec. Posada teď sloužila jako botník, ale pořád ještě na ní vepředu bylo na dvířkách napsáno Timothyho jméno. Všem jim to samozřejmě připomnělo holubí poštu a honem se šli podívat do dvora na holuby. Dick vylezl po schůdkách na půdu, přesvědčit se, jestli jeho zvonek ještě funguje. Otevřel dvířka zajištěná drátky, ale když prostrčil dovnitř ruku, zjistil, že se nic neděje.

„Není to rozbité," zvolala Nancy, „vytáhly jsme drát z baterie. Ale určitě ještě budeme letos zvonek potřebovat, jen co se vrátí strýček Jim s maminkou a zas to tu trochu rozjedeme."

Pomalů se začalo šerit a zašli přes hřeben na konec ostrohu sundat lebku se zkříženými hnáty. A když se vraceli do Jezerky, zažili na kratičkou chvíli Nancy takovou, jakou ji vždycky znali.

„Váš dům je nějaký jiný," poznamenala Dorotka. „Takhle přece nevypadal. Měli jste na něm loni taky to lešení?"

„Ne," řekla jí Peggy. „To je na popínavé růže. Strýček Jim ho dal udělat mamince jako dárek."

Nancy vyšplhala jako opice po lešení a zmizela v okně své ložnice

„Moc šikovná v ěc," podotkla Nancy. „Jenže až vyrostou ty růže..." „Tak to bude překrásné," řekla Dorotka. „Ale k ničemu," dodala Nancy. „Samé protivné trní. Zato teď..." Zastrčila si složenou vlaječku mezi zuby, vyšplhala se jako opice

po lešení a zmizela v okně své ložnice. „Však strýček Jim povídal, jak ho mrzí, že dal to lešení postavit

tak pevné," řekla Peggy. Zevnitř z domu se ozvaly rány, jak to někdo bral dlouhými skoky ze schodů, a vzápětí se objevila ve dveřích do zahrady Nancy. „To bylo prima, co?" řekla, ale pak se zas rozpomněla na svoje dobrou předsevzetí a začala se chovat jako vzorná hostitelka.

„Jste jistě po cestě velmi unaveni," řekla. „Snad byste si měli jít večer brzy lehnout."

A tak odvedly polepšené pirátky své hosty nahoru do ložnic, zapálily jim svíčky, přeptaly se jich, jestli ještě něco nepotřebují, a rozloučily se s nimi na noc.

Dick se rozhodl, že i když má po ruce tak velký dalekohled, nebude dnes na hvězdy čekat. Dorotka sfoukla svíčku a uvelebila se uprostřed velké postele v hostinském pokoji. Kdesi v lesích se ozvala sova. „To nebyla sova pálená, ale sýc," pomyslel si Dick, když usínal. Z luk na druhém břehu sem zavanula vůně čerstvé pokosené sena. „Na celém světě není krásněji," pomyslela si

Dorotka. Ještě včera byla v Londýně, a teď je v Jezerce. Prázdniny doopravdy začaly.

Kapitola třetí Jako blesk z čistého nebe

DEN JIM ZA ČAL TAK PĚKNĚ, že by nikoho ani ve snu nenapadlo, jak skončí. Před snídaní si trochu skočili do vody a Dick připsal do seznamu, který si začal dělat včera, tři další ptáky — vodní slíпку, konipase a labuť. Tak jako včera při večeři se i při snídani chovali velmi formálně — hostitelky byly co nejzdvořilejší ke svým hostům a hosté se nechtěli nechat ve zdvořilosti zastínit. Probírali různé plány, ale všechno to byly plány dost krotké.

„Chápete p řece, ne?“ řikala Nancy. „Nemá cenu pomýšlet na něco kdovíjak úžasného. Musíme si počínat docela obyčejné, abychom dokázali mamince, že nás tu klidně může nechat samotné.“

„Samozřejmě,“ řekla Dorotka. „Nám to nevadí. Stejně musím dopsat povídku.“

„A dostaneme tu loď,“ připomněl Dick. „A pak máme kolem všechny ty ptáky a čeká nás spousta chemických pokusů s Timothyem. Stejně by se nic jiného ani nedalo stačit.“

„Tak aspoň že se nezlobíte,“ řekla Nancy. „Připadá mi dost divné takhle tu předem plánovat, že se nic nebude dít, místo abychom začali podnikat něco pořádného, ale nic jiného nám nezbyvá. A rozhodně to má jednu výhodu. Jde to docela snadno.“ „Uvidíš, že si to tu užijeme,“ řekla Dorotka. A pak, chvíli nato, co posnádali, dopadla ta rána. Kdesi v domě se rozezněl zvonek a potom někdo dvakrát

zaklepal na domovní dveře. „Nejspíš pošťák,“ řekla Peggy. Vyběhla s Nancy do haly. „Nám ještě dopis nepřišel,“ řekl Dick. „Třeba ano,“ prohodila Dorotka a honem utíkali za svými

hostitelkami. Listonoš jim právě předával poštu. „Kdepak,“ říkal, „není to všechno pro maminku a strýčka. Máte tu každá jeden pohled... S razítkem Bergenu... Vypadá to tam moc hezky... A pak je tu dopis pro slečnu Lilly Blackettovou... A podívejme se, to jsem rád, že jste se u nás zase ukázali. Doufám, že se vám tady bude líbit...“ Vesele se usmál na Dicka a Dorotku, které si pamatoval od loňska.

„Mockrát děkujeme,“ řekla Dorotka. „A doufáme, že se máte taky dobře.“

„Vy nechcete poslat nic?“ zeptal se listonoš. „Dneska ne,“ odpověděla mu Peggy a listonoš těžce vykročil ke kolu, které si nechal u branky. „Stalo se něco?“ zeptala se Dorotka. Nancy se na pohlednice skoro ani nepodívala. Dopis pro maminku a kapitána Flinta hodila na stůl v hale. A vytřeštěně zírala na psaní adresované jí.

„Opravdu se něco stalo,“ řekla Dorotka, a Dick, který si prohlížel s Peggy pohlednice, vzhledl, podíval se Nancy do tváře a hned pochopil, že se Dorotka nezmýlila. Nancy držela v ruce obálku, jako by se téměř bála ji otevřít.

„Má to harrogatské razítko,“ řekla, „a na adrese je napsáno Lilly. Určitě to je dopis od pratety.“

„Tak to otevři. Otevři to,“ pobízela ji Peggy. „Ať to máme za sebou. Určitě to bude nějaký podraz. Zrovna jako ten její hnusný telegram,“ vysvětlovala Dorotce. „Prateta nám přece nikdy nepíše, leda k narozeninám, a to ještě neopomene zdůraznit, jak doufá, že začneme nový život.“

Nancy otevřela dopis. Úplně zrudla v obličeji a rozzlobeně si dupla. „Vždyť jsem jí napsala, že tu nejsme samy,“ řekla. „Co jenom máme teď dělat? Kuchařko!“ zavolala. „Kuchařinko! Stalo se něco strašného.“

Dorotka se na ni udiveně dívala. Jak může dopis od tetičky takhle rozčítit pirátku a Amazonku? Vzpomněla si na jiné tetičky, které znali, většinou úplně přátelské laskavé osoby. Jsou snad pratety tak jiné? Dorotka tomu ani uvěřit nemohla. Napadlo ji, že prateta je nejspíš trochu jako paní Barrablová, se kterou se plavili po norfolkských vodách. A když jim paní Barrablová napsala, užili si vždycky plno legrace, protože se často nechala unést svou fantazií a přimalovala jim k dopisu plno obrázků. Jenže Nancy se nejdřív strachovala dopis otevřít a teď se na něj dívá, jako by jí přinášel nejstrašlivější zprávy. „Umřel snad někdo?“ ptala se Dorotka. „Něco desetkrát horšího,“ řekla jí Nancy. „Copak se děje?“ ptala se kuchařka, která přišla ke dveřím od

kuchyně. „Jen si to přečtete,“ řekla jí Nancy. „Kdepak, já bez brýlí nic nepřečtu,“ odmítala kuchařka. „Tak poslouchejte,“ vyzvala ji Nancy. „Píše teta Maria. Chystá se

sem.“ „To přece nejde, když je vaše maminka pryč,“ řekla kuchařka. „Právě proto

přijede," vysvětlovala Nancy. A potom přečetla nahlas celý dopis: Má milá Lilly, k svému překvapení jsem se právě dozvěděla, že vaše matka si zvolila zrovna tuto dobu, aby si vyjela do ciziny s vaším strýcem Jamesem. Žádný z nich nepokládal za vhodné mi své úmysly oznámit. Děsí mne pomyslení, že jste s Margaret samy v domě. Kuchařku nemohu pokládat za dosti vhodnou osobu, která by vás ochránila v nepřítomnosti matky. Je dosti možné, že mne vaše matka chtěla ušetřit úzkosti, a jen proto mi nedala vědět, že bude pryč, až se vrátíte ze školy. Kdyby se nad tím byla jen trochu víc zamyslíla, jistě by ji bylo napadlo, že by mi bylo mnohem milejší, kdybych tak znepokojující zprávy nedostala až z druhé ruky. Ať už se stalo cokoli, je nyní jasné, co je mou povinností. Jakkoli je pro mne teď obtížné změnit veškeré plány, nemohu připustit, abyste vy dvě děti zůstaly ponechány jen samy sobě. Píšete, že vaše matka se vrací třináctého. Toho dne očekávám návštěvu, kterou nemohu odvolat. Jinak jsem však zrušila všechny závazky do toho data a zítra přijedu do Jezerky, abych se ujala řízení domácnosti až do večera před matčíným návratem, kdy budu muset odjet a připravit se v Harrogradu na onu návštěvu. Uvítala bych, kdybys vyřídila kuchařce, aby mi vyvětrala v hostinském pokoji. Dopravu z nádraží jsem si zařídila telefonicky a předpokládám, že přijedu do Jezerky mezi půl sedmou a sedmou večer. Spolehej na mne, má milá neteři. Tvá milující teta Maria Turnerová „To je ale obluda! Obluda jedna!" zvolala Nancy. „A nemůžeme jí v tom zabránit. Nemůžeme udělat vůbec nic. A dneska večer už přijede!"

„Jestli si slečna Turnerová myslí, že se o vás nedokážu postarat, tak snad abych se nejspíš sbalila," řekla kuchařka. „Já s ní pod jednou střešou nebudu." „To je tak hrozná?" ptala se Dorotka. „Děsná," odpověděla Nancy. „Zeptej se Vlastovek. Moc dobře vědí, jak to tu chodilo, když u nás byla na návštěvě. Všechno nám překazila. Musely jsme být včas u stolu, učit se básničky, chodit v parádních šatech a sedět tiše jako pěny, aby nás nebylo ani slyšet, prostě všechny ty nesmysly. Zeptej se kuchařky. Ta ji zná taky. Div netancovala radostí, když prateta odjela. Jen neříkejte, tancovala jste." „To víte, že jsem nelitovala, když odsud vytáhla paty. Vždycky si sedla ke stolu, ještě než jsem měla uvařeno. Prohlížela si ze všech stran skleničku a otírala si ji ubrouskem. Ona už je z těch lidí, co pořád koukají na hodinky, když se ostatní trochu zdržej. Kdyby včas neodjela, tak snad maminka všechno to trápení, co s ní měla, odstonala."

„Když tady byla poslední, povídal strýček Jim mamince, aby už nikdy pratetu nezvala, leda snad až budeme ve škole," prozrazovala Nancy. „A maminka slíbila, že už to víckrát neudělá." „Víte co, utečeme do kopců," navrhovala Peggy. „Nebo se od stěhujeme na ostrov. Kuchařka může jet s námi. Pratetě tady necháme klíč, a ať si trůní v Jezerce sama."

Dorotka pohlédla na Nancy. Takový plán by za normálních časů určitě vymyslela spíš starší z pirátek. Jenže Nancy teď měla na starosti Jezerku a dočista se tím změnila. „To nejde," řekla, „nesmíme tábořit, dokud se nevrátí maminka." „Vždyť nám prateta všechno zkazí," bědovala Peggy. „Já vím," řekla Nancy. „Ale na tom tak nesejde. Copak to nechápeš? Prateta chce prohánět maminku, a ne nás. Chce ji tak zkazit náladu, aby litovala, že vůbec odjela, a tak ji zdeptat, aby ji mrzelo, že se kdy narodila." „To bych od ní ani nečekala," řekla Peggy. „Nebud' takové trdlo trdloucí," řekla jí Nancy. „Myslím maminku, a ne pratetu. Ta chce donutit maminku, aby litovala, že kdy spatřila světlo světa. Musíme to prostě vydržet. A kuchařka taky. Musíme tu lítou saň ukonejšit. A musíme být tak hodné, aby ji nemohlo ani napadnout, že maminka neměla nikam jezdit."

„Nejradši bych si vzala po řádně na paškál toho mizeru, co ji ponoukl, aby přijela," řekla kuchařka. „Ale teď by mě zajímalo, kam ji uložíme. Že prý ji mám vyvětrat v hostinském pokoji! Budu ji muset uložit k vaší mamince."

„Ale to p řece nejde. Prateta určitě nebude chtít spát v mamčině posteli." „A kde jinde by spala?" ptala se kuchařka. „Vždyť ani neví, že máme hosty." „A až to zjistí, rozzuří se ještě víc." „To vám pánbůh řek..." A vtom si Dorotka uvědomila, že kuchařka chce říct ještě něco, ale nerada by, aby to slyšeli hosté. Kuchařka zamilovala zpátky do kuchyně a Dorotce neušlo, jak kývla na Nancy, aby šla za ní.

„Jen se neostýchejte, kuchařko, a povězte nám to rovnou," řekla jí Nancy. „My před Dickem a Dorotkou žádné tajnosti nemáme." „Radši sem na chvíli pojd'te," řekla jí kuchařka. „Jen jdi, Nancy," pobízela ji Dorotka. „Nám to s Dickem nevadí."

Po čkám na zahradě. Pojd', Dicku." Dick ihned vyskočil za Dorotkou halovými

dveřmi, ale i tak ještě zaslechli pár slov, z kterých pochopili, co tolik leželo kuchařce v hlavě. „Hosti, teď když je paní pryč...“ říkala kuchařka. „O tom si maminka ještě ledacos vyslechne.“ „Snad abychom raději odjeli,“ řekla Dorotka. „Slyšel jsi, co povídala kuchařka?“ „Teď a odjet domů?“ podivil se Dick. „To přece nejde. Skarab je skoro hotový. A musím udělat ty rozbory s Timothym. A sotva jsme přece přijeli.“ „Nedá se nic dělat,“ řekla Dorotka. „Já bydlím v hostinském pokoji, a teď tam chce spát prateta.“ „Tak jí ustelou jinde.“ „Ale to ještě vůbec není všechno,“ pokračovala Dorotka. „Slyšel jsi přece, jak Nancy četla ten dopis. Prateta si myslí, že paní Blackettová neměla nechat Nancy a Peggy samotné v Jezerce. A kuchařka si myslí, že se rozzlobí ještě víc, až zjistí, že mají hosty.“ „Ale vždyť nás paní Blackettová pozvala.“ „A to je právě to,“ řekla Dorotka. „Podívej. Musím říct Nancy, že odjedeme. Měla bych ji to nejspíš říct rovnou...“ Vrátila se do haly. V kuchyni zřejmě probíhal bouřlivý spor. Dorotka zaslechla, jak kuchařka, Peggy a Nancy mluví jedna přes druhou. „Hej, Nancy!“ zavolala. Rozhovor rázem utichl. „Jen pojď dál,“ volala na ni Nancy. „Tady kuchařka tvrdí...“ „Nemyslíte, že bychom měli raději jet domů?“ zeptala se Dorotka. „Až odjede prateta, mohli bychom se zase vrátit.“ „Na Dixonovic hospodá řství byste bydlet nemohli?“ zeptala se Nancy a Dorotka pochopila, že se dohadovala správně. „Taky mě to napadlo,“ řekla. „Anebo v Cesmínovém háji. Ale mají tam všude plno. Proto také maminka napsala paní Blackettové. Nejlepší bude, když pojedeme domů. A můžeme zas přijet, až odjede prateta.“ „Ale my nechceme, abyste odjeli,“ řekla Nancy. „A maminka by si to taky nepřála. Hrozně by ji to mrzelo. Jde jenom o to, že prateta do ní bude tak hučet, až zkazí mamince všechno dobré, co si na těch cestách užila. V tom má kuchařka pravdu. Bude mamince vyčítat, že vás sem vůbec pozvala... Ale proč byste vlastně měli odjíždět? Proč by si vás maminka nesměla pozvat, když chce? Proč sem musí prateta najednou vtrhnout a všechno zkazit? Ale poslouvejte, Dick nám chce něco říct.“ Dick vešel dovnitř a teď stál ve dveřích a utíral si kapesníkem brýle. Nancy znala ty příznaky stejně dobře jako Dorotka. „Tak ven s tím profesore,“ řekla. „Nemůžeme být jezevci?“ zeptal se. „Cože?“ „Nemůžeme tu zůstat, aby nás nikdo neviděl? Jako jezevci. Leckde si lidé myslí, že jezevci už vyhynuli. Ale oni tam pořád ještě žijí. Jenomže se lidem neukazují.“ „Slyšela by vás, jak chodíte po domě,“ řekla Nancy. „A vykládat naší pratetě, že máme v Jezerce duchy, by nemělo nejmenší cenu. Pátrala by tak dlouho, až by vás našla.“ „A pak by to bylo o moc horší,“ řekla kuchařka. „Musíme vůbec být v domě?“ napadlo Dorotku. „Máme tu přece od loňska stany.“ „Žádné táboření,“ řekla Nancy. „To jsme slíbily.“ „Kdyby aspoň to iglú nebylo až na druhé straně jezera,“ zalitoval Dick. „V tom bychom klidně mohli bydlet,“ řekla Dorotka. „Byli bychom Piktové.“ „Piktové?“ zeptala se Nancy. „Starí Keltové,“ vysvětlovala Dorotka. „Z prehistorických dob. Původní obyvatelé. Piktové se přece museli ukrývat před útočníky a tajně přebývat v jeskyních, až si o nich lidé nakonec mysleli, že jsou to víly, a nechávali jim na prahu mléko. Anebo něco takového. Slyšela jsem, jak o tom mluvil tatínek...“ „A v psinci by být nemohli?“ napadlo Peggy. Nancy nadšením vyskočila. „To je přece nápad, Peggy,“ vykřikla. „To je nápad, Dicku! Jsem to ale husa, že jsem na to hned nepřišla. Tam si můžou žít jako Piktové třeba sto let, a žádná prateta na světě se o tom nedoví. Hoďte sebou. Půjďme se tam rovnou podívat.“ „Taková stará barabizna,“ zděšila se kuchařka. „V okně tam ani není sklo a střecha se už nejspíš propadla.“ „Vsaďte se, že ne,“ volala Nancy. „Co komu záleží na nějakém sklu. Nejlepší je přece čerstvý vzduch. A uvnitř je senzační krb. A všude kolem spousta dřeva. Vidíte, kuchařko, klidně si můžou v tom psinci ve všem pohodlí bydlet, dokud se nevrátí maminka a strýček Jim.“ „A co budou jíst?“ zeptala se kuchařka. „To není žádný problém. Dorotka báječně vaří.“ „Jakživ jsem ještě nic neuvařila,“ přiznala se Dorotka. „Ale často jsem se dívala, jak to dělá Zuzana.“ „Na vaření není vůbec nic těžkého,“ řekla Nancy. „Aspoň na takovém vaření, do kterého se tam budete muset pustit. A nějaké jídlo vám vždycky můžeme propašovat.“ „Nemůžete se tam odstěhovat s námi?“ „Prateta ví, že jsme v Jezerce. My utéct nemůžeme. Musíme to snášet. Ale bude to

pro nás mnohem lehčí, než kdyby se dopídila, že máme hosty, a ještě nám to osolila." „Nevím, co tomuřekne maminka," strachovala se kuchařka. „Podívejte se," řekla Nancy, „maminka by jistě nechtěla, aby Dick s Dorotkou odjeli domů. Všechno to dobře promyslela. Jenže neměla ani ponětí, že tady bude prateta. Jen ať tu pěkně zůstanou. V psinci jim bude dobře. Prateta se nedoví, že tady jsou, a bude mít k mamince o jednu stížnost míň. A jestli se nám opravdu povede chovat se celých deset dní jako andělé, nebude si moct stěžovat vůbec na nic. Poběžme všichni."

„Vp ůl sedmé je tady," vzpomněla si najednou kuchařka. „A v hostinském pokoji to vypadá, až na člověka jde strach."

„Tak se do toho radši hned dejte," řekla jí Nancy. „Ty lebky se zkříženými hnáty strhneme, hned jak se vrátíme. Musíme se jen podívat, jestli se psinec nerozpadl." „Ale..." „Domluveno," řekla Nancy. „Jinak to ani nejde. Pospěšte si, Piktové." Kuchařka zůstala stát a ustaraně převracela v ruce dopis od slečny Turnerové. Nancy s Peggy a za nimi i Dick s Dorotkou vyšli z kuchyně, přeběhli dvůr a hned za bránou Jezerky se dali po silnici, která vedla údolím pod strmými lesy. „Ale co je to vlastně ten psinec?" zeptala se Dorotka Peggy. „Uvidíš," řekla jí Peggy.

Kapitola čtvrtá Psinec

NANCY PÁDILA NAP ŘED. „Budeme muset vzít visutá lůžka," zavolala na ostatní, jak běželi za ní.

„T řeba tam totiž budou krysy," řekla Peggy. „Jak je to daleko?" ptala se Dorotka.

„Kousí ček," odpověděla Peggy. „A to je na tom ta krása. Je to v lese, hned za první zatačkou."

Dick a Dorotka v ěděli, že silnice, která vede kolem Jezerky, se stáčí směrem do vnitrozemí k můstku přes úzkou říčku a potom se rozděluje na dvě cesty — jedna vede až k nejzazšímu cípu jezera a druhá vzhůru údolím a kolem vysočiny do Dundalu. Nikdy však ještě nebyli v lesích, které se k ní prudce svažovaly za Jezerkou.

„Jen jestli se ten psinec už nerozpadl," říkala Nancy. „Už jsme tam dávno nebyly," vysvětlovala Peggy. „Chodívaly jsme tam, když jsme byly docela malé, ještě než jsme dostaly Amazonku a objevily ostrov Divokých koček. Je to senzační místo."

„Senza ční hlavně jako skrýš, není tam odnikud vidět a my tam za vámi nepozorovaně proklouzneme, jen co se nám podaří utéct," řekla Nancy.

„Místo jako d ělané pro jezevce," dodala za chvíli. „Nebo pro staré Kelty, či jak jimříkáte." „Pro Pikty," řekla Dorotka.

„Tudy, Piktové!" zvolala Nancy a zahrnula ze silnice pr ůrvou v nízké kamenné hradbičce na dolním konci lesa.

Dick a Dorotka b ěželi za ní, zmožení, ani ne tak spěchem jako tou rychlostí, již se všechno začalo odvíjet. Plány na poklidný život byly v jediné vteřině rozmetány. Dopis od pratety Blackettových děvčat úplně všechno změnil. Vždyť i kuchařku, která měla takovou radost, když Dick s Dorotkou přijeli, zřejmě ten dopis rozčilil docela stejně jako Peggy a Nancy. Ještě při snídani tu byli vítanými hosty, ale pak přišlo najednou to psaní, a ani kuchařka se nedokázala tvářit, jako by je zvlášť ráda viděla. Jaká je asi ta prateta? A potom navrhl Dick, že by mohli žít jako jezevci, a Dorotka, že budou Piktové, a teď hledají úkryt. Je to samozřejmě lepší než jet domů, ale stejně — komu by se chtělo bydlet v nějakém psinci... v kdovíjaké psí boudě? „Hod'te sebou, Piktové!" pobízela je Peggy.

P ři kraji silnice rostl pás vysokých borovic a modřínů. Cestička od průrvy v hradbičce náhle zabočila ze slunce do stínu. Asi po dvacet metrů pokrývalo hladkou pěšinku hnědé jehličí. Za borovicemi a jedlemi však začínalo mlází, rostly tam doušky, lískové keře a stříbrné břízy, a Piktové občas neviděli cestou na víc než asi metr před sebe. Chvíli šli docela pohodlně, ale pak se najednou cestička změnila v cosi, co připomínalo spíše vyschlé koryto horské bystřiny s ostře zahrocenými kameny a balvany a tu a tam s kaluží vody. Dickovi a Dorotce se tu šlo špatně, museli našlapovat z kamene na kámen a zároveň rozhrnovat lískové větve.

„O kus výš k řížíje cestu potůček," řekla Peggy, která na ně čekala. „Proto je taky tak kamenitá. Když hodně prší, potůček se rozvodní a žene se tudy dolů, a místo po pěšině se potom musíme proplétat lesem."

„Nám to nevadí," řekla Dorotka. „Jen vám tak rychle nestačíme. Jak je to ještě

daleko?" „Už tam skoro jsme." „Kudy vlastně teče ten potůček?" zeptal se Dick, když si uvědomil, že nikde neviděl lávku. „Je to docela úzký potůček," odpověděla Peggy. „Protéká rourou pod silnicí a potom mlází do řeky." Stoupali dál. Nancy si přikryla rukama obličej, aby se nepoškrábala o větve, rychle vyběhla po krkolomné pěšince nahoru a zmizela jim z dohledu. Náhle zaslechli v lese vysoko nad sebou radostné volání. „Ještě se nerozpadli!" Došli k místu, kde potůček křižoval pěšinu. „Podívejte," řekla Peggy. „Někdo tu položil kameny, po kterých se dá přejít. Ty tu dřív určitě nebyly." Psinec.

Za potůčkem byly už před lety vykáčeny stromy a na mýtině stála prastará chajda zbudovaná z neopracovaného kamene. Černalo se v ní prázdné nezasklené okno. Střecha byla pokryta velkými pláty břídlíce zarostlými zeleným mechem. Místy na ní dokonce rostla tráva a mezi kameny komína vyráželo kapradí. Na dveře vymaloval kdosi před dávnými časy velkými neohrabanými písmeny: PSINEC. Barva už vybledla, ale nápis byl pořád ještě čitelný.

„Tady je chajda trochu pobořená," volala Nancy, která se zašla podívat dozadu. Rozběhli se za ní a uviděli ji, jak si prohlíží haldu kamení, spadlého ze zadní zdi. „Ještě štěstí, že se tehdy stavěly tak silné stěny," řekla Nancy. „Pořád jí ještě kus zůstalo. Týden určitě vydrží. A opravdu klika je, že se nezřítla ta zeď, u které stojí krb. Jestli je uvnitř všechno v pořádku, tak vám to bude krásně stačit. Pojdte se podívat, jak to tam vypadá." „Poslyšte," ozvala se u dveří Peggy. „Někdo sem chodil. Dveře jsou uvázané." „Nesmysl," řekla Nancy. „Kdo by sem chodil, vždyť tu široko daleko nikdo není." „Tak se pojd' podívat," zvala ji Peggy. „Ty dveře jsou uvázané už kdovíjak dlouho," řekl Dick. „Pozná se to na provázku." Kdysi před dávnými a dávnými časy tu býval řetěz a možná že i závora, na kterou se zavíraly dveře zevnitř. Nic z toho se tu nedochovalo, jen skoba na dveřích a další na veřejích. Kdosi provlékl oběma těmi skobami provaz a uvázal jej.

Nancy se na něj zadívala. „Je uvázaný na mašličku!" řekla. „To určitě nevázal žádný námořník. Takhle by nikdo z lidí co známe, uzel neudělal. Ale podívejte se na ty panty. Jsou namazané. Dřív byly zarezatělé až hrůza."

„Uvnitř je spousta nějakých věcí," řekla Dorotka, která se už chvíli pokoušela nahlédnout nezaskleným oknem do temného vnitřku chatrče. „Proč se tomu vlastně říká Psinec?"

„Asi z legrace," řekla Nancy a škulba za provázek. „Strýček Jim povídal, že dávno předtím, než jsme se narodily, přebývali v téhle chatrči dřevorubci. A sám se tu schovával, když byl ještě malý. Jestli tu teďka někdo bydlí, tak máme vážně strašnou smůlu." Otevřela dveře.

Když se někdo dívá malým okénkem do temné místnosti, většinou toho moc nevidí, a co rozeznávala v té tmě Dorotka, ji rozhodně moc nepotěšilo. Potom otevřeli dveře, dovnitř začalo proudit světlo a chatrč jim připadala ještě nehostinnější, a vůbec ne jako stavení, kde by se mohl někdo usadit a bydlet, leda snad skuteční Piktové, divoši nebo jezevci. Spíš měli všichni dojem, že se dívají do haldy chrástí. Celou chatu jako by zaplňovala spousta dříví na topení. Někdo sem nanosil uschlé větve a halabala je naházel na hliněnou podlahu.

„Jestli tu někdo bydlí, jsme vyřízení," řekla Peggy. Nancy se však už prodírala mezi stěnou a hromadou chrástí. Dorotka s Peggy se protahovaly za ní. Dick jen pohlédl na tu hromadu dřeva, a raději se vrátil a vlezl dovnitř oknem.

A náhle se jim představa, že by v té chajdě měli bydlet, začala jevit mnohem nadějnější. Jen prolezli za obrovskou barikádu větví, měli hned dost prostoru, aby se mohli pohybovat, a také viděli, že ať má chatrč kolik chce nedostatků, pyšní se vybavením, které je z celé domácnosti nejdůležitější. „To je nádherný krb!" zvolala Dorotka. „Říkala jsem vám přece, že je pěkný," řekla Nancy. Byl to obrovský krb, který zabíral téměř polovinu jedné stěny, hluboký krb starého typu, zbudovaný tak, aby v něm dobře hořelo dříví, bez mřížky vpředu, jen se zrezivělou tyčí sahající od jedné strany k druhé. Nahore visel z té tyče veliký hák. „Na ten se věší konvice," řekla Peggy. „Ano," přisvědčila Dorotka. „Tady je něco nového," všimla si Nancy a zadívala se na dřevěnou židli s uraženým opěradlem. „Když jsme sem zašly posledně, žádný nábytek tu přece nebyl." „A na co jsou ty kolíky?" ptal se Dick. Díval se vzhůru na dva mohutné trámy zčernalé

věkem a kouřem, které se táhly pod hřebenem střechy od jedné strany chajdy k druhé. Z trámů trčely asi na metr od sebe dřevěné kolíky.

„Na ty se dá ledacos zavěsit," řekla Peggy. „Třeba pušky. Strýček Jim povídal, že než se sem nastěhovali dřevorubci, obýval tuhle chatu nějaký myslivec."  
„Budou se dobře hodit," řekl Dick. „A na tu polici nad krbem si zase krásně uložíme knihy a mikroskop..."

Dorotka na něj pohlédla. Jestli si Dick opravdu myslí, že tady mohou zůstat...  
„Určitě tady nikdo nebydlí," řekla Nancy najednou. „Jinak by tu měl nějaké polštáře a pokrývky, a nic takového tu není. Víte co, zatopíme v krbu a uvidíme, jak v něm hoří." „Trochu je to tu cítit zatuchlinou," uznala Peggy. „Všichni lámat dříví!" velela Nancy. „Kdo tady bydlel, nechal tu spoustu polen a k tomu všechno to drobné chrastí. Ale nejdříve musíme zatopit malými klacíky. Kdo má sirky?"

„Já," přihlásil se Dick, který si těsně před odjezdem ze školy zastrčil do kapsy přesně pro takovouhle chvíli krabičku zápalek.  
„Výborně," řekla Nancy. „Ale podívejte. Větvičky nejsou nijak zvlášť suché. Potřebujeme hrst suchého listí... Rozděláme oheň, pak uklidíme všechny tyhlety větve a konečně se tu budeme mít kde otočit."

Dick zase vylezl oknem ven a za chvíli čku se vrátil s trochou suchého listí. Na dně starého krbu zůstalo maličko jemného šedého popela, jak se tu kdysi topívalo, a Nancy na něm navršila hromádku listí. Přiložila k ní zápalku, a když listí vzplálo, narovнала na ně klacíky. Klacíky chytly a na koncích z nich vyšlehovaly ostré plamenky. Pak přiložila Nancy na klacíky větvičky, a když i větvičky praskaly a hořely plamenem, přidala na ně větší větve a malá polena, která kdosi úhledně srovnal v rohu chajdy. Oheň vesele plápolal a hučel do komína.

„Někdo si musel dát hodiny a hodiny práce, než všechny ty klacky nasbíral," řekla Dorotka.

„Ale venku je budeme mít za deset minut," prohlásila Peggy, a když se všichni čtyři pilně pustili do práce, začala se hromada dříví, která zpoloviny zaplňovala chatu, postupně zmenšovat.

„Udělejte venku pořádnou hranici dřeva," řekla Nancy. „Bude se moc hodit. Ale na rozřezání by byla zapotřebí pila."

„Zrovna tu jednu mám," řekl Dick. Jak se halda větví v chajdě snižovala, zahlédl, že za ní na stěně cosi visí. Protáhl se mezi dřívím a stěnou, až na to dosáhl, a teď si pilu prohlížel a zkoušel prstem, jak je ostrá. „Byla moc dobře schovaná," řekl. „A taky řádně udržovaná. Ať už patří komu chce, pěkně jí namazal, aby nezrezivěla. A jsou na ní otisky prstů," dodal. „O trochu menší než moje."

„Však ono se nic nestane, když si ji vypůjčíme," řekla Nancy. „Ale třeba už tu nějaký Pikt bydlí," napadlo Dorotku. „Vždyť by tu bydlet nemohl," namítla Nancy.

„Kde by spal, když byla celá chajda narvaná chrastím?"

„Někdo tu prostě jen sbíral dříví a ještě tu nechal pilu," usoudil Dick. „Tím nám přišel moc vhod."

Uklidili všechny v četve, ale po zemi ještě zůstalo plno klacíků, a jak vyvlekli ven jednu větev za druhou, chata, která jim zpočátku připadala tak malá, jako by pojednou povyrostla. Na podlaze teď zůstalo jen drobné chrastí a místnost působila docela prostorně. Žádný nábytek v ní nebyl, jen ta židle bez opěradla a police na zdi nad krbem, ale Dick s Dorotkou, kteří pečlivě sbírali polámané větvičky a házeli je do ohně, v ní už začínali vidět svůj domov. „Kam si pověsíme lůžka?" zeptala se Dorotka. „Co je zavěsit pod ty dva velké trámy?" navrhl Dick. Nancy a Peggy se na ně dívali už s mnohem větší nadějí. „Bude vám to tu stačit?" zeptala se Nancy po chvíli. „Myslíte, že se tu zabydlíte?" „Máme v ložnici pěknou třínohou stoličku," řekla Peggy. „Tu si

můžete půjčit." „A budeme vám muset obstarat nějaký stůl," dodala Nancy. „Piktové stoly neměli," namítla Dorotka. „Však my už něco zařídíme," řekla Nancy. „Jestli chceš psát tu povídku, tak přece stůl potřebuješ. Ale teď jde hlavně o to, jestli vám to tu bude vyhovovat?" „Skvěle," ujistovala ji Dorotka. „A výborně se tu bude psát." „A dají se tu moc dobře pozorovat ptáci," řekl Dick. „A taky motýli. Zahlédl jsem hned před chatou babočku admirála a dva perleťovce. A vsadil bych se, že jsem zaslechl datla."  
„Hlavně že je to tak blízko nás," řekla Nancy. „A není sem vůbec vidět. Jak se nám jenom povede nepozorovaně uniknout z domu, jsme tady, než bys řekl švec. Je

to desetkrát lepší, než kdybyste museli odjet nebo se přestěhovat někam za jezero. A můžete si vyjít kolem Jezerky a na ostroh..." „Vývézt si z loděnice Skaraba?" zeptal se Dick. „Propána, na loď jsem zapoměla," přiznala Nancy. „Budeme vám muset udělat přístav někde výš na řece. To by byl mazec, kdyby prateta objevila Skaraba v naší loděnici! Kolik je hodin?" „Půl jedné," řekl Dick. „Vlastně za dvě a půl minuty půl jedné." „Za necelých šest hodin je prateta tady," řekla Nancy. „Pojďte, musíme vám pověsit lůžka. A přinést něco na přikrytí. Budete potřebovat zásoby a nějaké nádobí. Dorotčino doupě musíme předělat na odporný hostinský pokoj. A pak se musíme nastrojít do parádních šatů a být připraveny ukonejšit tu lítou saň, až se sem přihrne. Zvládneme ji hravě, jenom se nesmíme prozradit, že jste tady. Co její rybí oko nevidí, to dračí srdce neželí. Ale musím říct, že je to od tebe a Dicka ohromné." „Budeme si muset sbalit věci," řekla Dorotka. „Tak si radši pospíšme," pobízela ostatní Peggy. „Kuchařka bude mít brzy vařeno a měli byste se ještě pořádně nabaštit, když nemáš s vařením moc velké zkušenosti."

„Vajíčka nějak zvládnou," řekla Dorotka. „A ostatní se brzy naučím." „Jasně, že si budou vědět rady," prohlásila Nancy. „A kuchařka jim občas něco propašuje. Copak od nás budou na sto mil? A teď sebou hodte. Ne, na oheň už nepřikládejte. Když ho budeme potřebovat, rozděláme si ho znovu. A až poběžíte dolů po té pěšině, dávejte všichni pozor, ať si nezlomíte kotník."

Kapitola pátá Veliké přeměny

„STÁHLA JSEM PROST ĚRADLA," řekla kuchařka. „Ale posteje neustelu, dokud nesundáte ty smrtky. A taky jsem si myslela, že když chce slečna Turnerová spát v hostinském pokoji, mohla bych připravit mamčin pokoj pro vaši..."

„Dorotka ho chtít nebude," p řerušila ji Nancy. „Psinec jim oběma úplně vyhovuje. Zaneseme jim tam lůžka. A vy byste jim snad mohla přichystat konvici, co máme na táboření, ten náš veliký rendlík, dva hrnky a nějaké zásoby... Jistě, jen žádný strach. Hostinský pokoj vyklidíme, než by lasička stačila dvakrát mrsknout ocáskem. Jen nám teď nechte trochu času, ať stačíme všechno zabalit..." Kuchařka pohlédla na Dorotku. „Bude nám tam moc dobře," ujistovala ji Dorotka. „Opravdu nevím, co dřív," povzddechla si kuchařka. „V hostinském pokoji to vypadá, že jde na jednoho hrůza, a taky musím trochu přetřít prach v salonu. Na piano by se snad člověk mohl podepsat."

„Piano!" zvolala Nancy. „U všech ráhen a kosatek! Už vidím, jak budeme muset celé dny brnkat na ten zatracený klavír. Pojď, Peggy. Vytáhneš z druhé strany připínáčky..., ale opatrně, ať ten papír neroztrhne. Musíme přece tu chajdu Piktům trochu zpěstřit a nějakou lebkou tam budeme potřebovat."

„Jenom je všechny p ěkně sundejte a já zatím půjdu prostřít k obědu," řekla jí kuchařka. „Jak začne takovýhle mumraj, potřeboval by člověk dvoje nohy a desaterý ruce."

„Ty ani tak zvlášť nepotřebujete," řekla jí Nancy, jak vytahovala připínáčky z papíru s lebkou a zkříženými hnáty zavěšeného nad hlavou posteje, kde měla teď spát prateta. „Chybí nám hlavněčas. Vždycky letí moc rychle, nebo se zase naopak táhne. Prateta už je málem za dveřmi a minuty utíkají jako vteřiny, a když jsme ve škole a nemůžeme se už dočkat, až skončí školní rok, vlečou se nám dny jako celé roky. Pozor, Peggy. Podrž ten papír u sebe trochu výš, než vytáhnu poslední připínáček..."

Dick zašel do svého pokoje, vlastně do pokoje kapitána Flinta, a začal poshledávat všechny své věci a rovnat si je na posteli. Dorotka uklízela do kufru všechno, co si večer předtím vyndala.

„S kufrů se do lesa nepotáhneme," řekla Nancy. „Vyndejte si jen věci, co nutně potřebujete. Kufrů tu můžeme uložit."

„Ale vždyť se nám budou možná hodit," řekla Dorotka. „Třeba na prádelník."

„Dobrá," souhlasila Nancy. „Stejně by z toho bylo jen hromobití, kdyby prateta začala prohlížet komoru a objevila je tam. Nějak je nahoru vyvlečeme."

„Tenhle papír se roztrhl," řekla Peggy. „Ale co se dá dělat." Složila zbytky pirátského znaku, jímž ozdobily s Nancy dolejšek posteje. „A co uděláme s vlajkami?"

„Skaraba budou potřebovat na loď. A bez té druhé se klidně obejdou."

„K obědu!" zavolala zdola kuchařka a současně se domem hlasitě rozlehl gong z jídelny.

Oběd v jídelně Jezerky připomínal poslední jídlo, k němuž zasednou lidé před stěhováním. V jídelně to vypadalo jako obvykle, ale všichni měli pocit, jako by tu byly stočené koberce, naplň sbalený nábytek a venku čekal stěhovací vůz, aby

naložil i ostatní kusy. Slyšeli, jak v hostinském pokoji šoupe kuchařka postelí (aspoň to tak působilo) a honem ji znovu stele pro nevídanou návštěvu. Nancy a Peggy rychle vystřelovaly jednotlivá slova — „Lůžka... Kladivo... Hřebíky... Příkrývky... Grog... Námořnické hovězí... Otvírač na konzervy...“, a v duchu se rozpomínaly na všechny tábornické výpravy, aby nezapomněly na nic, co budou Piktové potřebovat. Dorotka přemýšlela, že vlastně poprvé povede sama domácnost a jak si s tím asi poradí. Dick zase uvažoval o chatě v lese jako o základně přírodovědeckých výzkumů. Byl téměř přesvědčen, že pták, kterého tam zaslechl, byl datel... Ani Dick, ani Dorotka se však ve svých myšlenkách daleko nedostali... Pořád jim do nich vpadaly se svými novými nápady zkušené Amazonky, jak vyrážely ta jednotlivá slova. Pět minut po jídle by byl nikdo z nich nedokázal bez zamyšlení říct, co jedli anebo jestli vůbec něco jedli. „Musíme poprosit kuchařku, aby se už konečně dala do zásob,“ řekla Nancy. „V tom pokoji už přece musí být hotová.“ Všechny zvuky, které sem doléhaly shora, jak kuchařka co chvíli narazila koštětem o zeď nebo zachytila za nohu od židle či postele, před pár minutami utichly. Najednou bylo slyšet, jak vytahuje a zase s bouchnutím zavírá zásuvky.

„Už je hotová,“ řekla Peggy. „Prohlíží prádelník, jestli tam po Dorce něco nezůstalo.“

Vyšli nahoru a v přední před hostinským pokojem našli Dorotčin kufr. Kuchařka se starostlivě rozhlížela.

„Jestli mi něco ušlo, slečna Turnerová si toho určitě hned všimne,“ řekla.

„Neušlo vám nic,“ řekla Nancy. „Je to zas stejně nudný pokoj, jako býval vždycky. A co jsme se s ním nadřely, když jsme ho chtěly trochu vylepšit kvůli Dorotce!“

„Prateta chce mít vždycky u postele krabici se sušenkami. A taky sklenici a džbán s vodou,“ vzpomněla si Peggy.

„A kytky,“ řekla Nancy. „O ty se postaráme. Aspoň o něco... Jdi jí natrhat nějaké kytky, Dorko, a my s Peggy zatím musíme podniknout nájezd na kuchyň...“

„To teda nemusíte,“ zarazila ji kuchařka. „Konvicí najdu za chvíli sama. Podle mě bude o moc lepší, když ti dva odsud co nejdřív zmizí.“

„Půjdeme s vámi,“ řekla jí Nancy. „Budou potřebovat všechny naše tábornické věci. Dejte jim přesně to vybavení, co si bereme, když táboříme na ostrově Divokých koček. A naplňte jim soudek. Ještě štěstí, že jste, než přijeli, udělala tolik limonády...“ „Jaké květiny mám natrhat?“ ptala se Dorotka.

„Nejlepší by byly smrtící stíny,“ řekla Nancy. „Jenže ty u nás nerostou. Nebo česnek — ten tak výrazně voní! Ale radši ne. Celý vtip je přece v tom, že se jí tady má líbit. Natrhej jí nejkrásnější růže.“ Dorotka přišla za chvíli s růžemi a v hale se setkala s Nancy,

kteří jen taktak vlekla balík hnědé síťoviny. „Tak, tady máte svá lůžka,“ řekla Nancy a hodila síť o zem. „A teď seženu nějaké vázy. Hej, Peggy! Sundej z Dickovy postele ty lebký. Prateta určitě strčí hlavu do pokoje a chtěla by vědět, proč si je tam strýček Jim pověsil. Prosím tě, Dorko, až jí dáš ty růže do pokoje... některé na toaletku... některé na krbovou římsu... a ostatní vedle těch sušenek, co jí necháváme u postele... podívej se ještě, jestli si Dick všechno sbalil... Už jdeme...! Letíme! U všech ráhen a kosatek! Máme už jenom čtyři hodiny!“ Zmizela a za chvíli přiběhla s třemi skleněnými vázami na květiny. „Voda je v koupelně,“ řekla. „Musím dohlédnout na kuchařku a na vaše zásoby.“

Za deset minut nezbyla po Dickovi a Dorotce v pokojích, které jim patřily, ani stopa. Hostinský pokoj, vyzdobený růžemi, byl teď připraven pro úplně jiného hosta. I oba kufry už čekaly dole spolu s lůžky, konvicí, kladivem, plechovkou hřebíků a velikou haldou pokrývek.

V kuchyni nasypávala kuchařka do plechovek čaj a cukr a Nancy a Peggy balily různé potraviny do batohů. „Ještě koláč,“ řekla kuchařka. „A pro začátek aspoň hovězí roládu a tučej vejce. Panenko skákavá, kdybych já aspoň věděla, jestli dělám dobře, nebo ne.“

„Jasně že dobře, moc dobře,“ ujistovala ji Nancy. „Nic jiného se ani dělat nedá a víte to sama nejlíp. Podívejte, když se my všechny, to jest vy, já a Peggy, div nestrháme, jak se budeme snažit chovat přímo andělsky, bude prateta prostě muset dát mamince pokoj. Ale kdyby tu Dick s Dorotkou zůstali, v jednom kuse by to mamince vyčítala a vyčítala by to nám a Dickovi s Dorotkou, až by to nakonec bylo k nevydržení a všechno by dopadlo milionkrát hůř.“

„Já to dělám jen ze své dobré vůle,“ řekla kuchařka. „Ale jestli z toho nakonec

bude malér..."

„Nebude. Jejich chata je senzační. Bude jim tam líp než tady. A občas jim tam můžete propašovat nějakou dobrotu. Kde jsou naše hrnky a tábornické lžice, nože a vidličky?"

„Zmizte mi už radši všichni z kuchyně," řekla jí kuchařka. „Nebo tu bude prateta dřív, než se ti vaši kamarádi stačí ztratit. Slečno Peggy, ať už jste venku z té spíže!"

„Dobrá, necháme zásoby na vás. Zatím připravíme všechno ostatní. Páni, to toho ale potáhneme! A na osly nic naložit nemůžeme. Po té pěšince by nikdo kolo nevytlačil... Pojdte, Piktové. Každý si naloží, co jenom unese." Příštích pár hodin měli takový shon se stěhováním, že na pratetu ani nevzpomněli. K chatě nebylo daleko, ale každou věc museli vlastnoručně odnést. Předně napěchované kufry, které byly tak těžké, že s nimi měli co dělat všichni čtyři, když je odnášeli vždycky dva a dva a vláčeli se s nimi do strmého kopce, lískovým houštím i místy, kde cestičku odpavil rozvodněný potůček. Pak museli odnést síťová lůžka, třínohou stoličku, bednu od cukru, kterou chtěli použít jako stůl, svítilnu, vlajku se skarabem, složený papír, na kterém byla vymalovaná lebka se zkříženými hnáty, velkou tábornickou konvici, široký rendlík, čajník, hrnky, lžice, nože a vidličky, talíře a zásoby, které se jim ještě vešly do batohů. Zbýval soudek limonády, a ten zavěsili na tyč. Nancy a Peggy vysvětlily ostatním, že takhle vždycky nosí grog pověšený na vesle, a hodily si tyč přes ramena.

Znovu a znovu běhali do Jezerky pro další náklad a kuchařku tam vždycky našli ještě o něco uřícenější, jak chudák honem klepala koberce, utírala prach a vůbec se snažila zastat dvaadvacet věcí najednou.

„Nasva čit byste se nechtěli?" zeptala se jich pozdě odpoledne, když Nancy naposled odcházela s batohem v každé ruce.

„Nemáme čas," odpověděla Nancy. „Počkáme si až na večeri. Musíme toho ještě strašně moc stihnout." „A co ti dva?" „Jsou docela spokojeni. Zrovna zavěšují s Peggy lůžka." „Ale doufám, že se vrátíte, než přijede slečna Turnerová?" „To víte, že se vrátíme, a ještě se hodíme do gala," ujišťovala ji Nancy. „Ale buďte od té lásky, kuchařko naše milá, a vylovte nám ze skříně sváteční šaty, ať se s tím nemusíme zdržovat."

Velké stěhování zásob do Psince.

Nahoře v lesích se hromada věcí, v rychlosti naházených před chatou, postupně zmenšovala. Obě lůžka už Piktové s Peggy zavěsili pod mohutné stropní trámy. Dick nic nenamítal, když mu Dorotka s Peggy vyrovnaly na polici vysoko nad krbem vedle jeho mikroskopu a knížek i některé potraviny a nádobí. Na jednu stěnu potom připíchly velkou lebku se zkříženými hnáty. Do kouta vzdáleného od ohně postavily bedýnku od mýdla a zařídily v ní spížírnou. Bedýnka od cukru zase posloužila zároveň jako stůl a skříňka na zásoby.

„Na něco jsme přece jen zapomněli," řekla Dorotka. „Kde máme spací pytle? Jsou někde uložené i s našimi stany."

„Zkoušela ses někdy dostat ve spacáku do visutého lůžka?" zeptala se jí Nancy. „Vůbec to nejde... ledaže bys byla úhoř. Proto jsme s sebou vzali ty deky."

Dick si prohlížel lůžka a utíral si brýle. Dorotka věděla, že se snaží přijít na nějaký vědecký postup, jak vlézt do visutého lůžka zavěšeného vysoko nad podlahou. Neřekl však nic a Dorotka také mlčela. Na něco takového budou muset přijít sami.

„U všech kozlů rohatých!" zvolala najednou Nancy. „Kdo zavěšoval lůžka?" „Já," řekla Peggy. „Je to snad špatné?" „Povol jedno z téhle strany a já ho odvážu na druhém konci," řekla jí Nancy. „Pak je přivážeme znovu lanem. Přes den je budou moc stahovat a večer zase rozvinovat. Teď obě stočíme."

„Ne, prosím vás, to ne," řekl Dick. „Nechte je, jak jsou, ať si je pořádně prohlédnu. Aspoň je budeme umět zítra rozvinout sami."

Zítra. Do zítřka přespí v těchhle lůžkách... jestli se do nich ovšem dostanou. Dorotka rychle odvrátila oči.

„Je to tu o moc lepší než v iglú," řekla Nancy. „A bude se vám tu ještě víc líbit, až se trochu zabydlíte." „Víte co, rozděláme si oheň a uvaříme si čaj," navrhla Dorotka. „Kolik je hodin?" zeptala se Nancy. Dick vytáhl kapesní hodinky. „Za tři minuty tři čtvrtě na šest," řekl. „Tak sbohem, Piktové," rychle se loučila Nancy. „Jestli hned nepůjdeme, bude prateta v Jezerce dřív než my." „Myslíte, že na vás bude vážné

tak hrozná?" ptala se Dorotka. „Asi dost hrozná," odpověděla Peggy. „Vždycky je na nás

p říšerná." „Ale pro každého by bylo tisíckrát horší, kdyby zjistila, že máme návštěvu, když je maminka pryč," řekla Nancy. „Aspoň to jsme odvrátily, ale jen díky vám, že se nezlobíte, když jsme vás takhle vyhodily."

„Nám se nic zlého dít nebude," řekla Dorotka. „Ale co si počnete vy?"

„Nějak se už postaráme, aby přímo předla blahem. Pojd', Peggy. Máš na obličej pořádnou šmouhu. Hod' sebou. Ted' potřebujeme mýdlo a vodu. A potom bílé šaty. A propáníčka, taky sváteční střevíčky! Hod' už sebou. Poslyšte, dneska určitě před pratetou neunikneme, ale zítra ráno se třeba povede aspoň jedné z nás vyklouznout z domu. Jedna to zkusit musí, jinak byste neměli mléko na snídani. Tak tedy sbohem. Ať žijí Piktové!" „Piktové a mučedníci!" řekla Dorotka. „Takže te d' musíme stanout před lvicí," prohlásila Nancy a s Peggy, která běžela za ní, zmizela v lese.

Kapitola šestá Už přijela!

DUSOT KROK Ů ZANIKL V LESE hluboko pod nimi. Dorotka stála a poslouchala, ale za chvíli neslyšela vůbec nic. Všechno se seběhlo v takovém spěchu, že se nad tím ani nestačila zamyslet. A teď se jí najednou zmocnily pochybnosti, jestli si vůbec počínají správně, ba co hůř, jestli to všechno dokáží. Určitě udělali dobře, že zmizeli z Jezerky. Co také jiného mohli podniknout? Nancy a Peggy jsou přece starší a chtěly, aby se Dick s Dorotkou přestěhovali. I stará kuchařka si myslela, že by bylo nejlépe, kdyby vyklidili pole. Ale neměli se raději vrátit domů?

Dole v Jezerce všem p řipadalo docela jednoduché, že se prostě přesunou a ubytují se v chajdě uprostřed lesa. I jim to připadalo jednoduché, ovšem jen do chvíle, než Nancy s Peggy odešly. A teď dostala Dorotka, byť jen na kratičkou chvíli, sto chutí rozeběhnout se za nimi.

Oto čila se a pohlédla na psinec, který se teď má stát domovem Piktů. To mají vážně žít v téhle staré chajdě, vysoko v lesích, kde široko daleko neuvidí živou duši a kde by se ani nikoho nedovolali? Opravdu tady už dneska v noci přespí a ráno se probudí sami ve své skrýši jako uprchlí zajatci skrývající se v nepřátelské zemi? Vždyť ještě ani netábořili na tak opuštěném místě, leda když hned vedle stály jiné stany a John se zdatnou Zuzanou se o všechno postarali a vedli ostatním v přírodě domácnost. Zastane to vůbec sama? Nebyl celý ten nápad nesmyslný?

Pohlédla na Dicka a vid ěla, že ten se žádnými pochybnostmi netrápí. Pro něho prostě vyvstal problém, který se musel vyřešit, a teď se na něj našla odpověď. Když nemohou bydlet v Jezerce, musejí se ubytovat jinde. Tak proč ne tady? Dorotce neušlo, že Dick se už ostražitě rozhlíží po stromech a pokouší se jasněji uvidět nějakého ptáka, kterého zatím jen letmo zahlédl. Dorotka se vzchopila. Nejhorší si to odnesou Nancy a Peggy tam dole v Jezerce, když budou muset vydržet s pratetou. A ať už se stane, co chce, ona a Dick je zklamat nesmí.

„Poj d', Dicku," řekla, „podíváme se, co potřebuje na našem domě opravit."

Zašli za chatu a shodli se, že zadní ze d' je docela silná a nemusejí si lámat hlavu pro těch pár kamenů, co z ní spadlo. A když pořádně zastrčí do střechy tu a tam kousek mechu, spraví tím každou díru.

„Je to moc p ěkné, pevné stavení," řekl Dick, „a taky docela velké. A ani by nemohlo být na lepším místě."

Dorotka obešla chatu kolem dokola, a když si uv ědomila, že jim alespoň nemůže uletět ve větru jako stan, pomyslela si na chvíli, že by si u ní mohli udělat zahrádku, ale pak se rozhodla, že těch pár náprstníků, co roste poblíž, vypadá mnohem líp než jakákoli rostlina, kterou by tady zasadili. „Žádné truhlíky do okna shánět nebudeme," řekla, „ale dáme si květiny do sklenice od marmelády.

Našla jsem prázdnou sklenici, jak jsme vyklízeli to chrástí. Škoda že mě nenapadlo, abych s sebou vzala pár růží, když jsem je šla natrhat do váz v hostinském pokoji." „Kdopak tu asi tu sklenici nechal," zamyslel se Dick. „Nějaký Pikt, nebo kdo to tady byl před námi," řekla Dorotka. „Celkem nám to může být jedno, hlavně aby se nevrátil, dokud tu ještě jsme." Nahlédla dveřmi do chaty. „Zuzana by určitě řekla, že jsme tam měli nejdřív zamést a teprve potom nastěhovat nábytek. Ale vždyť ani nemáme koště."

„M ůžu ti nějaké udělat," nabídl se Dick. „Kde je ta pila, co tady nechal Pikt, který tu bydlel před námi?"

Netrvalo ani pár minut a Dick na řezal trochu březového proutí a pevně je stáhl

kolem hole z rovného kmínku mladého jasanu. Dorotka zatím znovu vytáhla z chaty všechnen nábytek, stůl z velké bedny, spížímu z bedýnky od mýdla, třínohou stoličku, židli bez opěradla i oba kufry. Pak se horlivě pustila do práce s novým koštětem a chata se rychle plnila celými mračny prachu, v jakém se člověk div nezadusí. „Hlavně nám neodmeť celou podlahu," řekl jí Dick. „Smetu jen horní vrstvu. Jsou to většinou větvičky. Nametu je do krbu, a aspoň je budeme mít připravené, až budeme chtít zatopit před večerí. Ale víš co? Měl bys naštipat trochu dříví."

Zatímco se dve řmi a okénkem chatrče valil prach, pustil se venku Dick do velké hromady suchých větví. Na mýtině zahlédl starý pařez, vysoký přesně, jak potřeboval, aby si na něm přeřezal silnější konce větví nakrátko. Tenčí větve lámal přes koleno nebo tím, že je přišlápl a trhl jimi nahoru. Dříví vyrovnával do dvou hranic, na jednu naskládal drobné chrástí na podpal a na druhou silnější klacky, a právě si trochu odpočíval a roztahoval a stahoval prsty, do kterých ho chytla křeč, jak jimi pevně svíral pilu, když náhle vyšla z chaty Dorotka a něco držela v ruce.

„Dicku," řekla, „někdo tu opravdu bydlel. Podívej se na tohle." A ukázala mu otevřený zavírací nůž s kostěnou střenkou. „Není ani moc zrezivělý," řekl Dick. „Kde jsi ho našla?" „Málem jsem ho zametla do krbu," odpověděla Dorotka a náhle ztuhla leknutím... „Poslouchej!" „To je jen nějaké auto," řekl Dick. „Je to ona," hlesla Dorotka. Dick stál a poslouchal a úplně zapomněl, že drží v ruce nůž. Při všem tom zurčení potůčku, šumění listí ve stromech i ostrém křiku sojek dole v lese slyšeli, jak se po silnici blíží nějaké auto. Slyšeli, jak troubí v zatáčce, a jak potom jede dál. „Třeba ani nezastaví," řekl Dick. Znovu zaslechli houkačku. „Zahnulo do Jezerky," řekla Dorotka. „Prateta právě vystupuje. Zrovna v téhle chvíli. Nancy a Peggy se jí ptají, jak se jí vede. Nosí jí zavazadla do domu a vyptávají se, jestli měla příjemnou cestu... zrovna tak jako se ptaly nás..."

Za chvíli zaslechli automobilovou houkačku znovu. A opět spatřili vůz, jak si to žene po silnici pod lesem. To už hluk pomalu zanikal v dálce.

„A už v tom lítají," řekla Dorotka. „Vlastně v tom lítáme všichni."

Všechno se najednou změnilo, dokonce i Dick měl ten pocit. Až dosud jim prateta ani nepřípadala zvlášť skutečná. Všechny ty přípravy, celý ten zmatek v Jezerce a náhlé zvraty, kdy se Dick s Dorotkou z vítaných hostů stali Pikty skrývajícimi se v lese, klidně mohly patřit k nějaké Nancyině hře. Hučení automobilu, který přijel po silnici do Jezerky a zase odjel, všechno proměnilo. Připomínalo to chvíli ve hře na schovávanou, kdy se v dálce najednou ozve píšťalka, a ten, kdo se skrývá, dobře ví, že pátrání začalo a že se nesmí ani hnout. Chvíli stáli úplně tiše. „Nemá cenu se dohadovat, co se tam děje," řekla konečně Dorotka. „Stejně jim nemůžeme ničím pomoci." Dick si najednou uvědomil, že drží v ruce nůž. „Tehle nůž nepatří Nancy ani Peggy," řekl, když si jej pořádně prohlédl. „Aspoň myslím, že ne. Nancy má na noži plno různých bodců, otvíračů na konzervy, vývrtek a takových věcí. A Peggy má námořnický nůž se špicí na rozplétání lodních lan."

„Jestli tu vážně bydlí ještě nějaký Pikt..." Dorotka se otrásla. „Ale ten provázek určitě někdo přivázal na dveře hodně dávno. Můžeme jediné doufat, že se už neobjeví. Tak, podlahu jsem zametla. A ty máš spoustu nasekaného dříví. Pomoz mi nanosit všechny ty věci zase dovnitř a já pak rozdělám oheň a ty můžeš vzít konvici a jít se podívat, kde by se dala dobře nabrat voda z potoka."

Když nastěhovali nábytek zase dovnitř a rozestavili jej po podlaze, z které teď bylo sklizeny všechno smetí, šel Dick s konvicí pro vodu, a tu se jim dostalo dalšího náznaku, že v chatě bydlel někdo před nimi.

Dick přešel mýtinu k potoku a pouhých pár kroků od pěšinky našel, co hledal — malou tůňku, do které spadl přes okraj skaliska z výšky asi třiceti čísel vodopádek. Podržel konvici pod vodopádkem a naplnil si ji vodou, a tu si povšiml, že i když v potoce, který se vine dolů po strmém úbočí, je všude spousta tůňek, tuhleto někdo vylepšil tím, že zbudoval na jejím dolním okraji hráz.

„To bude skvělá umývárnička," řekl si Dick. „A taky se tu bude dobře mýt nádobí — prostě je položíme na místo, kde na ně bude kapat voda."

Vrátil se do chaty. Dorotka právě klečela před ohništěm a foukala do smetí, které nehořelo zdaleka tak dobře, jak si představovala. „Ale to je hrozné," řekla, když jí Dick pověděl o tůňce. „Zase ten cizí Pikt!" „Uvidíš, jak tu tůňku užijeme," řekl Dick. V krbu začaly vyšlehávat plaménky, Dorotka pověsila na

železný hák konvici a hledala cosi mezi zásobami a Dick se zadumal nad těmi visutými lůžky. Jak vlastně zavazovala Nancy konce, které se mají přes den odvazovat?

„Napoprvé se s ní čím složitým připravovat nebudu," řekla Dorotka. „Načneme hovězí roládu. Kdybychom si ji chtěli schovávat na později, ještě se zkazí. Žádnou konzervu otvírat nechci. Vezmeme si tu hovězí roládu. A potom chleba s máslem. A koláče máme tolik, že ho každý můžeme sníst, co hrdlo ráčí."

„Jak myslíš," souhlasil Dick. „Už jsem p řišel na to, jak je to s těmi lůžky, myslím, proč vlastně je Nancy přivazovala. Nejistil jsem jedině, jak se do nich leze." „Jsou hodně vysoko od země," podotkla Dorotka. „Budeme si na to muset vzít stoličku." „Prosím tě, Dicku, dávej pozor," zvolala za chvíli Dorotka, když se skláněla pro bochník chleba, který ji Dick vykopl z ruky málem až do krbu. „Promiň," oddechoval Dick. Ležel na břiše, natažen přes lůžko, které se náhle zkroutilo do jakéhosi provazce. Kopal nohama a zoufale hledal stoličku, ale ta se mezitím převrhla. Nezbyvalo mu než skočit. Pevně se přidržel lůžka, vrhl se přes ně odvázným saltem a bezpečně dopadl na nohy. „Promiň," řekl znovu. „Hlavou napřed se do toho lůžka lézt nedá. Půjde to samozřejmě líp, až v něm budou ty deky. Ale nejspíš se do něj má lézt pozadu."

„Musíme se naučit všechno," řekla Dorotka, která právě začala krájet první krajíc chleba, jenže ho nenamazala máslem, a teprve potom si vzpomněla, jak vždycky vídala Zuzanu, že nejdřív namaže bochník po skrojené straně máslem a pak z něho teprve ukrájí mazané krajíčky.

„P řece jen se do nich leze zádí napřed," řekl Dick, „a jde to mnohem snáz, když se nejdřív postavíš na bednu."

Dorotka se ohlédla a uvid ěla Dicka, jak leží s náramně spokojeným výrazem ve visutém lůžku.

„Je to docela snadné," řekl Dick, „když ovšem víš, jak na to. Z jedné strany si stáhneš lůžko dolů a vlezesh do něho zádí napřed, pak se v něm posadíš a prudce vyhoupneš nohy." „Ale jak se pak dostaneš ven?"

„Nejd řív vyndám nohy. Potom z něho sklouznu. Takhle..." A Dick stál celý udýchaný na podlaze vedle Dorotky. „Voda se vaří," řekla Dorotka.

První jídlo ve vlastním dom ě se jim pořádně protáhlo. Jednotlivé chody na sebe jaksi nenavazovaly. Dříví hořelo ve velkém krbu moc prudce, a když dojedli plátky hovězí rolády, museli dojít pro další polínka, která nařezal odpoledne Dick, a jak jednou začali nosit dříví, běhali pořád pro další, až měli v rohu chajdy připravenou celou hromadu. Potom si snědli koláč. Pořád však ještě měli hlad a začali uvažovat, co asi bylo k večeři v Jezerce, a pak si šli honem sníst ještě chleba s marmeládou. Než posbírali špinavé talíře, hrnky a jediný zapatlaný nůž, kterým ukrájovali všechno, a odnesli nádobí k umývárničce u potoka, postoupilo slunce daleko na obloze a na les padl stín. Moc valné nádobí neumyli.

„To je tím, že jsme ho myli studenou vodou," dovtípila se Dorotka. „Měla jsem si vzpomenout, že Zuzana bere vždycky na mytí horkou."

„Nech všechno pod tím vodopádem," radil jí Dick, „a do rána to bude čisté."

„Horkou vodu si doneseme p řiště," rozhodla se Dorotka. Šěřilo se už, když zaslechli jakési kroky, které se blížily po cestičce zezdola od silnice.

„To bude ten Pikt!" zd ěřila se Dorotka. „Co si teď počneme, když budeme muset zmizet?" „Je to někdo pořádně těžký," řekl Dick.

Dick a Dorotka jako Piktové.

„Už na to p řišla!" šeptla Dorotka. „Urěitě sem jde prateta a bude nás chtít odvést zpátky." „Pro slitování boží, že si ale ělověk dá, než do tohohle kopce vyleze," oddechovala stará kuchařka, jak vycházela z lesa na mýtinu. „A ještě ke všemu je celá pěšina zarostlá stromy a po zemi tam je kamení, že jsem si málem zlámala obě nohy. Ale jednu výhodu to má. Aspoň se sem nepohne slečna Turnerová. Už jsem si myslela, že tu mísu snad desetkrát upustím. Ach propáníčka, doufám jen, že děláme dobře."

„Pojďte se podívat na náš dům," zvala ji Dorotka, která si z celé duše zas oddechla.

„P řinesla jsem vám jablkový koláč, co měly k večeři. Vlastně toho ani moc nesnědly. Doufám, že vám přijde trochu k chuti..." „Děkujeme vám mocokrát. Tak ona opravdu přijela? Mysleli jsme si, že slyšíme auto, ale docela jistě jsme to nepoznali."

„Jo, p řijela," odpověděla kuchařka chmurně. „Přijela a s ní jen samě mrzutosti."

Taková slepice stará a chce se vynášet. Začla tím, že vyhodila slečnu Nancy od čela stolu a že prý se na tohle místo paní domu posadí sama. A to jsem tam položila kroužek na ubrousky, co vždycky dávám slečně Nancy, aby jako nemohlo dojít k omylu. Copak je slečna Nancy ještě nějaká maličká holčička?" „Co na to řekla?" ptala se Dorotka. „Slečna Nancy? Ani jsem vlastním uším věřit nemohla. Povídala: „Paní kuchařko, teta Maria by zřejmě raději seděla na tomto konci stolu. A protože je u nás na návštěvě, musí si vybrat sama. My s Peggy se k ní posadíme každá z jedné strany." Slečna Turnerová z toho byla celá paf, ale ani neotevřela zobák... chci říct, že na to ani nic nepodotkla, a slečna Nancy jí začala vykládat, jak doufá, že se po dobu její návštěvy udrží krásné počasí, a slečna Peggy jí skočila do řeči a vyptávala se prátety, jestli prý sedí raději ve směru jízdy nebo proti němu a jestli dostala sedadlo v rohu kupé?"

Kuchařka se rozhlížela po vnitřku chaty. „Musím uznat, že to tu vypadá líp, než jsem čekala," řekla. „Jenomže paní Blackettová na mě spoléhala, jak se o vás dobře postarám, a najednou jste z domu. Slečna Nancy dokáže ostatním pořádně prohnat perka. Jenže je svatá pravda, že kdyby slečna Turnerová zjistila, že bydlíte v Jezerce, když je paní pryč, dala by nám všem co proto. Ale kdyby na to přišla teď, dopadlo by to ještě hůř, i když si vážně neumím představit, jak to před ní utajíme. Ale v jednom nám přece jen štěstí přálo. Máte střechu nad hlavou..., i když bych řekla, že by ta střecha potřebovala trochu vyspravit..." „Nevypila byste si šálek čaje?" zeptala se jí Dorotka. „Za chvíli bych ho měla vařený."

„Kdepak," odpovíдалa kuchařka rychle. „Pěkně vám děkuju, ale musím zas běžet dolů. Nedalo mi, abych se sem nezaběhla podívat, kam vás to slečna Nancy nakvartýrovala, jinak bych neměla chvíli klidu. I když moc klidná stejně nebudu. Ale přece jen je to tu lepší, než jsem čekala. Ne, kdepak, zdržet se u vás nemůžu. Co kdyby slečna Turnerová najednou zazvonila, a nikdo by se jí nepřišel zeptat, co si přeje... I když mi nikdo nebude poroučet, že nesmím vystrčit nos ze dveří jako všichni ostatní." „Co tam teď dělají?" zeptala se Dorotka. „Když jsem se chystala vyklouznout na chvíli z domu, seděly zrovna v salonu," odpověděla kuchařka. „Ještě štěstí, že jsem utřela prach na pianu. Slečna Turnerová si ho hned přejela prstem."

Dick s Dorotkou ji doprovodili až k silnici. Dorotka měla tak trochu pocit, že když tu je s nimi stará kuchařka, klopýtá dolů po kamenité pěšince a hubuje na větve, které se jim splétají nad hlavou, neztrácí alespoň spojení s Jezerkou. U průrvy v hradbě zůstali stát a kuchařka zatím běžela soumrakem domů. „Poslouchej," řekl najednou Dick. Ve večerním tichu zaslechli, jak v Jezerce někdo brnká na piano. „Víš co, půjdeme trochu blíž," navrhovala Dorotka. „Když jsou

všechny uvnitř, nikdo nás vidět nemůže." Přešli po špičkách po silnici a čekali přímo proti domu. Lesem k

nim jasně doléhalo břinkání piana. „Potřetí už neví, jak dál," řekla Dorotka.

„Pro tu, co nehraje, musí být ale hrozné, když tam má jenom sedět a dívat se, jak se na to tváří práteta." „Začala znovu," řekl Dick. „Na Nancy se mi ta melodie zrovna nezdá," poznamenala Dorotka. „Nancy tak dokáže zahrát jedním prstem pirátskou písničku kapitána Flinta."

„Půjdeme radši domů," řekl Dick najednou. „Rád bych se ještě podíval do té knížky o plachtění. Pozítří už budeme mít Skaraba hotového."

Prošli po špičkách zatáčkou a znovu se dali vzhůru lesem. Dorotka si najednou připadala strašně opuštěná. Jistě, je tu s ní Dick, ale ten myslí jenom na novou loď nebo na ptáky či na to, jak vědecky nasekat dříví, a zřejmě si ani neuvědomuje, že mají dneska přespát docela sami v chatě uprostřed lesa, v chatě, která má střechu samou díru a nezasklené okno. Dorotka nevěděla, co je horší, jestli pomyšlení, že v jejich chatě snad dvacet let nikdo nebydlel, nebo představa, že by se v noci mohl vrátit právoplatný majitel a vykázat je. Bylo to něco docela jiného než spát ve stanu v táboře a mít nablízku stany svých přátel. V údolí poprvé zahoukala sova.

„To už je zase ten sýc," řekl Dick. „Slyšel jsem ho už včera večer, ale do seznamu si ho nezapišu, dokud ho neuvidím na vlastní oči."

Tak je přece jen všechno v pořádku, pomyslela si Dorotka. V tom strašidelném lese kolem je plno přírodovědeckých exemplářů. A Dick o nich všechno ví. Ale přece jenom...

„Sami v hlubokém lese" — napsala Dorotka Callumová. Prudce sebou v lese trhla, když z větvi stromu kousek od pěšinky s rámem vylétli dva hrivnáči. „Už si

hledají místečko na noc," řekl Dick. Vrátili se do chaty a Dick rozsvítil svítilnu a vzal si z police nad krbem knihu o plachtění. Dorotka rozdělila přikrývky a rozložila je do visutých lůžek. Pro každého tu byly tři. „Nedostali jsme žádné polštáře," všimla si najednou. „Stačí nám batohy," řekl Dick. „Ale musíme si v nich nechat oblečení."

Dorotka zavřela dveře a přiložila ještě trochu dříví na oheň. „Ať je nám tu první noc radši horko než zima," řekla. „Zvlášť když v tom okně není žádné sklo, takže je vlastně otevřené."

Větvíčky vzplály a po celých stěnách kroměčtvercového otvoru, kde chybělo sklo, tančily stíny. Okénkem viděla Dorotka nejasné tvary stromů a kousek oblohy, na které vyšly první hvězdy. Dick už seděl na třínohé stoličce a četl si v té troše světla, které vydával oheň a zároveň i svítilna.

„Víš co, zhasneme tu lampu a p ůjdeme radši spát," přála si Dorotka. „Ještě jednu kapitolu," prosil Dick. Pozorně si četl dál o teorii plachtění, když vtom znovu uslyšel

Dorotku. „Už bys m ěl vážně spát. Na knížku máš ještě celý zítřek." Dick se ohlédl a uviděl Dorotku, jak se na něj dívá ze svého visutého l ůžka. „Tys tam ale vlezla tiše!" „Šlo mi to o moc líp, než jsem čekala. Přece jen si myslím,

Dicku, že si tu budeme v ědět rady." „A proč bychom si neměli vědět rady?" Za pět minut se Dick už také vydrápal do l ůžka, položil si baterku a brýle do bezpečí nahoru na trám, pečlivě se přikryl a snažil se najít měkké místečko na batohu.

Dorotka ho zaslechla, jak říká: „Připadám si trochu jako housenka." „Cože?"

„Když tak ležím v tom visutém l ůžku. Housence by to určitě vyhovovalo, protože má celé t ělo článkované." Jak tak ležela Dorotka ve svém visutém l ůžku, velmi unavená a rozespalá, připadalo jí, že se přece jen všechno obrací k lepšímu. Vždyť se tady už poprvé najedli. Úspěšně vylezli do visutých l ůžek. Práteta se o nich nedověděla a nepříhnila se sem, aby je odvedla zpátky do Jezerky. Nepřišel žádný Pikt, který by je chtěl vyhnat ze svého domu. Stačí, když si budou takhle počínat dál, a všechno dopadne dobře. Nevzpomněla však v té chvíli na další nebezpečí, které jim hrozilo. Zato si na ně vzpomněl Dick.

Klidně si ležel, přemýšlel o Skarabovi a o všem, co chtějí podniknout, a vtom se najednou prudce posadil. „Dorko! Na něco jsme zapomněli. Zítra přijde přece do Jezerky Timothy, chce nás vzít do dolu. Jen vejde dovnitř, určitě se po nás začne shánět." „Nancy už na to jistě vzpomněla," řekla Dorotka. „Poslouchej. Poslouchej," ozval se po chvíli Dick. „Zase se ozval ten sýc." „Já ho slyšela," promluvila Dorotka zastřeně, jak měla přes hlavu přehozenou deku. Z chaty hluboko v lese ji soví houkání nepřipadalo zdaleka tak přátelské a prázdninové jako z hostinského pokoje v Jezerce. Dick už dávno dost neklidně usnul, ale když Dorotka pomyslela na Timothyho, ještě dlouho ležela a dívala se do tmy, i když Dicka ujišťovala, že Nancy na Timothyho určitě vzpomene. Jestli si to Timothy najednou přikráčí do Jezerky a hned po ránu vyklopí celé tajemství, bývalo by rozhodně lepší, mnohem lepší, kdyby se nikdy nestali Pikty.

Kapitola sedmá Zprávy z druhé ruky

VLESE CHRAPTIVĚ VYKŘIKL BAŽANT a Dorotka se posadila. Zada měla nějak podivně ztuhlá. Asi se jí prohnula uprostřed postel. Otevřela oči a najednou uviděla, že vysoký strop v hostinském pokoji se nějak snížil a je z temných dubových trámů. A zmizela i lebka se zkříženými hnáty, co visela nad hlavou její postele. A co se to stalo s tapetami? Ba ne, ta lebka i s hnáty visí tamhle na kamenné stěně. Najednou se Dorotka rozpomněla, kde je, a zadívala se přes svoje nohy velkým otvorem ve zdi na zelené listí a kmény stromů. To tiché pleskání venku je jistě voda, co kape do jedné tůňky v potoce.

Najednou si Dorotka vzpomněla na všechno. V posteli v hostinském pokoji, kde spala včera, spi dneska práteta, ze které mají všichni takový strach. Život v Jezerce jde dál bez ní i bez Dicka. Připadalo jí, jako by proklouzli dírou v podlaze. Propadli se z života v Jezerce do úplně jiného světa, kde měla Dorotka poprvé v životě svou vlastní domácnost. Nikdo ji teď nebude budit se slovy: „Vyskoč, Dorko, snídaně je už skoro hotová." Teď by se měla postarat o snídani sama, jinak se asi nenajedí. Pohlédla přes chatu k druhému l ůžku. Dick ještě spal. Z l ůžka se jí moc snadno nepoleze. Odhrnula konce pokrývek, které si včera zastrčila pod sebe, přehodila si nohy přes okraj l ůžka, snažila se šlápnout na

židli, ale převrátila ji, pevně se přidržela sítě, znovu zakopala do vzduchu, skouzla dolů a už stála na hliněné podlaze.

Obula si plát ěnky, popadla mýdlo, kartáček na zuby, ručník a konvici, otevřela dveře a vyšla do ranního slunce. A znovu se ozval bažant. Potom zaslechla najednou nový zvuk, tiché ťukání kladiva do stromu. Na chvíli se Dorotka tiše zastavila a naslouchala a téměř si myslela, že v lese snad někdo pracuje. Pak si vzpomněla, že tohle ťukání už slyšela loni v létě v lesích na vysočině a že jí tehdy Dick prozradil, kdo to tam tak ťuká. Datel. Ne, široko daleko tu nikdo není. Dorotka s Dickem jsou jedinými lidmi na světě. A Dick pořád ještě spí.

Dorotka má tedy celý ten svět pro sebe.

Nabrala z t ůňky v potoce vodu do konvice, umyla si obličej a ruce a vyčistila si zuby. Začala vymýšlet nový název pro svoji povídku. „Před deseti tisíci lety... romantický příběh z minulosti“ — napsala Dorotka Callumová. Ne. Nic takového. Teď musí připravit snídani a na žádné vymýšlení povídek nemá čas. Naposled si utřela obličej ručníkem, sebrala talíře, hrnky a lžíce, které pořád ještě ležely pod vodopádem, a šla do chaty rozdělat oheň. Když vyšla na mýtinu, viděla, že z velkého starého komína už vychází pramínek modrého kouře. Kouř zhoustl a stoupal přímo do tichého vzduchu. A ze dveří vycházel v pyžamu Dick, který se právě chtěl jít poohlédnout po Dorotce. „Ahoj, Dorko. Proč jsi mě nevbudila?“ „Byla jsem se jen umýt a nabrat vodu do konvice. Ale ty by ses taky mohl opláchnout a obléknout. Co sis to ud ělal s obličejem?“ „Podpaloval jsem v krbu větvičkami, které včera úplně nedohořely. Z některých už bylo málem dřevěné uhlí. A pak jsem si omylem přetřel oči.“

„Tady máš mýdlo a ru čník. Dojdi si ještě pro kartáček. A vezmi si s sebou oblečení.“

„Dobrá. Ale víš, že jsem ten ohe ň podpálil jedinou sirkou? Suchá kůra báječně chytá.“

„Výborn ě. Ale teď si pospěš a obleč se, a než se vrátíš, budu mít snídani hotovou.“

Dorotka dala va řit vodu, ve dvou minutách se oblékla, a právě rovnala na bednu od cukru, která jim sloužila za stůl, talíře, hrnky a cukřenku, když si najednou vzpomněla, že večer dopotřebovali mléko. Nemohou si tedy vzít k snídani ovesné vločky s mlékem jako obvykle. A čaj by byl bez mléka také k ničemu. „To je ale k vzteku,“ pomyslela si Dorotka. „Měla jsem schovat trochu mléka od včerejška a uložit je někde v chladnu.“ Vést domácnost přece jen není tak jednoduché, jak se zdá lidem, za které ud ělá všechno někdo jiný.

Dick se vrátil už oble čený, a jak si smyl z obličeje i rukou šmouhy z dřevěného uhlí, jako by úplně změnil barvu.

„Nemáme mléko,“ řekla mu Dorotka. „Aspoň dokud nepřijde Nancy anebo Peggy. Doufám, že nám ho trochu donesou.“

„Víš co, radši se p řipravíme, ještě než přijdou,“ navrhoval Dick. „Třeba budou chtít něco podniknout a varovat Timothyho, aby nechodil do Jezerky. Mohly by třeba vyplout na loďce a my bychom to vzali po silnici...“

„Propána!“ zvolala Dorotka. „Vždy ť já na Timothyho úplně zapomněla. Radši na to mléko ani čekat nebudeme. Dáme si kakao. Na plechovce je napsáno, že to kakao je už s cukrem i mlékem, všechno dohromady. Potřebuje jen zalít horkou vodou. A můžeme si vzít vajíčka a chleba s máslem a ještě tu přece máme ten hrnek marmelády.“

„A dostali jsme jablkový kolá č,“ připomněl jí Dick. „Sníme ho třeba rovnou z formy, aspoň se pak forma líp umeje, když nebude tak upatlaná.“

Vají čka se jim moc nepovedla, ale za to mohl jen datel. Dorotka je vložila do rendlíku s vařící vodou a rendlík odstavila až na okraj ohně. Měla plné ruce práce, jak míchala kakao nejprve v jednom hrnku a potom v druhém, a Dick přitom hlídal na hodinkách, jak dlouho se vajíčka vaří. Najednou zaslechl rovnou před chatou ťuk, ťuk, ťuk. „Už je to minuta a půl,“ řekl, „a tohle je určitě nějaký datel... Dvě minuty...“ S hodinkami v ruce tiše přistoupil ke dveřím. Ťukání zřejmě přicházelo ze stromu za chatou...

Dorotka p řidala do kakaa ještě trochu vody a míchala dál. Přemýšlela přitom, jestli v Jezerce už snídali a kdy se asi jedné z mučednic, anebo dokonce oběma, podaří utéct a přihnat se nahoru lesem. „Už to jsou jistě čtyři minuty,“ pomyslela si, ale nevěděla tak docela jistě, jestli Zuzana nechává vajíčka vařit čtyři minuty anebo tři. „Dicku!“ zavolala. Nikdo jí však neodpověděl. Vyšla z chaty, ale Dicka neviděla. „Dicku!“

„Ulítí. Ale stejn ě jsem ho zahlídl. Byl to strakapoud. Černobílý s červeným

flíčkem." Dick si zastrčil hodinky do kapsy od košile a vytáhl zápisník. „Ale co vajíčka?" zeptala se Dorotka. Dick se znovu podíval na hodinky. „Když já si nevzpomínám, kde vlastně byla minutová ručička, když jsem začal počítat. Moc mě to mrzí." Dorotka vběhla znovu do chaty a vylovila vajíčka polévkovou lžící. „Už jsou ur čitě vařená," řekla. Když je natukli, byla vajíčka tvrdá jako kamení. „Třeba se ani čtyři minuty vařit nemají," řekla Dorotka. „Možná že jsme je tam nechali mnohem déle." „Stejně se strašně roztěkají, když jsou moc naměkko." „Tyhle určitě moc naměkko nejsou," řekl Dick. „Spíš pořádně natvrdo," uznala Dorotka. „Téměř naocelovo," dodal Dick. „A můžu za to jen já, že jsem se díval po tom datlovi." Vajíčka a chleby s máslem zapili kakaem, ale i tak jim přišel k chuti poslední chod — jablkový koláč z Jezerky. Kuchařka jej upekla v hluboké oválné formě a doprostřed dala obrácený kalíšek na vajíčka, aby se těsto nepropadalo. V jídelně Jezerky jej včera prateta pečlivě rozřízla nožem a naservirovala tenounké plátky Nancy, Peggy i sobě. Dick s Dorotkou si teď položili nádobu mezi sebe a pustili se do koláče, každý z opačné strany úhledného trojúhelníkového otvoru, který v něm prateta zanechala. Klidně by byli spořádali celý ten zbytek koláče naráz, ale raději si nechali ještě kousek k obědu.

„Je to ale dobrota, n ěco takového po vajíčkách a kakau," řekla Dorotka. „Bezvadný koláč, studený, vláčný a vůbec ne lepkavý." Nádobí spláchli u potoka konvici vřelé vody, takže z něj špína mnohem snáz pouštěla. Stočili příkrývky, odvážali lůžka a zavěsili je na zeď. Rozhodli se, že už nebudou na oheň přikládat a večer že zatopí znovu. A celou tu dobu co chvíli poslouchali, jestli se lesem neblíží kroky. „To je ale divné, že nejdou," řekl Dick. „Třeba snídaly později, když je teď u nich prateta." Dick nařezal a nalámal další dříví, které vyklidili z chajdy. Dorotka je srovnala do pěkné hranice u krbu. Ale po mučednících z Jezerky nebylo pořád ani potuchy. „Ještě štěstí, že jsme nečekali na mléko," řekl Dick. „Viš co, sejdemě dolů a počkáme na ně pod lesem," navrhl Dorotka. Vylezli z mlází a obezřele sestupovali modřinovým lesíkem, když tu náhle zaslechli, jak něco zarachotilo. U průrvy v hradbě těžce sestupoval z kola nějaký muž. Objevil se tak znenadání, že ani nestačili uskočit mezi stromy, a už se na ně díval, jak tam tak stáli na cestičce. Shodil si ze zad velký vak, sáhl do něj a vytáhl dopis.

„Vždyť je to listonoš," řekla Dorotka. „Jestli byl v Jezerce a chtěl tam pro nás odevzdat dopis, jsme vyřízeni." „Mám pro vás dopis," řekl listonoš. „Adresovaný do Jezerky. Slečna Turnerová ho nechtěla přijmout. Něco na něj napsala." Podal psaní Dorotce, a ta hned viděla, že na obálce jsou jasným ležatým rukopisem napsaná slova „Adresáti neznámí". „Je to od maminky," řekl Dick. „Neprozradil jste jí, že jste nás včera viděl?" ptala se Dorotka. „Už jsem to měl na jazyku," přiznával se listonoš. „Ale vtom jsem zahlídl slečnu Nancy. Dělal na mě hrozné obličej a viděl jsem, že chce, abych tvrdil, že ne. A tak jsem řekl, že jsem vás jakživ neviděl, a dopis jsem zase odnesl. Lepší moc toho nenamluvit, pomyslel jsem si. Že jsou adresáti neznámí? Dobrá. Tak ten dopis zas vrátím na poštu." „Ale..." „Ještě jsem ani nedošel ke kolu, když mě málem praštil do ucha kámen a přes zahradní zeď na mě kývala ta uličnice. Je to ale vážně divoška ta slečna Nancy. Chci s vámi mluvit o tom dopise," povídá. „Hlavně jim už prosím vás nenoste poštu předními dveřmi." „Ale vždyť slečna Turnerová povídala, že tady nejsou," já na to. „Jsou tady, ale teta Maria se o tom nesmí dovědět," řekla mi slečna Nancy. „Maminka o nich ví. Pozvala je k nám. Ale teta Maria o nich nemá ani tuchy." A pak mi prozradila, kde jste, a řekla mi, abych vám ten dopis pro jistotu zanesl sám. „Ale co když se slečna Turnerová zeptá, co jsem s ním udělal? Když vás poslechnu, čekají mě jen mrzutosti," povídám. „Jenomže když to neuděláte, čekají mnohem větší mrzutosti nás," slečna Nancy na to. „A nemluvte tak hlasitě. Největší mrzutosti by měla maminka. Proto naši kamarádi zmizeli. Jen se zeptejte kuchařky." „Se slečnou Turnerovou už jsem si užil malérů až nad hlavu," řekl jsem jí. „To už radši ten dopis odnesu. Ale kdyby se na něj někdo ptal, musíte se mě zastat." „Nikdo se na něj ptát nebude," řekla mi slečna Nancy. Tak, a tady ten dopis máte. Jenomže co si počnu, jestli dojdou ještě nějaké?" „Hlavně je nesmíte nosit do Jezerky," řekla mu Dorotka. „Nemohl byste je dát do tohohle otvoru v hradbě?" zeptal se Dick. „My bychom si pro ně vždycky došli." „Když jsou adresované do Jezerky, tak je taky musím do Jezerky doručit," trval na svém listonoš. „Bude to jenom do té doby, než se vrátí paní Blackettová,"

prosila Dorotka. Dick sešel k hradbičce. „Tady je pěkné místo na dopisy," řekl. „Prosím vás, je to moc důležité," žadonila Dorotka. „Ta uličnice to taky tvrdila," řekl listonoš. „Tak dobře, já vám vyhovím, ale jestli to všechno praskne, pořádně si to odnesu. I když je ten dopis pro vás. Protože na té adrese není nic špatného." „Novou adresu mamince prozradit nemůžeme," vysvětlovala Dorotka. „Musí zůstat v tajnosti, dokud nepřijede paní Blackettová." „Udělám vám to kvůli," svolil listonoš. „Ale nijak se mi to nelíbí. A taky že jsem to slečně Nancy jasně řekl. A ještě jsem jí pověděl: 'A vůbec to byla velká náhoda, že jste mě tím kamenem netrefila.' 'Žádná náhoda to nebyla,' odpověděla mi. 'Trefila bych vás, kolikrát bych jen chtěla, jenže jsem o to nestála.' Slečna Nancy je pořádná uličnice, ale nechci, aby paní Blackettová měla nepříjemnosti, a jen proto budu držet jazyk za zuby." „Mockrát vám děkujeme," řekla Dorotka. „Tenhleten otvor mezi dvěma kameny bude sloužit jako poštovní schránka," ukazoval Dick. „A tímhle menším kamenem se bude schránka zavírat, když bude uvnitř dopis." Listonoš přikývl, nasedl na kolo a odjel. „Ten dopis mohl všechno zkazit," řekl Dick. „Nebude to vůbec tak lehké, jak si myslela Nancy," poznamenala Dorotka. „Na listonoše jsme ani nevzpomněli." „A pak je tu ještě Timothy," vzpomněl si Dick. „Každou chvíli se může přihnat do Jezerky a chtít nás s sebou vzít do dolu. A určitě se po mně hned začne ptát, protože spolu máme dělat ty rozborý v pracovně kapitána Flinta." „Uvidíš, že každou chvíli přijde Nancy anebo Peggy," řekla mu Dorotka. „Jestli se sem Nancy chystá, tak pro č si nenechala ten dopis?" napadlo Dicka. „Chtěla, aby se listonoš přesvědčil na vlastní oči, že tady doopravdy jsme," řekla Dorotka. „Víš co, zajdeme radši kousek dál od silnice, ať se můžeme rychle ztratit, kdyby se ještě někdo blížil." Sedli si a čekali pod modřínou, poblíž místa, kde pěšinka stoupala k mlázi. Stačilo udělat po té pěšince pár kroků, a nikdo by je ze silnice ani nezahledl. Dorotka přečetla dopis nahlas, milý veselý dopis od maminky, která jim psala, jak doufá, že se jim oběma v Jezerce líbí, že už mají novou loď hotovou a brzy budou učit ji a tatínka plachtit, prosila je, aby zpočátku byli opatrní, a nakonec jim prozradila, jak je vlastně ráda, že když s nimi není rozumná Zuzana, která vždycky na všechno dohlédne, spí oba v domě, a ne kdoví kde daleko od civilizace ve stanech na ostrově nebo vysoko v kopcích. „Nakonec spíme opravdu v domě," řekl Dick. „Ještě je tady douška," řekla Dorotka. „Ať už děláte co chcete, pevně věřím, že se vynasnažíte, aby paní Blackettová nelitovala, že vás pozvala do domu, zatímco je pryč. Vidiš, tak je to dobré. Maminka by se zachovala úplně stejně. Prostě musíme být Pikty a zachránit paní Blackettovou před pratetou. A stejně jsme nemohli nic namítat, když si i kuchařka myslela, že bychom měli radši zmizet." „Kdybychom jim aspoň mohli nějak připomenout, že mají varovat Timothyho," uvažoval Dick. „Neměl bych se připlížit k domu?" „To by nebylo nic platné," řekla Dorotka. „Jedna z nich se tu už musí co nevidět objevit, už proto aby nám donesla mléko." „Porozhlédnu se zatím, jestli neuvidím králíčka obecného," rozhodl se Dick. „Jsou to takoví malí ptáčci a žijí nejraději v modřínkách." Za pět minut se přihnal zpátky. „Honem, honem," šeptal. „Někdo je v lese. A jde rovnou sem." Taktak že se stačili ukrýt v mlázi. „Nehýbej se," zašeptal Dick. „Ty kamínky bylo slyšet... Podívej. Už vidím jeho nohy." Dick se přikrčil téměř až k zemi a vyhlížel mezi listy. „Vždyť je to Zmačkaný klobouk!" řekla Dorotka. „Je to náš Timothy! Hej!" Vyběhl z mlázi a hubený dlouhán, který utíkal modřínovým lesem, se prudce zarazil. „Ahoj," řekl. „Nesmíte do Jezerky," vyhrkla Dorotka. „Nebo jste tam už byl?" „A nesmíte tam o nás říct ani slovo," dodal Dick. Dorotka nevěděla, jestli se Timothy červená, anebo jestli je tak určený vedrem. V štíhlém obličejí byl rozhodně mnohem zarudlejší než obvykle. „Co se to děje v Jezerce?" zeptal se. „Zrovna jsem zatáčel s lodí a chtěl jsem zaveslovat do loďničky, a najednou vidím Nancy a Peggy s nějakou hrozně starou dámou. A co to měly ty naše pirátky na sobě! Málem jsem je nepoznal. Stará dáma mě neviděla. A Peggy taky ne. Zato Nancy mě zahlídla a zatvářila se vyděšeně, jako kdyby jí šlo o život. Mávala na mě, abych jako zas odplul po řece. Tak jsem zabočil kolem ostrohu a přistál tam těsně pod silnicí. Opravdu jsem nevěděl, co dělat. Ale nahoru do toho dolu musím. Tak jsem se vydal po silnici, a co čert nechtěl, zrovna když jsem přicházel do zatáčky u Jezerky, objevily se znovu.

Nancy, Peggy a ta stará dáma, všechny tři pohromadě." „A co vámřekla?" zeptala se Dorotka. „Neptal jste se jí na nás?" Timothy se ještě víc začervenál. „Já... Víte přece, jak na tom jsem. Nerad se seznamuju s cizími lidmi. A tak jsem radši zmizel v lese a vyhnul se jim. Nic jiného mi ani nezbylo..." „Zaplat' pánbůh," řekla Dorotka. „Co když se otočí a půjdou tudy," napadlo Dicka. „To bych měl radši jít," řekl Timothy. „Kdyby ta stará paní najednou p řišla až sem..." „Schováme se před ní. Pojd'te se podívat na náš dům a všechno

vám vysv ětlíme." „Na jaký dům?" „Už nebydlíme v Jezerce," řekla Dorotka. „Cože?" „Prostě neexistujeme. A proto je tak důležité, abyste se po nás neptal, když tam zajdete. Ta stará dáma, co jste viděl, byla Nancyina a Peggyina prateta. Přijela sem, že prý se o ně bude starat, a Nancy myslela, že bude lepší, když se vytratíme." „Propánakrále, vždyť tam bydlíte," řekl Timothy. „Ted' ne," vysvětlovala Dorotka. „Víte, prateta se dověděla, že Nancy a Peggy jsou samy v Jezerce, a strašně se zlobí na paní Blackettovou. Nancy tvrdí, že jí má pořád něco za zlé a že by bylo ještě horší, kdyby zjistila, že jim paní Blackettová dovolila, aby si pozvaly hosty, když sama odjela. A tak jsme se prostě odstěhovali do vlastního domu. Měl byste se k nám jít podívat, aspoň bychom si trochu promluvili a nemuseli se bát, že nás někdo uslyší. Jestli si prateta vyšla na procházku, mohla by to najednou obrátit a zčistajasna se přihrnout sem." „Je to tamhle nahoře," řekl Dick a vykročil první po cestičce. „Tak to tedy byla slečna Turnerová?" ptal se Timothy. „Však mi o ní Jim vykládal. Tak proto jsem Nancy a Peggy ani nepoznal, když jsem je viděl, jak si prohlížejí květinové záhony. Ty ale byly vyparáděné. Když se Nancy takhle nastrojí, nikdo by v ní nehledal zlatokopku... Ano, já vím. Samozřejmě že za to nemůže. Ale poslyšte, copak tam vůbec můžu zajít a trochu pracovat v Jimově studovně, když ta stará dáma ted' bydlí v Jezerce?"

„Klidn ě se tam můžete odvážit," řekla Dorotka. „Prostě vejdete dovnitř a někdo vás představí."

„Po tom, co m ě viděla, jak lezu přes hradbu a utíkám před ní?" řekl Timothy. „To rozhodně ne, děkuju mockrát." „Záleží jedině na tom, abyste jí nic neprozradil o nás." „Víte co, podíváme se radši na ten váš dům," řekl Timothy. Stoupali po kamenité pěšině a Timothy se musel co chvíli sehnout a prodírat mezi větvemi. Mluvili na něj, ale jako by je skoro neslyšel. Pořád si něco sám pro sebe mumlal.

„Tak tohle je náš d ům," řekla Dorotka, když vyšli na mýtinu před starou chatu. Úzkostlivě se podívala po Timothy a čekala málem, že jim začne čajdu pomlouvat.

„Spal jsem už v mnohem horších barabiznách," prohlásil Timothy. Zašel s nimi dovnitř a rozhlédl se. „Ty díry byste měli trochu ucpat mechem," řekl, když se zadíval ke střeše. „Taky jsem si to myslel," souhlasil s ním Dick. „Ale máte tu moc pěkný krb a visutá lůžka a ne moc daleko pro vodu... Vážně, mohli jste dopadnout mnohem hůř. Ale o to ted' ani nejde. Čert aby to vzal, vždyť já jsem slíbil Jimovi, že se o vás budu starat! A máme tolik co dělat v pracovně, než se Jim vrátí." „Dick tam ted' nemůže," řekla Dorotka. „Jsme jezevci," dodal Dick. „Piktové," řekla Dorotka. „Víte, vyhnali nás z domova, ale žijeme v podzemí. Totiž, ne p řesně v podzemí, ale v tajnosti." Timothy zavrtěl hlavou. „Jak dlouho myslíte, že můžete takové tajemství udržet? To přece nejde. Stará dáma se o všem doví a bude to ještě horší, než kdyby vás tam našla, sotva přijela."

„Kdyby jen vid ěla, jak vypadal ten hostinský pokoj, tak ji snad ranila mrtvice," řekla Dorotka. „Tamhleto viselo nad postelí." Ze zdi se nad zkříženými hnáty šklebila lebka, kterou umně namalovala Nancy. „Kolik lidí už o tom ví?" zeptal se Timothy. „Nancy a Peggy," vypočítával Dick. „A kuchařka," dodala Dorotka. „A taky pošťák... Nancy mu to ráno musela prozradit..." „Jestli o tom ví pošťák, tak se to roznese po celém okolí,"

poznamenal Timothy. „Je to jen na deset dní," řekla Dorotka. „Slečna Turnerová se o tom doví do dvou dnů," varoval je Timothy. „A pak si to někdo pěkně odskáče. Kdyby tu aspoň byl Jim, ten by z toho nějak vybruslil."

„Nancy si už bude v ědět rady," řekla Dorotka. „Dalo by se to ovšem zařídit i jinak, jak Nancy chtěla hned ze začátku... Víte, dát třeba pratetě mezi prostěradlo a matraci štěrk, kápnout jí trochu parafinu do ranního čaje, ukrojit jí chleba nožem, který je cítit cibulí, a tak dále, a tak dále, až by toho měla

dost a odjela. Jenomže to by si potom vylila vztek na paní Blackettové. Tak jsme se raději domluvili, že Nancy se bude snažit, aby se tady pratetě líbilo a aby neměla nejmenší záminku někomu něco vyčítat. Na nás je jenom, abychom se v Jezerce neukázali. Nancy, Peggy a kuchařka si už s pratetou poradí a udělají všechno, co jí na očích uvidí. Prostě, půjdou na ni místo s železnou pěstí se sametovou rukavičkou."

„Jenomže Nancyina sametová rukavička mívá obvykle jednu chybu — je v ní schovaný boxerský prsten. A nikdo neví, kdo jím dostane ránu. Až na tohle všechno slečna Turnerová přijde, nebude z toho mít nepříjemnosti jen Nancy. Prateta obviní vás, mě, kuchařku z Jezerky, listonoše a vůbec každého, koho do toho třeba náhodou zatáhne, a hlavně samozřejmě paní Blackettovou." „A co ty rozborý pro kapitána Flinta?" zeptal se Dick. „V Jezerce je dělat nemůžu, to je jasné. Budu se do nich muset pustit na hausbótu. Ale nejsem na ně ještě dost připravený," odpověděl mu Timothy. Když viděl, jak zklamaně se zatvářil Dick, dodal: „Ale budete mít přece vlastní loď, ne? Můžete přijet za mnou." „Chceme si ji uvázat nahoře na řece," řekl mu Dick. „Výborně. A dneska se mnou můžete zajít do dolu." „Bez ostatních tam nepůjdeme," namítla Dorotka. „Jen odejdeme, p řiženou se sem a budou se po nás shánět." „Abych já na něčekal, to nemá smysl," řekl Timothy. „Musím už jít. A až uvidíte Nancy, povězte jí, že znáte někoho, kdo by jí nejradši zakroutil krkem." „A kdo to je?" zeptal se Dick. „Já," odpověděl Timothy. „Ještě štěstí, že se tak stydí před lidmi," řekla Dorotka, když Timothyho kroky zanikly v dálce. „Kdyby se s nimi byl pozdravil a Nancy s Peggy ho představily pratetě, určitě by se byl zeptal, kde jsme, a všechno by se prozradilo hned první den. Nancy s Peggy byly jistě celé šťastné, když ho viděly, jak bere nohy na ramena."

Jestli si prateta vyšla s nete řemi na procházku, nebylo pro Pikty zvlášť bezpečné, aby zůstávali v blízkosti silnice. A zrovna tak by nebylo moc moudré, aby se vydávali opačným směrem a prozkoumávali hořejší konec lesa, protože by se mohlo stát, že by Nancy či Peggy, anebo dokonce obě dvě pratetě utekly, přitřítily se k chatě, pozdržely se sotva dvě minuty a už zase musely pádit dolů. A tak se pustil Dick do řezání dříví, aby ho měl spoustu na topení. Dorotka pečlivě prohlédla zásoby a sepsala si jejich seznam do sešitu, do kterého chtěla původně psát povídku. Přeskrtnla nadpis „Ahoj, Skarabe — dobrodružný příběh" — a napsala místo něj „Zásoby". Pak zaznamenala všechno, co měli, konzervované potraviny — polévky, knedlíčky plněné ledvinkami a hovězím, námořnické hovězí, dušená masa, broskve a olejovky — čerstvá jídla jako třeba půlku hovězí rolády, třetinu jablkového koláče, šest banánů, dvanáct pomerančů, deset vajec a půl bochníku chleba i jiné dobroty, marmeládu, polévku s vařeným masem, pražené vločky a čokoládu. Hladověť rozhodně nebudou. O to se postarala kuchařka, která už vybavovala na cestu nesčetné pirátské výpravy. Potom si Dorotka vzpomněla, jak pečlivá bývá Zuzana, a snažila se zavést do své domácnosti trochu pořádku — sepsala si na další straně sešitu, jaké potraviny potřebuje na jednotlivá jídla — na snídani, obědy a večeře. Nakonec vytáhla z kufru dopisní papír a oznamovanou obálku a napsala mamince. Vypověděla jí, jak cestovali, jak se byli podívat na novou loď a přepluli potom jezero až do Jezerky. Pak pokračovala: Docela nečekaně přijela Nancyina a Peggyina prateta. Je to pro nás veliké neštěstí, ale nedá se nic dělat. Bydlíme ve vlastním domě. Stojí v lese nedaleko Jezerky a máme ho s Dickem čistě jen pro sebe. Prosím tě, mami, vyptej se tatínka na Pikty. Pověděl něco, jako že lidé si myslí, že na víly a podobné bytosti se začalo věřit, protože když Piktům uchvátili nepřátelé jejich území, žili ti Piktové tajně v jeskyních a vycházeli jen v noci. Aspoň se pamatuji, že nějak takhle to říkal. Prosím tě, zeptej se ho. Starám se o celou domácnost a na psaní nebudu mít moc času. Dick řezá dříví a dělá si seznamy ptáků. Z těch, co viděl, jsou prý nejzajímavější dva — datel a králíček obecný. Dick také povídal, že tu žijí dva druhy sov, ale ty jsme zatím ještě neviděli, jenom slyšeli. Musím už končit, abych si trochu promyslela, co budeme mít k obědu. Moc tě oba pozdravujeme Dorka

P. S. Prosím tě, nezapomeň se zeptat tatínka na ty Pikty. Chceme to všechno oba vědět jistě.

Složila dopis, vsunula jej do obálky, napsala adresu a vstrčila psaní do kapsy. Bude muset poprosit Nancy a Peggy, aby ho hodily do schránky, anebo počkat někde v úkrytu, až ráno pojede kolem listonoš. Dick přinesl do chaty celou náruč drobných polínek. „Kolik je hodin?" zeptala se ho Dorotka. „Za minutu půl

druhé," odpověděl. „Měli bychom se naobědvat," řekla Dorotka. K obědu dojedli hovězí roládu a zbytek jablkového koláče a všechno to zapili limonádou z pirátského soudku na grog, který jim Nancy a Peggy postavily na kámen, aby byl dost vysoko a každý si mohl pohodlně nalít z kohoutku do svého hrnku.

„Něco se asi stalo," řekl Dick, „jinak by tu Nancy anebo Peggy už dávno byly." „Určitě je všechno v pořádku," ujistovala ho Dorotka. „Kdyby se o nás prateta dověděla, jistě by si pro nás rovnou někoho poslala a dala by nás přivléct dolů do Jezerky. Zaručeně se nic nestalo. Byli jsme v hrozném nebezpečí, jak tam přišel pošťák a pak zase Timothy, ale ti už teď všechno vědí a nikdo jiný nás prozradit nemůže..." „Poslouchej," řekl najednou Dick. Vzápětí se objevila ve dveřích Peggy, navlečená do tak parádních bílých šatů, až se jí oba zděsili. Byla tak udýchaná, že málem nemohla ani promluvit.

„Musíme sebou hodit," vypravila ze sebe. „Tady máte to mlíko. Nezlobte se, že jsem ho nedonesla dřív, ale nešlo to. Měli jste aspoň vypláchnout včerejší láhev. Ale to už je teď jedno. Pobězte se mnou. Musíme zastavit doktora. Poslala si pro něj. Vždycky si ho zavolá. Měly jsme ho varovat, jenže jsme na to nevzpomněly. Pobězte. Věděl, že přijedete, a jestli ho včas nestihneme, tak něco vyzvání, sotva pusu otevře."

Kapitola osmá Domluva s doktorem

„ONA SI POZVALA DOKTORA?" zeptala se Dorotka. „Je snad nemocná?"

„Ani trošičku," odpověděla Peggy. „Je zdravá jako řípa. Jenomže vždycky chce, aby se kolem ní točil doktor, zrovna tak jako v Harrogradu. Zatelefonovala mu a on každou chvilku přijede. Teď už radši nic neuklizejte. Ježkovy oči, to bylo ale strašlivé dopoledne! Mnohem horší, než si Nancy myslela. A poslyšte, kde máte ten jablkový koláč?" „Snědli jsme ho," řekl Dick. „Kuchařka povídala, že ho už máte asi v sobě. Ale nevádí. Udělá

honem jiný, rozkrájí ho a poleje vanilkovým krémem." „Ale vždyť byl i takhle dobrý," řekla Dorotka. „O to nejde," vysvětlovala Peggy. „Po snídani požádala kuchařka Nancy, aby rozhodla, co se má vařit, a prateta hned prohlásila, že o tom teď bude rozhodovat ona. Kuchařku to pořádně namíchlo, ale nedala na sobě nic znát a odešla do kuchyně, jenže vtom si prateta najednou vzpomněla, že ještě zbyl velký kus koláče, zazvonila na kuchařku a řekla jí, aby ho podávala u večeře... Ale to je prostě jen jeden z těch hrozných okamžiků... Hod'te sebou přece. A nechte tu všechno, jak to stojí a leží... A hlavně jsme vůbec neměly možnost utéct a přinést vám mlíko. Ale ještě štěstí, že jsme neodešly. Když tak prateta dopálila kuchařku, vzala nás do zahrady, a najednou si to vesluje do naší loděničky Timothy. Prateta se zrovna dívala jinam, ale Nancy ho zmerčila, a on zahlídl, jak na něj dělá posunky, aby zmizel..."

Běželi právě dolů po cestičce a Peggy jim v rychlosti svěřovala všechny novinky. „My totiž na Timothyho zapomněly," vysvětlovala. „My na něj vzpomněli včera večer, ale nevěděli jsme, co dělat," řekla Dorotka.

„Timothy odvesloval a na chvíli jsme byly zachráněné. Ale pak, zrovna když jsme byly všechny v hale a chystaly se s pratetou na procházku, přišel listonoš a přinesl váš dopis. Prateta prohlásila, že vás vůbec neznáme, a dopis mu vrátila, ale to už se málem prozradil, že vás tu včera viděl. Naštěstí ho nějak zarazila Nancy." „Ten dopis jsme dostali," řekla Dorotka. „A teď máme schránku v hradbě u silnice," dodal Dick. „Prima," řekla Peggy. „Jenže tím to všechno nekončí. Vyšly jsme si s pratetou na procházku, každá si vykračujeme po jedné straně vedle ní, no prostě hotová hrůza, a ještě jsme neušly ani sto metrů, a po silnici si to proti nám šine Timothy. Div nás v tu chvíli neklepla pepka. Timothy se naštěstí zachoval přesně jako loni, když nás ještě neznal. Jenom se po nás podíval, přiskočil přes hradbu do lesa a zase jsme vyvázly. Prateta usoudila, že je to určitě nějaký nebezpečný tulák, takže do Jezerky teď nesmí ani Timothy, ať se děje co se děje." „Vůbec tam nevkročí," řekl Dick. „Mluvíli jsme s ním." „Tak to je dobře," oddechla si Peggy. „Šly jsme dál a všimly jsme si, kde nechal loď.

Těsně pod silnicí za ostrohem. Určitě ji uvidíte. Nancy říkala, že by potřeboval pár holubů, aby nám mohl dát zprávu, kdyby šlo o něco zvlášť důležitého. Jenže my jsme vůbec nic nestihly. Strčily jsme holuby do klece a schovaly ji za zeď na kraji lesa. Daly jsme do ní sáček zrní a Nancy ještě napsala dopis a vysvětlila Timothy, co se tu všechno seběhlo. Tu klec snadno najdete. Máte ji vzít i se zrním pro holuby a naložit do lodi..." „Hned teď?" ptal se Dick. „Teď ne," řekla mu Peggy. „Až se vrátíme domů a budeme sedět

u svačiny." „A kde je vlastně Nancy?" ptala se Dorotka. „Veze na Amazonce nahoru po řece kosu." „Na sekání trávy?" ptal se Dick. „Na lekníny," odpověděla

Peggy. „A na rákosí... Chce vám udělat přístav pro Skaraba.“ „Tady máme tu schránku na dopisy,“ řekl Dick a ukázal Peggy otvor v hradbičce.

„Je bezvadná,“ řekla Peggy. „Možná že nám někdy přijde taky vhod. Počkejte, zjistím, jestli je na silnici čistý vzduch.“ Prolezla průrvou v hradbě, vyšla na silnici, rozhlédla se na obě strany, tiše na ně kývla, otočila se vlevo a rozběhla se. Dick s Dorotkou utíkali za ní. Peggy na něčekala za další zátáčkou, kde končilo mláží Jezerky a začínala louka. „Jsme už moc blízko domu,“ řekla.

„Prateta je sice nejspíš v salonu a čeká, až přijde doktor a změří jí teplotu, ale stejně si nesmíme dovolit, aby nás spolu viděla... Tak to aspoň nařídila Nancy. A Nancy tu bude za chvíli.“

„Už je tu,“ ozvalo se vesele. „To vám to trvalo! Snad jsme ho ale nepropásli.“ Nancy přelézala vrata od louky a v plavkách vypadala úplně jako divoška. V ruce držela dopis. „Zase nějaké psaní pro nás?“ ptala se Dorotka. „Ne. Je to dopis od pratety. Musím ho ukázat doktorovi. Vy jste své psaní dostali? Div jsme nepadly do mdlob, když ho pošťák předával pratetě.“

„Kde máte Amazonku?“ ptal se Dick, jak se zadíval přes vrata na posečenou louku a k vysokému rákosí, za kterým se skrývala laguna Chobotnic.

„Docela blízko odsud,“ řekla Nancy. „Peggy, měla by sis radši vzít plavky. Přinesli jste si je taky?“ „Ne,“ odpověděl Dick. „Mám pro ně zaběhnout?“ „Škoda času,“ řekla Nancy. „Opravdu mokrou práci zmákneme s Peggy. Hoď sebou, Peggy. A pozor na tu kosu. V lodi je hrozně nebezpečná. Amazonku jsem připoutala na obvyklém místě. Dá se tam docela dobře přirazit ke břehu, ale přístav by to moc valný nebyl. Uděláme vám nádherný přístav v laguně. Jestli nás doktor moc nezdrží, stihneme to za dnešek.“

Peggy už přelézala vrata a utíkala ke kraji mláží. Za chvíli zmizela v lese. „Co po nás může ten doktor chtít?“ zeptal se Dick. „Nechce po nás nic, zato my po něm,“ odpověděla Nancy. „Znamená pro nás nebezpečí, stejně jako ten pošťák a Timothy. Ví, že jste tady, a musíme mu zabránit, aby to prozradil pratetě.“

„Timothyho jsme viděli,“ řekl Dick. „My taky,“ řekla Nancy. „Ale poslouchajte! Jede sem nějaké auto... Rozestavte se po silnici. Musíme ho za každou cenu zarazit. Ahoj! Hej! Zastavte!“

Vůz pomalu zastavil kousíček od nich. Z okénka vystrčil hlavu lékař.

„Nancy, ty trdlo, když budeš takhle vyvádět, ještě tě někdo přejede. Kdybych neměl tak spolehlivé brzdy a nepatřil k nejopatrnějším řidičům na světě, byla bys teď místo postrachu kraje mou pacientkou. Proč mě zastavuješ? Ale, ale! Koho to tady nevidím? Není tohle Dick Callum a Dorothy?“ „Dorotka,“ řekl Dick.

„Dorotka,“ opakoval lékař. „Jistě. Tak přece jen jste tehdy ty příušnice nedostali. Ale stejně vás neminou. Uhní, Nancy. Teď se tu nemůžu zdržovat. Jedu za slečnou Turnerovou, máme to domluveno.“

„O to nám právě jde,“ řekla Nancy. „Až ji uvidíte, nesmíte za žádnou cenu říct ani slovo o Dickovi a Dorotce.“ „Cože?“ podivil se lékař, „to už upadli do nemilosti?“ „Ona vůbec neví, že tu jsou.“ „A kde si myslí, že jsou? Že snad v tak krásném počasí dělají nějaké domácí úkoly?“ „Vůbec neví, že tady jsou.“ „Podle mě na tom tak moc nesejde.“ „Tisíc láter!“ zvolala Nancy. „Vy máte ale dlouhé vedení. Prateta netuší, že existují. Jakživa o nich neslyšela. A taky o nich slyšet nesmí.“

„Copak oni nebydlí v Jezerce? Vaše maminka miříkala...“ Nebydlí tam. Nastěhovali se do té chaty v lese. Kuchařka o tom ví, ale prateta se to dozvědět nesmí.

Víte, maminka a strýček Jim jí nedali vědět, že odjíždějí. Nejspíš jí to prozradila nějaká stará klepna. Maminka pratetu nepozvala, aby sem přijela a bydlela s námi. Ani by jí to nenapadlo. Přála si, abychom se staraly o domácnost samy. A taky nám to tak řekla. Prateta si přijela sama od sebe. Prostě oznámila, že se chystá k nám, a už tu byla. Maminka si to odnese. Prateta je k ní vždycky hrozná. Ale osolí jí to o moc víc, jestli zjistí, že nám dovolila, aby tu s námi, až odjede, byli Dick s Dorotkou. Znáte přece naši pratetu. Sám víte, co jsme si vytrpěly, když tady byla posledně.“

„To vím,“ řekl lékař. „Ale jak mám rozumět tomu, že ji maminka nepozvala?“

„Přečtěte si to,“ vybědla ho Nancy. „A hned to pochopíte. Kuchařka nevěděla, že prateta přijede. My to netušíly taky. A nevěděla to ani maminka. Je to všechno jen její nápad. Poslala nám telegram, a já se marně snažila ji odradit. A pak nám poslala tenhle dopis. Přečtěte si ho. Jen si ho přečtěte.“ Nancy prostrčila pratetin dopis okénkem do auta. Lékař pohlédl na adresu na obálce. „Tak vidíš, tobě napsala.“ „Samozřejmě že napsala. Ale nedopřála nám dost času, abychom jí

ten příjezd rozmluvily. Přečtěte si to sám a uvidíte, co teď maminku čeká." Lékař si svlékl rukavice a vytáhl dopis z obálky. Viděli, že se pousmál, ale pak zase zvážněl. „Proč jste Callumům tu návštěvu neodřekly?“ zeptal se. „Když dopis přišel, Dick s Dorotkou už tady byli. Zbývalo nám jen jedno — vypakovat je z domu. I kuchařka s tím souhlasila.“ „Asi jste jí nedali moc možností, aby se k tomu vyjádřila,“ mnil lékař. „Myslíte, že jsme měli jet domů?“ hlesla Dorotka. „Samozřejmě že ne,“ řekla Nancy rázně. „Vždyť vás maminka sama pozvala.“ Lékař si znovu přečetl dopis a pak jej pročetl potřetí. „Slečna Turnerová nejspíš velice dobře ví, že tady jsou,“ zauvažoval. „Neví,“ řekla mu Nancy. „Pošťák přinesl dneska ráno pro Dicka a Dorotku dopis a práteta na něj napsala ‚Adresáti neznámí‘ a vrátila mu ho. Tehdy viselo všechno na vlásku. Kdyby byl nezahlédl, jaké na něho dělám obličej, určitě by byl všechno vyklopil. Vysvětlila jsem mu to potom a zachoval se docela slušně.“ „Bude nám nechávat dopisy v otvoru ve zdi,“ řekl Dick. „Nancy, ty jsi ta nejnebezpečnější šelma, jaká kdy běhala volně po těchhle lesích. Chudák listonoš si to hrozně odskáče, jestli to praskne.“ „A zrovna tak kuchařka, my, maminka a vůbec kdekdo,“ řekla Nancy. „Prostě to prasknout nesmí. Proto musíte být tak opatrný. Práteta odjíždí den předtím, než se vrací maminka se strýčkem Jimem. Do té doby to musíme vydržet a všechno dobře dopadne. Jsme s Peggy celé dny jako andílkové, jen aby se tu prátetě líbilo, a chodíme ve svých nejsvátečnějších šatech.“ „Tomuhle říkáš nejsvátečnější šaty?“ zeptal se s úsměvem lékař a pohlédl na polonahou Nancy. „Ve svátečních šatech chodíme celé dny až na ty chvíle, co se nám povede zmizet prátetě z dohledu. Pak si na sebe vezmeme něco pohodlného anebo jenom plavky, jako kdyby byla doma maminka.“ „A co ten známý vašeho strýčka... Stedding? Ten na vás nedohlíží?“ „Ach tak, Timothy!“ řekla Nancy. „Málem jsem na něj zapoměla. O tom se taky nesmíte ani zmínit. Jakživa o něm neslyšela. Dneska ráno, když nás vyvedla na procházku, jsme na něj narazily... byly jsme zrovna v bílých šatech a vůbec v celé parádě. Jen nás zahlídl, vzal roha. Práteta prohlásila, že je to nebezpečný tulák.“ „Copak tu slečna Turnerová nemá žádné známé? Někdo vás určitě prozradí.“ „Když nás neprozradíte vy, nikdo jiný jí nic neřekne,“ odpověděla Nancy. „Všichni její dávní známí už umřeli, až na slečnu Thorntonovou z vily Na vyhlídce, a s tou se práteta už dávno pohádala. Léta spolu nepromluvily ani slovo.“ „Mne do toho raději nezatahujte,“ řekl lékař a vrátil Nancy prátetinu dopis. „Chystejte si ty své léčky na někoho jiného.“ Nancy si zlostně dupla. „Zbabělče!“ řekla. „Zrádče! Jenom počkejte, až se vrátí strýček Jim a uslyší, jak jste nadělal mamince nepříjemnosti...“ „Buď zticha, Nancy,“ řekl jí lékař. „Počkej, ať si to trochu rozmyslím... Co přesně po mně chcete, abych udělal?“ „Nechceme po vás, abyste něco udělal, ale abyste neudělal nic,“ řekla mu Nancy. „Neříkejte jí o Dickovi a Dorotce. A ani slovo o Timothy. Chovejte se prostě jako obvykle. Podržte ji za pařát, změřte jí teplotu a nabádejte ji, jak musí být hrozně opatrná. Nic jiného se po vás nežádá. A ano... jestli nám chcete aspoň trošičku pomoci, domluvte jí, aby si odpoledne vždycky lehla. Tím bychom získaly hodinu i dvě denně a mohly vypadnout, jinak snad pukneme. Dick s Dorotkou dostali novou loď. A my jim musíme pomoci, než se s ní naučí pořádně zacházet.“ „Ale co když se na ně práteta zeptá?“ „Určitě se po nich ptát nebude.“ „Tak dobrá,“ svolil lékař. „To pro vás udělat mohu. Jestli se na ně nezeptá, sám se o Dickovi a Dorotce nezmíním. A neřeknu ani slovo o tom zatraceném Steddingovi. Ať se stará o vlastní kůži. Ale když se mne bude slečna Turnerová vyptávat, odpovědět jí musím.“ „Jistě,“ uznala Nancy. „Ale hlavně si nemyslete, že to děláte kvůli nám. Pomáháte tím mamince. A pro prátetu je to tak taky lepší. Pořád se budeme snažit, aby tu byla spokojená. Vždyť my hrajeme každou chvíli i na to hnusné piano. Chodíme v nejlepších šatech. Děláme dokonce domácí úkoly. Učíme se básničky a odřikáváme je před ní s rukama za zády. Postaráme se, aby tu byla šťastná, i kdyby nás to mělo stát život. A vy jen přispíváte dobré věci.“ „Nancy,“ řekl lékař. „Co je?“ „Nejradši bych tě viděl na dně hlubokého modrého moře.“ Zařadil rychlost a auto se rozjelo. „Nezapomeňte, že si má každé

odpoledne lehnout," volala za ním Nancy. „Něco takového už přece říkal Timothy," poznamenal Dick, když auto zmizelo. „Máme ti to prý vyřídit. Prý zná někoho, kdo by ti nejradši zakroutil krkem. Myslel tím sám sebe, ale proč by to chtěl udělat, to už nevysvětlil." „Domorodci jsou všichni stejní," řekla Nancy. „Ale na tom teď nesejde." „Myslíš, že doktor splní, co slíbil?" ptala se Dorotka. „Není tak zlý, jak se dělá. Ale měli bychom se o tom přesvědčit. Někdo by měl počkat u silnice, dokud zas nepojede nazpátek. My tady čekat nemůžeme, protože když se nepustíme rovnou do toho přístavu, jakživy ho nedoděláme. A zítra dostanete přece Skaraba." „Neměla bych na něj počkat já?" zeptala se Dorotka. „To je nápad," souhlasila s ní Nancy. „A my to zatím s Dickem a Peggy zvládneme. Pojď, Dicku. Měli bychom se do toho dát hned. Ale jestli jí doktor neřekne, že si má odpoledne lehnout, budeme muset nechat přístav přístavem a běžet domů." „Myslíte, že by mi hodil do schránky dopis?" zeptala se Dorotka. „Samozřejmě že ano." Nancy už byla za vraty a Dick přelézal za ní. „Aspoň máš dobrou záminku. Dej mu ten dopis. A zeptej se ho, jestli je zrádce, nebo ne. A vypátrej, jestli prateta zalezla do nory, anebo někde slídí. A pak se za námi zkus nenápadně připlížit co nejbliž k laguně. Pojď už, Dicku. Máme moc co dělat, než posekáme všechno rákosí. A lekníny se sekají ještě hůř!" Dorotka se za nimi dívala, jak uhánějí po kraji lesa a na místě, kde zřejmě leží řeka, se vrhají mezi stromy. Pokoušela se trochu vyrovnat dopis, který nevypadal zdaleka tak úpravně, jako když si ho cpala do kapsy. Všechny ty novinky, které jí Peggy útržkovitě sdělila, jí teď ležely v hlavě a přemýšlela nad událostmi v Jezerce — jak Nancy, která se měla starat o celou domácnost, musela najednou uvolnit místo v čele stolu, jak nesmí rozhodovat, co se bude vařit, musí chodit v šatech, které nemůže ani vystát, a má zakázáno to i ono, a přesto se tolik snaží, aby se pratetě v Jezerce líbilo. A Peggy je taky taková. Obě mají prázdniny zkažené, a přitom jsou odhodlány se postarat, aby si Dorotka s Dickem svoje prázdniny užili, přesně jak to paní Blackettová promyslela. A dobráčka stará kuchařka je tak ustaraná, až je z toho celá pryč. A listonoš má teď taky hlavu zamotanou. A ten doktor nakonec taky.

Kdyby se to všechno odehrávalo v nějaké povídce, bylo by to mnohem jednodušší. V povídce jsou zlosyni prostě zlosyni a hrdinové a hrdinky se nemusejí ničeho bát, leda snad toho, že by nakonec přece jen nemuseli zvítězit. V takové povídce je černé černé a bílé je bílé a černí i bílí zůstávají, jací jsou. Ve skutečném životě je všechno mnohem složitější. Opravdický život připomíná zcuchaný provaz, ve kterém třeba i najdete konec, ale když za něj zatáhnete, všechno ještě víc zašmodrcháte.

Nancy z nich udělala Pikty prostě proto, že nemohla vymyslet nic lepšího, čím by zachránila maminku. A podívejme se teď na všechny ty lidi, co jsou do toho zapleteni. Každému by mělo být jasné, že Nancy dělá, co jenom může. A jak se zachoval třeba ten doktor? Místo aby se jenom hmul, že jim pomůže, přeje Nancy, aby se utopila. Dorotce byl lékař sympatický, a kdyby psala povídku, počítala by s ním, že bude na Nancyině straně a že se ze všech bílých nejspíš vynasnaží vytáhnout je z bryndy... V povídce by určitě kmil pratetu všelijakými prášky a jinými medikamenty, ne snad aby se rozstónala, ale aby aspoň tak nemohla soužit všechny kolem sebe. A přitom se doktor, Timothy i pošťák chovají, jako kdyby byli nejraději, kdyby prateta přistihla v Jezerce Nancy a Peggy s jejich hosty a nenašla tam žádné další domorodce, leda snad kuchařku.

Dorotka se zadívala daleko přes údolí na vysoké svahy Kančenžangy. Slunce ozařovalo nachová vřesoviště. Dorotka je však neviděla. Jako by se na ty kopce dívala slepýma očima. Napadla ji strašlivá myšlenka. Co jestli doktor a Timothy mají pravdu? Co jestli byl celý ten plán omyl? Prateta se stejně na paní Blackettovou zlobí. To je vidět už z jejího dopisu. Zlobila by se o moc víc, kdyby přijela do Jezerky a našla tam kromě svých neteří i Dicka a Dorotku? Kdyby teď ovšem zjistila, že žijí coby Piktové v chajdě hned za rohem, určitě by se moc rozhněvala, mnohem víc, než kdyby Nancy nechala všechno jít svou cestou. Nezlobila by se však jen na paní Blackettovou, ale i na svoje neteře. A ani na chvíli by si nepřiznala, že obě se snaží dělat jí pomyšlení, jen aby byla v Jezerce šťastná a spokojená.

Pak se však Dorotka vzpamatovala a viděla všechno opět jasně. Couvnout už nemohou. Prateta nesmí za žádnou cenu na nic přijít. Nesmí se stát nic, aby Nancy a Peggy byly mučednicemi nadarmo.

Za rákosím na druhé straně louky zaslechla těžké cáknutí. Na chvíli si už myslela, že Dick snad spadl do vody. Potom se jasně rozezněl Nancyin smích.

Nestalo se tedy nic vážného. Jenomže takhle cákat a smát se kousek od domu je nebezpečné. Neměli by nic takového riskovat. A nebylo by vůbec lepší nechat Skaraba u loďáře, dokud prateta neodjede? Jenže Dick by byl hrozně zklamaný. V duchu ho Dorotka viděla, jak seděl v rohu kupé a četl tu knihu o plachtění. Nakonec jsou na tom s Dickem přece jen lépe, žijí si jako Piktové ve vlastním domě. A Dick může pozorovat ptáky. Jistě by souhlasil. Když Nancy s Peggy dokáží pro dobrou věc žít jako mučednice, mohli by se s Dickem také obejít bez Skaraba. A i kdyby byl přístav už hotový, je přece strašně riskantní schovávat si loď na řece, která protéká kolem trávníku Jezerky. Čert aby vzal toho doktora. Nejradši by se byla hned rozběhla k řece a řekla ostatním, že Skarab může zůstat v Riu, dokud prateta neodjede.

Jenomže doktor už jel, zrovna p řijížděl. Slyšela houkačku jeho auta, jak odbočoval u brány Jezerky. A jen ji zaslechla, už u ní lékař zastavoval, jak na něj mávala dopisem.

„Poradil jste jí, aby si šla vždýcky po obědě lehnout?“ ptala se Dorotka. „Poradil, ale ne kvůli těm Nancyiným výmyslům,“ odpověděl lékař spěšně. „S Nancy to nemá nic společného. Byl bych jí to doporučil tak jako tak. Ano, řekl jsem jí, že by jí udělalo dobře, kdyby po obědě pravidelně odpočívala.“ „A o nás jste se nezmínil?“ „Ne,“ odpověděl lékař skoro dopáleně. „Taky se mne na nic neptala. Ale kdyby to vyšlo najevo, stejně bych z toho měl nepříjemnosti.“ „Mnohokrát vám děkujeme,“ řekla Dorotka. „Neopovažujte se mi děkovat,“ zarazil ji lékař. „Pro vás jsem neudělal nic. A taky neudělám. Nechci s tím mít nic společného. Sbohem.“ „Smím vyřídít Nancy, že je všechno v pořádku?“ „Můžeš ji vyřídít, že jsem neřekl nic, co by celou situaci ještě víc zkomplikovalo.“ „Tak to je dobré,“ oddechla si Dorotka. „Ne, není.“ Lékař už byl na odjezdu a tu se ho Dorotka zeptala, jestli by jí nehodil do schránky dopis. „Je to pro maminku,“ řekla. „Samozřejmě že ti ho odešlu. A jestlipak jsi mamince napsala o všem tom zmatku?“ „Žádný zmatek tu není,“ odpověděla Dorotka. „Napsala jsem jí, že jsme teď s Dickem Piktové.“ „Piktové?“ zarazil se lékař. „Co jsou to Piktové? Na to zas přišla

Nancy, ne?“ „Ale kdepak,“ řekla Dorotka. „Na to jsme přišli my. Piktové byli lidé, co tajně žili v úkrytech, když si už o nich každý myslel, že dávno vyhnuli. Aspoň si myslím, že to tak bylo. Poprosila jsem maminku, aby se na to vyptala tatínka. Ten to určitě ví.“

„Těmhle věcem já nerozumím,“ řekl doktor. „Ale dopis ti odešlu. Sbohem, a jestli se neurazíš, tak ti teď musím říct, že bych tě nejradši už jakživ neviděl.“

Cosí v Dorotčině obličejí jej však zarazilo. „Ne že bych proti tobě něco měl,“ dodal. „Ale když máš být vyhnulá, vlastně bych tě ani vidět neměl, leda v muzeu. Sbohem.“

Auto odjelo a Dorotka p řelezla vrata a honem se rozběhla na kraj lesa. Doktor jim sice přinesl dobré zprávy, ale čím dřív si všichni přestanou lámat hlavu se Skarabem, tím líp. Aspoň bude o jedno nebezpečí méně.

Kapitola devátá Přístav pro Skaraba

VLAGUN Ě CHOBTNIC zatím pokračovaly „mokré práce“. Když Nancy s Dickem přiběhli, byla Peggy už převlečená do plavek a čekala na Amazonce, až ji někdo odrazí. Dicka posadili k veslům, protože Peggy byla větší a spíš mohla vyvážit Nancy a udržovat loď v rovnováze, když Nancy kosila pod vodou. Několik záběrů vesel zaneslo loďku kousek výš po řece až do laguny, a Nancy, která se pilně oháněla kosou, teď klestila cestu mezi lekníny. „Přístav musí být až tady v zátočině, a ne tam, co jsou hned za rákosím jen louky..., tady, u těchhle vrbiček. Když sem loď zavezete, nikdo ji neuvidí ani ze silnice.“

P řesekávat z malé loďky hluboko pod hladinou stonky leknínů není nic snadného.

Dick se ze všech sil snažil udržet Amazonku v rovnováze a představoval si, že už řídí Skaraba. Nancy se posadila obkročmo na přední sedačku, naklonila se, ponořila kosu, jak jenom nejdál dosáhla, a rozmáchla se jí, a Peggy se celou svou vahou pověsila co nejlouběji přes druhý lodní bok, jako by plachtili po jezeře a vítr jim přitom váł od levoboku. A to cáknutí, co slyšela Dorotka až na silnici, se rozlehlo široko daleko, když Peggy přepadla po zádech do vody, protože Nancy málem převrátila Amazonku na pravobok a prudce se najednou napřímila.

Peggy vyplavala s pusou plnou vody na hladinu a zachytila se za okraj loďky. Dick pustil veslo, ale honem je zase popadl a málem přitom nabral vodu přes

lodní bok. Nancy se rozesmála.

„Uznávám, Peggy, můžu za to jen já," řekla. „Ještě štěstí, že jsme si nechaly parádní šaty na břehu. Přidrží se okraje, ručkej k zádi, a pak si vlez do lodi přes zadní trám. A ty sed' klidně, Dicku. Peggy si poradí sama."

Nancy klestila kosou cestu mezi lekníny.

Vzápětí byla Peggy v loďce, vytřásla si mokré vlasy, a jak zas přecházela na svoje místo, voda z ní jenom crčela. „Měla jsem si vzepít nohu pod sedačku," řekla. „Jen se moc neusmívej, Dicku. Kdo spadl z lodě na norfolkských vodách?" „Kvůli tomu jsem se neusmíval," řekl Dick. Vlastně ani sám nevěděl, že se usmívá. A ten úsměv, kterého si všimla zmáčená Peggy, nebyl pobavený, ale obdivný. Nikdo na celém světě by takhle nedokázal spadnout do vody a hned zas beze všech cavyků vylézt nazpátek. A Nancy už se zas rozhání kosou pod hladinou, jako kdyby se nic nestalo. Jsou to opravdu námořníci, tahle dvě děvčata, a ještě něco víc než námořníci. Jak prosekávaly ten průliv, který je za lodní zádi řádně široký, leccos si mezi sebou řekly. A tak se Dick dověděl o pratetině příjezdu mnohem víc. Peggy napodobila kuchařku, jak zdraví nevíтанou návštěvu, i pratetu, jak jim rezolutně oznamuje, že o domácnost se už nebude starat Nancy, ale ona. Nancy zas vyprávěla, jak prateta mluvila s listonošem. A jak Timothy horempádem vesloval pryč, když zahlédl pratetu za oknem salonu, a v úděsu prchl do lesů, když se s ní setkal, jak vedla svoje neteře na procházku.

„Ještě že zdrhl," řekla Nancy. „Už jsem se chystala, že se na něj zadívám skelným okem a budu dělat, že ho neznám, jenže on by možná tu narážku nepochopil. A pořádně varovat bych ho nestihla. Určitě by se byl rovnou zeptal: „Kde je Dick?", protože má pořád plnou hlavu těch svých smrdutých rozborů. A prateta by se zvučně otázala: „Kterého Dicka myslíte?" a už jsme v tom všichni lítali... Zaber trochu doprava. Přesně tak. A takhle ji přidrží... Nakonec se to všechno přece jen vyčábrilo. Timothy pro nás byl nejnebezpečnější. Teď už se ho bát nemusíme. K domu ani nepáchne. Všechno jsem mu vysvětlila v dopise. Bude si dělat rozborů na hausbótu, a kdyby tě potřeboval, pošle prostě holuba a my vám zaneseme vzkaz nahoru do lesa."

„Mají skv ělou schránku na dopisy v hradbě u silnice," řekla Peggy.

„Tak vám můžeme občas vstrčit vzkaz do té schránky," řekla Nancy. „Když to až do lesa nestačíme. Ještě kousek dál, Dicku... Zítř už budete mít Skaraba, takže se na hausbót dostaneš, a všechno, co jsme si usmyslili, uděláme, jako kdyby tu prateta ani nebyla."

Žádný div, že se Dick usmíval. Nakonec p řece jen všechno dobře dopadne, a i ty pochybnosti, které ho trápily, se pomalu rozptylovaly. Jak by se také mohl jejich plán zmařit s kamarádkami, jako je Nancy a Peggy, které si klidně spadnou do vody a zase vylezou, jako kdyby se nechumelilo, a bez jediného slova se podujmou strašlivého úkolu — udržovat pratetu v dobré náladě.

Prosekali se lekníny tém ěř až ke kraji rákosí, a najednou zaslechli tiché

„Ahoj!" „Dorka," řekla Peggy a zakvákala jako kachna. „Dorotka tenhle signál nezná," řekla jí Nancy a zavolala: „Už

jedem!" Dick vesloval zádi napřed mezi lekníny a co chvíli si na té či oné stran ě průlivu zachytil veslo do tuhých stonků. Nancy ho pozorovala a řekla: „Rozšiřovat ten průliv nebudeme. Nechcete přece, aby ho někdo viděl. Až budete proplouvat s lodí do přístavu a ven, budete muset veslovat ze zádi jedním veslem."

„Ano," p řisvědčil Dick. Zase další věc, kterou se musí naučit. Dovedl velmi dobře veslovat dvěma vesly, ale jediným ze zádi... Naštěstí viděl takhle veslovat Toma na Sýkorce a všiml si, jak kroutí a otáčí listem vesla do strany, aby zabíralo trochu jako šroub. V Knightově knize o plachtění o tom nic nebylo, ale snad se to naučí, když bude muset.

Jakmile se vyprostili z leknín ů, otočil Dick Amazonku a vesloval dolů po proudu. Dorka čekala pod stromy na břehu řeky u dvou bílých kupek šatů, které tu odhodily Nancy a Peggy. Dick zamířil přídi ke břehu.

„Vem to z téhle strany," radila mu Nancy. „Prima. Docela si s tou lodí víš rady. Naskoč si, Dorko. Přidrží kosu trochu stranou. Přelez si na zád'. Odraž, Dicku. Tak co, všechno v pořádku?"

Dorotka se jim chtěla svěřit se svým novým nápadem, ještě než nastoupila do loďky, ale než vůbec stačila něco říct, plula už

Amazonka po řece a Dick zabíral proti proudu. Odpověděla na Nancyinu otázku.

„Neprozdil nás," řekla. „Však jsem věděla, že vás neprozradí," řekla Nancy.

„Není tak hrozný, jak se tvá ří. Ale řekl jí, že si má každý den lehnout?“ „Poradil jí, aby vždycky po obědě odpočívala.“ „Senzace,“ řekla Nancy. „To znamená, že máme denně dvě a půl hodiny pro sebe. To by nám mělo stačit.“ „Napadlo mě,“ začala Dorotka. „Zaber doleva, Dicku... A znovu doleva...“ „Zaražte,“ řekla Dorotka. „Počkejte přece chvíli...“ „Co se ti děje? Jed’ dál, Dicku. Teď míříš přímo do přístavu.“ „Napadlo mě, že bychom se do toho snad ani neměli pouštět,“ řekla Dorotka. „Myslím do toho přístavu. Chápejte přece — teď záleží jedině na tom, aby se prateta nedozvěděla, že tu jsme. Neměli bychom vůbec riskovat. A přitom si chceme pořídit přístav tak blízko domu... Radši snad toho necháme. Na Skaraba si můžeme s Dickem klidně počkat, až prateta zas odjede.“ Dorotce neušlo, jak zklaman ě se Dick zatvářil. Spěšně pokračovala: „Vždyť je to jenom na pár dní. A na co by nám byl Skarab, když nemůžete plachtit s námi. Jestli prostě zůstaneme v lese, tak je mnohem pravděpodobnější, že nás prateta nikdy nevypátrá.“ Dick přestal veslovat. Loďka tiše klouzala k leknínům. „O dost bezpečnější by to bylo,“ uznala Peggy. Nancy se k nim prudce obrátila. „To chcete, aby prateta vyhrála?“ zeptala se. „Nic takového nepřipustíme. Podívej, Dorko. Maminka vás dva pozvala, abyste sem přijeli. Strýček Jim všechno dojednal, abyste měli Skaraba hotového. Měl být hotový ještě před vaším příjezdem. Kdyby se ti loďaři nezachovali prostě jako loďaři a vždycky všechno nezdrželi, už byste svou loď měli. Maminka si myslí, kdovíjak si tu užíváte prázdniny a každý den vyplouváte na jezero. Moc by ji trápilo, kdyby zjistila, že jste to všechno zabalili a nepodnikáte vůbec nic.“ „Ale co vy?“ zeptala se Dorka. „To už je naše věc. Nám nic jiného nezbývá. Vesluj dál, Dicku.“ „V lese se dá také ledacos podnikat,“ řekla Dorotka. „Na plachtění si klidně můžeme počkat. Já se ještě musím učit, jak se starat o domácnost, a Dick zase řeže dříví. A je tam spousta ptáků a housenek... Vlastně nám ani nebude vadit, když pár dní počkáme.“ Dick se zadíval Dorotce do obli čeje. „Dorka má docela pravdu,“ řekl. „Ne, nemá,“ prohlásila Nancy. „Tisíc láter! Aspo ň mě vyslechněte. Pratetu nikdo nepozval. Maminka pozvala vás. Všechno bylo předem dojednáno. Skarab bude zítra hotový, a taky že si ho vyzvednete. A nejenom pro legraci. Potřebujete ho i z vážných důvodů.“ Dickovi začalo všechno připadat už zase trochu nadějnější. „Zapomněli jste na hlavní důvod, proč tu jste. Co náš důl? Co ty rozbory, které se musí udělat? Timothy s Dickem je měli připravit, než přijede strýček Jim. V strýčkově pracovně je dělat nemohou. Ale na hausbótu ano. A jakpak by se tam Dick dostal, kdybyste neměli Skaraba? Takže už žádné řečičky, že loď nepotřebujete. Nebylo by zrovna bezpečné, kdybyste se vozili na Amazonce nebo si schovávali Skaraba u nás v loďničce...“ „Na ty rozbory jsem úplně zapomněl,“ přiznal Dick. Dorotka pohlédla z Dicka na Nancy a z Nancy zase na Dicka a všechno se jí začalo jevit trochu jinak. „Snad je to tak opravdu nejlepší,“ řekla. „Samozřejmě že je. Ale málem jsme už zajeli do rákosí. Pomalu, Dicku...“ Octli se op ět ve vysekaném průlivu. Vesla se zachytávala za volné leknínové listy. „Ne, abyste se tu někdy zkoušeli koupat,“ řekla jim Nancy. „Peggy se už vykoukala pořádně,“ smál se Dick. „Ty lekníny jsou strašně nebezpečné,“ řekla Peggy. „Ani se nedivím, že jim Roger říkal chobotnice, když se tehdy Vlaštokám zachytávaly o vesla. Ale ještě horší je, když vám v nich uvíznou nohy.“ „Zaslechla jsem n ějaké cáknutí,“ řekla Dorotka a Dick poznal, že už si neláme hlavu, jak přemluvit Nancy, aby změnila plány. Zítra tedy dostanou Skaraba. Budou plout pod plachtou po jezeře. A pak se pustí s Timothym na hausbótu do těch rozborů. Z celé duše si oddechl, a kdyby nemusel držet vesla, byl by si sundal brýle a začal je otírat. „Ješt ě štěstí, že jsme si vzaly plavky,“ řekla Nancy. „Představte si, kdyby Peggy přišla k svačině v šatech celých od zeleného slizu.“ „Přístav bude tamhle u toho křoví,“ ukazoval Dick. „U té vrby. Vidíte ji přes rákosí.“ „Zkus p řevážít loď ze stejné strany jako Peggy,“ řekla mu Nancy, která se už zas oháněla kosou. „Ale nenakláněj se moc hluboko, nebo zahučíš taky do vody.“ Každým metrem se blížili k hlubokému b řehu vysokého rákosí kolem laguny. Mezi posledními lekníny a rákosím byl kousek volné vody. Loďka ještě popojela a pak se zarazila. „Udržte ji takhle,“ řekla Nancy. Kousek po kousku se prosekávala ke břehu a dosahovala kosou, jak nejdál jenom stačila, aby posekala rákosí co

nejhlouběji pod hladinou. I pro Nancy to byla dřina a ostatní sice neřekli nic, ale snažili se jí ze všech sil pomáhat. Dick zjistil, že dosáhne veslem až ke dnu. Vzal si jedno veslo a Peggy druhé, společně odráželi loď od dna a Dorotka se zatím pevně držela rákosí, aby jim Amazonka neskouzla zase zpátky, jak pomalíčku proploovali úzkým průlivem. „Vždyť nejedeme rovnou k té vrbě,“ všiml si Dick. „A tak je to taky správně,“ oddechovala Nancy. „Průliv se nám musí trochu stáčet, aby se z druhé strany laguny zdálo, že je tu jenom souvislé rákosí. Aspoň nebude odnikud vidět. Páni draží, mně div nepuknou ruce.“

Dorotka se ohléla. Měla dojem, jako by se octli v úzké uličce mezi vysokým rákosím, jehož vršíčky, lehounké jako pírká, se jen taktak pohybují ve větru. Voda za lodní zádi byla pokryta posekaným rákosím plujícím po hladině. Ústím uličky viděla Dorotka venku na laguně lekníny a za nimi rákosí, vroubíci druhý břeh. A jak loď plula dál svou novou vodní cestou, otvor se po chvíli zúžil a zmizel za nimi. Kolem dokola bylo teď vidět jenom rákosí. Nancy čekala další dřina. Dick s Peggy znovu odráželi loď od měkkého dna a dívali se na Nancy, jak pilně se činí. Nečekali na rozkazy, ale poháněli loďku kupředu a Nancy ji prosekávala cestu. Rákosí před nimi jako by náhle prořídlo. Nad hlavami se jim teď objevila koruna vrby.

„Postrčte Amazonku ke břehu,“ velela Nancy. „Opřete se do toho spojenými silami. A ty se pusť rákosí, Dorko, nebo si pořežeš ruce. Tak a teď. Jedna dvě, odraz...“ Loďka vyplula vpřed a zarazila se o břeh kousek od vrby. „Má tady krásně měkké dno a kořeny, o které ji můžeme opřít,“ pochvalovala si Nancy. „Však jsem si to tu byla už dávno obhlédnout. A je tu bezvadně schovaná. I kdyby ji někdo hledal, tak ji neuvidí. A přístav se nám bude hodit i potom, až se prateta sebere a odjede do toho svého děsného Harrogradu. Až přijedou Vlaštovky a vyhlásíme jim zase válku, můžeme se skrýt v přístavu a číhat na ně. Roger si vzpomene na chobotnice, a ani ve snu je nenapadne, že jsme tu dokázali loď schovat. Kolik je hodin, Dicku?“ „Čtyři hodiny a tři minuty.“ „Propánakrále! Vyskočte rychle, vy dva. Musíme honem domů. A měla bych se trochu zchladit, abych nebyla tak uříčená. Co tvoje vlasy, Peggy?“ „Už mi dost uschly.“ „Než půjdeme k svačině, musíš je mít dokonale suché a ovázané stužkou. A taky bychom se zas měly převlíct z plavek do těch protivných šatů. Nesmíme ztratit ani minutu. Neboj se, tu kosu přidržím stranou.“

„Stužka už taky uschla, ale je na ní vidět, kde se namočila,“ řekla Peggy. „Jestli si toho prateta všimne, nesmíš jí hlavně nic vysvětlovat,“ nabádala ji Nancy. „Ale co jí mám říct?“ „Řekni: ‚Probůh, teto Mario, jsem já to ale nepořádnice!‘ a běž si najít nějakou jinou mašli. Chyť se té vrby, Dorko, a vyskoč na kořen. A teď dávejte oba pozor. Víte přece, co teď musíte udělat? Vysvětlila jsem to už Dickovi. Holubí klec jsme schovaly za hradbu skoro naproti naší bráně. Počkejte, až budeme sedět u svačiny. Pak dojděte tu klec vyzvednout a naložte ji k Timothyho do lodě. Loď uvidíte ze silnice, bude za ostrohem. A pak byste se měli radši schovat v té vaší chajdě. Jeden nikdy neví. Co když se prateta zase rozhodne, že si vyjdeme po svačině na procházku vaším směrem.“ „A co zítra?“ ptal se Dick. „Kolem druhé si prateta možná půjde lehnout. Vydejte se po silnici kolem Jezerky. Vylezte z druhé strany na ostroh. Nahore je to tam samé kamení a vřes. Až vylezete nahoru, uvidíte naši zahradu a poznáte, kdy budeme připravené. My vyvezeme Amazonku a pod loděničkou vás nalodíme. Převezeme vás do Ria, vyzvedneme Skaraba a zpátky už poplujete sami. Zítra večer budete mít svou loď ve vlastním přístavu. Kolik je hodin, Dicku?“ „Čtyři hodiny a sedm a tři čtvrtě minuty.“ „Propánajána!“ zděsila se Nancy. „Musím se rychle zchladit.“ Vystoupila z Amazonky do vody, chvíli si ráchala nohy a polévala si plnými dlaněmi vody záda. „A stačíte vůbec uschnout?“ ptala se Dorotka. „Na tom už tolik nesejde,“ řekla Nancy a znovu vylezla do loďky. „Aspoň já že mám vlasy trochu slušnější než Peggy. Měly jsme si vzít hřeben. Ale teď nás už odražte.“ „Stihnete to včas?“ ptal se Dick. „Jasně že stihneme. Ale dokud neuvidíte na náš trávník, měli byste se raději plížit mezi stromy. Aspoň zjistíte, kdy už si můžete bez nebezpečí vzít ty holuby.“

Za chvíli už obě polonahé divošky odrážely zádi napřed svou loď nově prosekanou cestou v rákosí. Zmizely za ohybem průlivu a Dick s Dorotkou ještě posečkali v novém přístavu, pak zaslechli, jak nedaleko zaskřípely havlíčky, a nato už k nim doléhaly jen pravidelné záběry vesel.

Kapitola desátá Holubi pro Timothyho

„JSEM HROZNĚ RÁD, že přece jen budeme mít Skaraba,“ svěřoval se Dick Dorotce.

„Do čista jsem zapomněla na ty rozbory, co máte udělat s Timothym," přiznala se mu Dorotka. „A přístav už je stejně hotový. Jenomže pokaždé, když poplujeme s lodí na jezero, to budeme muset vzít kolem jejich domu."

„Po řece si může plout, kdo chce," prohlásil Dick. „A co na tom, kdyby nás prateta uviděla. Stejně by ani nevěděla, co jsme zač."

„Víš o tom o všem po řád víc lidí a je to čím dál tím nebezpečnější," starala se Dorotka.

„Nejspíš ji p řipoutáme k té vrbě," zauvažoval Dick, ale nemyslel tím pratetu, nýbrž loď. „Je tam po obou stranách rákosí, úplně jako odražeče. Skarab tam bude jako v bavlne." „Myslíš, že to Nancy a Peggy stihnou?" „Budeme se po nich muset jít podívat," řekl Dick. „To bychom mohli cestou pratetu potkat." „Na to je tady moc hustý les," uklidňoval Dorotku Dick. Vyšli z tajného přístavu a vydali se mlázím k bráně Jezerky. Kráčeli opatrně jako lovci, a jenom litovali, že větvičky pod jejich nohama jsou tak suché a tolik praskají.

„Neže ň se tak," řekla Dorotka. „Ještě tam přece nemůžou být. Nejdřív musejí přistát a převléknout se z plavek. Poslouchej!"

Kdesi nalevo od nich se te d' jistě Nancy a Peggy mění z divošek na neteře, proti jakým by nemohla nic namítat ani prateta. Slyšet však nebylo vůbec nic. „Jsou nějak zticha." Pod Dickovým vedením postupovali Piktové opatrně dál. Dorazili až k zarostlé pěšince a rychle ji přešli. Na nepřátelském území by se měl člověk cestičkám vyhýbat. Překročili úzký potůček, zřejmě ten, který dodával vodu do jejich umývárničky nahoře v lese. „Už jsme určitě docela blízko domu," zašeptala Dorotka. A vtom zaslechli, jak kousek před nimi kdosi volá: „Lilly!

Margaret!" Přímou strnuli hrůzou. „To je určitě ona!" hlesla Dorotka. „Kuchařka by jim tak nefíkala. Dicku, Dicku! Slyšeli jsme už její hlas. Myslíš, že ji někdy uvidíme?"

„Tak p řece jen přijdou pozdě," zašeptal Dick. Pomalu se kradl dál a našlapoval s takovou opatrností, jako by krácel po skořápkách a bál se, aby je nerozšlápl. Často už takhle sledoval některého ptáka, když zaslechl jeho hlas a snažil se přiblížit k němu na dohled. Dorotka se plížila za ním. Dick se zastavil, hodně se přikrčil a dal Dorotce rukou znamení.

Přikrčila se vedle něj. Jak tak vyhlíželi mezi křovisky s hlavami těsně u země, spatřili vysoký, pampeliškami zarostlý trávník Jezerky, který se táhl až k loděničce a řece. Dům neviděli vůbec, ale neodvažovali se pohnout. „Lilly! Margaret!" Prateta od nich nemohla být dál než nějakých třicet metrů. „Je v zahradě," šeptal Dick. „A my tu nemáme co pohledávat," šeptala Dorotka. „Poslouchej!" Zaslechli šplíchnutí vesla. „Už jedeme, teto Mario," ozvala se Nancy, ale až kupodivu

jenn ě, vůbec ne zvesela a hlučně jako obvykle. A vtom Dick s Dorotkou úžasem zalapali po dechu. Pod trávníkem se objevila loďka a hladce klouzala pořece. Naposled na ní viděli posádku zmáčených rozcuchaných divochů. A teď tu veslovala dívka v bílých šatech s růžovou stužkou kolem hlavy. Navlas stejně oblečená dívka seděla na lodní zádi a zasněně si máčela ruku ve vodě. Loďka zabočila do loděničky. Minutu nato viděli Dick s Dorotkou, jak obě dívky krácejí ruku v ruce k domu.

Dick se podíval na hodinky. „Za p ůl minuty půl páté," zašeptal. „Tak přece jen to dokázaly!" „Jistě," šeptla Dorotka. „Ale kolik dní ještě zbývá? Tohle přece nemůžou za žádnou cenu vydržeti" Neviděli, jak se obě neteře setkaly s pratetou, ale zaslechli, jak někde v dálece hovoří, pak se odmlčely a potom se za nimi s bouchnutím zavřely dveře.

„Tak, a šly na sva činu," řekl Dick. „Ted' máme konečně příležitost. Honem, Dorko. Než se v Jezerce najedí a vyjdou zas ven, musíme přenést holuby na Timothyho loď." Piktové mohli docela klidně zamířit rovnou k silnici, protože prateta seděla v jídelně u svačiny, ale instinkt jim velel, aby se raději stočili doprava, dál od domu, a nakonec přelezli přes hradbu na silnici na místě vzdáleném jen pár metrů od vrat, kde se prve setkali s doktorem.

„Pospěš si, Dicku, pospěš si," řekla Dorotka, a co jim nohy stačily, uháněli pak k průrvě, odkud vedla pěšina k jejich chatrči.

„Nancy p řece povídala, že schovaly ty holuby za hradbu," řekl Dick. „Měl bych jít po kraji lesa, abych klec nakonec ještě nepřehlédl. Kdybych se musel každou chvíli zastavovat a dívat se po ní přes zed', jenom se hrozně zdržíme." „Půjdu s tebou." „Ne, ty jdi radši po silnici," řekl Dick. „Musím ti podat holuby p řes hradbu." „Tak aspoň budu dávat pozor, jestli je čistý vzduch." „Dobrá." Hradba byla nízká a rozvalená a místy pobořená úplně. Dick běžel mezi borovicemi

a modřiny a pátral na zemi po staré holubí kleci, kterou si pamatoval od loňské důlní výpravy.

„Co myslíš, nep řešili jsme ji?“ ptala se Dorotka ze silnice, když dorazili téměř až k bráně Jezerky.

„Ještě ne,“ řekl Dick. „Ale víš co? Až půjdeš kolem brány, radši si pospěš.“

„To p ůjdu spíš ještě pomaleji,“ řekla Dorotka. „Hlavně se ale nesmím tvářit, jako kdybych do toho domu patřila.“ Přesto však přidala do kroku, když procházela kolem velké otevřené brány.

„Už jsem ji našel,“ ozval se Dick za chvíli čku. „Říkaly přece, že nechaly klec skoro naproti bráně. Ale víš, že je větší, než si ji pamatuju?“ Dorotka přešla k hradbě a pohlédla přes ni. „Kousek dál je zase ve zdi mezera,“ řekla. „Tou tu klec

proneseme.“ Zašla za zídku a zastihla Dicka, jak potězkává klec a prohlíží si obálku zapečetěnou černým pečetním voskem a přivázanou ke kleci provázkem, protaženým dírkou v jednom rohu.

„Piktská pošta,“ četla Dorotka. „To snad Nancy ani psát nemusela... Ale nakonec to tak nevadí... Důvěrné. Osobní. Naléhavé.“ Obálka skutečně patřila k vrcholům Nancyina umění. Adresována byla Váženému pánovi panu Thimothymu Steddingovi, Důlní společnost Vlaštovek, Amazonek a Dicka s Dorotkou, a místo známky měla obrázek lebký se zkříženými hnáty.

„V tomhle sá čku je nejspíš zrní pro holuby,“ řekl Dick. „Položím ho nahoru na klec. Víš co, vezmi klec za tenhle konec, já ji popadnu za zády za ten druhý a půjdu napřed. Aspoň budeme moct jít oba rovně a půjde nám to rychleji, než kdyby jeden z nás klopýtal pozpátku.“

„Fjúúúú, fjúúúú, fjúúúú, fjúúúú,“ uklid ňovala Dorotka holuby, a co nejsvědomitěji se pokoušela napodobit, jak na ně loni v létě volala Titty.

„Vždyť je to Sapfó a Homér,“ řekl Dick. „Anebo Sapfó a Sofokles... Sapfó určitě. Ale teď si nevzpomínám, o kterém z těch dvou říkaly, že se jim ztratil.“

„P řišly o Sofokla,“ řekla Dorotka. „Ale jsem hrozně ráda, že mají pořád ještě Sapfó. Pamatuješ přece, jak Sapfó přiletěla loni do Jezerky s naším vzkazem, že hoří, a hasiči pak zachránili v poslední chvíli vřesoviště.“

„Jenomže n ěkdy se kdoví kde loudala, místo aby letěla rovnou domů,“ vzpomněl si Dick.

„Nancy s Peggy jist ě Timothymu v tom dopise napsaly, na kterého holuba je spolehnutí.“

Pronesli velkou klec pr ůrvou v hradbě a pak se vydali po silnici, nahoru do strmého kopce po úbočí ostrohu a na druhé straně zas dolů po břehu jezera. Dick vyhlížel šedou veslici a za chvíli ji skutečně zahlédl, s přídíl značně povytaženou na oblázkový břeh. Sešli s Dorotkou ze silnice, prodrali se vysokým kapradím a slezli až dolů k vodě.

„Ta klec se na zá d' sotva vejde,“ řekl Dick. „Pozor, Dorko, přidrž loďku a já si do ní vlezu.“

Jen nastoupil, naklonila se úzká dlouhá veslice s hlasitým zaskřípěním ke straně.

„Ten tomu ale dal, vytáhnout lo d' takhle daleko po kamení,“ řekl Dick. „Nejspíš se bál, aby mu ji nestrhávaly vlny parníků. Na moc valném místě ji nenechal...“

Dick postupoval loďkou a držel přitom za jeden konec klec, Dorotka nazvedávala druhý konec, pomaličku šla po břehu, a když už neměla kam šlápnout, slezla do vody. „Mám taky nastoupit?“ zeptala se. „Nějak to tady zvládn,“ odpověděl Dick.

„Podrž to zrní pro

holuby a já zatím uložím klec.“ „Ta sem padne,“ řekl vzápětí. „Jako na míru.“

„Tu obálku mu natoč tak, aby si ji určitě všiml,“ řekla Dorotka, jak podávala Dickovi sáček se zrním. „Jistě se podívá, až tady tu klec najde, a mohl by si ještě myslet, že mu ji někdo naložil na loď omylem.“

„A zrní mu položím na podlážku p řed klec, aby je uviděl, sotva se posadí k veslům,“ řekl Dick.

„P řece jen jsme to dokázali,“ oddechla si Dorotka. „Ale teď sebou musíme hodit. Práteta už nejspíš nalévá podruhé čaj. Představ si je, jak tam všechny tři sedí u nóbl svačiny a balancují na kraji talířku kousíčkem namazaného chleba.“

V duchu vid ěla salon Jezerky a Nancy, pirátku a Amazonku, jak drží v jedné ruce šálek s podšálkem a neukápně ani trošičku čaje, a přitom druhou rukou nabízí prátetě mísu koláčků. „Nemůžeme tu počkat a domluvit se s ním?“ napadlo Dicka.

„Víš, že Nancy a Peggy říkaly, ať se radši vrátíme, dokud to je bezpečné,“

připomněla mu Dorotka. „Kdovíky Timothy přijede. A čeká nás celá domácnost. Uděláme si svačinu a večeri zároveň," horovala dál. „Seber se a jdeme domů. Budou z nás zase Piktové a staneme se neviditelnými. Radši se už dál nebudeme vystavovat nebezpečí, když to ani není nutné."

Dick si p řed chvilkou prohlédl kotvu, kterou Timothy položil na břeh, a teď se skláněl nad uzlem, jímž Timothy pro jistotu ještě přivázal ke kmeni hlohu poutací lano své lodi.

„John, Nancy nebo Tom Dudgeon by takovýhle uzel jakživi neuvázali," poznamenal.

„Jenomže Timothy je horník, a žádný námořník," řekla Dorotka. „Já vím," uznal Dick. A hned si vzpomněl, co je čeká s Timothym práce — jak musejí třeba udělat rozborů různých vzorků mědi z jejich dolu. Jenže to budou opravdové rozborů, rozhodně nechtějí jenom opisovat nějaké vzorky z učebnice anebo namáčet kousky lakmusového papírku a dívat se, jestli zmodrají nebo zžloutnou, když každý stejně předem ví, jak se ty papírky zachovají. A pracovat budou na hausbótě. To ovšem znamená, že tam budou jezdit s Dorotkou na Skarabu. A Skarab už je hotový. Zítřka na něm konečně vyplují.

„Dorko," řekl Dick vážně, „ani nevíš, jak mi bylo, když jsem už myslel, že se budeme muset obejít bez Skaraba."

„Bylo by to mnohem bezpečnější," řekla Dorotka. „Ale nevzpomněla jsem, že se musíš nějak dostat na hausbót."

„S rozborů musíme být hotoví, ještě než přijede kapitán Flint," řekl jí Dick.

„Nejradši bych se do nich pustil hned zítřka."

„Jak bude Timothy p řipravený, pošle za námi holuba," řekla Dorotka. „Ale teď už pojď. Měl bys nasekat co nejvíc dříví, aby ses s tím nemusel zdržovat, až budeš mít celé dny práci."

Dick už neváhal. Bez sebemenších nep řijemností proběhli ke své chatě a opět se vpravili do domácího života coby Piktové.

Kapitola jedenáctá Nejlepší Pikt z nás všech

„POSLOUCHEJ!"

Dorotka se právě chystala spustit vajíčko do vody, která se už vařila v rendlíku, ale najednou se zarazila s vajíčkem na lžici. Druhou noc se vyspali Piktové ve vlastním domě dobře a nijak nemuseli pospíchat se vstáváním. V chatě však nebylo dost světla, aby se dalo číst v lůžku zavěšeném pod stropem, a protože měli dnes spustit na vodu Skaraba, chtěl se Dick každou volnou minutu věnovat knize o plachtění. Bylo mu, jako kdyby měl podstoupit těžkou zkoušku, a nechtěl se dopustit jediné chyby před těmi dvěma ostřílenými mořskými vlky, Nancy a Peggy, kteří ho budou zkoušet. A tak vyklouzl z chaty, namočil si hlavu do tůňky v potoce, vyčistil si zuby, postavil si do dveří třínohou stoličku a pustil se vážně do studia.

Dorotce se nechtělo ležet, když Dick byl vzhůru a v pilné práci, a tak také vstala, umyla se, ustrojila, vytáhla hrnky a talíře zpod vodopádku, kde je měla namočené celou noc, zapálila dvěma sirkami oheň (byla by to dokázala i jednou, jenomže ta se zlomila, zrovna když se Dorotka pokoušela škrtnout) a teď měla snídani skoro hotovou. „Poslouchej!" Dick zvedl hlavu od knihy. „Někdo sem jde," řekl. „Ale není to Timothy, ani Nancy, ani

Peggy..." „Ledaže by šli po bruslích," poznamenala Dorotka. Kroky se rychle blížily po lesní pěšině, kde povodně obnažily všechno kamení, a každý krok byl provázen ostrým kovovým cvaknutím. „Přítel, anebo nepřítel?" šeptla Dorotka. Dick si vzal stoličku a zašel dovnitř. „Třeba přejde, a ani se tu nezastaví," řekl. „Určitě ne, když se nám kouří z komína," zašeptala Dorotka. „A dveře máme otevřené. Ne... Ne... Bud' zticha. Teď se už nedá nic dělat." „Oheň stejně tak rychle neuhasíme," poznamenal Dick. Kroky teď bylo sotva slyšet. Člověk, který se sem blížil, překročil potok a šel teď po trávě na mytíně. Kousek od chaty zapraskala větvička. A náhle stanul ve dveřích malý chlapec se světlými vlasy, modrými očima a červeným obličejem. V ruce držel litrovou láhev. „Tady máte mlíko," řekl a zvědavě se rozhlížel po místnosti. „Děkujeme," řekla Dorotka. „Poslali nám je z Jezerky?" „Jo. Prej vám mám vždycky po ránu donést litr mlíka, a vy mi

vrátíte láhev." „Láhev z předešlého dne?" ptala se Dorotka. „Jo. Tuhletu ne."

Chlapec cosi hledal v kapse krátkých manšestrových kalhot.

Vytáhl zmačkanou obálku. „Tohle je pro vás," řekl. „Máme odpovědět?" „To ty holky neřikaly. Zaslýchly, jak jde někdo dolů po

schodech, a honem mě vystrčily a zavřely za mnou dveře." Na obálce nebylo

napsáno vůbec nic. Uvnitř byl kousek dopisního papíru, v jednom rohu se spěšně načmáranou lebkou se zkříženými hnáty, snad nejlepší, jaká se kdy Nancy povedla. A pod ní byl dopis:

„Včera tady byl menší rozruch. Prateta vytkla kuchařce, že nedovede šetřit mlékem. Kuchařka se ovládla, ale jen taktak že vzteky nepukla. Tak vám budeme posílat mléko po zvláštním poslovi. Dejte mu včerejší láhev. A teď pozor. Příkaz pro tento den: Přijďte ve dvě hodiny na určené místo.“

Dick s Dorotkou si společně přečetli dopis a mladý mlékař se rozhlížel po chatě, zadíval se na visutá lůžka, na lebku se zkříženými hnáty na stěně a na stolek z bedny, na kterém Dorotka ještě před chvílí připravovala snídani.

„Odpovídat opravdu nemusíme,“ řekla mu Dorotka. „Kde máte tu druhou láhev?“ „Jmenuji se Jacky. Jacky Warriner.“

„Promiň,“ omlouvala se Dorotka. „Hned ti ji vrátím. Schovala jsem v ní trochu mléka od včerejška. Jenom jím zaleju vložky.“ Zvedla poloprázdnou láhev ze země u zdi, na nejvzdálenějším místě od krbu. Chlapec ji pozoroval. Dorotka chtěla zalít mlékem pražené vložky, které už měla navršené na dvou talířkách, ale chlapec jí poradil: „Radši si k němu uchň.“ „Zkyslo,“ řekla Dorotka. „Jak jsi to poznal?“ „Tady se v tomhle počasí mlíko nenechává.“ „Všude je takové horko,“ povzdechla si Dorotka. „Ale nevádí, vždyť nám zítra doneseš další láhev.“ Chlapec natáhl ruku. Dick vzal od Dorotky láhev a podal mu ji. Chlapec k ní přičichl, pozvedl ji, zadíval se sklem na mléko, vylil je hned před chatu a zase se vrátil a opřel se o veřeje, jako kdyby tu chtěl zůstat navěky.

Když si Dorotka četla před chvílí Nancyin vzkaz, položila lžici i s vajíčkem na stůl, a teď ji zase zvedla a pečlivě spustila vajíčko do rendlíku. Pak si položila na lžici další vejce a také je spustila do vody.

„Podívej se na hodinky, Dicku,“ řekla. „Zkusíme tentokrát vařit vajíčka přesně, jak dlouho potřebují.“ „Tři a půl minuty,“ řekl chlapec. „Tak je aspoň vaří maminka.“ Dick pohlédl na hodinky, držel je v ruce a čekal. Tentokrát to rozhodně nepoplete. Dorotka začala krájet chleby s máslem. Chlapec stál pořád ještě ve dveřích, oči mu jezdily sem a tam, nic mu neušlo, a v úbec se nezdálo, že by se chtěl mít k odchodu. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se ho Dorotka, protože jí bylo nepříjemné, když se na ni tak beze slova díval. „Jacky. Jacky Warriner. A vy?“ „Dorotka Callumová a Dick Callum,“ odpověděla Dorotka a vzápětí zrudla. Měla vůbec cizímu chlapci prozrazovat, kdo jsou? Ale jistě je na něj spolehnutí, jinak by ho sem přece Nancy a Peggy neposlaly. „Jste tady na léto?“ „Ano, vlastně ano,“ řekla Dorotka. „A to spíte v týchletý chatě?“ „Ano,“ odpověděla Dorotka nejistě a v duchu uvažovala, nakolik je asi Jacky zasvěcen do jejich tajemství. „Ona o tom ale neví, že?“ „Kdo?“ „Přece ta slečna Turnerová.“ „Ne.“ „Však jsem si myslel, že se tam něco děje..., když mě tak rychle

vyšouply.“ „Dvě minuty,“ hlásil Dick, který se pořád ještě díval na hodinky. „To si tu sami hospodaříte?“ ptal se Jacky a opřel se pro změnu o druhou ve řej. „Ano,“ odpověděla Dorotka. „Jídla máte dost?“ „Máme,“ řekla Dorotka. „Moje maminka si na konzervy moc nepotrpí.“ Konečně dostala Dorotka nápad. „Už jsi snídal?“ zeptala se chlapce. „V šest ráno,“ odpověděl Jacky namračeně. „Museli jsme přihnat krávy, a od té doby dojíme. Jak si vy sháníte jídlo? Chytáte v potoce pstruhy?“ Dick vzhlédl. Také už ho párkrát napadlo, že by tu mohli rybařit. „Nemáme prut,“ odpověděl.

„Prut!“ ušklíbl se Jacky. „Na pstruhy nepotřebujete rybářský prut.“ „A jak je chytáš ty?“ „Rukama,“ řekl Jacky. „A králíky lovíte?“ „Nemáme pušku.“ „Pušku? A na co? Na králíky přece pušku nepotřebujete. Pánev na smažení máte?“ „Máme jen rendlík,“ odpověděla Dorotka. „Na pstruhy potřebujete pánev,“ prohlásil Jacky. Opřel se zase o kousek dál, ale v úbec se netvářil, že by snad minil odejít. „Jezuskote, Dorko! Promiň. Už je to pět minut. Zase jsem zapomněl.“ Dorotka honem vylovila lžici jedno vajíčko a potom druhé.

„Nevadí,“ řekla. „Zítra se nám to snad povede.“ „Na vajíčka by se vám taky hodila pánev,“ řekl Jacky náhle a postoupil o krok do chaty. „Rozklepnete je do vařící vody a uvidíte, jak zbělejí. Nebo si je umícháte na másle nad ohněm. Víte co, já vám pánev půjčím.“

Sledován jejich užaslými pohledy p řešel Jacky přes chatu, vzal za jeden uvolněný kámen ve stěně kousek od krbu, trochu jím zahýbal a vytáhl jej. Pak vyndal druhý kámen a vytáhl starou začernalou smažicí pánev. „Klidn ě si ji půjčte," řekl. „Až ji nebudete potřebovat, zas ji tam uložte. Máte rádi ořechy?" zeptal se, znovu sáhl do otvoru ve zdi, vyndal starý sáček od mouky a vysypal na zem vedle Dorotky pár hnědých ořechů. „Poslyš," zvolala Dorotka, „snad jsme ti nezabrali chatu? To jsme opravdu netušili. Hrozně mě to mrzí. Poznali jsme, že tady někdo byl, podle toho dříví a popele v krbu, ale mysleli jsme si, že tady žil už kdysi dávno." „Já teď tu chatu nepotřebuju," řekl Jacky. „Naše kamarádky v Jezerce o tom taky nevěděly." „O tom neví nikdo," řekl Jacky. „Nikdo, jen já. Ale jsem rád, že jste tady. A v ůbec mi nevadí, že jste si vypůjčili mou pilu." „Je to od tebe moc hezké," řekl mu Dick. „Nemáme jinak kam jít. A nezlob se, že jsem si p ůjčil tu pilu bez dovolení." „Jak jsi to taky mohl vědět," uznal Jacky. „Tohle je jist ě tvůj nůž," řekl Dick a sundal z poličky nad krbem velikou kudlu. „Dobře že jste ho našli," řekl Jacky. „Kde byl? Myslel jsem, že jsem ho ztratil v lese." „Našli jsme ho na zemi," řekl Dick. „Pěkn ě jste to tu uklidili," řekl Jacky, jak rozevřel nůž a zkoušel prstem čepel. „Přespával jsi tu?" ptala se Dorotka. „Ne," odpověd ěl Jacky. „Copak já můžu? Ráno i večer musím dojit." „Je to moc krásný d ům," řekla Dorotka. „Jo, slušný stavení," uznal Jacky. „Ale víte co? Jestli přijdete k mostu a já vás uvidím, ukážu vám, jak si nacytat pstruhy k večer ě. Máme statek hned nad mostem." „Dneska p řijít nemůžeme," řekl mu Dick, který si vzpomněl na Skaraba. „Tak t řeba zítra," navrhoval Jacky. Ješt ě jednou se rozhl ědl po chat ě. „Ráno se zase uvidíme. Máte to tu docela ůtulný a rád vám tu chajdu půjčím. Ale ty kameny zas vraťte, kam patřej. Nechci, aby se mi někdo štrachal ve skř ěnce." „Je to od tebe opravdu moc hezké, že se nezlob ěš," řekl mu Dick. „Co bych se zlobil, je prima, že jste tady," řekl Jacky a odešel s prázdnou lahv ě od ml ěka. Za chvil ěku se zase vrátil. „S tím ml ěkem zvlášt zacházet nedovedete," řekl. „Nesmíte ho nechávat tam, co jste ho měli. Pojd ěte se mnou, něco vám ukážu." Vyšli za n ěm z chaty. Jacky zam ěřil k pot ůčku, k t ůni, kterou už také objevili. Na druh ěm břehu rostl bled ě zelený mech. Uprostřed mechu ležel veliký plochý kámen. Jacky jej nadzvedl a ukázal Dickovi a Dorotce hlubokou díru v mechu pod kamenem. „Když je takhle horko, nechávám si tu ěaj," řekl. „Schovejte si sem to ml ěko a uvidíte, že se vám nezkaží. A m ěslo taky. Jinak už asi víte, co a jak. Sbohem..." A tentokrát skute ěn ě odešel dol ů po pěšince a už se nevrátil, naprosto spokojen, jak se v jeho dom ě dobře hospodař ě. „Taky m ě mohlo napadnout, že ten kámen ur ěit ě někdo do mechu položil, kde by se tam vlastně jinak vzal," řekl Dick Dorotce. „Už se musíme nasnídat," řekla Dorotka, jako by myslela na něco docela jin ěho. Na vlo ěky si nalili ěerstvé ml ěko, které nadojil Jacky, když si ješt ě vyspávali ve sv ěch l ůžkách. Vaj ěčka se sice díky neěekan ě návštěvě vařila p ět minut, ale nebyla zdaleka tak tvrdá jako věerejš ě, která se kv ůli datlovi vařila přes deset minut. Vypili si ěaj. Sn ědli chleba s marmeládou. Ochutnali Jackyho ořechy. N ěkter ě byly moc dobré, ale jiné ve skořápkách vyschly. Dorotka s Dickem se však už v chat ě necitili zdaleka tak doma jako p ředt ěm. Vždyť už tu p řed nimi bydlel Jacky a s lecěíms si věd ěl rady mnohem l ěp, než se oni kdy doufali nauěit. Živil se pstruhy a divokými králiky a m ěl vlastní zásobu ořechů jako n ějaká veverka. „V každ ěm jen trochu slušn ějš ěm dom ě za posledních sto let už někdo žil," post ěžovala si Dorotka. „Vždyť ten kluk je taky trochu Pikt," ut ěšoval ji Dick. „Nejsp ěš o n ěm ani nikdo nevěd ěl, že sem chod ě." „Rozhodn ě to nevědí v Jezerce," řekla Dorotka. „Jinak by nám to Nancy byla řekla, když nás sem vedla. Opravdu myslela, že po dřevorubc ěch se tu už nikdo ani neukázal. Jacky je vlastně ješt ě l ěpší Pikt než my. Jenomže si uv ědom, že už zas je to krom ě kuchařky, listonoše, Timothyho a doktora dalš ě ělov ěk, který ví, že jsme tady." „Zajímalo by m ě, jak chytá ty pstruhy," řekl Dick. „Dicku," obrátila se k n ěmu Dorotka, „vlastně jsme se ješt ě ani nenau ěili ž ět jako Piktové." „Však se to nauěíme," ujistil ji Dick. Kapitola dvanáctá Vzkaz na trávníku

## BYLY P ŘESNĚ DVĚ HODINY.

Dick s Dorotkou si užili dopoledne jako praví Piktové, prozkoumali les, brzy se naobědvali a ve chvíli, kdy věděli, že prateta určitě sedí v jídelně, proběhli kolem Jezerky. A teď se skrývali ve skaliskách a vřesu na samém vrcholu hřebene, vysoko na ostrohu nad Jezerkou, dokonale vybaveni dalekohledem a příručkou o plachtění, a vyhlíželi, co se bude dít.

V zahradě nikdo nebyl. Opatrně se zadívali dolů na rozlehlý trávník Jezerky, který byl zpoloviny úplně rovný, jak se tu kdysi hrával tenis a kriket, a zpoloviny se mírně svažoval k řece. Viděli i kousek domu s lešením na růže, po němž se tak hbitě vyšplhala Nancy do okna své ložnice. Skoro celý dům jim zakrývaly stromy. Za trávníkem začínalo mláží, za níž už ležela laguna Chobotnic a tajný přístav pro jejich loď. Za mlázím rozeznávali klikatý tok řeky. Dohlédli až k místu, kde byl zřejmě most, a v lese za Kančenžangou uviděli bílou skvrnu — hospodářství, kde dojí krávy jejich ranní návštěvník. Spatřili vysoký štít Kančenžangy, kam zašli loni za lomařem Bobem do šachet, v nichž kdysi dávno pracovali horníci, a v dálce zahlédli vřesoviště, kde loňské léto hledali zlato, a našli měď, po které tolik pátral Timothy. Napravo, kousek před sebou, viděli řeku a střechu Blackettovic loděničky. „Není tu nikde ani človíčka," řekla Dorotka. „Možná že Nancy s Peggy zašly do loděničky, ještě než jsme se sem dostali," napadlo Dicka. Ohlédl se přes jezero. „Ale Amazonku ještě nevyvezly, to by byla někde vidět."

„Jsou teprve dvě," řekla Dorotka. „Přišli jsme trochu dřív, než Nancy chtěla. Ale víš co, Dicku? Měla bych se radši ještě trochu podívat na tu knížku o plachtění. Ty už ji určitě umíš nazpaměť."

„Skoro," řekl Dick. „Ale až doopravdy nasedneme na Skaraba, určitě se mi všechno vypaří z hlavy. Měla by sis přečíst ty odstavce o plachtění proti větru. I když nemyslím, že bude foukat moc prudký vítr. Spíš nás čeká bezvětří. Jen se podívej."

Asi o pět míle od nich se na druhé straně jezera ploužila po hladině, nehybně jako sklo, velká bílá plachetnice a málem nenarušovala jedinou vlnkou odraz, který zanechávala na vodě.

„Vždyť je to dobře," řekla Dorotka. „Napoprvé přece ani o prudký vítr nestojíme."

„Trochu by se ho p řece hodilo," řekl Dick. „Za bezvětří se hrozně špatně kormidluje."

„Tak můžeme veslovat," navrhla Dorotka. „Jde přece hlavně o to, abychom sem loď bezpečně převezli."

„Timothy mě možná bude už zítra potřebovat," řekl Dick. „Co když budeme muset vyplout, a ani se nestačíme pocvičit."

Podal Dorotce knihu, a ta se, se č mohla, pokoušela do ní začíst, i když to nebyla právě kniha, jakou by obvykle s chutí četla, ale ať se snažila sebevíc, myšlenky jí stále zalétávaly daleko od diagramů, znázorňujících, jaký vítr se správně má opírat do plachty, aby poháněl loď kupředu. Stále viděla místo těch diagramů různé výjevy, Nancy, jak tluče do piana, pratetu, jak vzpřímeně sedí na židli a s přísně stisknutými rty ji poslouchá. Dům pod nimi byl tichý, ale Dorotce se uprostřed těch různých návodů, jak si počínat s plachtou, stále vybavovaly útržky rozhovorů... Prateta připomíná Nancy, co hodin denně se jen nacvičila, když byla sama děvče, a Nancy si nechává pro sebe všechna ta svoje úsloví jako třeba tisíce láter nebo u všech kozlů rohatých, a jen mírně odpovídá ve vhodných chvílích: „Ano, teto Mario," a „Ne, teto Mario."

Dick si sundal brýle a vyčistil si je. Nemělo smysl se rozčilovat, ale nedokázal se tomu ubránit. Přesně ve dvě, napsala přece Nancy v tom svém vzkazu. I kdyby teď vypluli, stačí jen taktak zajet do zátoky Ria, vyzvednout od loďařů Skaraba, vztyčit plachtu a narychlo si loď vyzkoušet, a už se s nimi zas Nancy a Peggy budou muset rozloučit a řídit se domů, aby stihly včas svačinu v salonu. A pořád ještě nevyplouvají. Míjela minuta za minutou. A všechny ty minuty byly promarněné.

Dick s Dorotkou se skrývali vysoko nad Jezerkou.

Knížku o plachtění, která by ho možná od těch starostí trochu odvedla, má teď u sebe Dorotka, ale vlastně je dobře, že se pokouší trochu se do ní začíst. Nancy a Peggy se jistě budou dívat, jak si s Dorotkou zkoušejí novou loď, a Dick dobře věděl, že Dorotce není teorie plachtění zdaleka tak jasná, jak by měla být. Dick ještě naposled zoufale pohlédl na prázdný trávník, a pak se odplížil kousíček

zpátky po hřebeni, aby ho nebylo vidět, až si stoupne, a pustil se do přírodovědeckých výzkumů. Jedním z úkolů, které si dal na tyto prázdniny, bylo najít housenku bourovce ostružinového. A dobře věděl, že by ji nejspíš našel ve vřesu. Vřesu rostlo všude kolem až dost, a Dick prohlížel jeden trs po druhém a všemožně se snažil myslet jen na housenky a ne na to, jak rychle utíkají minuty. Zapomenout na to však nedokázal a housenky hledal zcela marně. Usoudil, že se nejspíš vyskytují jen ve vyšších polohách. A tak seděl, rozhlížel se po jezeře, díval se na téměř nehybné plachetnice a na parník, za kterým se jako bělavý slimák táhl nad vodou kouřový pás, když tu zaslechl kdesi nad sebou tichounký zvuk. Ohlédl se a viděl, že Dorotka na něho kývá. Dorotka si položila prst na ústa. Pořád ještě ležela na vrcholu hřebene, na tom místě, kde ji Dick zanechal. Dick k ní rychle vylezl.

„Je tam prateta!“ zašeptala Dorotka a Dick se doplížil na svoje staré místočko a opatrně se zadíval mezi dvěma trsy vřesu do zahrady Jezerky.

Stály tam Nancy s Peggy, obě v těch bílých šatech. Poslouchaly starou dámu, která jim zřejmě cosi předváděla na trávníku a ukazovala sem a tam deštníkem.

„To je ale smůla!“ řekl Dick. „Když je prateta na zahradě, nemůžou se ani pokusit utéct.“ „Jestlipak asi vědí, že jsme tady,“ šeptala Dorotka. „Mám jim dát znamení, až se prateta otočí zády?“ „Kdepak, jen to ne. Jak by nás viděly, hned by to na nich poznala a otočila by se, kam se to dívají... Ale podívej. Poslala pro něco Nancy.“

Nancy se rozběhla za dům. Prateta zůstala na trávníku a povídala si s Peggy. „Měla si už přece jít dávno lehnout,“ řekl Dick. Slyšeli, jak někde bouchly dveře. A pak zaslechl jakýsi vířivý zvuk. Vzápětí už viděli Nancy, jak se vrací přes trávník a něco za sebou táhne.

„To je sekačka!“ řekl Dick. „Propánakrále, snad po nich teď nebude chtít, aby sekaly trávu.“ „Všechny se vrací k domu,“ šeptala Dorotka. Sekací strojek stál osaměle uprostřed trávníku. Nancy, Peggy i prateta chvíli o něčem mluvily pod okny. A pak vešly Nancy a Peggy do domu.

„Jestli nepůjde prateta taky dovnitř, nemůžou se k loděničce ani odvážit,“ řekl Dick.

Prateta se však zřejmě nemínila hnout a na něco čekala. Nancy s Peggy vyšly z domu a vlekly veliké zahradní křeslo. Postavily je na zem a Dick s Dorotkou viděli, jak prateta ukazuje neterím, kam přesně jí mají křeslo přenést. Pak zase vešly dovnitř. Nancy vynesla ven malý stoleček a Peggy knihu a košík. „Co to má asi zeleného v tom košíčku?“ zašeptala Dorotka. „Nejspíš zelenou vlnu,“ odpověděl Dick, když se chvíli pozorně díval dalekohledem. „Ach tak, pletení.“ „Teď už je snad někam pustí,“ řekl Dick.

„Třeba se jí tam bude krásně sedět a dá jim pokoj,“ zašeptala Dorotka, ale ne příliš nadějně. „Aspoň jedné kdyby se povedlo utéct,“ zašeptal Dick. Prateta však již pohodlně seděla v křesle, se stolkem pěkně po ruce, přesně na místě, kde ho chtěla mít, a s pletením na klíně, ale zřejmě pořád ještě po neterích něco chtěla. Peggy odběhla a vrátila se s malou židličkou. Dick s Dorotkou ji viděli, jak si sedá a otvírá knihu.

„Peggy musí pratetě nahlas předčítat,“ vydechla zdrceně Dorotka. „A Nancy...“ Nancy přecházela přes trávník k sekačce. Na kratičkou chvíli se Dickovi zazdalo, že jde přece jen k loděničce. Nancy však uchopila rukojeti sekačky a řádně jimi trhla, až se nože prudce rozvířily. „Chystá se sekat trávu,“ zašeptala Dorotka. „A té je na celé míle.“ „Taky je řádně přerostlá,“ poznamenal Dick. „Poseká asi celý trávník,“ řekla Dorotka. „Podívej, chystá se začít u řeky a vzít to až nahoru.“ Nancy za sebou táhla sekačku, sešla z rovného kusu trávníku a přecházela dlouhý svah ke břehu řeky. Jen jedinkrát ji zahlédli, jak vzhledla na okamžik k hřebeni, kde se skrývali na své pozorovatelně, ale podruhé tam už nepohlédla. Náhle se otočila, a teď už sekačku netáhla, ale tlačila před sebou. Dick s Dorotkou slyšeli až nahoru, jak nože strojek víří.

„Vždyť Nancy ještě nic neposekala,“ řekl Dick. „Nemá ani ty nože u země... Ale teď začíná.“ Od rozvířených nožů začala najednou odletovat tráva do velké zelené krabice vpředu. „Jakto že neseká v rovných pruzích?“ podivil se Dick. „Má asi strašný vztek, že vůbec musí něco takového dělat,“

šeptala Dorotka. Nancy, místo co by sekala trávu v pěkných rovných pruzích, běhala zřejmě úplně bez cíle sem a tam. Přeběhla rovnou přes trávník, pak zase šikmo zpátky, znovu nahoru, odkud vyrazila, a potom kratší spirálkou kolem... A náhle Dick s Dorotkou všechno pochopili. „Vždyť ona píše!“ vydechla Dorotka. Pratetě rovnou před nosem jim Nancy psala vzkaz. Prateta by si jej ze svého

místa před domem nemohla přechíst, ani kdyby se dívala. Avšak Piktové, kteří se skrývali za skalisky a vřesem na samém vrcholu hřebene, se nedívali šikmo přes trávník, ale shora rovnou na něj. A tak si vzkaz, napsaný široce zabírající sekačkou, která za sebou zanechávala ve vysoké, dávno nesekané trávě odlišné pásy zeleně, snadno přečetli. Nancy napsala šest písmen. Jediné krátké slovo. Byl to smutný vzkaz. Ale stál tam, zřetelně vepsán do trávy.

NEJDEM

Ale to už Nancy jako ctnostný mu čedník před sebou zase postrkovala sekací strojek v rovném pruhu od jedné strany trávníku k druhé, jako by neměla na nic jiného ani pomyslení. „To znamená, že vůbec nemůžou přijít,” řekla Dorotka. „A my bez nich nemůžeme vyzvednout Skaraba.”

Leželi a pozorovali Nancy, jak pilně pracuje a postrkuje sekačku sem a tam, až dochází i k místům, kde je napsaná její zpráva. Před domem předčítala nahlas Peggy a prstetiny prsty se míhaly při pletení. „Nemá cenu se tady zdržovat,” řekl Dick. „Už bychom měli jít. To nám jistě chtěla Nancy vzkázat. Radši se půjdeme podívat na přístav.” „Dobrá,” souhlasila Dorotka. „Promarněný den,” podotkl chmurně Dick, když tiše sestoupili ze své pozorovatelné nad zahradou a vylezli zase na silnici. „Pro ně je to mnohem horší,” připomněla mu Dorotka. „Je to promarněný den pro nás pro všechny. Celý den ztracený. Do zítřka nemůžeme vyzvednout Skaraba, a to měčeká všechna ta práce pro kapitána Flinta a Timothy už může každou chvíli poslat holuba a vzkázat, že je připravený na pokusy a že mu mám přijet pomoci na hausbót.” „Podle mě je to všechno ještě mnohem horší,” řekla Dorotka. „Proč jen jí ten doktor nerozkázal, aby vlezla pořádně do postele? Jestli jí jenom řekl, že má odpočívat, může takhle vysedávat v křesle každé odpoledne a věčně prohánět Nancy a Peggy.”

Kapitola třináctá Jak lovit pstruhy

DICK S DOROTKOU SI JEŠTĚ ANI nevyzvedli loď, kterou potřebovali uložit, a tak vlastně neměli v přístavu co na práci. Chvilí postávali a dívali se na úzkou cestičku čisté vody, která se táhla rákosím. Kdyby se bylo všechno nezhatilo, mohli teď tady mít Skaraba. „Poslouchej,” řekla Dorotka. Kdesi za mlázím bylo slabounce slyšet tiché vrčení sekačky na trávníku pod Jezerkou. Vrrr, vrrr. Ozývalo se znovu a znovu a pak náhle zesílilo v řev, když Nancy došla na konec trávníku, prudce strčila do sekačky, a nože, které tu neměly k sekání žádnou trávu, se rozvířily naprázdno. „Ta sekačka by potřebovala namazat,” poznamenal Dick. „Dělá rámus, jako když věžňové pohánějí šlapací mlýn,” řekla Dorotka. „Teď už ve věžnicích šlapací mlýny nemají,” řekl jí Dick. „Jen si to poslechni,” vybízela ho Dorotka. Dick začal hledat housenky na spodní straně vrbových listů a Dorotka se pustila do své oblíbené hry — pokoušela se vžít do myšlení a pocitů jiných lidí. „Vlastně jí to nemůžeme mít za zlé,” řekla najednou. „Komu?” „Pratetě. Vždyť ani nevěděla, že nás chtějí zavézt přes jezero a že

si máme vyzvednout Skaraba. Kdyby jen měla tušení...” „Tak by bylo všechno ještě horší,” řekl Dick. „Já vím. Já vím. Ale snažím se ji aspoň trochu pochopit. Když o ničem neví, tak jim to přece nedělá naschvál. Myslí si, že nemají co na práci, a představuje si, jak se paní Blackettová vrátí a trávník bude krásně upravený, i když tu není kapitán Flint a nemůže ho posekat.” „Byl opravdu dost přerostlý,” uznal Dick. „Přemýšlí, že by potřebovaly trochu vychovat, a říká si, že aspoň zabije dvě mouchy jednou ranou...” Ta kniha, co jí musí předčítat Peggy, je asi z nějaké četby, co jim uložili ve škole. A prateta chce, aby se trochu s tou knihou seznámily. Jako kdyby po nich chtěla, aby si nejdřív snědly chleba s máslem, a pak se teprve pustily do koláčů. Myslí si... Víš, je moc legrační, jak si lidé vždycky myslí, že si počínají správně.”

Dicka to zaujalo z trochu jiného hlediska. „Jako třeba v přírodních vědách,” řekl. „Nemá smysl nenávidět vosy jen proto, že dávají žihadla. Důležité je pochopit, jak to dělají. A nakonec ti to i pomůže. Když tomu porozumíš, už ti tak nevadí, když zrovna nějaké to žihadlo dostaneš. Třeba jako s tím komárem. Úplně jsem zapomněl, jak je útočný, protože jsem ho pozoroval, jak rozvíjí sosák, zabodává ho a začíná mi sát z hřbetu ruky krev... Samozřejmě že mě to potom nesvědilo o nic méně.”

„Jistě,” řekla Dorotka. „Prateta prostě věří, že si počíná správně. Vyčítat jí to nemůžeme, ale pro Nancy a Peggy je to hrůza. Slyšels to? Sekačka se na chvíli

zastavila, ale pak se ozvala znovu. Prateta nejspíš poslala Peggy, aby vyřídila Nancy, že k ní má přijít číst, a teď začíná ta dřina u šlapacího mlýna pro Peggy. A my jim nemůžeme nijak pomoci. Pojďme radši kus dál, ať to nemusíme poslouchat."

Zamířili z přístavu mezi stromy, zahnuhli kolem břehu laguny, kde hustě rostlo rákosí, a vydali se po břehu řeky. Vyplašili hryzce a dívali se, jak plave přesřeku, kousek před protějším břehem zatačí proti proudu a mizí v díře. Dick si připsal do seznamu ve svém notýsku ledňáčka. Zahlédli několik pstruhů, nebo si alespoň mysleli, že je zahlédli. Řeka tu protékala mezi loukami a byla pokojná a hluboká, že by na ní mohla plout i loďka. Plynula docela tiše, ale jak kolem ní šli k mostu, kde přes ni vedla silnice, slyšeli, jak se řeka dál za mostem řítí a žene přes mělčiny a balvany, přesně jako ji slyšeli loňského léta, když nedaleko ní tábořili v sadu paní Tysonové. „Teď už sekačku neuslyšíš," řekl Dick. „Ne," řekla Dorotka, „ale pořád mi nejde z hlavy." „Dneska určitě ten trávník dosekají," utěšoval ji Dick. „Jenže zítra si na ně prateta vymyslí zase něco jiného," řekla Dorotka.

Přešli po schůdkách na silnici, stanuli na mostě a zadívali se na řeku. Bylo už jasné, že v ní jsou pstruzi. Dick jich napočítal sedm, tři v klidné vodě těsně pod mostem, jednoho za kamenem v proudu uprostřed řeky, dalšího pod týmž kamenem, jednoho zas v kousku tiché vody o pár metrů výš a dalšího ve zčeřených vlnkách. Ten byl vidět, jen když se vymrštil po mouše, která přelétla nad hladinou. Několikrát to tam zašplíchlo, a když se Dick pozorně podíval, zahlédl i pstruha — hlavu a stříbrný záblesk — a pak už zase jen zčeřenou vodu jako předtím.

A pak se udalo něco takového, že na chvíli úplně zapomněli na mučedníky, Skaraba, chemii a šlapací mlýny. „Hej!" Vzhledli a spatřili svého malého kamaráda Jackyho, jak k nim uhání se starou rezatou plechovkou v ruce. „Vždyť jste říkali, že dneska nemůžete přijít," spustil, když se zastavil na mostě vedle nich. „Měli jsme dělat něco jiného, ale prostě z toho sešlo,"

vysvětlovala Dorotka. „Ještě že jsem vás zahlíd, jak jdete nahoru po řece." Jacky přešel

přes most a natáhl se, až ležel břichem na horním okraji zábradlí. „Jú, tamhle dole je ale kus!" „Dick s Dorotkou si ani nemuseli na zábradlí lehat a dobře přes ně viděli. Postavili se z obou stran vedle Jackyho a dívali se, jak voda plyne pod mostním obloukem. Náhle zahlédli zčeřený kruh vlnek, který uplýval dolů s proudem a pomalu jim mizel z očí.

„To byl on!" řekl Jacky. Chvilíčku šmátral v mechu mezi kamením a Dick s Dorotkou viděli, jak drží cosi mezi prsty, natahuje ruku a pouští to do vody. „Teď ho uvidíte... teďka... Ne, přeplavalo to kolem něj... Koukněte, jak po tom vyjede..." Ve vodě to zavířilo a všichni tři zahlédli, jak se velký pstruh otočil, až se mu jasně zablesklo tělo. „Cos mu hodil?" ptal se Dick. „Křídlatýho mravence... A ještě mu hodím jednoho." Velký pstruh se znovu vymrštil z vody. V tu chvíli propadl lovu i Dick. Jacky ponořil ruku do vody a náhle z ní vymrštil pstruha...

„A to by tak skočil po každém hmyzu?" „Jo. Ale nejlepší jsou mravenci nebo mouchy. A vůbec ze všeho nejlíp zabírá na jepice, když máš to štěstí a někde je najdeš... Koukni, tamhle je mravenec," zvolal Jacky najednou. „Seber ho. Ale musíš ho přesně hodit."

Mravence odnesla voda kousíček od místa, kde se schovával velký pstruh. Kus dál v proudu si ho chytil mnohem menší pstroužek.

„Nechápu, jak můžeš chytat pstruhy bez rybářského prutu," řekl Dick.

„Tady se stejně nic chytit nedá," řekl Jacky. „Pojďte se mnou. Ukážu vám jiné místo."

Slezl ze zábradlí a vedl je od mostu po vozové cestě za řekou. Prošli kolem vrat, kde se vozová cesta stáčela mezi stromy k bílému hospodářskému stavení. Dál už šli kolem vody po pěšince a došli k místu, kde se rychle řítí z Kančenžangy potůček a vléval se do větší říčky.

Jacky se tu zastavil. Pak se položil na břicho a plazil se ke kraji potůčku. Vyhrnul si rukáv, ten se mu zase smekl, a tak si svlékl kabátek a vyhrnul si rukávy od košile. „Snad nechceš chytat ty pstruhy do ruky!" žasl Dick. „Pst!" řekl Jacky, a Dick s Dorotkou, novopečení Piktové, kteří

se měli ještě hodně co učit, ho tiše pozorovali. S hlavou těsně u země ponořil Jacky ruku do vody. Připlazil se ještě trochu blíž a ponořil ruku až po loket. Viděli, jak mu ruka, již zatím pořád vrtěl sem a tam, znehybněla, jako by najednou zmrzla. Připadalo jim, jako by se ta půlminuta vlekla půl hodiny. Náhle se Jacky převalil stranou. Ruka mu vystřelila z vody a cosi prolétlo vzduchem nad hlavami Dicka a Dorotky, kteří bez dechu přihlíželi. Dopadlo to kamsi do ostružin, a vzápětí už Jacky vyskočil a začal ostružiní prohledávat. Viděli ho, jak čínsi praštil o kámen. A to už k nim s úsměvem přicházel, v ruce držel malého pstroužka a ze škrábance na zápěstí mu stékala krev.

„Pstruhy musíte vyhodit co nejdál z vody," vysv ětloval. „Jinak vám uplavou."

„Ale jak jsi ho chytil?" ptal se Dick a díval se na pstruha. „Poškrábal sis ruku," řekla Dorotka. „To nic," usmál se Jacky, olízl si škrábanec a začal vysvětlovat,

jak na to. „Není to nic těžkého," řekl. „Musí se na to jít takovou fintou." „Ale jak?" ptal se Dick. „Proč vlastně neuplavou?" nechápala Dorotka. Jacky držel v levé ruce mrtvého pstruha, nataženého, jako kdyby plaval vodou. Pak k němu přitáhl pravou ruku a jemně přitom pohyboval všemi prsty.

„Musíte na to jít šikovn ě," zašeptal. Otočil se, jako by chtěl ukázat, že se na pstruha, co drží v ruce, ani nemusí dívat. Prsty na pravé ruce neměl ani na chvíličku v klidu, míhaly se mu jako chaluhy pohybující se s proudem. Zavřel oči. Dick a Dorotka viděli, jak posunuje knítající se prsty čím dál tím víc k pstruhovi. Dotkl se jeho těla, ale prsty se pohybovaly pořád dál, až se jejich špičky stočily zespoda kolem pstružího těla. Náhle se prsty sevřely. Levou ruku měl Jacky prázdnou. Pravá držela pstruha. Jacky otevřel oči, zadíval se jakoby překvapeně na svůj úlovek a šťastně se usmál na svoje žáky. „A mám ho!" řekl. „Ale proč ten pstruh prostě neodplave?" ptal se Dick. „Protože pořád hýbám těmi prsty," vysvětloval Jacky. „Kdybych po něm čistě jen sáhl, je v tu ránu pryč. Musíte těmi prsty v jednom kuse hýbat, až si je nastavíte kolem něj. A nesmíte ho chytit za ocas, jinak vám uplave. Uvidíme, jak teď chytnete pstruha vy. Tamhle pod kamenem je pěkný kousek."

Hodil mrtvého pstruha do plechovky, ostrážit ě přešel nazpátek k potoku a ukázal na jeden kámen. Dick si vyhrnul rukávy od košile a připlazil se k okraji potůčku. „Takhle ne," sykl Jacky. „Musíš strčit ruku pod něj, aby ji hned neucítil. Vidíš, to je ono... Je tam...? Nahmatáš ho?" Dick zamával jednou rukou ve vzduchu. „Našel pstruha!" řekla Dorotka. „Pohybuj pořád prsty," naléhal Jacky. „A chytni pstruha za hlavou... Já, tys ho nechal uplavat! Takový kus!" Dick měl ruku ponořenou ve vodě až po rameno, ale hladinu t ůňky najednou zčeřily vlnky ve tvaru ostrého V. „Hrozně mě to mrzí," omlouval se Dick. „Chytnu ti jinýho," utěšoval ho Jacky. „V potoce je pstruhů jako naseto." Strčil plechovku Dorotce, běžel rychle nahoru podél potoka a už v běhu se shýbal. „Namočil sis košili," řekla Dickovi Dorotka. „Nevadí," odpověděl Dick. „Ale hlavně že jsem poznal, kde ten pstruh je. Cítil jsem, jak se mu chvějí ploutve, ale pak už jsem si tím tak jistý nebyl. Asi jsem najednou přestal kmitat prsty. Pojď, podíváme se, jak Jacky chytí dalšího."

Jacky už ležel na b řiše, pravou rukou se pevně přidržoval stromu a levou sahal do vody plynoucí mezi kořeny. Ležel tak sotva pár vteřin, ale už zase vstával s drobným pstruhem v ruce. „Toho jsem chytil jako nic," řekl. Klepl mu hlavou o kámen, hodil ho mrtvého do plechovky, kterou držela Dorotka, a už se zas rozbíhal k dalšímu svému oblíbenému místečku. Najednou si to však rozmyslel. „Tohohle si chyt' sám," řekl Dickovi. „Je hned pod břehem." „Jak to víš?" ptala se Dorotka. „Na tomhle místě jsem už chytil spoustu pstruhů," vysvětloval jí Jacky. „Dneska tu chytím jednoho a zítra už je tu jiný." Tentokrát se ani nezastavil a nepodíval, jak si Dick počíná, a b ěžel dál nahoru po potoce. „Tohohle chytím," umínil si Dick, a skutečně se mu to povedlo. „Skvělé, Dicku," křičela Dorotka a Jacky honem přiběhl zpátky, klepl pstruha po hlav ě a vstrčil jej za ostatními. „Cítil jsem, jak mě lechtá ploutvemi do ruky. Ale vlastně to nebyly ploutve. Jenom tak vířil vodu. Jde to snadno, ale musíš pořád hýbat prsty."

„Tady je ještě ě míst, kde by mohli být," řekl Jacky. „Půjdu o kousek výš.

Uvidíme, kdo jich chytne nejvíc."

Dick si vybral slibné míste ěko, ale na žádného pstruha tam nenarazil. Zkusil to znovu, a když dlouho pečlivě pátral, ulovil malou větvičku, o níž byl svatosvat ě přesvědčen, že je to ryba. Pak mu dvakrát pstruh uplavala, protože Dick se dost rychle nerozhodl a nepodstrčil pod něj prsty. „Teď ty, Dorko. Zkus to. Musíme se

to prostě naučit."

Dorotka to párkrát zkusila na různých místech, kde ani žádný pstruh nebyl, a potom k svému velkému překvapení jednoho chytila. „Jacky!" volala, a Jacky jí hned odpověděl zdálky odkudsi nahoře na potoce. Dick se znovu a znovu marně pokoušel něco chytit, a oba se teď rozběhli za Jackym, který seděl u potoka a na břehu měl v mechu vyrovnanou řádku sedmi menších pstruhů.

„Honem s ním praš ť!" vykřikl Jacky a rychle vyskočil, když viděl, jak se Dorotce něco mrská v sevřených rukách. „Když si nedáš pozor, pláchne ti zpět do potoka. Vidíš, já ti to povídal," dodal, když ryba vypadla Dorotce na břeh, mrskla ocasem, a než ji Dorotka stačila popadnout, padla s cáknutím do vody a zmizela. „Nevadí," řekla Dorotka. „Jezuskote, tys jich ale chytil!" „Ba ne, potřebujeme jich mnohem víc," řekl Jacky. Je mnohem těžší pstruhy vypátrat než o tom vykládat, a tak se teprve k večeru vrátili k místu, kde se do řeky Amazonky vléval potůček, a rozložili tu svůj úlovek. Bylo to třináct pstruhů. „Jsou to mrňavé kousky," řekl Jacky, „ale ty jsou zrovna nejsladší." Jacky jich chytil osm, Dick tři a Dorotka dva. „Nejde jen o to je nahmatat, ale vědět, kde je hledat," řekl Dick. „Na to, že chytáte prvně, jste nedopadli tak špatně," uznal Jacky.

„Bude z nich dobrá ve čeře, jenomže se při smažení hodně scvrknou." Dorotce se zdálo, že pstruzi vypadají dost scvrkle už teď, ještě

než je v úbec začali smažit, ale raději si to nechala pro sebe. Jacky začal rozdělovat ryby na dvě hromádky, ale pak si to

rozmyslel a složil je zase dohromady. „Já si jich můžu ještě nachytat, co chci,"

řekl. „Usmažte si je na

pánvi a dejte pod ně spoustu másla. Máte vůbec máslo?" „Máme." „Tak ho nejdřív

rozpusťte po pánvi," radil Jacky. „A hodně ho rozpalte. Pak do něj dejte jednoho

po druhém pstruhy. Až se zkroutějí, tak je obraťte. A jezte je horké, jak jen

nejvíc snesete." „To je máme na pánev položit, tak jak jsou?" ptala se Dorotka.

„Musíte je vykuchat," řekl Jacky. „Ukážu vám to." Vytáhl z kapsy velký nůž,

který Dick s Dorotkou našli, když uklízeli v chatě. Postupně jim rozřízl všechny

ty drobné ryby a vnitřnosti vyvrhl do potoka. „Maminka obaluje pstruhy v mouce,"

řekl. „Ale nutné to není. Můžete si je obalit taky ve strouhance." „Jacky!

Jacky!" „Mám jít k večeru," řekl Jacky. „A taky bych měl dát slepicím, podojit

krávy a tak vůbec." Hodil poslední rybu do plechovky, kde už byli pstruzi

nacpaní jako sardinky, podal plechovku Dorotce a vyskočil. „Strašně moc

děkujeme," řekla Dorotka. „Děkuji mnohokrát," dodal Dick. „Co byste děkovali,

ještě jich můžu nachytat mnohem víc," řekl

Jacky. „A možná že taky do zítřka nachytám." A pelášil ke statku. „V Jezerce už

mají trávník jistě posekaný," vzpomněla si Dorotka, a vtom si oba uvědomili, že

zatímco se učili, jak chytat do ruky pstruhy, Nancy a Peggy si prožívaly pravé

peklo. Přešli most a rozběhli se po silnici. U průrvy v hradbě se zastavili a

naslouchali. Šlapací mlýn však

už slyšet nebyl. Dick se zadíval na otvor ve zdi, který jim měl sloužit jako

schránka na dopisy. Věděl, že listonoš tu dnes odpoledne nebyl, a žádné psaní

ani nečekal. Napadlo ho jen, jestli listonoš najde správný otvor, až jim ráno

ponese dopis. Ve schránce však už nějaké psaní bylo. Dick je vytáhl.

„Je to od Nancy," zvolala Dorotka, když spatřila lebku se zkříženými hnáty.

Jinak žádná adresa na obálce nebyla. Dick obálku roztrhl a přečetl vzkaz, který

našel uvnitř. Moc nás ten dnešek mrzí. Ale nedalo se nic dělat. Zítra snad budem

mít větší štěstí. Sejdeme se na stejném místě ve stejnou dobu. Prátetu bolí

hlava. Dobře jí tak. Ani stín naděje, že se nám povede večer utéct. Doufáme, že

jste dostali mlíko.

Podpis tam nebyl, ale ani ho nebylo zapotřebí.

„Výborně," řekl Dick. „Takže od Timothyho zatím vzkaz

nedošel." „Kdybychom se byli vrátili jen o trošičku dřív, mohli jsme se s

nimi aspoň na chvíli vidět," zalitovala Dorotka. „Stejně asi jen taktak

stačily strčit ten dopis dovnitř a letět," řekl

Dick. „Je to přece jen zázrak," řekla najednou Dorotka. „Co že je zázrak?" „Máme

už za sebou celé tři dny," odpověděla Dorotka, „a Nancy to ještě vydržela.

Myslela jsem si o Peggy, že to dokáže, ale ani ve snu mě nenapadlo, že to tak

dlouho snese Nancy. Nejspíš se jí to daří jen proto, že si to pevně umínila.

Opravdoví mučedníci se asi chovali docela stejně. Čím víc na ně lvi řvali, tím

míň na sobě nechávali před Neronem a ostatními znát, že mají strach."

„Zatím se všechno docela daří," řekl Dick. „Hlavně abychom dostali včas loď, než bude Timothy chtít začít s těmi rozbory." Pro Pikty byl život nesporně mnohem snazší. Vyšli si nahoru lesem, do svého vlastního domu, kde je nečekala žádná prateta a nenařizovala jim, co smějí dělat a co nesmějí. Zatopili si v krbu a zavěsili lůžka na noc. Dorotka rozdrobila trochu suchého chleba, rozpustila kousek másla, až syčelo v Jackyho smažicí pánvi, obalila všechny rybky v drobkách a položila je na pánev. Chránila si obličej před horkým ohněm a prskajícím máslem a dívala se, kdy se začnou pstruzi kroutit. Otočila je, aby zhnědli i po druhé straně. Na chvíli v ní řádně hrklo, protože si uvědomila, že je zapoměla osolit, ale ještě to stačila napravit, a za chvíli se vůně smažených pstruhů mísila s vůní hořícího dřeva a brzy nato si už Piktové olizovali prsty a házeli do ohně ploutve a rybí páteře, které jen syčely v plamenech.

Čtyři pstruhy dala Dorotka stranou. „Ty si vezmeš za studena k snídani," rozhodla. „Poslyš, Dicku, tohle je naše první opravdické jídlo." „Jakto první?" „Protože jsme si je obstarali sami," vysvětlovala Dorotka. „Až budu psát příští povídku, tak v ní lidé nebudou mít k jídlu vůbec nic jiného, než co si sami najdou v lese kolem sebe." „Jsou tady třeba ostružiny," napadlo Dicka. „A ořechy." „Kdyby tu místo nás bydlel Jacky, určitě by si k jídlu nic kupovat nemusel," řekla Dorotka. „Piktové stejně žádné obchody neměli. Ani jídlo v konzervách."

Dick se na chvíli zamyslel. „Ale kdyby ho tenkrát měli, tak ho určitě spotřebovali," řekl.

Kapitola čtrnáctá Tak přece jen na vodu nemůžou...

„DNESKA VYPLUJEME na jezero," řekl Dick, málem ještě než oči otevřel, a vtom viděl, že Dorotka už vstala, je oblečená a chystá snídani. „Tak si pospěš," řekla mu Dorotka. Jacky se k nim vydrápal po pěšince, zrovna když se jim v konvici začala vařit voda. Ukázal jim láhev s mlékem, ale jednu ruku držel za zády.

„Povídal jsem vám, že seženu něco mnohem lepšího než pstruhy," řekl se širokým úsměvem.

„Moc nám chutnají," řekla Dorotka. „Vzali jsme si je včera k večeři, a zrovna jsme si chtěli sníst poslední čtyři k snídani."

„A co říkáte tomuhle?" zeptal se Jacky, natáhl ruku, až dosud schovanou za zády, a vítězoslavně jim ukázal králíka. „Toho jsi chytil?" podivil se Dick. „Myslel jsem si, že by jich tu mohlo pár být," řekl Jacky. „Byl zrovna pěkny večer, a tak vůbec. Chytil jsem tři." Podal králíka Dorotce, a ta jej opatrně vzala za zadní běhy. „Nepotřebujete ho sami?" zeptala se. „Kdepak. Maminka říkala, že dva jí úplně stačí. Rád vám ho dám. A tadyhle k němu máte cibuli. Maminka povídala, že když se vaří králík bez cibule, tak není vůbec k jídlu." „Mockrát děkujeme," řekli Dick s Dorotkou zároveň. „Ukážu vám, kde ho pověsíme," nabídl jim Jacky a vedl je k severní straně chaty. Ukázal tam na velký dřevěný kolík zatlučený mezi dva kameny v místě, kam už Jacky jen taktak dosáhl. „Tady se k němu liška nedostane," řekl, když zavěsil králíka na smyčku z provazu, za který ho měl pověšeného na řídítkách kola. Chvilí stál a králíka obdivoval. „Máte tu láhev, co беру zpátky? Musím už utíkat. V létě a po sobotách a po nedělích máme vždycky nejvíc práce." „Kdo že má nejvíc práce?" chtěl vědět Dick.

Mapa Jezerky.

„Přece my farmáři," odpověděl mu Jacky, jako kdyby mu patřilo tisíce akrů. „Nejvíce se nahoníme, když mají ostatní volno. Dneska jedu třeba s tátou na trh. Vezeme na prodej selata." Po těch slovech popadl prázdnou láhev, kterou Dorotka vypláchla u potoka, a rozběhl se lesem pryč.

Pstroužci z potoka byli za studena téměř lepší než horcí a Piktové za čali nad mytím nádobí uvažovat, že by si mohli jít nalovit další. „Uvidíš, že jich nachytáme spoustu," tvrdil Dick. „Už víme, jak na to. Chce to jen trochu cviku. A pak můžeme uspořádat ostatním hostinu."

„A dát jim jídlo, jaké by jim nabídli Piktové," řekla Dorotka. „Pstruhy a možná i králíky, jestli Jacky ještě nějakého chytne... Tohohle udělám k obědu... Jenže Nancy a Peggy se asi nedostanou z domu."

„Můžeme žít jako Piktové i po tom, co prateta odjede," řekl Dick. „I když to pak už nebude zapotřebí."

„Utvoříme celý kmen," představovala si Dorotka. „Hlavně aby se ale něco

nezvrtlo, dokud tu ještě prateta je."

„Měli bychom zajít k silnici," navrhl Dick. „Co když se už něco stalo. Třeba máme ve schránce zprávu, že dneska zase nikam nepojedou..." Sešli k průrvě v hradbě, ale ve schránce na dopisy nenašli nic. „Víš co, chvíli tu počkáme.

Třeba se aspoň jedné povede

vyklouznout na chvíli z domu..." „Ale nesmíme zůstat moc blízko silnice," řekl Dick. Skrývali se přesně na místě, kde pěšinka vybíhala z modřínového stromořadí a stoupala do hustého podrostu v mlázi, když najednou zaslechli, jak nedaleko zarachotilo jízdní kolo.

„Listonoš," zašeptal Dick. „Honem si lehni. Podíváme se, jestli nám dá do schránky dopis."

„Měli bychom se s ním radši zastavit a zeptat se ho, jestli pro nás nemá nějakou poštu," řekla Dorotka. „To by byla rána, kdyby zanesl další náš dopis pratetě."

Než se však stačili hnout z místa, zaslechli, jak listonoš sestupuje z kola a vykračuje na silnici. Jak se dívali dolů mezi kmeny stromů, viděli ho, že přichází k průrvě, přehazuje si brašnu, sahá do ní a vytahuje stoh dopisů. A potom viděli, jak z celé té spousty dopisů vytahuje jediné psaní a zastrkuje je do otvoru ve zdi. „Tak přece jenom splnil, co slíbil," řekl Dick. „Radši chvíli počkáme," řekla Dorotka. „Jestli je jako ten doktor, tak nás nejspíš nechce ani vidět. A stejně s ním už mluvit nepotřebujeme."

Po čekali, dokud listonoš nedošel až do Jezerky, a pak se rozběhli k hradbě. „Je to pro tebe," řekl Dick, když vytáhl dopis. „Od maminky," řekla Dorotka. „Pro mne tam není nic?" „Dopis je pro nás pro oba. Ale radši abychom nezůstávali na té

silnici. Půjďme kousek dál, ať na nás není vidět." V úkrytu lískových keřů, kde Je nikdo nemohl ze silnice ani zahlédnout, si společně přečetli dopis. Moji milí, Dorotko a Dicku, měli jsme velkou radost, jak šťastně jste dorazili k cíli své cesty. Jistě se vám moc líbilo, že jste ten poslední kousek jeli po vodě. Teď už se jistě plavíte na své vlastní nové loďce. Ale dávejte na sebe pozor! Byla by velká škoda a také dost k vzteku, kdybyste se oba utopili, ještě než byste nás stačili naučit, jak vlastně s lodí zacházet. Tatínek je pořád ještě zavalený těmi papíry s písemnými zkouškami, ale zřejmě si mezitím přece jen najde dost času, aby si prohlédl katalogy lodí z půjčoven na norfolkských jezerech, a ty červené a modré tužky, co jimi opravuje zkoušky, se mu podle všeho hodí i na něco docela jiného — dělá si křížky u loďek, které se mu podle vzhledu zamlouvají. Snad z toho i něco vzejde. Dostala jsem moc hezký dopis od vaší známé, paní Barrablové. Je teď v Horningu a píše, že za ní přijede i bratr a někdy v září si společně vyplují. Požádala mě, abych vám vyřídila pozdravy od klubu Lysek i od ní. A teď o těch vašich Piktech. Tatínek říkal, že v jistém smyslu máte pravdu a v jistém jste zase na omylu. Mezi folkloristy skutečně existovala teorie, že lidé začali věřit na víly, protože v odlehlých končinách Británie žili prý téměř potají původní obyvatelé vyhnání dobyvačnými kmeny. Snad si pamatují, jak to přesně řekl. Povídal, že ta teorie je už překonaná, ale říkal také, že dříve či později je pasé většina teorií. Co tak tatínek opravuje písemné zkoušky, převrátila jsem vzhůru nohama celý dům... Probůh snad ne můj pokoj, zvolal Dick... Dickova muzea jsem se ani nedotkla... Ještě štěstí, oddechl si Dick... Jistě je moc zábavné, když máte sami pro sebe celý dům. Nancy a Peggy mají také svůj domek? Nezapomeňte pozdravovat paní Dixonovou, až se s ní uvidíte. Ale teď už musím končit. Moc vás oba s tatínkem pozdravujeme. máma P. S. Pozor! Tak ne abyste se utopili! Chceme se naučit plachtit.

„V dopise jim stejně nemůžeme vysvětlit, jak to s Nancy, Peggy a pratetou vlastně je," řekla Dorotka. „Ale děláme, co jenom můžeme, aby paní Blackettová nemusela litovat, že nás pozvala. Co vlastně znamená, když je některá teorie překonaná?"

„Jen to, že někdo vymyslel jinou," vysvětloval Dick. „Kdysi všichni věřili na něco, čemu se říká flogiston, potom na atomy a teď se do toho ještě zapletlo radium a elektřina." „Takže proti Piktům nemůže nikdo nic mít." „Dokud nepřijde na něco lepšího," řekl Dick. „Budeme tedy dál žít jako Piktové," rozhodla Dorotka. „A ta teorie nebude překonaná, dokud nám na to nepřijde prateta." „To ale nesmíme připustit," řekla Dorotka. Po včerejším zklamání se Dick neodvažoval věřit, že si dnes skutečně budou moct Skaraba vyzvednout. „Zůstanu tady a budu hlídkovat,"

prohlásil. „Čistě pro případ, že by nám Nancy anebo Peggy přinesla zprávu. Od včerejšího večera se mohlo ledacos stát.“ „Dobrá,“ souhlasila Dorotka. „Stejně mám spoustu práce s domácností.“ Uplynuly dvě hodiny, a potom tři. Dick ležel ve skrýši, vyhlížel dolů z lískového houští a mezerami mezi drsnými zvrásněnými kmeny modřínů pozoroval silnici. Pro jistotu s sebou měl Knightovu knihu o plachtění. Za tu dobu zahlédl datla, stačil si pořádně prohlédnout tři různé sýkory, jednu sojku a dvě straky. Najednou přiběhla rezavá veverka a začala poskakovat mezi řídkými modřínovými větvemi. Zhlédla Dicka, podívala se na něj nejprve z jedné strany kmene a potom z druhé a zašvitořila na něj, jako kdyby se ho ptala, co má vůbec v tomhle lese co pohledávat. Obvykle by byl každým z těchto objevů Dick tak zaujat, že by zapomněl na čas i na všechno ostatní. Dnes se však pořád díval na hodinky a začínal si dělat starosti — ne snad že by se čas tak pomalu vlekl, ale že příliš rychle ubíhal. Jak dlouho se vlastně vaří králík? Neměl by připomenout Dorotce, že ať se děje, co se děje, musejí být včas hotovi a čekat na ostrohu přesně ve chvíli, kdy se Nancy a Peggy podaří utéct z domu?

Když p řišel za Dorotkou, stála právě za chatou a dost zaraženě si prohlížela králíka, který pořád ještě visel z kolíku ve zdi. „Jak dlouho si myslíš, že se takový králík vaří?“ zeptal se jí Dick. „Když on vypadá tak mrtvě,“ hlesla Dorotka. „Taky že mrtvý je,“ řekl Dick. „Ani nevím, co s ním, jak vlastně začít.“ „Nejspíš na to existuje nějaká vědecká metoda,“ řekl Dick.

„Myslím, jak z n ěho stáhnout kůži.“ Dorotka sundala králíka z kolíku. Měl vyhaslé oči a když se ho

váhav ě dotkla, cítila, jak má studenou srst. „Víš, že králíci jsou o moc hezčí, když běhají v přírodě?“ „Určitě,“ souhlasil s ní Dick. „Všichni tvorové jsou hezčí zaživa. I to hovězí z konzervy někdy běhalo po trávě, sardinky plavaly ve vodě a banány rostly na stromě. A přece je jíme.“

„Piktové by si s tím asi tak hlavu nelámali. Jacky se taky moc nerozmýšlel. Jen si vzpomeň na ty pstruhy. A stejně jsme je jedli. A ještě nám chutnali. Vím, že už nemá cenu moc o tom přemýšlet..., ale mrzí mě, že jsem se nezeptala Jackyho, jak toho králíka stáhnout.“

„Zeptej se ho zítra,“ radil jí Dick. „Te d' se tím nezdržuj. Sníme si radši něco, co nedá žádnou práci. Musíme být včas na ostrohu, kdyby si Nancy a Peggy utrhly nějakou tu minutu navíc.“

„T řeba bych dostala v Riu kuchařskou knihu,“ napadlo Dorotku. „Vážně, koupím si ji. Přece se pořád nemůžeme na všechno vyptávat. Stačilo by ti teď hovězí z konzervy, chleba, sýr, pomeranče a trochu grogu, který nám dali v Jezerce?“ „Mn ě je úplně šumafuk, co budeme jíst, hlavně když nepřijdeme pozdě,“ řekl Dick.

„Králíka si ud ěláme zítra k večeři,“ řekla Dorotka. „Anebo k obědu. Jestli seženu tu kuchařku, dočtu se tam určitě všechno, co s tím králíkem dělat.“

Za p ůl hodiny po jídle, které jim dalo mnohem méně práce než podušený králík, na kterého pomýšlela Dorotka, Dorotka uklidila. Dick odnesl talíře a namočil je pod vodopádem a oba se vydali na cestu, Dick s dalekohledem a Knightem a Dorotka s vlaječkou na jejich novou loď, na které byl vyšíty skarab. Vyšli brzy, a protože se báli, že v Jezerce se ještě nezačalo obědovat, drápali se raději lesem a na silnici vyšli značný kus za domem. Pozorně se rozhlédli na všechny strany, přeběhli silnici a za chvíli se již dívali z ostrohu dolů na trávník Jezerky.

„Dneska nám to vyjde, vím, že nám to vyjde,“ říkala Dorotka. „Do dvou zbývají ještě dvě a půl minuty,“ řekl Dick. Najednou úplně strnuli, protože z domu vyšly dvě vzorně

oble čené dívky. „Zase se něco stalo,“ šeptla Dorotka. „Tak přece jen na vodu nemůžou,“ řekl Dick. „V tomhle oblečení zaručeně ne,“ hlesla Dorotka. Bílé šaty, růžové stuhy, široké bílé klobouky... kdyby nevěděli, kdo se v tom všem skrývá, ur čitě by to neuhodli. „Jdou přes trávník,“ řekl Dick. „Možná že nám jen chtějí říct, že už zase nikam nesmějí.“ „Ne abys vykřikl,“ zašeptala Dorotka. „Prateta je možná pozoruje z okna, a kdyby vid ěla, jak se dívají nahoru...“ „Honem, honem,“ řekl Dick a už se plazil nazpátek. „Musíme si pospíšet, ať už jsme dole, nebo si ještě budou myslet, že jsme nepřišli.“

Bezpečně skryti za obzorem vstali a rychle sbíhali z hřebene. Potomčekali na kraji řeky. Přes rákosí dohlédli na střechu loděničky a mezerou mezi rákosovými trsy viděli hladké vody řeky Amazonky, která se tu vlévala do jezera.

Chvíli se ned ělo vůbec nic. Potom zaslechli skřípění vesel v havlíkách. A pak

se docela blízko ozvalo hlasité netrpělivé zakvákání. Za okamžik už bylo vidět loďku. Stal se zázrak. Bílé šaty i šortkách, s červenými pletenými čapkami na hlavách. Nancy veslovala a Peggy stála na zádi a starostlivě pátrala po břehu. Znovu zakvákala, ale vtom už Dicka a Dorotku spatřila.

Nancy zabrala levým veslem dozadu a pravým dopředu a stočila lodní příď do mezery mezi rákosím.

„Jezuskote," zvolala. „Byly jsme strachy bez sebe, že jste nedostali naši zprávu. Myslely jsme už, že jste nepřišli. Naskočte si. Čekáte dlouho?"

„Viděli jsme vás, jak jdete po trávníku," řekla Dorotka. „Už jsme se báli, že to zase znamená ‚Nejdem!‘"

Nancy se zasmála. „Všechnu tu parádu jsme nechaly v loděnici. Peggy vyklouzla včera večer s naším pirátským ohozením schovaným v kropici konvi a já zatím zdvořile zabavovala pratetu. Sedněte si na podlážku. A schovejte se co nejvíce za plachtu. Když jsme odcházely, byla prateta v ložnici, ale člověk se na ni prostě nemůže spolehnout, že tam zůstane. Napadlo mě, že bych ji měla zamknout, ale pak se mi to moc nezdalo. Kdyby si přece jen vyšla ven, bude se nejspíš procházet po silnici kolem jezera. Takže hezky schovejte hlavy pod okraj loďky. Až do zátoky Ria nás bude vidět ze všech stran." „Ale nezahledne prateta ty vaše červené čepice?" „To už by se jí dalo nějak vysvětlit," řekla Nancy. „Ale proč máme s sebou vás, bych vysvětlovala těžko. Nejspíš ale na silnici není. Šla si asi lehnout. Ale riskovat radši nebudeme. Pojď, Peggy. Vezmeš za jedno veslo a já za druhé a pěkně doveslujeme až na druhou stranu." „Vy nechcete plachtit?" podivil se Dick. „Musely bychom křižovat," vysvětlovala Nancy. „A v tak slabém větru tam rychleji doveslujeme. Na tu novou loď potřebujeme přece každou minutu. Ale nekřič tak, Dicku. Zvuk se nese daleko přes vodu. Ne. Zaveslujeme tam a ještě se budeme chvíli dívat, jak plachtíte."

Dick ležel na podlážce Amazonky, a teď si sundal brýle a začal je čistit.

Dorotka ty p řiznaky už znala. „Uvidíš, že to dokážeme," šeptala mu, „plachtili jsme přece na Sykorce. A na Albatrosu. A tohle bude úplně stejné."

„Já vím," řekl Dick, znovu si nasadil brýle a snažil se rozpomenout na diagramy ve své knížce. V duchu si moc přál, kdyby tak mohli s Dorotkou poprvé plachtit na nové lodi docela sami, beze svědků.

„Co si to tam vykládáte?" zeptala se Nancy, ale veslovala tak usilovně, že ani nečekala na odpověď. „Nakloň trochu loď, Dorko. Přesun váhu blíž k boku. Ne. Ty ne, Dicku. A poslyšte, mlíko dostáváte v pořádku?"

„Ano," p řisvědčila Dorotka. „A Jacky nám dal králíka. A když vás včera prateta věznila, učil nás, jak chytat pstruhy." „To je od něho senzační," řekla Nancy.

„Ale není to ještě všechno," pokračovala Dorotka. „Vlastně jsme se usadili v jeho chatě." „V Jackyho chatě?" „To jsme nevěděly," řekla Peggy.

„Jacky tvrdí, že o tom neví nikdo. Je mnohem lepší Pikt než my," přiznala Dorotka. „Má v chajdě svou skříňku a nádoby. A ta pila, co jsme našli, byla taky jeho. A ten nůž zrovna tak." „To jsou věci," řekla Nancy. „Ale jestli prozradí jediné slovo..." „Neprozradí nic," tvrdila Dorotka. „Všechno nám půjčil, a prý to

ani teď nepotřebuje, protože má moc práce." „Jacky je pašák," uznala Nancy.

„Jen si představte, že se tam

schovával, a my o tom neměly ani tušení." „Myslíš, že bych dostala v Riu kuchařskou knihu?" „Asi ano," odpověděla Nancy. „Ale nač ji potřebuješ?" „Kvůli tomu králíkovi," vysvětlovala Dorotka. „Radši ho propašuj k nám a my poprosíme naši starou dobráčku

kuchařku, aby vám ho uvařila." „Měla bych se to naučit sama," řekla Dorotka.

„Časem by ti to asi přišlo vhod," souhlasila s ní Nancy. „Drž

tempo, Peggy. Ráz... dva... ráz..." „Poslyšte," ozval se Dick, „jak vlastně dopravíme Skaraba

domů?" „Určitě to zvládnete," řekla mu Nancy. „Ale radši dost dlouho počkejte.

S námi se nevracejte. Prateta nesmí vidět, jak ty dvě loďky připlouvají společně. A nezkoušejte plachtit až na řeku. Není tam hluboko a nemohli byste nechat spuštěnou ploutev. Představte si, kdyby vás to najednou odneslo ke břehu rovnou před domem... Ploutev musíte zatáhnout, ještě než zabočíte na řeku. Pak spusťte plachtu a klidně si to veslujte proti proudu." „A na dům se nesmíme ani podívat." „Přesně tak," řekla Nancy. „Veslujte prostě dál, a až doplujete do laguny a zavezete si loď do přístavu, budete ji mít jako v bavně a klidně si můžete jít po svých. Jak chcete říkat tomu přístavu?" „Piktov," řekla Dorotka.

„Výborně. Co je s tebou, Dicku?“ „Jenom mě chytila křeč do krku.“ „Už se můžeš narovnat. Zvolnit, Peggy!“ Obě pirátky přestaly veslovat a Amazonka plula setrvačností dál. Černí pasažeri konečně zvedli hlavy nad okraj loďky, s námahou se jeden po druhém narovnali, usadili se na lodní zádi a rozhlédli se.

Ostroh Jezerky měli již daleko za sebou. Kousek před nimi ležela zátoka Ria se spoustou veslic, zakotvených jachet, s lodními můstky, přístavním molem parníků a za nimi s velkými kůlnami loděnic. Pirátky veslovaly dále. „Slepice a kuře,“ poznamenala Peggy a kývla ke dvěma velikým

bojím, označujícím skaliska, jímž se musí parníky vyhýbat. „Už si vzpomínám,“ řekla Dorotka a pomyslela na zamrzlou zátoku Ria, plnou bruslicích Eskymáků, onoho zimního dne, kdy se s Dickem poháněni plachtou řítily na saních ve vichřici a objevili severní pól. To bylo přece dobrodružství! A tohle je zase dobrodružství úplně jiné, řekla si v duchu. A také nebezpečnější. Vlastně přece jen trochu podobné..., jako by bruslili po tenkém ledě, který se může co chvíli prolomit. Zadívala se na letní hosty, kteří se rozmachovali vesly jako větrné mlýny a s hlasitým cákáním se projížděli sem a tam na vypůjčených loďkách. To nejsou vyhnanci jako ona a Dick, psanci, kteří se musí skrývat před ostatními. Vzpomněla si na svojí starou povídku o psanci na jezeře, který musel ustavičně prchat před svými nepřáteli. Jenže ti nepřátelé o něm alespoň věděli, že existuje. Bylo to mnohem příjemnější, skoro domácké. To oni na tom jsou mnohem hůř. Usmyslila si, že příště napíše povídku o Piktovi!, o posledním představiteli svého kmene, dožívajícího v zemi, jejíž obyvatelé nemají ani tušení, že mezi nimi je. Tatínek by jí o Piktech jistě všechno pověděl. Byli tehdy v Anglii králíci? Jestlipak si je ten poslední Pikt chytal a vařil? Plížil se jako liška do dvorů svých sousedů a prchal pak za měsíčního světla do hor s tučnou kachnou ve šlachovitých rukách? Dorotka bloudila v myšlenkách kdoví kde, ale najednou zaslechla Nancy, jak volá: „Zvolnit, Peggy...! Výborně! Už ji mají na vodě. Tamhle je. U třetí loděnice.“

Kapitola patnáctá První plavba na Skarabu

OD VELKÉ ŠEDIVÉ LODĚNICE vybíhal do vody malý přístavní můstek. A náhle Dick s Dorotkou zahlédli, jak se u něho zlatě zalesklo čerstvé nafermežované dřevo.

Čekal je tam Skarab připoutaný k můstku.

Nancy se mezitím chopila obou vesel a zabočila teď s Amazonkou ke břehu. Peggy stála připravena na přídi s poutacím lanem v ruce. Jak se blížili ke břehu, viděli Dick s Dorotkou pořád víc z první lodi, která jim v životě patřila. Byla teď obrácena správnou stranou nahoru, plula si pěkně po vodě jako živý tvor, a vůbec ne jako pouhý kus tesařské práce, jak ji viděli, když ještě ležela na podpěrách v kůlně. Uvnitř byl bleď žlutý stěžeň, dvě vesla, která se také leskla fermeží, a nová, úhledně stočená červená plachta.

„Posaď se, Dicku,“ vykřikla najednou Nancy a Dick, který si ani neuvědomil, že vstává, se strašně vyděsil. „Ta plachta má ale krásnou barvu!“ zaradovala se Dorotka. „Aspoň hned tak nevybledne,“ řekla Nancy. „A ještě to má jednu výhodu — my máme plachtu bílou, Vlaštovka hnědou, a když jste teď vy dostali červenou, vyplujeme společně na jezero a na sto mil poznáme, která loď je která.“

Loďařský mistr pracoval uvnitř v loděnici a uviděl je otevřenými dveřmi. Vyšel jim naproti na můstek a přidržel Amazonku za okraj, i když se věru nemusel bát, že narazí, když u vesel seděla Nancy.

„Tak jste si pro tu loď přece jen přijeli,“ řekl. „Měl jsem ji pro vás připravenou už včera.“

„Něco nám do toho přišlo a nedostali jsme se sem,“ vysvětlovala Nancy.

„Ráno jsme si už říkali, že vám ji snad zavezem do Jezerky, ale pak se to všechno nějak semlelo a měli jsme plné ruce práce až do oběda.“

Nancy zalapala po dechu. Dorotka zbledla jako stěna. Co by se bylo stalo, kdyby se loďařský mistr objevil v Jezerce s lodí pro neexistující zákazníky? Znovu se jí zmocnil ten strašlivý pocit, jako by všichni bruslili po tenkém praskajícím ledě. Je vidět, že nebezpečí jim nehrozí jen od lidí, kteří se stali jejich spojenci, ale i od ostatních, co nemají o ničem ani potuchy. Loďař si ničeho naštěstí nevšiml a Dick a Peggy si prohlíželi novou loď a stáli na přístavním můstku.

Nancy se trochu vzhopila. „Dobře že jste se k nám nerozjeli,“ řekla. „Chtěli jsme si ji přivést sami.“ Vzápětí už byla v loďce a nasazovala stěžeň.

„Udělám to radši sama, ať ušetříme trochu času,“ řekla Dickovi. Za chvíli měla stěžeň vztyčený a povolovala zvedací lanka. „Prima. Lanka k vlajce jsou taky připravená. Kde máš vlaječku, Dorko? Podej ji Dickovi. Uvážeme na ní dvě smyčky,

jednu v polovině stožárku a druhou úplně dole... Ale teď pozor! Když připevňujete zvedací lanko k ráhnu, nikdy nezapomínejte provléknout i protější háčky... Takhle... Jinak se vysmeknou... Ne, vlajku ještě nevztýčujte. Krucipísek! (Plácla se přes kapsu svých krátkých kalhot.) Ne, je to v suchu. Už jsem se bála, že jsem zapomněla... A teď..."

„Co že jsi zapomněla?" Dickovi z toho šla hlava kolem. Všechno se tu dalo moc rychle. Peggy právě nasazovala kormidlo. Nancy dělala šest věcí najednou. Bude si sám vůbec pamatovat, o co všechno se musí postarat, až zůstanou na lodi jen s Dorkou?

Nancy se rychle rozhlédla. „Zasadila jsi oba čepy od kormidla, Peggy?"

„Jejich kormidlo se zasazuje o moc líp než naše," řekla Peggy, jak klečela na zádi a snažila se zasadit oba čepy najednou. Pohnula kormidlem nejdřív na jednu a potom na druhou stranu. „A je to," řekla.

„Teď pozor, Dorko. Popusť Amazonku na celou délku poutacího lana. Potřebujeme víc místa, abychom si mohli přitáhnout Skaraba k můstku a nechat ho tam natočeného přídí k větru, až budeme vztyčovat plachtu. Postrčíme vás pak rovnou obloukem k levoboku. Aspoň nebudete muset zbytečně veslovat, hlavně když se pouštíte s tou lodí poprvé. Byla by to opravdu hrozná smůla..." Starý loďař se jenom díval a usmíval se pod vousy. „Ta se v tom vyzná," pochvaloval si.

„Počkejte jenom chvíli, než připevním kladku ráhna," řekla

Nancy. „Tak, a teď už můžete loď natočit." Dick stál s vlaječkou v ruce a díval se, jak se Nancyiny prsty při práci jenom kmitají. Všechno však přesně neviděl, protože mu překážela Nancyina hlava v červené čapce. Poradí si s tím někdy sám? Dorotka už popustila poutací lano Amazonky a loďařský mistr pečlivě přitahoval novou loď ke konci přístavního můstku, kde předtím byla Amazonka.

„Tak, a loď je připravená," řekla Nancy, když vstala, úplně zrudlá v obličeji, jak se krčila nad kladkou u podlažky.

„Mám vztyčit vlajku?" ptal se Dick. Byla to jediná práce, kterou mu nechali.

„Ještě ne," řekla Nancy a vytáhla z kapsy lahvičku od medicíny. „Zázvorové víno. Prateta ho pila včera po večeři, a kapku jsem jí ho šlohla. Je to hnusný lektvar, ale Skarabovi to vadit nebude. Tu máš, Dorko. Tohle je zase tvůj úkol. Obal si ruku kapesníkem, ať se nepořežeš. A potom prašť lahvičkou o příd' a pěkně loď pokřti..." „Ale co mám říct?" ptala se Dorotka. „Prostě jí povíš, jak se jmenuje, popřeješ jí dobrý vítr do plachet

a Dick potom vztyčí vlajku." Dorotka si obtočila prsty kapesníkem, vzala do ruky lahvičku a

čekala. „Ne aby ti ta flaštička upadla," varovala ji Peggy. „Když ji nerozbiješ hned napoprvé, nese to smůlu," řekla Nancy.

„Tak a teď..." Prásk ho! Lahvička se roztříštila na kousky o ostrou špici

Skaraba. Do vody

pomalou stékalo hnědé víno. „Křtím tě na jméno Skarab," řekla Dorotka. „A přeji ti dobrý vítr

do plachet." „Hurá!" rázně vykřikl starý loďař, který obřadu vážně přihlížel.

„Hurá! Hurá!" volala Nancy a Peggy. „A teď vztyč vlajku, Dicku. Honem. Pěkně ji vytáhni střídavě jednou a druhou rukou. Ať žije Skarab!"

Skarab.

Dick s Dorotkou vykřiknout zapomněli. Dorotka se později rozhodla, že to ani tak moc nevadí. Trojúhelníková bílá vlaječka se zeleným broukem uprostřed chvějivě stoupala nahoru na stěžen, zarazila se s malou žerdí kolmo vztyčenou a zatřepetala se, když náhle zavlál vítr. „Co je to za brouka?" zeptal se loďař.

„Skarab," odpověděl mu Dick. „Je to egyptský brouk." „Aha," řekl loďař. „Tak teda egyptský? Však jsem si myslel, že

jsem ho ještě jakživ neviděl." „A teď si vystup, Peggy," velela Nancy. „A ty si naskoč, Dorko. Jenom vám ještě vztyčím plachtu. Zvedací lanko se protáhne kroužkem na přídí a funguje jako přední stěh. Tak, a plachta už stoupá. Promiň, Dicku. Měl jsi prostě hlavu na nesprávném místě. Brýlím se nic nestalo? Připevni lanko k tomuhle úvazníku. Pak otoč trochu kladkou, abys nahnul ráhno. Ale jen na chvíli, dokud se na plachtě neudělají kolmé záhyby." „S novou plachtou musíte zacházet opatrně," upozornil je loďař. „Chceme jen, aby se nevytáhla a neztratila tvar, než ji pořádně vypneme," vysvětlovala Nancy. „Tak prosím. Lodičku máte v pohotovosti." Nancy si také vylezla na přístavní můstek. Loďařský mistr odvázal poutací lano a stáčil je, aby je mohl hodit na příd'.

„Ploutev spusťte radši hned," radil jim. „Za tímhle můstkem je dost hluboko,

ale k břehu se s lodkou radši nepřibližujte." Dick spustil ploutev. Vál teď trochu silnější vítr, a jak Dorotka čekala a seděla na zádi, ráhno se jí jemně pohupovalo ze strany na stranu nad hlavou. „Radši si sedni ke kormidlu ty, Dicku," řekla. „Odrazit!" volala Nancy. „Vidíte, a už plujete! Přitáhněte si trochu hlavní otěž. Páku kormidla doleva." Loďař právě hodil poutací lano na příď a náhlým prudkým pohybem postrčil Skaraba, až loďka hladce vyplula na jezero. A to už se do červené plachty opřel vítr. Dick si ho sledoval a stále přidržoval kormidlo k levoboku. „Nechte jí trochu vůli.., ať se rozletí," volala Nancy. „Vidíte, už pluje." Dorotka zaslechla, jak se loďař ptá Nancy: „Myslíte, že to s tou loďkou budou umět?" „Samozřejmě," zaslechla Nancyinu odpověď. „Jsou už víc než rok první námořníci. Plavili se tady na jezeře a předtím na norfolských vodách."

Dick tu rozmluvu zaslechl také, ale nenechal si zkazit náladu. Vždyť pluje prvně v životě na vlastní lodi, a navíc na lodi, na které se on ani nikdo jiný před ním ještě neplavil. V jedné ruce držel hlavní otěž, druhou svíral kormidlo, takže si ani nemohl otřít brýle, ačkoli by to byl moc rád udělal. „Pozor, ty tam! Kam si vlastně myslíš, že jedeš?" rozkřikl se na něj nějakí chlapí na veslici, a Dick zoufale stočil loď k návětrí, aby se jim vyhnul. „Parník má vždycky uhnout plachetnici," četl ve své knížce, ale nestálo tam nic o výletnicích, kteří se rozmachují vesly na vypůjčených veslicích. Pokládají se vlastně veslice za parní, nebo plachetní loď? „Nenech se rušit," řekla mu Dorotka. „Skarab pluje báječně." „Moc ne," přiznal Dick. Jak se vyhýbal veslici a stočil loď k návětrí, obrátil Skaraba přímo proti větru. A loďka ztratila rychlost. Plachta se jí mdlé třepetala. A lodička neposlouchala, ať Dick kormidloval jak chtěl. Pomalu si plula nazpátek. Dick se pokusil obrátit ji do p úvodního směru a prudce trhl kormidlem. Konečně ji stočil příď, ale špatně. Do plachty se znovu opřel vítr a lodička se pohnula z místa, jenomže ji bude muset zas rychle obrátit, nebo se octnou mezi přístavními můstky.

Dokud plují tak rychle, raději to zkuset nebude... Ale teď... Pozor obrat, Dorko," řekl Dick a otočil kormidlem na druhou stranu. Obrátí se loďka, anebo ne? Lodička ho poslechla a opět zamířila od břehu. Dick se starostlivě ohlédl. „Neviděly nás," ujistěovala ho Dorotka. „Zrovna vztyčovaly plachtu a něco jim povídal ten loďař. Neviděl nás nikdo a vlastně by se něco takového mohlo stát každému, komu by takhle překřížila cestu veslice." „Už jedem!" ozvalo se za nimi Nancyino zvonivé volání. Teď už měli na vodě úplně volno a Dick si po těch prvních strašlivých minutách z celé duše oddechl. Paže už neměl ztuhlé, jako kdyby mu zmrzly. Zjistil, že dokáže sledovat vlaječku i plachtu, a ještě se přitom rozhlížet. Už nikdy nepřipustí, aby mu nějaká veslice vjela nepozorovaně do dráhy. Ale nakonec se všechno přece jen k dobrému obrací. Na Skarabu se neplachtí o nic hůř než na Sýkorce a je to rychlejší loď, mnohem rychlejší. „Jen si ji poslechni," řekla mu Dorotka. „Moc se jí na vodě líbí." Vítr jako by byl Dorotku slyšel, když přála Skarabovi. Moc se jim sice do plachet neopíral, ale po tom, co po ránu jenom tu a tam trochu zafoukal, vál teď mírně a pravidelně, prostě jak by si každý jen mohl na první plavbu novou lodí přát. Poprvé také Dick s Dorotkou zaslechli, jak jim pod příďí jejich lodi vesele šplíchá voda. Nancy a Peggy už také vyrazily," řekla Dorotka tiše. „Ale neohlíže se. Pluješ báječně. Určitě nás nedohoní." „Pozor obrat!" řekl Dick, když se přiblížili k Dlouhému ostrovu. „Co bych na to měla říct já?" ptala se Dorotka. „Na tom nesejde," odpověděl jí Dick. „Hlavně se připrav, kdybych potřeboval, abys převážila loď na druhou stranu, a nedotýkej se ráhna. Ale podívej, Nancy a Peggy zabočily mnohem blíž ke břehu, než jsme si troufli my." „Asi vědí, kde je mělko a kde ne." „Ten loďař ale říkal, že se nemáme ke břehu přibližovat," mručel si pro sebe Dick. „Takže tam určitě jsou někde mělčiny. Já to radši riskovat nebudu. Co na tom, když nás Nancy a Peggy dohoní? Dneska nám to vadit nemusí." „Jak to, že jim ta loď jede tak rychle?" zauvažovala Dorotka. Amazonka se svou zkušenou posádkou, Peggy u kormidla a Nancy na střední sedačce, se k nim řítila závratnou rychlostí. Nedaleko stromů, jejichž větve visely z ostrova nad vodou, se otočila, a její posádka se přitom obratně přesunula. A už se loďka zas hnala k pevnině. Znovu se obrátila, ale na rozdíl od Skaraba přitom vůbec neztratila rychlost a po každém oblouku se hbitě rozlétla dál. Dick si nemohl pomoci —

pořád se ohlížel, jak krásné si to Amazonka pluje.

„Jak nás vlastně chtějí předjet?" zeptala se Dorotka, když už bylo jasné, že se Skarab jako první neudrží. „Lodka, která předhání jiné plavidlo, se mu musí vyhnout," odpověděl Dick, který se rozpomněl na svou knížku. „Poplujeme prostě dál a nebudeme si jich všimnout."

„Vedeš si docela dobře," ozvala se Nancy, teď už mnohem blíž. Jednu chvíli od nich byla Amazonka na dvanáct metrů, a najednou jim plula po boku. „Nedrží tak pevně kormidlo. Co ty prsty? Nesmíš ho tolik svírat." „Amazonka se otáčí," zašeptala chvíli nato Dorotka. „Já to vezmu pořád rovně," řekl Dick. Plul dál až skoro ke stromům, pak se otočil, tentokrát aniž ztratil rychlost, a najednou ke své hrůze zjistil, že Amazonka se obrátila a pluje teď přímo proti němu. „Lodě připlouvající z levoboku dávají přednost plavidlům z pravoboku," mumlal si pro sebe. „Anebo je to naopak? My se stáčíme obloukem k pravoboku... nebo snad..."

Plul dále. Chvilku se zdálo, že se snad obě lodky srazí. Dick sevřel kormidlo a vzhlédl ke své plachtě, jako by tu Amazonka ani nebyla.

„Správně, Dicku!" volala na něj Nancy. „Tentokrát máte přednost. Na příštím oblouku máme zas přednost my."

Amazonka se stočila, aby se jim vyhnula, a obě lodky se minuly asi o dva metry.

„Zase se otočila!" řekla Dorotka. „Já jedu rovnou dál," rozhodl se Dick a Dorotka jenom seděla a

dívala se, jak se za nimi Amazonka žene v jejich vlastní brázdě. „Už se zas obrací," šeptla Dorotka právě ve chvíli, kdy už byli téměř u břehu pevniny, a Dick zavolal: „Pozor obrát!" Skarab se otočil a ocitl se ve stejném oblouku jako Amazonka, která byla asi dvanáct metrů před ním.

„Povedlo se jim to," řekl Dick. „Předjely nás. Až se otočí k dalšímu oblouku, budou mít už pořádný náskok."

„Však taky jezdí na té loďce už dávno," řekla mu Dorotka, když se Amazonka pod stromy na břehu obrátila a viděli, že ji už nedohoní, i kdyby se sebevíc snažili. „Vezmem to kolem ostrova!" volala Peggy. „Na tomhle konci zabočte po vnější straně toho skaliska, co na něm roste keřik," radila Nancy. „Na pohled to vypadá, že mezi skálou a ostrovem je hloubka, ale není." „Dobrá," řekl Dick.

„Takhle to ale Amazonky neříkají," upozorňovala ho Dorotka. „Však mi Nancy rozumí," řekl Dick. „Rozkaz, pane," vyhrkla Dorotka, která si konečně vzpomněla na

správná slova. Amazonka obeplula skalisko asi na deset metrů před Skarabem. Pak se krásně otočila a Dick si všiml, jak Peggy povoluje hlavní otěž. Když obeplouval skalisko se Skarabem, udělal to přesně podle ní. Do lodky se opřel příznivý vítr a rychle ji hnál před sebou mezi Dlouhým ostrovem a ostrůvky západně od něho.

Nancy se ohlédla, jak si na Skarabu počínají. „Spouštěcí ploutev!" vykřikla.

„Honem ji vytáhněte. S větrem za zády ji přece nepotřebujete." „Taky mě to mohlo napadnout," řekl Dick. Dorotka vytáhla spouštěcí ploutev a držela ji za spojenou páčku. „Zapři ji kolíkem, ať ji nemusíš držet," radil jí Dick. A pak se stal

najednou zázrak. Amazonka byla ještě před chvílí o dvacet metrů před nimi a stále vedla. Ale opravdu pořád ještě tak vede? Snad to ani nemohla být pravda. Ale skutečně se to stalo. Amazonka už tak veliký náskok neměla. Zdaleka už nebyla o takový kus před nimi.

„Dicku, Dicku," šeptala Dorotka, která se ani neodvažovala říct to nahlas.

„Doháníme je."

A skutečně, Skarab se kousek po kousku přibližoval k Amazonce. Dick přitom myslel jen na jedno jediné — aby se mu podařilo udržet rovnou brázdou. Nancy z nich celou tu dobu nespustila oči. Peggy se co chvíli otočila, tu trochu povolila plachtu a zase ji přitáhla a znovu se ohlédla. A stejně se Skarab každým okamžikem k Amazonce přibližoval.

Doplouvali ke konci ostrova. Ještě čtyřicet metrů a vyplují opět na volné jezero. Nancy řekla něco svému prvnímu důstojníkovi Peggy. Amazonka se náhle stočila k návětrí, ztratila všechen vítr a zpomalila, ale pak se jí vítr opřel do plachet znovu. Ale to už plul Skarab vedle ní.

„Stejně byste nás každou chvíli dohonili," řekla Nancy. „Máte novou loď. Suchou. S čistým dnem. S větrem za zády nás musí předhonit jako nic. Báječná lodička. Až se to na ní víc naučíte, předhoníte nás i v obloucích..., i když samozřejmě ne vždycky. Jezuskote, jen co odjede prateta a přihnou si to Vlastovky, budeme mít tři lodě a uděláme si závody sem a tam po jezeře a zase

zpátky. Ale teď vám něco povím. My už musíme domů. Počkejte tady, dokud vám nezmizíme z očí. A pak teprve vyplujte. Vedete si bezvadně." „Co jsem to vlastně zkazil, jak jsme se otáčeli?" zeptal se Dick. „Přehodil jsi moc zprudka kormidlo... To loďku zpomalí... Otáčeš se, až když je doopravdy pěkně rozlétnutá, a nech ji, ať se otočí skoro sama od sebe... Prostě ji pozvolna obračej, až je natočená přídí k větru, a pak trochu posuň kormidlo. Loďka ti vyrazí skoro rovnou proti větru." „Myslel jsem, že to tak nějak bude," řekl Dick. „A sleduj si brázdu," radila mu Nancy. „Při správném oblouku za sebou nenecháš žádné vlny, nebo skoro žádné, leda trochu na návětrné straně. A podle toho hned poznáš, jestli jsi neotočil kormidlem moc zprudka. Ale teď sbohem. Jedeme rovnou domů. Vy se tu ještě obraťte zpátky. Obeplujte ostrov, anebo ještě něco podnikněte. Čistě jen pro případ, že pratek zase špehuje. Nesmí vidět, jak se naše dvě loďky vracejí pohromadě, nebo se začne vyptávat." Dick si p řítáhl hlavní otěž a rychle otočil Skaraba, až mu plul těsně k návětrí. Ale něco přece jen nehrálo. Loďka neplula tak jako předtím, ale pořád klouzala ke straně. „Ploutev, Dorko," zavolala Nancy. „A sbohem." „Sbohem." „Vytáhni kolík, Dorko," řekl Dick. „Drží za něj ta ploutev." Když Dorotka vytáhla kolík a spustila ploutev, Skarab vyplul opět jaksepatří, a Amazonka s ráhnem stále ještě vytočeným daleko nad vodou už byla daleko za ostrovy a hnala si to domů. „Co teď budeme dělat?" ptala se Dorotka. „Zakotvíme," odpověděl Dick pevně. „Spustíme plachtu. Sundáme stěžeň a začneme se vším úplně od začátku. Zatím za nás všechno udělaly Amazonky. Musíme se to naučit sami."

#### Kapitola šestnáctá Vlastními silami

I SPUSTIT KOTVU SE ČLOVĚK musí naučit. Dick plul kousíček zpátky, až se skryl za jedním menším ostrůvkem, kam na něj posádka Amazonky nemohla dohlédnout. Nechtěl, aby Nancy viděla, jak si teď bude počínat. Kdyby se náhodou ohlédla a všimla si, že Skarab má sundanou plachtu i stěžeň, ještě by si mohla myslet, kdovíco se nepříhodilo, a třeba se i vrátit a přispěchat jim na pomoc. A Dick teď nechtěl, aby mu někdo pomáhal.

„Ty te d' kormidluj, Dorko, a obrať loď přímo proti větru. Já hodím kotvu přes palubu a potom sundám plachtu."

Znělo to docela snadně. Dorotka zamířila se Skarabem proti větru a Dick hodil do vody kotvu. Plachta zůstala schlíple viset, ale Skarab plul pomalu dál, dokud si ho nepřitáhla za příď kotva a neotočila jím kolem dokola. Potom se ovšem do plachty opřel vítr a lodička znovu vyplula. A opět ji kotva prudce zarazila.

Vítr, jako by jim chtěl všechno ještě ztížit, zafoukal v té chvíli mnohem prudčeji. Skarab připomínal kozla, který se škube na provazu sem a tam. Když se Dickovi konečně podařilo odvázat zvedací lanko, najednou se na něj v jedné hromadě sesula plachta a její vrchol dopadl se zacákáním do vody. Dick se vyhrabal zpod plachtoviny. „Za tohle můžu jenom já," řekl. „Měl jsem počkat, až se loď

zastaví. A ještě ke všemu jsem namočil plachtu!" „Nancy a Peggy to neviděly," utěšovala ho Dorotka. „A příště se ti to ur čitě povede." „Nemělo se mi to stát," přiznával Dick. „Proboha, a tohle lanko

jsem taky neměl povolit." Jak shrnoval plachtu zase do loďky, povšiml si náhle, že mu konec zvedacího lanka poletuje nad hlavou. Snažil se ho zachytit, ale nepodařilo se mu to včas. Lanko už prokluzovalo kladkou nahore na stěžni a Dick na ně nedosáhl. „Co se dá dělat," řekl. „Stejně jsem chtěl stěžeň sundat." ...najednou se sesula plachta a její vrchol dopadl se zacákáním do vody.

„Víš co, radši nebudeme tak pospíchat," řekla mu Dorotka. Pak už šlo všechno snáz a za chvíli si Skarab krásně kotvil na vodě, skoro jako když ho poprvé viděli u přístavního můstku v loděnicích, a stěžeň měl sundaný a položený uvnitř i s vesly a plachtou.

Dick se nadechl, chvíli čku seděl docela klidně a otíral si brýle. Pomalu se snažili s Dorotkou rozpomenout, jak vlastně Nancy vztyčovala stěžeň a plachtu, a pustili se do toho na své lodičce sami. Trvalo jim to mnohem déle než Nancy. Dvakrát připevnili něco špatně a museli to předělávat, ale konečně bylo vše hotové, plachtu měli napjatou, Dorotka seděla u kormidla a Dick držel v ruce kotevní lano. „Myslím, že máme všechno správně," řekla Dorotka. „Ale hlavní otěž ještě nepřitahuj," radil jí Dick. „Nech ji viset volně, dokud nezvednu ze dna

kotvu. Pak zakormidluj doleva, zkrat' otěž, dokud se do plachty úplně neopře vítr, a já zatím vytáhnú co nejrychleji kotvu." „Kdyby se něco stalo, můžeš ji zase spustit," řekla Dorotka. Dick pohlédl na Dorotku a přikývl. Začal vysoukávat kotevní lano. Skarab zamířil k levoboku, plachta se mu začínala nadouvat, kotva se zvedla, a už pluli. Dick rychle uložil kotvu i s lanem před stěžeň a šel se na zád' chopit kormidla.

„Vidíš, a tentokrát tu ani nikdo nebyl a nemohl nám pomáhat," řekla Dorotka. Párkrát se sto čili proti větru a křižovali nazpátek mezi ostrovy. Přece jen všechno dopadlo dobře! Skarab plul stejně krásně, jako když na něm vztyčili stěžeň a napjali plachtu na slovo vzatí odborníci. „Kam pojedeme?" zeptala se Dorotka. „K hausbótu," rozhodl Dick. „Timothy už možná chce začít s t ěmi pokusy a čeká na mě." „Ale Nancy a Peggy přece přijely z Jezerky a neměly pro nás

žádný vzkaz." „Třeba ho mezitím poslal," napadlo Dicka. „Anebo to s holuby neumí a neměl u sebe nikoho, kdo by mu ukázal, jak jim ten papírek připevnit. Ale měli bychom tam stejně zajet a říct mu, že už máme Skaraba a že se za ním dostanu, jak mě jen bude potřebovat."

Opatrn ě propluli kolem cípu Dlouhého ostrova, zdaleka se vyhnuli skalisku, na kterém rostl keřík, a zamířili k zátoce Hausbótu. Nepodařilo se jim doplout k ní jediným obloukem, ale druhým již zamířili ke staré modré lodi, která hrála svou roli v tolika jejich dobrodružstvích. Dorotka si klekla uprostřed loďky, opřela se loktem o sedačku a zadívala se dalekohledem na obytný člun. „Vypadá to, že tam nikdo není," řekla. Dick mlčel. Snažil se zabočit k návětrné straně hausbótu a musel

se te d' soustředit výhradně na plachtu a na kormidlo. Ve vzdálenosti asi dvanácti metrů obeplul příd' hausbótu a na první pohled poznal, že na lodi nikdo není. U odražečů tam nečekala žádná veslice. „Třeba odjel do dolu," napadlo Dicka. „Anebo na nákup," dodala Dorotka. „Určitě pro mě nevzkázal, jinak by tady byl," řekl Dick. „Takže si můžeme vyjet, kam jenom se nám zachce," řekla Dorotka. „Pozor," řekl jí Dick, „musím přehodit ráhno. Až nad tebou poletí, sehní hlavu... Tak a te d'..." Na chvíli to s nimiřádně zahoupalo, protože Dick neobrátil dost rychle kormidlo a Skarab se pokusil otočit přímo proti větru. Dick loďku honem zvládl, natočil ji, aby jí vítr váł z boku, a klidně s ní proplul pod zádí prázdného obytného člunu.

„Víš co, zajedeme si do Ria," navrhla Dorotka. „Ráda bych si tam koupila tu kuchařskou knihu. A zapoměla jsem s sebou vzít jídlo."

Dick se však zadíval na rušnou zátoku, na výletníky, kte ři se rozmachovali vesly a projížděli se ve vypůjčených člunech, a na velký parník, který právě odplouval od mola, a rozhodl se, že do Ria raději nezamíří. Nakonec už tam jednou byli, a to jim pro dnešek musí stačit.

„Jídlo nech jím," řekl Dorotce. „Vyrazíme radši na opravdovou plavbu."

„Co t řeba k severnímu pólu?" navrhla Dorotka. „Na druhém konci jezera bude určitě nějaké knihkupectví. Ale můžeme se vydat tak daleko? Máme vůbec dost času?"

„Víte je celkem p říznivý," řekl Dick. „Ale musíme vytáhnout ploutev."

Dorotka ploutev vytáhla a zajistila kolíkem. Vítr jim váł zezadu, plachta se vyhoupla daleko nad vodu, a Skarab si to krásně plul podél břehů ostrova a ven na volnou vodu. Zátoku Ria zanechali za zádí. Propluli kolem Zásobárenského ostrova až k cípu jezera, kde zatím byli jen jednou — když se s plachtou vztyčenou na saních řítily oslepujícím sněhem a první dorazili k severnímu pólu.

Tohoto vlahého srpnového odpoledne, kdy se vrchy rd ěly vřesem a lesy zelenaly, místo ledu se před nimi prostírala modrá voda a nad tím vším se klenula blankytná obloha, to tu vypadalo docela jinak. Vítr váł do loďky zezadu, takže jim připadalo, že fouká jenom docela slaboučce, ale vlaječka s egyptským broukem se srdnatě třepetala na stožárku, plachta byla vypjatá, a lodička, která konečně patřila jen jim, si rychle plula vpřed. Jasně to bylo vidět podle stromů na břehu, které kolem nich rychle ubíhaly na pozadí kopců. Dick s Dorotkou se střídali u kormidla a snažili se udržovat rovnou brázdu, a Dick, kterého konečně přešel strach, že snad přichází o chemické pokusy s Timothyem, se plavbou tak nadchl, až všechno ostatní pustil z hlavy. A když propluli kolem ostrohu Jezerky, přestala i Dorotka vzpomínat na mučedníky, kteří tam někde trpí v aréně a ze všech sil se snaží potěšit pratetu, a přemýšlela jen o chatě v lese, o své nové domácnosti a o nové kuchařské knize, kterou si koupí, a vůbec ne o tom

podivném tajném životě, k jakému byli donuceni.

Připomněl se jim však sám, a velmi zvláštním způsobem. Seděla právě u kormidla, a tu na ně vesele zamávali nějací lidé na velké jachtě, která se mihla kolem.

„Ani nevědí, že neexistujeme," poznamenala Dorotka. „Zato my to víme," řekl Dick. „Vlastně neexistujeme jenom pro pratetu," řekla Dorotka. „Jako kdybychom měli takovou tu čepičku, co dělá člověka neviditelným, jenže až na jedinou osobu by nikdo netušil, že neviditelní jsme." To bylo pro vědecky uvažujícího Dicka trochu přespříliš. „Ale vždyť prateta ani neví, že existujeme," připomněl Dorotce.

„Takže nemůže tušit, že neexistujeme. Prostě o nás neví vůbec nic." „Mně se jenom zdá divné, že na nás lidé mávají, jako kdybychom byli jako každý jiný." „Na tom není nic tak zvláštního," řekl Dick. „Ale víš co? Měl bych radši chvíli kormidlovat sám, ne?" Ohlédl se na jejich řádně křivolakou brázdou, prozrazující, že Dorotka myslí na něco docela jiného než na plachtění. Skarab se hnál dál a dál, jako by sám byl nadšen, že pluje po zčeřené vodě poháněn mírným větříkem. Když se sem dívali přes vodu z Ria, ani jim nepřipadalo možné, že by se mohli dostat k těm vysokým kopcům nad cípem jezera takhle rychle. Skvrnky, které z té dálky viděli, se teď měnily v domy. V dlouhém zalesněném pásu pobřeží se objevovala jedna zátoka za druhou a zase mizela, jak pluli dál.

„K přístavišti parníků se radši přibližovat nebudeme," řekl Dick. „Ale na mapě je tu řeka." „Myslíš, že se po ní můžeme vydat?" „Zkusit se to dá," řekl Dick, který se rozhodně nechtěl připlést mezi všechny ty spousty jiných plavidel. „Jestli se nám to povede, doplujeme aspoň blíž k tomu místu, kde jsme viděli ze severního pólu tolik světél. Už odsud jsou tam vidět domy — zřejmě tam bude nějaká vesnice. A tam určitě najdeme knihkupectví."

Dick zakormidloval k druhému břehu jezera a pozorně se rozhlížel po břehu, kde se otvírá ústí řeky.

„Tamhle je severní pól," řekla Dorotka a ukázala na malou letní chatu s vlajkovým stožárem. „A řeka už musí být blízko," řekl Dick. „Čert aby vzal to rákosí!" „Tamhle je!" zvolala Dorotka. Uličkou, která se otvírala v rákosí, spatřili dlouhý pás hladké vody.

„Zkusíme to," rozhodl se Dick. „Ale víš co, Dorko? Třeba se tam ani nebudeme mít kde otočit. Připravíme si radši plachtu, ať ji můžeme rychle spustit." Dorotka vyvlékla ze všech úvazníků až na jeden zvedací lanko, pevně je přidržela a přikrčila se na dně lodi, protože si vzpomněla, jak se plachta zřítíla Dickovi na hlavu. To už zabočili z jezera a pluli po řece zarostlé z obou stran vysokým rákosím.

Dick se snažil se č mohl kormidlovat prostředkemřeky. Rákosí najednou končilo. Dál už se zvedaly vysoké hliněné břehy a louky s pasoucími se kravami. Vítr jako by zesílil, právě když to Dick nejméně potřeboval, a Skarab plul až příliš rychle, i když plachtili proti proudu.

„Přistanu, jen co uvidím vhodné místo," řekl Dick. Uvědomil si, že křečovitě svírá kormidlo. „Prsty, prsty!" říkala mu přece Nancy. Po řece se jim plulo mnohem obtížněji než na volném jezeře. Každý námořník přece ví, že těžkosti začínají až v blízkosti země, a teď se o tom poučil i Dick. Na chvíli ho napadlo, že by mohl rychle spustit kotvu a tím Skaraba zastavit. Řekl dokonce Dorotce: „Kotva je připravená, jenom ji hodit přes palubu."

„Nemůžu vyházet kotvu, když držím tohle lanko," řekla Dorotka.

„Třeba to ani nebude zapotřebí," řekl Dick, bezděčně zaťal zuby a prohlížel si každý kousíček břehu. Jistě už přece umí správně přistát, jen kdyby tak našel vhodné místo. Tady... Tohle je přesně místo, jaké potřebuje, kousek volného břehu mezi dvěma keři... „Hned před námi je most!" zvolala Dorotka. „Pusť zvedací lanko, Dorko... Honem!" Plachta prudce spadla Dorotce rovnou na hlavu. „Rychle, rychle! Chytni se toho keře, jestli to dokážeš." Dorotka se vydrápala zpod plachty a chytila se jedné větve. Větev se zlomila. Popadla druhou. To však už Skaraba prudce obrátil proud. V poslední chvíli, právě když se Dorotka jedné větve pustila, se Dick stačil zachytit další. Vyklonil se napůl z vody, zachycoval se jedné větvičky po druhé a přitáhl Skaraba těsně ke břehu. „Teď se nemůžu pustit," řekl. „Budu se pevně držet a ty zatím vylez." Dorotka se vyškrábala na břeh. Dick se pevně držel jednou rukou větev a druhou podával, co nejdál jenom mohl, kotvu. Dorotka si klekla na břeh a kotvu od něho vzala.

„Vezmi ji kus dál proti proudu," vypravil ze sebe Dick. „A pevně ji zaraž do země." „Zakotveno!" zvolala Dorotka. Dick se pustil větve, složil plachtu a vyšplhal se na břeh. Dorotka přišlápla držadlo kotvy, aby zaklesla patku hlouběji do země. Dick tu stál s rozklepanými koleny, celý uhřátý, jako kdyby uběhl na pražícím slunci kdovíjaký závod. Sundal si brýle, ale ani si je nepokusil utřít, jak se mu prudce třáslы ruce. „Všechno jsem pořádně zbabral," řekl. „Hlavně že jsme tady," řekla mu Dorotka. „A do ničeho jsme nevrátili. Ani trošičku jsme loď neškráblí. Snad ani Nancy by to nedokázala líp. Podívej, u toho mostu vedou schůdky na silnici. A docela blízko jsou domy. Pojď, podíváme se po tom knihkupectví a koupíme si něco k jídlu."

„Najíst se můžeme až doma," řekl Dick, který už chtěl být zase na vodě a zapomenout, jak nenámořnický a nejistě přistál.

„Máme p řece králíka," připomněla mu Dorotka. „Musím prostě tu kuchařku koupit." „Já tu zůstanu a všechno připravím," řekl Dick. „Moc si pospíším," slibovala mu Dorotka. Za minutku už na něj zamávala, jak přecházela most, a musela se sama pro sebe usmát, když viděla, že Dick si vlezl do loďky a vůbec se za ní nedívá. Pak už utíkala k vesnici.

Když se Dorotka vrátila s kuchařskou knihou, byl už Dick zase na břehu a netrpělivě čekal. „Nesu tu knihu," řekla mu Dorotka, „a pár bochánků a čokoládu."

Víš co, najíme se, než vyrazíme." „Radši až na lodi," naléhal Dick. „Všechno mám připraveno. Promyslel jsem si, co podnikneme. Zpátky poplujeme pořádně dlouho. Není moc silný vítr. A taky bude pršet. Podívej se na ty mraky." „Ten pán v knihkupectví povídal, že se dá do deště, ale ne hned." „Rád bych věděl, jestli je při dešti slabší vítr, nebo silnější." „Než začne pršet, budeme stejně doma," řekla Dorotka, která na Dickovi vždycky poznala, když si něco umanol. Za dvě minuty už seděla na zádi a Dick vesloval na Skarabu z řeky. Raději na něj ani nemluvila. Věděla, že dokud znovu nevztýčí plachtu, ani by ji neposlouchal. Všechno šlo přesně podle plánu, přesně jak si to Dick promyslel. Loďka sebou ani jedinkrát neškubla. Nic nemuseli dělat nadvakrát, a když zabočili z řeky na jezero a Skarab plavně vyplul k prvnímu dlouhému oblouku na cestě k domovu, byl už Dick mnohem spokojenější.

„Ještě štěstí, že na mě Timothy nečekal," řekl. „Aspoň se pořádně pocvičíme. Byla by hrozná ostuda, kdybych to takhle zpackal při zabočování k hausbótu. Na řece to tolik nevadilo."

Oblouk za obloukem, sem a tam přes jezero, křižovali proti větru. Snědli si bochánky a čokoládu. Dick kormidloval a Dorotka si prohlížela barevnou papírovou obálku na kuchařské knize, se spoustou obrázků, na kterých se skvěly masové kytý s papírovými vějířky, bažant se svazkem dlouhých ocasních per, kousek růžového lososa s jasně zelenou petrželkou, pudink, koláč a bohatě nazdobený dort.

„Do ni čeho moc těžkého se samozřejmě pouštět nebudu," řekla Dorotka. „Při táboření by nevařila nic složitějšího ani Zuzana. Ale o králíkách je toho v té knize spousta. A taky o tom, jak vařit vajíčka. Naměkko se mají dělat tři a půl minuty, a když je chce člověk zvlášť lehce vařená, jenom tři minuty."

„Knihy jsou v úbec užitečné," řekl Dick. „Mohli jsme třeba dopadnout mnohem hůř, kdybych byl tolik nečetl tu knihu o plachtění."

Zkoušel, jak lehce se může dotýkat prsty kormidla, a snažil se vypočítat, kolik oblouků ještě budou muset udělat, než se dostanou k ostrohu Jezerky.

Dorotka otáčela stránkami s různými recepty, jak připravovat králíky. „Králík na slanině," četla. „Frikasé... Vařený... Dušený... Dělá se tři čtvrtě hodiny až hodinu podle toho, jak byl starý... To by mě zajímalo, jak starý byl asi ten náš králík..."

„Poslyš," řekl Dick. „Než doplujeme na Amazonku, budou v Jezerce dávno po večeři."

Plachtit proti mírnému v čtříku je něco docela jiného, než plout si s větrem za zádi. Ta první plavba k cípu jezera jim uběhla, než se nadali. Ale zpátky museli křižovat, a trvalo jim to hodně dlouho. Dick měl velikou radost, že už dovede s loďkou zacházet, a když se měli obrátit, otáčel ji mírně proti větru, tak jak to viděl u Nancy. Slunce se však skrylo za těžkými, děšť věštícími mraky, a když Skarab konečně připlouval k ústí řeky Amazonky, dávno už minula doba večeře. Dorotka se chopila kormidla, na Dickův povel přitáhla hlavní otěž a Dick zatím spouštěl plachtu. Sotva dosáhla Dorotka na ráhno, rychle je zachytila a celá plachta tiše klesla do loďky.

„Výborně," řekl Dick. Vytáhl spouštěcí ploutev, nasadil vesla a začal veslovat.

„Kolik je teď?“ ptala se Dorotka. „Devět a jedenáct minut... Ach jo, jak jsem se podíval na hodinky, tak jsem šplíchl tím veslem.“ „Promiň,“ řekla Dorotka. Dick vesloval dále, a seč jen mohl se snažil, aby mu vesla neskřípala. Propluli kolem loděničky. Venku bylo pořád ještě denní světlo, ale když se jim na dohled objevil dům, zahlédli, jak v salonu září lampa nebo snad svíce. Kdosi tam hrál na piano. „Že by Nancy?“ zašeptal Dick. „Ne. To je někdo, kdo umí hrát. Nancy do toho mnohem víc mlátí. Nejspíš prateta.“ Byli právě v polovině cesty mezi loděničkou a mlázím, Dick vesloval a Dorotka se dívala na osvětlená okna, když vtom je najednou vyděsilo prudké zvonění. Zvonek se přímo rozdrnčel, takovým dlouhým „drnnnnnn“, ale k tomu se přidružil ještě další hluk, jako by někdo rachotil cínovými talíři. Rázem si domysleli, kolik uhodilo. Hra na piano ustala. Zvonek drnčel dál a dál.

„Timothy poslal zprávu!“ zvolal Dick. „Na p ůdu přilétl holub! Měl jsem připomenout Nancy, aby odmontovala ze zvonku ten plechový tác. Aspoň by to tak hlasitě nezvonilo.“ Někde v domě praskly dveře. „Vesluj dál,“ naléhala Dorotka. Vklouzli právě do úkrytu pod stromy, když hlasitě naléhavé zvonění náhle ustalo. „Nancy tam doběhla a zvonek vypnula,“ uvědomil si Dick. „Ale jak jen to vysvětlí pratetě?“ napadlo Dorotku. „Myslím ten strašný rámus.“ „Měli jsme zvonek úplně odpojit,“ řekl Dick. „Loni jsme potřebovali, aby drnčel co nejhlasitěji, ale letos se nám žádný rámus nemůže hodit. Nancy s Peggy se spíš měly jen dívat, jestli některý holub nepřiletí.“ „Ty za to p ůece nemůžeš,“ řekla Dorotka. „Nikdo nedokáže myslet na všechno.“ „Pojedeme radši rychle dom ů,“ navrhl Dick. „Nancy vyzvedla dopis a určitě zkusí utéct z domova a dát nám vědět, co v něm je.“ Asi za dvě minuty už proplouvali se Skarabem průplavem vysekaným do leknínů a úzkou uličkou v rákosí. Spustili vlajku, narychlo složili plachtu, párkrát oba obtočili poutací lano kolem jednoho kmene a pak teprve zaklesli do země kotvu, proběhli mezi stromy na kraji lesa, vylezli na silnici a v soumraku uháněli po pěšince.

Venku bylo šero, ale v chat ě ještě temněji a Dorotka rozsvítila lampu. Teprve potom si všimla, že u nich někdo byl.

„Kucha ůka!“ řekla, když si u mihotavého světýlka přečetla vzkaz napsaný na kousíčku papíru. „A já se s ní ani neviděla!“ Podala Dickovi útržek papíru a Dick četl:

Doufám, že se máte dob ůe. Jak budete něco potřebovat, řekněte Jackymu. M. Braithwaitová

„Viš co, podíváme se, co nám p řinesla,“ navrhla Dorotka. Svítlna se už na bednu skoro nevešla. Ležela tam lepenková krabice s tuctem vajec, modrý papírový sáček cukru, košík hrášku, velký pecen tmavého chleba a dvě upečené kotlety. Dorotka si z hloubi duše oddechla. „Aspo ů se nebudu dneska muset vařit s tím králíkem,“ řekla. „Nač bych se s ním dělala, když máme tyhle kotlety? Ale brambory musíme oškrábat hned.“ „Viš co, odbydeme večeři co nejrychleji,“ řekl Dick. Zatopili a narychlo uvařili. Dick však celou tu dobu poslouchal, jestli se venku neozvou kroky, a doufal, že najednou zaslechne, jak k nim někdo utíká nahoru lesem s Timothyho zprávou. Jestlipak v ní bude „Přijďte ráno“ anebo „Přijďte odpoledne“? Hlavně že Skarab je přichystaný a Dick může vyplout, jak jen bude zapotřebí. Bylo by strašné, kdyby pro něho Timothy byl poslal včera. Žádný posel však nepřišel. Po večeři čekal Dick ve dveřích a Dorotka si četla ve světle tančících plamínek, jak připravovat králíky. Nakonec si s Dickem řekli, že mučedníci se nejspíš už do rána z domu nedostanou. Unaveni po dlouhé cestě si zavěšili lůžka, domluvili se, že ráno brzy posnídají, a šli si lehnout.

Pršet začalo až někdy kolem půlnoci. Dorotka první zaslechla pravidelné šumění deště, které se ozývalo kdesi nablízku. Pak uslyšela, jak déšť bubnuje o střechu a na žhavých uhlících v ohništi syčí kapky, které propadly komínem. „Dicku!“ „Ano?“ „To kape na tebe?“ „Já věděl, že se dá do deště,“ řekl Dick s uspokojenímčlověka,

kterému se poda ůilo správně předpovědět počasí. „Ale kape na tebe?“ Dick se posadil ve svém lůžku. „Ne,“ řekl. „Když se dost odtáhnu, ani ty kapky necítím. Zítra

budeme mít na podlaze p ěknou louži. Jsí taky v suchu?“ „Ano,“ odpověděla Dorotka. „Ale neměli bychom tam, co kape, postavit rendlík?“

„D ělalo by to ještě větší rámus,“ řekl Dick. „A podlaha je tu jen hliněná. Teď nemůžeme dělat nic. Ráno vykopu v podlaze stružku, aby voda odtékala, a jestli

budu mít čas, spravím střechu. Ale teď už musíme spát, Dorko. Déšť nám vadit nebude. Máme nepromokavé kabáty. Na hausbót se určitě dostaneme."

Kapitola sedmnáctá V očekávání zprávy

DICK SE PROBUDIL PRVNÍ, a ještě neměl ani pořádně otevřené oči, už sahal po hodinkách a brýlích, které si uložil na noc na trám nad hlavou. Pořád ještě přšelo. Kapky ze střechy se rozstříkovaly, jak dopadaly do jezírka, které se šířilo po podlaze chaty, ale Dick si jich skoro nevšímal. „Dorko!“ zavolal.

„Honem! Zaspali jsme. Už dávno jsme měli být vzhůru.“

Dorotka se probudila do úplně jiných starostí. „Kdybych aspoň věděla, co si počít,“ řekla, když se zadívala na nepřetržitou šňůru kapek a zaposlouchala se do bubnování deště o střechu.

„Musíme se vypravit, aby na nás Nancy a Peggy ani chvíli čku nečekaly,“ řekl Dick. „A měl bych vybrat vodu ze Skaraba. Po včerejší noci je jistě do poloviny plný.“ „Co by asi dělala Zuzana?“ napadlo Dorotku. „Nemohla by dělat vůbec nic, dokud by nezjistila, jakou přesně poslal Timothy zprávu. Nejspíš napsal:

„Přijďte okamžitě!“, ale najisto to vědět nemůžeme.“

„Na to te d' nemyslím,“ řekla Dorotka. „Jen se podívej na podlahu. Jestli bude takhle pršet dál, budeme se možná muset vrátit do Jezerky. A vidíš, nechala jsem na stole bochník chleba a voda na něj jen crčí.“

Dick se podíval na podlahu. „Pot řebuje to čistě jen odvodnit,“ řekl. „To mám za minutu. Vykopu stružku a voda vyteče ze dveří.“

Vydrápal se z lůžka, stoupl jednou nohou do louže a začal hloubit nožem úzkou stružku od kalužiny ke dveřím. „Nemusí být nijak zvlášť hluboká,“ řekl. „Stačí jen taktak velká, aby jí odtékala voda.“ Vyhrnul si nohavice od pyžama vysoko nad kotníky a rýpal a škrábal do země tak dlouho, dokud stružka nedosáhla až k okraji louže. „Však jsem si myslel, že ji odsud dostanu,“ řekl, když voda začala pomalu odtékat a odnášet s sebou prach. „Vrátit se do Jezerky?“ Takhle by přece nemohli Nancy zklamat, zvlášť ne teď, když se už mají skrývat jenom pár dní a kdy všechno zatím tak dobře klapalo,

Skaraba mají hotového a do Jezerky jim došla zpráva, ve které se téměř určitě píše, že je Timothy potřebuje, aby mu pomohl s moc důležitou prací. Dick ještě trošičku prohloubil dno stružky, aby voda odtékala rychleji, a jak se louže zmenšovala v pouhé zavlhlé místo na podlaze, poznal i bez dlouhých řečí, že Dorotka je už mnohem spokojenější.

„Od včerejška nám zbylo ještě trochu mlíka,“ řekla. „Zaskoč k tůnce a přines ho, ať nemusíme čekat na Jackyho a můžeme se rovnou nasnídat.“

„Dobrá,“ souhlasil Dick, nechal stružku stružkou, popadl pár hrstí suchého listí a větviček, a už k nim natahoval ruku se zápalkou.

„O to se postarám sama,“ řekla mu Dorotka. „Ty zaskoč pro mlíko a naber přitom vodu do konvice.“

Dorotka už byla zase úplně klidná. Dick se obul do plátěnek, přehodil si přes pyžamo pláštěnku a radostně se rozběhl k potoku, který už nebyl pouhou strouhou, ale v místě, kde křížoval pěšinku, se rozléval ze břehů. Dick nadzvedl kámen z prohlubně v mechu a zjistil, že voda vystoupila až do poloviny láhve od mléka. Nabral plnou konvici a běžel zpátky do chaty. V krbu už praskaly větvičky a hořel oheň, Dorotka byla jakžtakž oblečená a ukrajovala chleby s máslem ze suššího konce bochníku, který vlastně nebyl ani tak mokrá, jak se jí na první pohled zdálo. „Na jednom konci se chleba vůbec nenamočil a máme ještě jeden bochník, který jsme ani nenačali,“ řekla.

Než si snědli ovesné vločky s mlékem, vařila se jim voda na čaj. Dick snědl v rychlosti kousek pečeného masa a chleba s máslem, a ani nečekal, až jim čaj vystydne, ale honem se oblékl. Stejně si však spálil krk, na cestu si vzal jablko, popadl prázdnou láhev od mléka a už se chystal, že poběží.

„Třeba násčeká ve schránce nějaký vzkaz,“ řekl. „A jestli zastihnu Jackyho, ještě než půjde do Jezerky, mohl bych po něm poslat odpověď.“

Dorotka se zastýděla, jak propadla na chvíli malomyslnosti, když zahlédla na podlaze všechnu tu vodu a uslyšela déšť, který se řinul venku i uvnitř v chatě, a docela vážně se pustila do hospodaření. Taková piktská domácnost se snadno vede za dobrého počasí, ale ne když je všechno kolem úplně mokré. Nejdřív ze všeho musí jedno po druhém utřít. A pak ji čeká další starost. Dneska by měli uvařit králíka, co dostali od Jackyho. Už se to odkládat nemůže. V představách nezkušené kuchařky však ten králík rostl a rostl, až byl větší než slon. Musí ho stáhnout..., a co je ještě horší..., jenže o těchto základních věcech se

kuchařská kniha nezmiňovala. Když se Dick proplétal lesem kolem pěšinky, která se teď změnila v celý sled vodopádů, přešel déšť v pravidelné mrholení. V otvoru ve zdi Dick žádnou zprávu nenašel. Sotva se stačil přesvědčit, že schránka je prázdná, už po silnici přijížděl na kole Jacky, přes záda přehozený pytel, aby na něj tak nepršelo. Takže je pozdě — Jacky už v Jezerce byl. Opatrně teď sestoupil z kola, vyndal z košíku zavěšeného před řídítky láhev mléka a vyměnil ji s Dickem za prázdnou.

„Děkuju mocrát," řekl Dick a potom zaváhal. Neměl by požádat Jackyho, aby zajel ještě jednou do Jezerky a zjistil, jaký vzkaz přinesl holub, který včera tak rozdrnčel ten zvonek? Co všechno ví Jacky o těch holubech? A kolik z celého jejich tajemství by mu svěřila Nancy? Dick se rozhodl, že o holubech raději pomlčí.

„Žádný vzkaz jsem tam neměl?" zeptal se. „Ne," odpověděl Jacky. „Škoda," řekl Dick. „Myslel jsem, že mi možná něco vzkáže." „Vždyť do Jezerky to mám natošup. Že bych tam zajel ještě

jednou a zeptal se?" „Ne, jen to ne," řekl Dick. Jacky by jim ještě mohl ze samé ochoty pořádně zavařit. Co kdyby se na holuby zeptal kuchařky zrovna ve chvíli, kdy by v kuchyni stála prateta a poroučela si, co se má vařit?

„Já mám teď čas," řekl Jacky. „Hlavně když už jsem roznesl mlíko."

„Není třeba," řekl mu Dick. „Byl bych radši, kdybys tam nejezdil." „Tak dobrá," odpověděl Jacky a odjel. Na chvíli Dicka napadlo, že by snad měl počkat na listonoše. Pak si však vzpomněl, že musí po všech těch deštích vybrat vodu ze Skaraba. Kdyby ji vybral teď, ušetřil by si spoustu času, až jim Timothy najednou vzkáže, že je potřebuje ihned na hausbótu. A doma je Dorka, takže by zprávu, kdyby s ní přišla nahoru Nancy anebo Peggy, přebrala. A tak schoval Dick mléko za hradbu, rozběhl se po mokré lesklé silnici, přešel vrata od louky a v pláštěnkách, v kterých muřádněvachtala voda, proběhl mezi stromy a došel ke Skarabovi v jeho tajném přístavu. V lodi byla spousta vody, mnohem víc, než Dick vůbec čekal. Vlezl dovnitř, chytil lopatku na vybírání, která si plavala po loďce, a začal vybírat vodu. Chrst... cák... chrst... cák. Vzpomněl si, jak rychlými rozmáchlými pohyby vybíral vodu ze své pramice Tom Dudgeon. Lopatka byla malá a dlouho se zdálo, že Dickovo úsilí přináší jen velmi chabé výsledky. Dick pracoval vleče na sedačce a co chvíli si klekl o kousek dál, aby přesunul váhu na druhé koleno. Paže ho bolely. Zada už skoro necítil. Zvláštní však bylo, s jakou chutí tu vodu vybíral. Čím víc na Skarabu pracoval, tím víc věřil, že Je to opravdu jeho loď. Když na ní včera plul a snažil se vyvarovat chyb, připadalo mu, že by to mohla být loďka kohokoli jiného. Ale teď, když ho záda bolela, jako by se snad už nikdy neměl narovnat, a na brýle zamžené deštěm mu stékaly kapky potu, věděl, že ta loďka je jeho, a nikoho jiného. Odpočinul si, otřel si brýle, aby se na ni mohl lépe podívat, dokud mu skla zase nezmáčí déšť, a moc si přál, aby už přestalo pršet, protože by své lodičce mohl osušit mokrou plachtu a vůbec jí všechno upravit, aby jí bylo na vodě dobře.

Znovu se pustil do práce, vybíral vodu nejprve jednou a potom druhou rukou, a jak se rozmachoval lopatkou, ani ji nenabíral plnou, protože hladina vody v loďce klesala. Konečně byla loďka suchá, jak nejvíc se jen dala vysušit bez mycí houby. Dick znovu položil prkna podlážky, postavil se na nich a rozhlížel se, co by mohl pro svou lodičku ještě udělat. Podíval se nahoru a zahlédl vším tím mrholením kousíček modré oblohy. Jistě by nebylo špatné, kdyby na chvíli vztyčil plachtu. Do Piktova, přístavu chráněného mlázím Jezerky, vítr téměř ani nezavál. A tak připnul Dick zvedací lanko k ráhnu a začal vztyčovat plachtu, a jak ta červená plachta stoupala, vyvalila se na něj najednou všechna voda, která se nahromadila v jejích záhybech. Dickovi to však vůbec nevadilo. Zase se trochu poučil. Škoda jen, že mu tolik vody nateklo pod pláštěnku. Stál na loďce, držel v ruce zvedací lanko a díval se, jak po červené plachtě stékají praménky vody, tečou po ráhnu a kapají na podlážku u jeho nohou.

Náhle se znovu zprudka spustil déšť. Na tiché hladině průplavu mezi rákosím vyskakovaly velké bubliny. Na mokré sedačky s cáknutím dopadaly velké kapky. Když takhle leje, bude mít zase co vybírat, až se budou chystat k vyplutí. To mu připomnělo, že pořád ještě neví, co vlastně bylo v tom vzkazu. Možná že Nancy je zrovna teď nahoře v chatě. Dick pohlédl na hodinky, zjistil, že dopoledne ulétlo jako zázrakem, vyskočil na břeh a pádil domů.

Neměl však dneska šťastný den. Právě přešel vrata z louky na silnici, a tu vedle něho zastavilo auto.

„Vypadáš do čista jako utopená krysa," řekl někdo a Dick viděl, jak z okénka u

místa řidiče vyhlíží doktor.

Nemohl doktorovi dost dobře říct, že pospíchá a nemůže se s ním zdržovat. A tak tam musel stát a čekat, a doktor se vyptával na chatu, poradil mu, aby si svlékl promáčené oblečení a usušil si je, pohrozil mu, že jestli Dorotka nastydne, budou se muset přestěhovat do Jezerky, ať je chce Nancy tajit sebevíc, a zasmál se nad tím, co právě v domě viděl. „Jednu výhodu to vaše spiknutí přece jen má," řekl. „Nancy teď musí za všechny svoje rošťámy platit. Přímě mě hřálo u srdce, když jsem viděl tu malou pirátku, jak sedí na kraji židle a napíná na rukou přádeno vlny, Peggy namotává klubko, až se od ní jen práší, a stará dáma ji napomíná, ať hlavně vlnu moc neutahuje." „Neposlala mi Nancy nějaký vzkaz?" ptal se Dick. „Nedal jsem jí k tomu příležitost," odpověděl lékař. „Už takhle toho mám na svědomí až dost, a když jsem viděl, jak na mě Nancy potají kývá, radši jsem honem zmizel."

Dickovi bylo hrozně. Ale doktor vykládal pořád dál. Konečně se rozpomněl, že musí za dalším pacientem. Zařadil rychlost a odjel. Z okna zamávala ruka v kožené rukavici. Dick ji však neviděl. Pádil už, co mu jen nohy stačily, po silnici.

Kdyby byl dobřel o minutku dříve, byl by ještě zastihl u schránky Nancy. Takhle jen zahlédl, jak se přes zeď Jezerky v zatáčce silnice přehouplo cosi hnědého a krátce se mihla nějaká bílá látka. Nevěděl však jistě, co to je, a neodvažoval se vykřiknout. Jestli to byla jedna z mučednic a vracela se tudy z chaty, má už Dorotka všechny zprávy. Málem zapomněl na mléko a rychle se ještě podíval do otvoru ve zdi, jestli jim listonoš nepřinesl dopis. Dopis tam nebyl žádný, jenom útržek papíru. A na něm listonoš Nancyiným rukopisem, psaný zřejmě ve velkém spěchu. Nebyla u něho ani lebka se zkříženými hnáty. Nic, jen pár slov načmáraných tužkou. **DŮLEŽITÉ ZPRÁVY. MUSÍME SE S VÁMI VIDĚT. ANI SE NEHNĚTE Z CHATY. PŘIJDEME, JEN CO SE DOSTANEME Z DOMU.** Podpis pod vzkazem nebyl. Dick si dvakrát přečetl zprávu a pak se rozběhl nahoru po pěšině. Hrnula se po ní voda, ale plátěnky měl už stejně tak mokré, že se mu o nic víc zmáčet nemohly, a po cestičce se mu běželo rychleji, než kdyby se měl prodírat lesem.

Vpadl do chaty a našel tam Dorotku, jak sedí na třínohé stoličce a na bedně před sebou má otevřenou kuchařskou knihu. V krbu plápolal oheň. Lůžka byla uklizená a příkrývky přehozené přes trámy, aby vyvětraly. Dorotka udělala všechno, co si jen myslela, že by zařídila Zuzana, kdyby bydlela v chatě, kde teče střechem a prší na podlahu.

Dick si však ni čeho nevšiml. „Dorko," vypravil ze sebe udýchaně, „nebyla tu Nancy nebo Peggy? Podívej, co jsem našel ve schránce." „Nebyl tu nikdo, ani Jacky." „Jackyho jsem potkal," řekl Dick, „a nesu mlíko, ale podívej, co píše Nancy. Viděl jsem se s doktorem, a ten říkal, že Nancy nám po něm chtěla poslat vzkaz, ale že si ho od ní nechtěl vzít. Nejspíš utekla z domu těsně po tom, co odešel. Viděl jsem, jak někdo leze přes jejich zeď. A pak jsem našel tohle ve schránce."

„Nic zvláštního to není," řekla Dorotka, když si přečetla listek. „Prostě nám chtěly vzkázat, že sem přijdou a že nemáme nikam odcházet."

„To ale znamená, že už dostaly zprávu. Já to vědě! Ale jestli mě Timothy potřebuje, proč o tom Nancy nic nepíše? Vybral jsem vodu ze Skaraba. Mohl bych vyplout od minuty." „Co říkal doktor?" „Trochu si o nás dělá starost a vůbec mluvil jako tuhle. A

povídal, že Nancy a Peggy musely navíjet vlnu." „Teď zrovna obědvají," řekla Dorotka. „Ještě štěstí, že jsem se nepustila do toho králíka. Bude to hrozně dlouho trvat. Nancy a Peggy přiběhnou, jen co si prateta půjde lehnout a začne si na ně vymýšlet další způsoby mučení. Jen považ, že nechala kapitána Nancy navíjet vlnu! Ale Dicku, ty jsi úplně promáčený!" „Zapomněl jsem, že v plachtě je plno vody." „Snad jsi nevyjel na Skarabovi?" „Ne. Jenom jsem vztyčil plachtu a zase ji spustil. A vybral jsem z lodi vodu. M užu vyrazit, jak jen budeme potřebovat." „Vždyť máš na sobě všechno mokré, takhle nemůžeš nikam. Měl by ses převléct do pyžama a já ti mezitím šaty usuším. A ohřeju trochu polívky z konzervy."

Dick shodil ve chvíli šaty a oblékl se do pyžama. Dorotka si oddechla, že prozatím králíka vařit nemusí, a celá šťastná zavřela kuchařskou knihu. Na králíka se srstí prosáklou deštěm byl velmi odstrašující pohled. Dorotka ho přinesla dovnitř a pověsila ho v chatě na kolík, aby uschl. Každý Pikt by byl samozřejmě jen rád, kdyby si mohl pochutnat na králíkovi. Dorotce se však nezdálo, že teď je právě vhodná chvíle, aby ho začala stahovat, když se sem může

najednou přihnat Nancy a chtít po nich, aby se hned dali do něčeho moc důležitého. A tak připravila Dorotka k jídlu něco mnohem jednoduššího. Otevřela plechovku rajské polévky, ohřála ji v rendlíku a potom přinesla vajíčka míchaná na másle a sardinky. Jak to všechno chystala, sušily se Dickovy šaty u ohně, až z nich stoupala oblaka páry, a Dick je obracel ze strany na stranu, aby co nejdříve uschly. „Už jsou dvě hodiny," řekl, když se po jídle zakousli do jablek.

Postavil se do dveří a naslouchal. Čas ubíhal. Dvakrát si už Dick myslel, že slyší kroky, ale pokaždé se zklamal. To jenom zašuměl potok vzdutý deštěm, na střechu pravidelně dopadaly kapky, a díky stružkám, které Dick vykopal, zanechávaly na podlaze jen malou kalužinku, která se již nerozšiřovala v jezero, ale odtékala otevřenými dveřmi.

Děšť co chvíli polevil a mezi mokřými stromy trochu zasvitlo slunce, i když od jihu táhly další mraky a kousíčky modré oblohy se objevovaly vždycky jen na chvíli. Dick se nedokázal na nic soustředit. Pokoušel se začíst do knihy o plachtění, ale nemohl na ni myslet. Ani datel, ťukající do stromu kousek od chaty, v něm nedokázal zaplašit myšlenky, že kdyby byl hned po ránu věděl, co je v té zprávě, mohl teď být na hausbótu a dělat práci, na které opravdu záleží.

„Tohle budu mít hned," řekl po chvíli, když se podíval na díry ve střeše. Vyhrnul si pyžamo ke kolenům, navlékl si pláštěnku, vyšel z chaty, nacpal si kapsy mechem a vylezl na střechu od zadní zdi, kde se snáz dostal nahoru, protože chata tu stála ve strmém svahu. Zastrkal mech do děr, které kde viděl, a co bylo ještě důležitější, zjistil, že skoro na hřebeni střechy se sesula jedna velká břidlicová taška. Podařilo se mu ji zase zastrčit na místo. A vtom se opět spustil déšť. Dick rychle slezl dolů a vrátil se zase do chaty. Déšť bubnoval do střechy, ale dovnitř už nepronikl. Dick si klidně mohl postavit židli na místo, kde ještě před chvílkou zatékalo, a posadit se tam, aniž mu na hlavu spadla jediná kapka.

„Aspoň něco že se nám povedlo," řekla Dorotka. „Teď si můžeme všechno osušit." Celou tu dobu však nikde nebylo ani náznaku, že by se snad věžníkům podařilo přehnout z Jezerky. A to už byly čtyři. V půl páté řekla Dorotka: „Nevím, co dělaly odpoledne, ale teď jistě sedí u svačiny s pratetou. Přijdou, teprve až dosvačí. A třeba se ani ven nedostanou. Radši se nasvačíme taky a potom musíme za každou cenu stáhnout toho králíka, co jsme dostali od Jackyho." „Ještě počkáme," řekl Dick. „Je dlouho světlo a představ si, kdyby nás zastihly u rozdělané práce." Minulo půl páté a potom šestá a sedmá hodina. Dick, který se tvářil čím dál zasmušileji, byl už zase oblečen ve svých šatech, umazaných jen asi na dvou místech. Do chaty už neteklo a také se tu netvořila pára. Příkrývky rozvěšené po trámech byly teplé a suché. Dorotka se najednou rozhodla. „Určitě už nepřijdou," řekla. „Budou se muset navečeřet a pak jim prateta nařídí, aby hrály na piano. Co je v té zprávě, se dovíme až zítra. Takže už to nemůžu odkládat. Jdu vařit toho králíka."

Dick listoval atlasem ptactva, ale nevnímal písmenka ani obrázky. Třeba měl celé odpoledne pracovat na hausbótu! Timothy jim přece neposílal zprávu, jen aby jim dal vědět, že za ním nemají jezdit. Vlastně promarnili celý den. Ale Dorotka má pravdu. Teď už se nemůže nic stát. Zavřel knihu a zahloubal se nad problémem králíka. Dorotce byl ten problém naprosto jasný.

„Podle kuchařské knihy by si člověk řekl, že králíci a vůbec všichni tvorové se narodí bez srsti a krásně upravení, jen je uvařit. Ale jak ho proboha stáhneme? Piktové přece nekupují králíky připravené rovnou na pekáč, jako je ten na tomhle obrázku. Co s nimi dělají? Co s nimi asi dělá Jacky?"

„Pikt by králíka stáhl pazourkem," řekl Dick. „Nebo spíš nějakým bronzovým nástrojem." „Tak ho stáhneme," odhodlala se Dorotka. „Taky mu musíme vyvrhnout vnitřnosti," připomínal Dick. „Já vím," řekla Dorotka. „Ale jak? Máme ho nejdřív stáhnout,

anebo až když je vyvržený?" „Až potom," řekl Dick. „Viděl jsem viset v obchodech králíky a

zajíce, a vždycky měli ještě srst, ale vnitřnosti ne." Dorotka se otřásla.

„Škoda že jsme o to nepožádali Jackyho,"

řekla. „Vědecky vzato by to mělo být docela snadné," řekl Dick. „V učebnici biologie máme obrázek..." „Obrázek nech obrázkem," řekla mu Dorotka. „Ale vykucháš toho králíka?" „Zkusím to," řekl Dick. „Nějak z něj snad tu kůži dostanu."

Vytáhl z kapsy nůž a otevřel ho. „Tady ne," řekla Dorotka. „V chatě to

nedělej... Byl by tu strašný nepořádek... Zajdi s tím někam do lesa... Ale pospěš si, než zase začne pršet."

Dick vzal králíka za zadní b ěhy a vyšel ven. Dorotka horečně četla v kuchařské knize. Míjela minuta za minutou. Najednou se Dick vrátil. V obličejí byl úplně zelený. „Dicku?“ řekla Dorotka a Dick pochopil hned, nač se ho ptá. „Ne, nezvracel jsem... Ale skoro. Bylo to mnohem horší, než jsem čekal.“ Položil králíka na bednu. „Uvnitř ještě něco zůstalo," řekl. „Většinu jsem toho vyhodil, ale ne všechno. Jsou tam jakoby tři srdce. Dvě budou asi ledviny a pak jsou tam tři takové volné tmavé laloky.“ „Je to ode mne hnusné, Dicku," řekla Dorotka. „Neměla jsem to nechávat na tobě."

„Te d ě ho stáhneme," řekl Dick. „Zkusil jsem to, ale moc mi to nejde. Jsou na to potřeba dva, jinak se to pořádně udělat nedá."

Kdo se nikdy nepokusil stáhnout z králíka k ůži, nemůže ani tušit, jak pevně na něm drží. Kousek se dá uvolnit docela snadno, ale ty králičí b ěhy a hlava jist ě už mnohého Pikta zmátly. Dick začal přirozen ě uprostřed, tam kde k ůži už rozřízl. Byla to ohavná práce a šla tak těžko, že po chvíli i Dorotka zapomněla na všechnu tu krev a svalstvo, zarývala prsty do králičího těla a škubala za k ůži, jako by na celém světě nebylo nic důležitějšího, než jak ji oddělit. „Kdyby se tak ta k ůže dala obrátit naruby," řekla. „Jenže je jako rukavice s prsty na obou stranách."

„Víš co, podíváme se ještě ě na obrázek v té tvé knize," navrhl Dick. „Ale tam už je králík úplně stažený," namítla Dorotka. „A nemá b ěhy," řekl Dick po chvíli.

„Nejdřív mu snad uřízneme ty b ěhy." Pak je napadlo, že by ty b ěhy mohli stáhnout každý zvlášť, a když se jim podařilo stáhnout k ůži ze zadních b ěhů, vypadalo už všechno mnohem nadějněji. Na pohled by se zdálo, že se Dick s Dorotkou přetahují — Dorotka tahala ze všech sil za zadní b ěhy a Dick za k ůži.

„Už povoluje, už povoluje," řekl Dick. „Zrovna jak jsi to říkala — teď jsme se zbavili prvního páru prstů." K ůže se odchlipovala a obracela naruby jako fotbalový svetr. Ale Jako se často u svetru stává, přes hlavu se přetáhnout nedala. Tady pomohla jen zoufalá práce s nožem.

„Tak jsme to p řece jen dokázali," řekl Dick. „Chceš ho tak pěkn ě upraveného Jako v té kuchařce?"

„Ne," řekla Dorotka. „To ani není zapotřebí. Ale nejdřív bychom ho měli nakrájet. Nebude sice vařený anebo dušený přesně podle předpisu, ale nějak se nám snad povede. Jestli mu můž eš uříznout nohy, nakrájím zatím cibuli. V knize se píše, že se má vařit s pepřem a podávat s cibulovou omáčkou, anebo dusit na hřebíčku, červeném vín u a na slanin ě. Ale myslím, že Piktové si ani polovinou všech těch věcí hlavu nelámali."

„Jacky by se s tím taky nebral," řekl Dick. „Povídal přece, jak jeho maminkaříkala, že nejdůležitější je cibule."

Než králíka rozporcovali a vložili do rendlíku, zalili jej vodou a přidali nakrájenou cibuli, špetku soli, trochu mléka, dva brambory a plechovku hrášku, bylo už dev ět hodin. Nemohli se přesněřídít žádným předpisem, protože tu jim chyb ělo tohle a tu zas onohle, a tak si Dorotka vzala z každ ěho receptu něco a nakonec přiklopila rendlík pokličkou a přistř ěla jej k ohni.

„Te d ě by to tu mělo zůstat tři čtvrt ě hodiny až hodinu podle toho, jak byl králík starý," řekla. „Aspoň při vaření. Při dušení potřebuje hodinu a půl. Radši ho budeme vařit, dokud se nám nebude zdát, až do něj pích neme, dost měkký... Stačí pro tři až čtyři osoby... Škoda že tady není Nancy a Peggy. Anebo Jacky."

Když zašel Dick k potoku pro vodu do rendlíku a do konvice, už nepršelo, ale od jihu táhly čern ě, tvrd ě ohraničen ě mraky a zdálo se, že se blíží bouře. Pak se setmělo a znovu zaslechli, jak na st ěchu bubnuje dešť.

„Kdyby po řádn ě hřmělo a blýskalo, aspoň by se do zítřka vyjasnilo," řekl Dick. „Myslíš, že se Nancy anebo Peggy dostanou z domu a přijdou k snídani? Nancy přece psala, jak je to důležité."

„Te d ě ani nemá cenu na to myslet," řekla Dorotka. „Přijdou, jak Jenom budou moct, ale lámat si tím hlavu nebudeme. Musíme počkat do zítřka."

Rozesílali si v l ůžkách tepl ě such ě přikrývky, rozsv ětili petrolejku, přiložili na oheň větvičky ze zmenšující se hranice a dívali se na rendlík, v kter ěm to krásně bublalo. Mezi pokličkou a rendlíkem vykyp ěla voda a zasy ěla v ohni, Dorotka se podívala na králíka a píchla do něho vidličkou. Pak si vzpomněla, že

by si oba měli jít lehnout, ale rozhodla se, že se nejdřív navečeří a králík že je výbornou záminkou, proč ještě zůstat vzhůru. Když už si s ním dali tolik práce, byla by přece hloupost kvůli několika minutám ho zkazit. V pět jedenácté Dorotka do králíka naposled opatrně píchla, usoudila, že je už hotový, a odtáhla rendlík od ohně. Vtom se venku ozvaly čvachtavé kroky. A vzápětí vpadla do dveří mokrá zablácená postava v plavkách, které se leskly v mihotavém světle petrolejky.

„Tisíc láter!“ zvolala Nancy. „Vy tu ale máte teplou čko! A jak to tu báječně voní!“

Kapitola osmnáctá Tuleň u Piktů

„PROSÍM TĚ, PEGGY, nebuď taková káča vystrašená. Ty přece nemusíš dělat nic, jenom být zticha,“ zuřivě šeptala Nancy v jejich ztemnělé ložnici. „Přece nemůžeš ven v plavkách.“ „Hlavně nemůžu ven v ničem jiném, protože bych se pak vrátila v promáčených šatech a těžko bych vysvětlovala, jak to že jsem tak zmokla. A už teď přší ostošest.“ „Ale co když tě prateta uslyší, jak lezeš ven?“

„Nic neuslyší. Už spí. A zamkla jsem dveře našeho pokoje. Ty jenom musíš spát. Kdybys ji slyšela, že jde kolem, hodně oddechuj a chrápej.“ „Ale...“ „Musím mluvit s Dickem. Dobře víš, že musím.“ Nancy už byla úplně připravená. Přes vlasy si přetáhla koupací čepici. Na nohy obula plátěny. Pyžamo nechala v posteli. Oblečení měla úhledně srovnané na židli, takže by obstálo před každou kontrolou. Tiše přešla k oknu a vyhlédla ven. Byla tma, ale ne taková ta černá tma. Slyšela, jak déšť odtéká okapovou rourou. Kvůli tomuhle dešti přišli o celý den. Už přes čtyřadvacet hodin čekal v Jezerce vzkaz od Timothyho, a ona pořád ještě neměla možnost zaběhnout k Piktům. Taktak se jí podařilo doběhnout k schránce a zase zpátky, když doktor zůstal slepý k jejím významným pohledům, a neměla ani možnost ho požádat, aby zanesl Dickovi a Dorotce ten lístek. Teď si zastrčila Timothyho vzkaz mezi rty, aby měla obě ruce volné. Posadila se na okenní římsu a natáhla ruku, aby se přesvědčila, jak moc venku přší.

„Zalez zas do postele, Peggy,“ zasy čela. „Tisíc láter, teď se mám klepat zimou já, a ne ty. Honem si vlez pod deku.“

Otočila se na okenní římsu, natáhla ruku a nahnátla lešení na růže. Dřevo pod ní párkrát trošičku zapraskalo, ale ne hlasitě, takže to nijak nevadilo. Za dvě minuty už Nancy tichounce proběhla po špičkách kolem domu.

„Celý den jsem neměla vůbec možnost sem zaběhnout. Poslyšte, co to tak báječně voní?“ „Večeře,“ řekla Dorotka. „Je to ten králík od Jackyho. Přišla jsi zrovna v čas.“

„Poslal snad Timothy zprávu, že nás potřebuje?“ ptal se Dick. „A přijde taky Peggy?“ chtěla vědět Dorotka. „Poslal — a nepřijde,“ odpověděla Nancy, a jak natáhla mokrou ruku, dívala se, jak jí stéká voda z prstů. „Někdo musel zůstat doma, kdyby se najednou něco semlelo, a vždycky je mnohem nebezpečnější, když utíkáme obě, než když tiše vyklouzne jenom jedna.“

„Dole bouchly dveře, takže věžňové vytušili, že se naskytla možnost úniku,“ bájila Dorotka.

„Dveře?“ pohrdavě se usklíbla Nancy. „Vylezla jsem přece oknem. Jedině tak se dá od nás utéct. Jen si představte, kdyby prateta náhodou vyšla z ložnice a viděla mě, jak běžím v plavkách dolů. Už když to lešení stavěli, říkala jsem si, že se nám jednou bude hodit. Ale víte co? Nebudeme marnit čas. Teď nejde o to, že jsem se dostala z domu, ale abyste vy se dostali dovnitř.“

„To přece není nutné,“ řekla Dorotka. „Včera v noci jsem si myslela, že nám možná nic jiného nezbyde, ale Dick ucpal díry ve střeše, a i když občas dovnitř trochu káplo, teklo aspoň na docela šikovné místo, a ne na naše lůžka. A celý den jsem dneska topila, takže nám všechno krásně uschlo.“

„Jenomže nevíte, co se stalo,“ řekla Nancy. „Nemohly jsme vám to dát vědět. Máme za sebou děsný den. Nejdřív jsme přišly pozdě k snídani a pak zase byla prateta v mizerné náladě, protože lilo jako z konve. Celé odpoledne jsme měly malér na malér. Přišel doktor, a já na něj dělala všelijaké posunky, aby si mě všiml, a chtěla jsem ho přemluvit, ať vám vyřídí vzkaz, ale dělal, že mě nevidí. Celkem nám to bylo fuk, protože jsme si myslely, že utečeme odpoledne, a já na chvíli vyklouzla z domu a nechala vám ve schránce lístek, abyste „Co to tady tak krásně voní?“ zeptala se Nancy.

nám nakonec ještě neodešli. Ale prateta se odpoledne tak dobře bavila, že si ani nešla lehnout. Pořád ještě lilo a poručila nám, že máme číst tu hnusnou knihu... Není to vlastně tak špatná kniha, ale komu se může nějaká kniha líbit,

když ji musí číst nahlas, a věčně ho přitom někdo přerušuje poznámkami, že to a to slovo špatně vyslovil, nebo položil nesprávně přízvuk, a musí číst jednu větu třeba šestkrát. A pak přišla svačina a potom kousek od Chaminadea... zrovna taková hrůza jako to čtení... to si dovedete představit... hlavně když vypadnete z rytmu. „Prosím tě, Lilly, zahraj ještě jednou ty dva takty...“ Musíš si zkusit zapamatovat rozdíl mezi půlovou a celou notou...“ Lilly, andante není staccato, aspoň o nic víc, než piano znamená fortissimo...“ „Proboha Lilly...!“ A po večeri pletení. A tak jsme tam vysedávaly, a přitom vřely nedočkavostí, Jak jsme se za vámi chtěly rozběhnout a říct vám, co bychom teď měli podniknout. Konečně už byl čas, aby si šli všichni lehnout, a já dala ještě pratetě k dobru půl hodiny, aby pořádně usnula, a tady to nesu...“

Rozev řela levou ruku a ukázala Dickovi a Dorotce malý stočený proužek papíru. „Držela jsem ho v pěstě, ale stejně je celý promáčený. Než si ho rozložíme, musíme ho osušit, jinak se nám rozpadne pod rukama.“ Přikrčila se u ohně a přidržela papírek v jeho teple. „Holubí pošta,“ řekla. „Přišlo to včera večer.“ „Měl jsem vám připomenout, abyste vypnuly ten zvonek,“ řekl Dick. „Bylo jasné, že se strašně rozdrní.“ „Jak to víš?“ zeptala se ho Nancy ostře. „Slyšeli jsme ho,“ odpověděl Dick. „Pluli jsme zrovna nahoru po řece.“ „Ale vždyť to bylo až po večeri.“ „Dost jsme se zdrželi,“ přiznala Dorotka. „Vydali jsme se až k cípu jezera za severní pól.“ „To tedy byla senzační první plavba,“ pochválila je Nancy a přehodila si papírek z jedné ruky do druhé. „Když jste to slyšeli až na řeku, dovedete si asi představit, jak to drnělo v domě. Prateta div neproletěla stropem. Vyběhla jsem jako blesk do haly, a tam stála jako solný sloup kuchařka. Moc dobře věděla, co se děje, protože si to pamatovala od loňska. Vytrhla jsem drát z baterie a zase pádila nazpátek. Prateta zrovna vykládala Peggy, jak se jí v Harrogradu taky jednou porouchal elektrický zvonek a vůbec nebyl k zaražení. „Budeme muset sehnat nějakého řemeslníka, aby se na to podíval,“ řekla. „Snad jsi ten zvonek nezarazila ty, Lilly?“ Samozřejmě že jsem ho zarazila. Prateta prohlásila, že se nejspíš porouchaly i všechny ostatní zvonky v domě, a zkusila zvonek v salonu, a když přiběhla chudinka kuchařka, řekla jí, že nic nepotřebuje... že se jen chtěla přesvědčit, jestli ten zvonek funguje. Kuchařka se na mě a na Peggy tázavě podívala a já na ni úpěnlivě pohlédla a ona byla tak hodná, že zase odešla a neprozradila nás. Vůbec jsem se neodvažovala jít na holuby podívat, ale před snídaní jsem se přece jen vykradla z domu. Přilétli oba dva. Timothy jim každému zastrčil zprávu... Z toho je vidět, jak je důležitá. Jenže ty papírky přidělal dost nešikovně.“ „A co je v té zprávě?“ ptal se Dick. „Už dost uschla, ale pořád ji radši berte do ruky opatrně,“ řekla Nancy. „Páni, ze mě jde ale páry, dív se v ní sama neuvařím.“ Dick vzal papírek a chvějícími se prsty jej rozložil. Pára mu zamžila brýle. Ani si je nesundal, jen si je rychle přetřel a začal číst. „Čti to nahlas,“ řekla mu Dorotka. Dick četl:

Na Dicka jsem připraven, jak se mu jen bude hodit přijet. Ale nemohu pokračovat bez některých věcí z Jimovy pracovny. Kyseliny: chlorovodíková, dusičná a sírová. Čpavková tinktura. Zkumavky. Dva malé kelímky. Pipeta (nebo dvě, jestli je tam má). Lihový kahan. Ve vesnici jsem ho nesehnal, ale jestli Jim žádný nemá, snad by mi stačil primus. Filtr. Filtrační papírky. Lakmusové papírky. Chemické váhy. Druhý díl Duncanovy Kvantitativní analýzy. Dick už bude vědět, kde to všechno najít. Nezlobte se, že vás tím obtěžuji, ale slíbil jsem Jimovi, že než se vrátí, budu mít rozborry hotové. Posílám oba holuby, kdyby snad náhodou jeden tu zprávu ztratil. T.S. „Výborně,“ řekl Dick. „Hned zítra ráno mu to zavezeme. Můžeš ty věci přinést na Skaraba? Máme ho v přístavu a vybral jsem z něho vodu, i když jí mezitím asi dost přibýlo.“ Znovu přečetl celý seznam. „Moc toho opravdu není. Jenom musíš dát pozor, abys ty lahvičky s kyselinami držela správným koncem nahoru.“ Nancy si znovu vzala papírek. „Co je to vlastně pipeta?“ zeptala se. „O tom my nemáme ani potuchy. A lakmusové papírky? A chemické váhy? A filtrační papírky? Vůbec se v těch věcech v pracovně nevyznáme. Určitě tam nic nenajdeme. I když nás to praští do očí, tak to nepoznáme. A vykládat Timothy, aby přišel a vybral si to sám, nemá nejmenší cenu. Víte přece, jak ho prateta viděla, když jsme ho potkaly, a on před ní utekl do lesa. Znamenalo by to velké vysvětlování, a jak se jednou začne vysvětlovat, nebere to konce. Ještě by se mohlo všechno prozradit.“

„Lahvičky s kyselinami jsou na vrchní polici v té skříňce se zasklenými dveřmi. Jsou na nich na všech štítky,“ řekl Dick. „Chemické váhy tam někde musí být

taky. Neviděl jsem je, ale určitě tam budou. Lakmusové papírky jsou asi v takovém malém sešitku. Tak se aspoň většinou prodávají, a když je člověk potřebuje, vytrhne vždycky jeden lístek. Pipety..."

„Mně to radši ani nevykládej," řekla Nancy. „Bez tebe to jakživ nenajdeme. Budeš k nám muset přijít a všechno Timothyho vyhledat."

„Ale to by taky znamenalo plno vysv. ětlování," namítla Dorotka. „Musela bys pratetřít, kdo vlastně Dick je!"

„Tisíc ráhen a kosatek!" zvolala Nancy. „Žádné vysv. ětlování připustit nesmíme. Při tom se vždycky něco prozradí. Prateta se nesmí nic dovědět. Radši se ani nepokusíme něco v té pracovně hledat, dokud nebude v posteli a neusne. Tak jsem to taky myslela, když jsem říkala, že půjde hlavně o to, jak vás dostat dovnitř. Ale všechno jsme už promyslely. Tohle se dá vyřešit jedine v. lupáním."

„V. lupáním?" vytrřčila oči Dorotka. Dick si sundal brýle a krátkozrace zamrkal do ohně. „Timothy ty věci nutně potřebuje," řekl.

„Samozřejmě že je nutně potřebuje," přisvědčila Nancy. „Já věděla, že to pochopíš. Všechno ostatní kape skvěle. Prateta o vás nemá ani tušení, vy jste dostali Skaraba, my zase zachránily Timothyho, prateta si užívá hotové orgie panovačnosti a báječně se přitom baví, my se celou tu dobu chováme přímo andělsky, a nakonec si ještě prateta bude libovat, jaká je maminka skvělá, a vůbec se nad ní nebude pohoršovat. Jen jediné by nám nevyšlo — kdyby se strýček Jim vrátil a zjistil, že jste mu neudělali s Timothyho rozbor." Dick sáhl po pláštěnce. „Můžu tam jít hned," řekl. „Já půjdu s tebou," ozvala se Dorotka.

„Ať vás ani nenapadne," zarazila je Nancy. „Nemůžete se přece vloupat do domu, když přijí a nechali byste po celé podlaze jezera vody, aby bylo hned vidět, kudy jste šli. Jeden den nás už nezabije. Takhle přšet přece pořád nemůže. Zítra bude zas hezky. A bude svítit měsíc, ne jako dneska. Aspoň se nebudete muset plížit tmou. Nechám vám v pracovně otevřené okno. Uvnitř jsou husté závěsy. Až se dostanete dovnitř a závěsy budou zatažené, můžete si klidně posvítit baterkou. Prostě poberete ty věci a donesete je sem a druhý den ráno s nimi poplujete k hausbótu. A ještě něco. Zeptáte se Timothyho, jestli za ním můžeme všichni přijet den předtím, než prateta odjede. Snad se aspoň na den utrheme. Tím vám zůstanou na ty vaše smrduté pokusy celé dva dny. Ne abyste za sebou zkoušeli s Dorkou zavřít okno. Bylo by to moc slyšet. Proto vám ho musím nechat otevřené. Brzy ráno tam zaběhnu, a než přijde prateta k snídani, okno zas zavřu. Nikdo se jakživ nedoví, že jste tam byli." „Je to hrozně nebezpečné," zaváhala Dorotka.

„Nedá se nic dělat," řekl Dick. „Jak vysoko je okno od země?" ptala se Dorotka, která už v duchu viděla lupiče lezoucího do domu. „Z cestičky před domem si můžete kleknout na okenní římsu... Je to úplně snadné... Prima... Tak jsme tedy domluveni... Já věděla, že je na vás spolehnouti... Ale poslyšte, ten králík opravdu skvěle voní."

„Už je hotový," řekla Dorotka. „Právě jsme chtěli večeřet. Leccos, o čem se píše v té kuchařské knize, jsem tam dát nemohla, protože jsme to prostě neměli, ale nic z toho nebylo doopravdy důležité. Víš co, já sním svou porci lžící a ty si můžeš vzít mou vidličku." „Mně docela stačí prsty," řekla Nancy. „Nám taky," přidala se k ní Dorotka. V rudé záři ohně snědli Piktové i tuleň, který k nim zavítal na návštěvu, Jackyho králíka a měli všichni dojem, že by žádný králík připravený v sebedokonalejší kuchyni nemohl chutnat lépe. Dick se na večeři dlouho načeka a měl veliký hlad. Dorotka si nad tou večeří z prvního králíka, kterého sama uvařila, připadala skoro jako nad korekturami své první knížky. Nancy králík náramně chutnal, a ještě větší radost měla z toho, že Piktové udělali něco opravdového, a těšilo ji to stejně, jako kdyby to byla dokázala sama.

„Králíka snad ještě nevařila ani Zuzana," řekla. „My tedy zaručeně ne. Až přijedou Vlaštoky a vydáme se společně na výzkumy anebo vůbec na nějakou výpravu, chytíme si králíky a uvaříme si je. Je to desetkrát lepší, než jenom vyndávat jídlo z konzerv."

„Vaření jde snadno," řekla Dorotka. „Ale dost hrozné je toho králíka nejdřív připravit."

„Nepřišli jsme při tom na žádnou vědeckou metodu," přiznal Dick.

„Pověz nám radši, co se děje v Jezerce," prosila Dorotka. „Opravdu myslíš, že prateta nemá žádné podezření?"

„Včera jsem si už myslela, že něco tuší," řekla Nancy. „Ale dopadlo to dobře. Byla na úplně nesprávné stopě. Vzala si nějak do hlavy, že přijely Vlaštoky a

že se s nimi chceme sejít."

Bubnování deště na chvíli utichlo. A vtom je všechny vyděsilo hlasité zahřmění. Nancy vyskočila. „Hřmí!“ řekla. „Však jsem to taky čekal," poznamenal Dick. V dálce opět zahřmělo a pak začaly bušit do střechy těžké kapky deště. „Musím letět," řekla Nancy. „Peggy bude strachy celá bez sebe. Bojí se jedině bouřky. Bouřky a samozřejmě pratety. A jak začne bouřka, nechce být ani chvíli sama. Musím letět, nebo z toho bude pěkná mela. A ještě to přišlo tak najednou. To taky znamená, že se to dlouho neudrží. Zítra bude hezky. Páni, já už jsem celá uvařená. A teď se pěkně vrhnu znovu do koupele. Jestli si půjde prateta zítra odpoledne lehnout, sejdem se s vámi v Piktové. Když tam nepřijdeme, víte sami, co dělat. Počkejte, až půjdou všichni spát. Okno pracovny budete mít otevřené. Hlavně nesmíte dělat rámus a všechno dobře dopadne." Zamířila ke dveřím. Mýtinu před chatou ozářil blesk. Ale Nancy už zmizela. Nancy uháněla dolů po pěšině, až kolem sebe rozstříkovala vodu. Za mraky svítil měsíc, ale byla černočerná tma. V chatě Nancy oschla, ale v prudké bouři se hned zase zmáčela. Tu bouřku jim byl čert dlužen! Nesměla ztratit ani minutu. Věděla, že v bouři není na Peggy nejmenší spolehnutí. Další blesk ozářil mokré stromy. Vzápětí tak zaduněl hrom, že Nancy zavrávala. Upadla, honem vstala a zase se řítila dál.

Čert aby vzal tu bouřku, i když věští lepší počasí. Kdyby ten nečas aspoň počkal, až Nancy dorazí domů! V duchu už slyšela, jak Peggy ječí a bosa utíká po podlaze jejich ložnice. Nancy se snažila rozpomenout, jestli už u nich prateta někdy byla za bouřky. Ví o Peggy, jaký má strach? Propánakrále, jestli to vážně ví, probudila se po prvním zahřmění a teď přišla chodbou za Peggy přísně ji poučit, jak pošetilé je bát se pouhé bouře. Pošetilé to ovšem je, ale je to taky jediná Peggyina slabost, a i za pirátských časů Nancy věděla, že se proti tomu nedá nic dělat. Jedině zůstat vedle Peggy. A ona ji teď nechala samotnou. Dole na silnici se už mohla rozběhnout rychleji. Další záblesk blesku ozářil i trávník, ale to už Nancy obíhala dům. Tichounce, po špičkách teď přešla po štěrkové cestičce, našla lešení a začala šplhat nahoru. Oblohu ozářil další blesk a znovu zaduněl hrom. Nancy se zdálo, že slyší Peggyin hlas. Ruku už měla na okenní římsu. A potom vpadla rovnou po hlavě do pokoje. „Nancy, Nancy!" šeptala Peggy. „Neboj se, ty káčo hloupá," zasyčela Nancy a honem ze sebe stáhla plavky. Vyždímala je, zabalila do nich koupací čepici a nechala celý ten promáčený balík na rohu okenní římsy.

V té chvíli zaslechla, jak se otvírají dveře hostinského pokoje. Zastrčila mokré plátěnky pod skříň, popadla župan, který si nechala hozený přes opěradlo židle, obalila si ho kolem vlhkého těla a bleskurychle vklouzla pod pokrývky. „Nancy, já si k tobě vlezu do postele." „Buď chvíli zticha." Někdo otáčel uzávěrem dveří. „Lilly... Margaret," ozvala se venku teta Maria. Slyšely ji, jak

lomcuje zavřenými dveřmi. „Běž, Peggy, a pusť ji dovnitř... Já nemůžu." Peggy se celá třásla strachem z bouřky i z pratety, ale vstala, odemkla a honem zas vklouzla zpátky do postele. Prateta vstoupila se zapálenou svíčkou. Od okna tak táhlo, že průvan málem hned zhasil plamének svíčky.

„Na noc se nikdy nemáte zamykat," pravila prateta. „Musím vám zabavit klíč. Již jsem si myslela, Margaret, že tě snad najdu, jak se schováváš před bouřkou u Lilly v posteli. Lilly spí?"

„Ne," řekla Nancy co nejospaleji, schovaná až po nos pod pokrývkami.

„Za bouřky a deště máte vždycky zavírat okno," nabádala je prateta. „Na podlaze je hotové jezero." S kmitající svíčkou přešla až k oknu. Nancy co chvíli čekala, že prateta najde na okenní římsu ten raneček. Kdyby teď pořádně zablesklo... Ale naštěstí nezablesklo. Slyšela, jak prateta zavírá okno a potom vytahuje klíč ze dveří.

„Na noc se nikdy nesmíte zamykat. Jen považte, co by se stalo, kdyby najednou vypukl požár, klíč se vám vzpříčil a zůstaly jste tu jako v pasti nahoře v poschodí."

Nancy už málem řekla, že jim nic podobného nehrozí, když mají za oknem lešení na popínavé růže, ale včas se zarazila.

„Dobrou noc," řekla prateta. „Vzpomínám si, jak jsem slýchala, že Margaret chce vždycky za bouře u někoho spát. Velice ráda vidím, že dospívá. Dobrou noc!"

Konečně odešla. Další blesk náhle ozářil pokoj bílým světlem. Hrom práskl mnohem blíže než posledně. V tu chvíli vyskočila Peggy z postele a schovala se pod pokrývky vedle Nancy. „To byla hrůza," zašeptala. „To tedy byla," přisvědčila

Nancy. „Vždyť pratec určitě stála jen pár čísel od mých plavek.“

Kapitola devatenáctá „Jakživ jsme se ještě nikam nevloupali“

DICK S DOROTKOU SI POZD ĚJI jen těžko vzpomínali, co se stalo mezi okamžikem, kdy Nancy vyběhla do bouřky, a chvíli nazítří pozdě večer, kdy jim vycházející měsíc napověděl, že už je načase, aby vyrazili.

Brzy potom, co Nancy odešla, si vlezli do lůžek, ale dlouho leželi a přemýšleli, co je druhý den čeká. Poslouchali, jak bouře pomalu utichá. Slyšeli, jak přestává pršet. Když se ráno probudili, svítilo jasné slunce a ve dveřích stál s úsměvem Jacky, který jim přinesl mléko. Pochlubili se mu, že uvařili králíka, a Jacky kousíček ochutnal a poznamenal, že měli maso víc osolit. „Tak vidíte, už jste zkusili pstruhy i králíka,“ řekl jim. „Teď byste si ještě měli natáhnout na noc udici na úhoře. Přijďte dneska k mostu a já vám ukážu, jak se to dělá.“ Omluvili se, že přijít nemohou, ale víc se mu báli říct, aby se ještě nějakou poznámkou neprozradili, že se chystají na důležitou výpravu. Dick vybral dopoledne vodu ze Skaraba a usušil na slunci plachtu. K obědu si snědli zbytky králíka a ve dvě hodiny už byli oba dole v přístavu. Nancy a Peggy za nimi přiběhly, ale jen na chvilku, aby se přesvědčily, že všechno zůstává, tak jak se domluvili. Dick s Dorotkou prý mají čekat, až vyjde měsíc, aby si nemuseli venku svítit baterkou, ale také aby potmě nezakopli. Okno budou mít otevřené.

„Mohly bychom slézt z lešení a pomoci vám, ale byla by to pěkná hloupost. Čím víc lidí se začne motat po domě, tím spíš je může někdo zaslechnout. Dovnitř nesmí nikdo, jen Dick.“ „Ale co když ho chytanou?“ zeptala se Dorka. „Budeme vzhůru, připravené vyběhnout na pomoc. Ale nikdo ho nechytne. Když to provedete tiše, nemůže se nic stát,“ řekla Nancy a hned zase běžely s Peggy zpátky, obě v těch bílých šatech a ne v pohodlných šortkách, předčítat nahlas pratec. Dick s Dorotkou nějak to odpoledne přečkali. Dick se snažil pozorovat ptáky. Dorotka se pokoušela začíst do kuchařské knihy. Žádnému z nich se to však nedařilo. Dorotku napadlo, že by si mohli trochu zdřímnout v lůžkách, aby dohonili včerejší noc a nebyli večer ospalí.

Marně se však pokoušeli usnout. Navečeřeli se, a tentokrát připravila Dorotka opravdu moc dobrou večeři — ohřála zapečené hovězí s ledvinkami. A potom, když slunce zapadlo a nastal večer, odnesl si Dick třínohou stoličku mezi dveře, seděl tam, poslouchal sovy a dával pozor, kdy vyjde měsíc.

Pomalu uplynuly celé v ěky, ale konečně zahlédl Dick ze své pozorovatelný ve dveřích, jak na vysoké kopce dopadá přízračné světlo.

„Měsíc už vychází,“ řekl a ohlédl se do chaty, kde Dorotka cosi psala ve světle ohně na poslední stránky sešitu, který obětovala na zápisky o domácnosti.

„Vyrazíme, až bude měsíc opravdu vysoko,“ řekla Dorotka. „Stejně sem hned tak svítit nebude,“ řekl Dick. „Z téhle strany ho

stíní kopec a jsou tu všechny ty stromy. Ale na Jezerku posvítí hned.“ „Je to

hrozně nebezpečný nápad,“ strchovala se Dorotka. „Moc

bych si oddechla, kdybychom tam nemuseli.“ „Jestli nechala Nancy otevřené okno, tak jsem tam hotový

natošup,“ řekl Dick. „Ale co jestli zapomněla?“ „Určitě nezapomněla. A i kdyby, tak víme, kde mají ložnici.

Můžeme tam házet kamínky, dokud je neprobudíme.“ „Ty ale moc házet neumíš,“

poznamenala Dorotka. „Já vím.“ „Já taky valně neházím. A když bude Nancy muset vstát a otevřít okno, probudí celý dům. Víš přece, jak říkala, že to okno dělá při otvírání strašný rámus.“

„Uvidíš, že nezapomene,“ řekl Dick, který mezitím porovnával baterky. „Řekl bych, Dorko, že tvá baterie je silnější než moje.“

„Tak si vezmi mou baterku. Ale víš co, Dicku, jedno mě na tom podniky přece jen láká. Konečně se přesvědčíme, jaké to asi je být lupičem.“

„Vždyť my nechceme nic uloupit,“ řekl jí Dick. „Kapitán Flint si přeje, aby ty věci dostal Timothy.“

Scházeli dolů po pěšince měsíčním světlem.

„Ale kdyby nás chytili, tak řeknou, že je to vloupání.“ „Můžeme všechno vysvětlit.“ „To právě nemůžeme,“ připomněla Dorotka. Měsíc stoupal výš a výš. Oblouha byla stále jasnější, a když se Dick s Dorotkou podívali dolů do údolí, viděli dlouhé kamenné hradby oddělující louky na druhém břehu řeky.

„Tak se do toho pustíme,“ řekl Dick a vzal do ruky kufřík, ze kterého všechno vyndali, aby se jim tam vešla kořist.

„Já jsem hotová," řekla Dorotka. „Jen ještě přiložím pár polen, aby oheň nevyhasl, než se vrátíme."

Vydali se p řes mýtinu. Dick slyšel, jak si Dorotka mumlá pro sebe: „Lupič napětím ani nedýchal, a jak se tiše kradl, jen naslouchal, zda náhle neuslyší obávané kročeje policistů..."

„Prosím t ě, Dorko, kapitán Flint přece na Timothym žádal, aby ty věci používal při práci." „Opravdičtí lupiči by ale takhle nemysleli." Opatrně, ne snad ze strachu před policií, ale protože se jim v kmitavém světle moc dobře nešlo, scházeli dolů po pěšince, která se vinula lesem. Celý den pražilo slunce, takže voda v potoce trochu opadla a už se nerozlévala ze břehů, ale Dick s Dorotkou museli dávat pozor na každý krok, aby nešlápli do kalužinek, které tu ještě zbyly. Na Jezerku a stromy kolem ní se linulo měsíční světlo. Když došli k bráně, zahlédli v jednom okně jasné světlo a lekli se, že snad je ještě někdo vzhůru, ale pak zjistili, že se to jenom ve skle odráží měsíc. Zaposlouchali se. Z domu sem nedoléhal sebemenší šramot. „Drž se pod stromy na téhle straně," šeptal Dick a oba tiše proklouzli mezi stíny a až ke kraji trávníku. Měsíc ozařoval z té strany celou domovní zeď a Dick s Dorotkou hned viděli, že nejbližší rohové okno v přízemí je vespod otevřené. „Nezapomněla," řekl Dick. „Našlapuj tiše po tom šterku." „Zastav se... Zastav!" zašeptala Dorotka. „Určitě jsem něco

zaslechla." „Vždyť si šly už všechny dávno lehnout," řekl jí Dick. Přešel po špičkách z úkrytu pod stromy a zastavil se před otevřeným oknem. Sáhl dovnitř, přejížděl chvilíčku rukama po závěsech, až zjistil, kde se uprostřed roztahují, a jeden o kousek poodhrnul. Ano. Za závěsem byla úplná tma. Ucítil na své paži Dorotčiny prsty.

„Nechám tady ten kufr," zašeptal. „Podám ti všechny v ěci ven a ty je naskládej do kufru. Ale dobře je ulož, aby až ho ponese, byly lahvičky správným koncem nahoru." „Dávej pozor, až polezeš dovnitř," šeptala Dorotka. „Ukaž, já se ti opřu jednou rukou o rameno... To je ono... Ale stůj klidně..." Vzápětí už Dick klečel na okenní římse. Vteřinku nato přehodil dovnitř nohy a zkoušel, jak našlápnout na podla-hu. Našel ji a skočil dovnitř mezi závěsy, které se za ním zase zatáhly. Stál v černočerné tmě. Nahmátl baterku, a ať se snažil sebevíc ovládnout, nemohl rozčilením skoro dýchat. Konečně baterku rozsvítil a úzkostlivě se ohlédl.

Ano. V pracovn ě kapitána Flinta bylo všechno, jak si to pamatoval, vysoké knihovny, skříně se zasklenými dveřmi, police s chemickými přístroji, na stěnách domorodé zbraně a čelistní kost  
Dick klečel na okenní římse.

jakési velké, dávno už mrtvé ryby. I v této tak napjaté chvíli se lupi č musel usmát, když si posvítíl baterkou na velkou posadu zrobenou pro tak dlouho očekávaného pásowce, kterého objednal kapitán Flint. A ještě jednou se usmál, když uviděl nápis TIMOTHY, který Nancy vymalovala na dvířka. Uvědomil si, že kapitán Flint si teď do té posady ukládá boty, a vzpomněl si na Timothyho, jemuž byla určena. Potom vytáhl z kapsy papírek od Timothyho se seznamem nezbytných potřeb. Posvítíl si na něj baterkou a četl, skoro jako kdyby ten seznam už znal nazpaměť: „Kyselina chlorovodíková, dusičná a sírová." Věděl, kde ty kyseliny jsou, zamířil přímo k nim, odškrtl je na seznamu, odnesl je jednu po druhé k oknu a podal je ven Dorotce. „Nesvit' tou b-baterkou ven," zašeptala mu Dorotka. Zuby jí hlasit ě drkotaly, ačkoli byla teplá srpnová noc. „Promiň," řekl Dick. „Čpavková tinktura." Dick našel tinkturu a donesl ji k oknu. Tentokrát nezapomněl zhasnout baterku, ještě než protáhl ruku mezi závěsy. Dorotka ho chytl za zápěstí. „Nahore je někdo vzhůru," šeptala. „Určitě jsem něco slyšela." „Nejspíš to byla Nancy," šeptal Dick. „Já vážně pospíchám, jak jenom můžu." Znovu rozsvítil baterku a systematicky se dál probíral seznamem, aby určitě na nic nezapomněl. Zkumavky. Našel stojánek asi s dvanácti zkumavkami a rozhodl se, že je raději vezme všechny. Položil si je na stůl. Pak našel malé kelímky. Pipeta tam byla jen jedna, ale Timothy přece chtěl dvě. Lihový kahan. I ten si postavil na stůl. Ještě štěstí, že ho našel. Rozhodně by nebylo zvlášť příjemné nahřívát zkumavky nad primusem. Filtr. Filtrační papírky. Sešitek s lakmusovými papírky si zastrčil do kapsy. Dost dlouho marně hledal chemické váhy a pak si položil baterku na stůl směrem do středu místnosti, aby mu aspoň trošičku posvítila a nebyla přitom vidět zvenku, odnesl jednu po druhé všechny

věci ze stolu k oknu a podal je mezi závěsy Dorotce. „Budeš už brzy hotový?“ zašeptala. „Mám už všechno až na ty váhy a knihu.“ Vrátil se do místnosti, vzal si baterku a začal hledat váhy. Potíž byla v tom, že je ještě jaktěživ neviděl. Věděl samozřejmě, jak asi vypadají, a prohlédl celou zasklenou skříň s chemickými přístroji. Váhy tam však nebyly. Podíval se na police s lahvičkami. Začal přecházet po místnosti a nahlížel na nejhořejší police knihoven. A v této chvíli udělal lupič, který si dosud počínal tak obrátě, poprvé chybu. Stejný malér by se ovšem mohl stát i profesionáloví. Možná že ze samého spěchu vykročil až příliš rychle. Anebo byla posada na pásovce širší, než se domníval. Prudce kopl špičkou do jednoho konce posady a velká, téměř prázdná bedna zaduněla jako buben.

„Krucipisek,“ řekl Dick a rychle přecházel dál po místnosti, svítil si sem a tam baterkou a hledal maličký mosazný stojánek, drobné řetízky a skleněné misky vah. A jistě u nich budou i závaží.

Náhle dopadlo sv. čtlo baterky na Dorotčinu ruku mávající mezi závěsy. Dick přistoupil k oknu. „Co je?“ „Honem pojď ven,“ šeptala Dorotka. „Nahoře někdo rozsvítil.“ „Jestli je to Nancy, tak bych byl hrozně rád, kdyby přišla dolů,“ řekl Dick. „Nemůžu najít ty váhy.“ „Jenže se nesvítil v jejich pokoji, ale v hostinském pokoji,“ zašeptala Dorotka.

„Dobrá,“ p. řivil Dick. „Máme skoro všechno. Zbývají už jen ty váhy a kniha o kvantitativní analýze. To můžu vzít do ruky. Kdyby někdo šel, rychle uteču. Ty už radši běž s kufrem zpátky pod strom. Ale pozor, ať moc nerachotí ty lahvičky. Já jsem hned u tebe. Nezapomeň na ten štěrka.“

Dick se honem vrátil k policím, horečně hledal váhy, a najednou je našel, malou plochou dřevěnou krabičku v rohu římsy nad krbem, pod skleněnou odměrkou plnou štětečků na čištění dýmek. Zlobil se sám na sebe, proč ho hned nenapadlo, že budou i se závažími a ostatním příslušenstvím v krabici. Položil krabici na stůl a pustil se do posledního pátrání po té chemické knize, Duncanově Kvantitativní analýze, díl druhý. Kdyby mu aspoň Timothy řekl, jakou má ta kniha barvu. Svítil si baterkou po těch policích a našel jiné knihy o analýze, jenom tu správnou ne, a vtom náhle zaslechl, jak zavržaly schody. Někdo šel dolů. Dorotka měla pravdu. Musí utéct. Ale když už prohlédl tři police, jistě tu knihu každou chvíli najde. A Timothy by si o ni přece nepsal, kdyby ji nutně nepotřeboval. Dick hledal zoufale dál.

Najednou uslyšel, jak někdo přechází přes halu... Kroky, které zamířily do kuchyně... do jídelny... do salonu... a za chvíli se přiblíží až sem, do pracovny... Neměl by proskočit mezi závěsy, počkat v zahradě a později se ještě pro knihu vrátit? Jenomže kdyby pak do místnosti vešel kdokoli jiný než Nancy, mohl by pak Dick najít jen zavřené okno. Ne, musí se schovat někde v pracovně. Pod stolem? Vždyť na něm není ubrus, který by splýval dolů a pod kterým by se mohl skrýt. Pohlédl na posadu pro pásovce. Stál docela blízko ní. Otevřel dvířka s nápisem TIMOTHY a posvítil si baterkou dovnitř. V bedně byly vysoké boty a střevíce, ale zbývalo tam ještě dost místa. Potichu a co nejrychleji Dick některé ty boty odsunul, posadil se na podlahu a hlavou napřed vlezl do bedny. Zatáhl za sebou dvířka, zhasl baterku a čekal ve tmě. Kdosi vzal za dveře pracovny. Teď už bylo dost pozdě litovat, že raději neutekl oknem. Kdosi otáčel klíčem. A kdosi teď stál v otevřených dveřích. Škvírou ve své skrýši viděl Dick, že v pokoji je rozsvíceno. Uslyšel kroky na podlaze. Nebyly to však Nancyiny kroky. Slyšel takový ten tichý netrpělivý zvuk, jako když někdo mlaskne jazykem o horní ret, protože si myslí, že ostatní zas něco pořádně zanedbali. Slyšel, jak tichounce zachrastily kroužky od závěsů, a potom bouchnutí, jak kdosi prudce stáhl okno, a cvaknutí kovového uzávěru. Kroky přešly znovu po podlaze. Světlo zhaslo. A dveře se zavřely. V zámku někdo otočil klíčem. Kroky se vzdálily halou a stoupaly po vzrjících schodech.

Dick se dlouze nadechl, snad poprvé za celou hodinu. Ležel a naslouchal. V levé noze se mu bolestivě ozvala křeč. Neměl se kde protáhnout, a stejně se neodvažoval pohnout ze strachu, že když strčí do bot, s kterými je tu schovaný, nadělá plno rámusu. I když ležel v té tmě sebetišejí, při každém jeho nadechnutí se některé holinky nebo střevíce, anebo co to vlastně bylo, o sebe otřely s takovým tím vrznutím, jak když se tře kůže o kůži. Dick zatínal zuby, jak ho bolestivě svírala do nohy křeč, a ještě několik minut po tom, kdy na schodech už bylo ticho, čekal dál ve své skrýši. Ještě štěstí, že poslal Dorotku i s tím kufrem a všemi věcmi pryč. Vždyť jen pár kroků od něho stála prateta, a kdyby Dorotka čekala v měsíčním světle pod oknem, mohlo se klidně stát, že by prateta

rozhrnula závěsy a pohlédla Dorotce rovnou do obličeje.

Dick se kousek po kousku soukal z posady a pokaždé, když trochu strčil do bot a ty se pošouply s rámusem, který mu v té tmě připadal jako hromobití, zděšeně se zarazil. Když se konečně šťastně dostal ven, zůstal chvíli sedět na podlaze a pevně si třel lýtko i vnitřní stranu kolena. Tak se vždycky dokázal zbavit křeče. Natáhl nohy a co nejvýš vytočil prsty. Výborně. Křeč polevila, i když Dick ještě cítil svíravou bolest, jak vstával. V domě zavládlo úplné ticho.

Náhle zaslechl nahoře hlasy. „Ne, Lilly, chtěla Jsem se jen přesvědčit, jestli obě ležíte. Někdo byl natolik nedbalý, že nechal v pracovně otevřené okno.“ To jistě mluvila prateta. Pak slyšel tiché mumlání... Nancy anebo Peggy. A pak zase pratetu: „Ne, nemusíš chodit dolů. Zavřela jsem to okno sama. Ráno si o tom promluví s kuchařkou.“

Dick zhasl baterku, aby pod dve řmi pracovny nepronikal ani paprsek světla. Slyšel, jak se nahoře zavírají jedny dveře a pak druhé. Prateta už je určitě ve své ložnici. Co teď? Nancy a Peggy si jistě myslí, že Dick s Dorotkou mají vloupání šťastně za sebou a podařilo se jim utéct. A Dorotka zatímčeká v zahradě a vůbec netuší, co se přihodilo. A on je pořád ještě v domě, a než se dá na útěk, musí najít tu knihu a otevřít okno. A Nancy říkala, že zrovna tohle okno je pěkně proradné. Dick k němu přešel po špičkách. Ne. Nejdřív musí najít tu knihu a okno otevře až v poslední chvíli, kdyby náhodou bylo moc slyšet. Ať se děje co se děje, musí najít tu knihu, jinak bylo celé vloupání zbytečné. Chemické potřeby si může Timothy koupit v Riu, ale tu knihu ne. Kniha a váhy jsou pro něj ze všeho nejdůležitější.

Ještě jednou se otočil ke knihovně a posvítíl si baterkou na hřbety všech svazků. Tuhle polici už prohlédl a tu nad ní také. Začal pátrat v další. Knihy o dolování. Cestopisy o Peru. Díla o Holandské východní Indii. A pak ji konečně našel, šedivou knihu s ohmataným nápisem na hřbetě, zastrčenou hluboko mezi dvěma sousedními svazky. Vytáhl ji, přesvědčil se, že je to skutečně ona, položil ji na stůl, chvíli poslouchal a pak přešel tiše k oknu. Prostrčil ruku mezi závěsy a zjistil, že chce-li dosáhnout na klikku, musí vylézt na parapet. Jinak se klikka otočit nedala. Nezbyvalo mu než riskovat a posvítit si baterkou, aby se podíval, jak vlastně se s tou klikkou zachází. Povolila s tak hlasitým cvaknutím, jaké by Dick byl nikdy nečekal. A teď okno. Slezl z parapetu, vzal za obě držadla na spodní straně a snažil se okno nazvednout. S pronikavým zavržením a prudkým škubnutím vystouplo o pár centimetrů. Dick se pokusil znovu. Ale okno se nechtělo ani hnout. Tvrdě, zoufale za ně zatáhl a okno vylétlo s hlasitým zaupěním a skřípotem o kus výš a zarazilo se s takovým bouchnutím, až to málem otřásl celým domem. Nancy měla pravdu, když říkala, že tohle okno nikdo potichu neotevře.

Dick se rychle protáhl zpátky mezi závěsy a popadl knihu i krabici s chemickými vahami. Právě chtěl vylézt oknem, když se někde nad ním ozvalo: „Kdo to tam je?“

Dick strnul. Slyšel, jak se nahoře otvírají dveře. Snad nejde prateta zase dolů? Spustil z okna jednu nohu a potom druhou, vděčný, že měsíc o kus postoupil, a i když pořád ještě jasně ozařuje trávník, kolem domu zbývá úzký pruh stínu. Slezl na šterkovou cestičku. „Stůjte! Vidím vás. Mám pušku a budu střílet!“ „To přece nemůžeš, teto Mario!“ vyjekla Peggy v naprosté hrůze. Vtom se však hlasitě ozvala Nancy: „Ale vždyť žádnou pušku nemáš, teto Mario.“ Dick si už všeho toho poprasku nevšímal a rozběhl se kolem domu. Dorotka na něj čekala ve stínu stromů s kufrem. Nemohla ze sebe vypravit skoro ani slovo.

„Dicku... ach Dicku!“

„Určitě mě v tom stínu neviděla,“ řekl Dick, i když před chvílí si tím tak jistý nebyl.

„Zahlédla jsem ji u okna,“ šeptala Dorotka. „Držela v ruce lampu. Cos tam celou tu dobu dělal? Když se zavřelo okno v pracovně, už jsem myslela, že tě chytila.“

„Pospěš si,“ řekl Dick. „Musíme utéct. Celý dům je vzhůru.“ V kufru rachotily lahvičky. „Já vezmu ten kufr,“ řekl Dick. „A ty nes tohle. Ať už se stane co chce, lahvičky rozbít nesmíme.“ Když se ohlédl od brány Jezerky, viděli, že v oknech na schodišti se svítí, a tentokrát to věru nebyl odlesk měsíce. Vzápětí se už rozsvítilo i za sklem hlavních dveří.

Lupi či vyběhli beze slova z brány a pak se co nejtíšeji odkradli po špičkách stínem po kraji silnice. Teprve když stoupali po pěšince do lesa, Dick znovu promluvil: „Tak jsme z toho venku.“ „Ale kde jsi byl, když přišla do pracovny?“ „Chytila mě hrozná křeč,“ odpověděl Dick. „Ale kde?“ „V lýtku levé nohy.“ „Já

myslím, kde jsi byl?" „Vlezl jsem si do té posady, co jsme udělali pro Timothyho, víš, když jsme ještě mysleli, že je to pásovec." Celou tu dobu, co čekala ve stínu pod stromy, Dick byl v domě a prateta slídila kolem, Dorotka málem plakala, ale teď se najednou rozesmála, ne klidně, tak jako se smála obvykle, ale takovým tím smíchem, co je spíš jako kašel, který ne a ne přestat. Dick ji popadl za paži. „Nedělej takový randál, Dorko," řekl jí. „Nezlob se," omlouvala se Dorotka. Když se vrátili domů do chaty, rozsvítil Dick petrolejku a otevřel kufr. Nic se nerozbilo a Dick opřel kufr o zeď, aby lahvičky stály správným koncem nahoru. „Tak máme všechno," řekl. Dorotka klečela před krbem a foukala do žhavých uhlíků v ohništi, na které přiložila pár větviček. „Neměli bychom si jít radši lehnout?" navrhl Dick. „Zítřka musíme brzy vyrazit." „Po tom všem bych stejně neusnula," řekla Dorotka. „Aspoň ne hned. Uvařím trochu kakaa. To by určitě udělala Zuzana. Jenže Zuzana, by se nikdy nikam nevloupala." Větvičky vzplály. Za chvíli se pod konvicí krásně rozhořel oheň a Dorotka se u sálajícího ohně ve vlastním domě vzpamatovala a úplně zapomněla, s jakou hrůzou čekala pod stromy, když slyšela, jak se zavřelo okno pracovny, a věděla přitom, že uvnitř je Dick. To by byla povídka! „Uhýbající před střelami prchali i se svou těžce zaslouženou kořistí. Jakmile se octli opět ve svém doupěti, bezpečně před pronásledovateli, pásli se lupiči očima na diamantových náhrdelnících a zlatých řetězech..." „Byl bych už dávno vylezl, ale nemohl jsem najít tu knihu," řekl Dick. „A dlouho jsem hledal váhy. Měl jsem se po nich podívat nejdřív. Na ostatních věcech tak nezáleželo." Pak si udělali kakao. Po troškách do něho přidávali vařící vodu a pečlivě míchali, až bylo hotové. „Takhle to jistě vždycky dělají," řekla Dorotka. „Kdo že to dělá?" zeptal se Dick, jak upíjel kakao. „Ženy lupičů přece," řekla Dorotka. „Určitě vítají své muže s kakaem, když přijdou domů s kořistí." „Škoda že jsme neutekli včas a že nás přece jen někdo viděl," zalitoval Dick.

#### Kapitola dvacátá Policie!

LUPI ČI SI ŠLI LEHNOUT až po jedné v noci a ráno pořádně zaspali. Ale když k nim přiběhl Jacky s mlékem, celý nedočkavý, aby jim užuž vychrlil poslední noviny, byli už vzhůru a oblečení a v konvici se jim vařila voda načaj. „Jestlipak jste slyšeli, co se stalo včera v noci?" ptal se jich Jacky. „A co jsme měli slyšet?" otázala se Dorotka, která už pro něj měla připravenou láhev od mléka. „Stará paní Lewthwaitová říkala, že prý v Jezerce byli lupiči." „Cože?" zvolala Dorotka. Dick mlčel, ale zaraženě se díval na Jackyho. „Ona to musí vědět, když má syna strážníka a tak vůbec," říkal Jacky. „Ptal jsem se na to paní Braithwaitové v Jezerce, ale nechtěla mi nic prozradit." „Kdo je paní Braithwaitová?" ptal se Dick. „Kuchařka přece," řekla mu Dorotka. „Povídej dál, Jacky. Copak ti řekla?" „Ani mi nic nenabídla a hned říkala, abych mazal," řekl Jacky a ušklíbl se. „A tak jsem si hned domyslel, že se tam něco děje. Škoda že jste tak daleko a o všechno jste přišli. A ani jste nic neslyšeli? Lupiči vlastně radši moc rámsu nenadělají. Hrozně rád bych je viděl. A rovnou bych je zastřelil... takhle..." Namířil prázdnou láhev od mléka jako pušku. „Ještě bych za to třeba dostal metál od policie." „M-m-myslíš, že je chytanou?" vypravila ze sebe Dorotka. „To se ví, že je chytanou," ujistil ji Jacky. „Nám třeba loni někdo ukradl ovci a strážníci chytili zloděje až v Kendalu. Ale už musím jít. Máma povídala tátovi, aby se šel po těch lumpech podívat a dobře si nabil pušku." A Jacky odběhl. Když ještě stál ve dveřích chaty, měla Dorotka co dělat, aby se co chvíli nepodívala na kufr, ve kterém měli schovaný celý svůj lup a který tu teď stál opřený o zeď, jak jej Dick včera postavil. Jacky odešel a Dorotka i Dick se pořád na ten kufr museli dívat a odtrhli od něho oči jedině ve chvílích, kdy zase pohlédli na dřevěnou krabici s chemickými vahami a na Duncanovu Kvantitativní analýzu. Oboje to leželo kdekomu na odiv na polici nad krbem. „Měli jsme ty věci schovat," řekla Dorotka. „Jacky si jich nevšiml." „Ale co když je přijde hledat policie?" „Musíme je rychle zavézt Timothy." „Snídaně je hotová," řekla Dorotka. Dick vzal krabici a knihu, uložil je ke všem ostatním věcem do kufru, kufr postavil vedle druhého a oba přikryl pokrývkou ze svého

visutého lůžka. „S mytím nádobí se zdržovat nebudeme," řekl. „Škoda že jsme se neprobudili o trochu dřív, už jsme mohli mít ty věci na hausbótu." Po dost spěšné snídani zavřeli chatu a sešli lesem k silnici. Neodvažovali se jít po pěšince, protože se báli, aby se tudy náhodou nedali policisté a s tím kufrem je nepotkali. Než přešli hradbu, chvíli čekali a poslouchali, jestli neuslyší kroky. Žádné nezaslechli, a tak přešli silnici, přešli vrata od louky, vklouzli do mláží, a aniž je kdo spatřil, došli po jeho kraji až do Piktova. Kufr uložili doprostřed loďky a opřeli o skříň spouštěcí ploutve, aby lahvičky stály správným koncem nahoru, a pak odrazili loď od vrby a pomalu proplovali mezi rákosím a průplavem v leknínech.

Dorotka si sedla k veslům a Dick se naklonil přes záď a nasazoval kormidlo.

„Vítr máme přesně, jak ho potřebujeme," řekl Dick, když se přesvědčil, že se kormidlo volně pohybuje v čepech, a pak se podíval nahoru.

„A co nám bude platný?" poznamenala Dorotka. „Nancy p řece říkala, že na řece se spouštěcí ploutev nemá užívat."

„Právě. Ploutev potřebovat nebudeme. Když aspoň trochu vztyčíme plachtu, vyklouzneme docela potichu z řeky. Vesla strašlivě vrzají."

„Protože jsou nová," řekla Dorotka, která se zoufale snažila pohybovat vesly co nejtěšěji.

„Víš co, uložíme je do loďky. Chvilíčku počkej a já hned připravím plachtu," řekl Dick.

„Když se prateta nepodívá oknem, nikdo si nás ani nevšimne," řekla Dorotka.

„Pospěš si. Už jsme na řece." Skarab unášený proudem vyplouval z laguny Chobotnic.

„Teď," řekl Dick, přešel na záď a vstrčil Dorotce do ruky zvedací lanko.

„Zatáhni trochu. Ale až nahoru plachtu nevytahuj. Stačí, když se trošičku zvedne a opře se do ní vítr. Až vyplujeme z řeky, vztyčíme ji celou."

Dorotka zatahla. Horní ráhno se zvedlo a p řehouplo, ale spodní pořád ještě spočívalo na kraji loďky.

„Takhle by se nám mělo plout dobře," řekl Dick. „Prostě tak lanko přidržuj, a kdyby se něco stalo, můžeš ho rychle pustit. Že si to ale Skarab žene, co?" Byli už na řece a pluli kolem nízkých stromků na kraji mláží. „Za chvilku na nás bude vidět z domu," řekla Dorotka. „Vždyť plujeme docela tiše." „Ne, aby ses jedinkrát podíval po domě, až poplujeme kolem,"

varovala Dicka Dorotka. Když se jim však objevil před očima dům sčerstvě posekaným trávníkem, ani jeden z nich se neubráníl, aby aspoň jednou nepohlédl na místa, kde včera došlo k vloupání.

Oba v té chvíli úplně strnulí hrůzou. Před domem bylo hotové sročení. Zahlédli Nancy a Peggy. Uviděli i starou kuchařku. A pak spatřili pratetu, jak ukazuje holi na okno pracovny a cosi říká strážníkovi. A lupiči si teď klidně plují kolem, každý je může jasně vidět, a ještě ke všemu u sebe mají ten kufr se všemi věcmi.

A právě v té chvíli je vítr zradil. Možná že se jen dostali s loďkou do skrytu stromů. Skarab, místo co by rychle plul vodou, byl teď pomalíčku unášen proudem.

Lupiči už co chvíli čekali, že se strážník nebo prateta otočí a zahlédnou je.

„Ještě pár metrů," šeptal Dick, „a opře se do nás vítr." Ohlédl se proti proudu a viděl, jak se na vodě čerčí vlnky. I na pomalíčku plujícím Skarabu se snažil dobře kormidlovat a vést loďku směrem, jímž plula až dosud, protože se bál, že až se zvedne vítr, přehodí jim plachtu s takovým rámusem, že to bude slyšet široko daleko.

Sláva! Dickovi trošičku zavál vítr zezadu na krk. Cípek povytažené plachty se napjal. Za chvíli se skryjí za loďničkou, a už je nikdo neuvidí. Co se to ale děje před domem? Mohutný policista klečí, opírá se rukama a prohlíží si zem. Naštěstí je tam zrovna šterkovaná cestička, uvědomil si Dick. Ještě že tam není květinový záhon. Ostatní se všichni dívali na strážníka. Náhle se Peggy otočila a zhlédla je. Dick měl pocit, že i na tu dálku vidí, jak otevřela pusku, a už čekal, že zaslechne výkřik, ale místo toho se ozvalo prudké zakašlání. Kuchařka, prateta a strážník si ničeho nevšimli, ale právě ve chvíli, kdy Skarab vplouval do bezpečí za loďničkou, postřehl Dick, že Peggyino chování neušlo Nancy. Nancy se sice se zájmem dívala na pratetu i na strážníka, ale za zády rychle otáčela jednou rukou. Vzápětí se už Dick s Dorotkou ocitl v bezpečí. Skarab proplul kolem loďničky a vyplouval stále rychleji na jezero. „Vidělaš Nancy? Co tím asi myslela?" ptal se Dick. „Chtěla nám naznačit, že máme jet dál. Je celá nadšená. Uhodla, že máme ty věci na lodi. Ale, Dicku, co jen se asi stane, jestli ten

strážník najde pod stromy mé stopy?"

„Třeba se tam ani nepodívá," uklidňoval ji Dick. „Ale teď stejně nemůžeme dělat nic jiného, než zavést ty věci Timothy." "

„Ale vždyť nejde jen o to vloupání," připomněla mu Dorotka. „Jestli nás chytí, všechno se prozradí. Nancy se bude muset přiznat. Timothy bude mít taky co vysvětlovat a prateta..."

„Viš co, Dorko, buď tak hodná a pořádně kormidluj, ať můžu vztyčit celou plachtu. Tak ne. Zvedací lanko drž, dokud si ho od tebe nebudu moct vzít."

Tentokrát na nic nezapomněli. Spustili ploutev, vytáhli plachtu a Skarab s Dorotkou u kormidla hladce proplul kolem ostrohu Jezerky. „Musím stáhnout trochu níž spodní ráhno," řekl Dick. „Všechno v pořádku," hlásila Dorotka. Co chvíli se ohlédla, skoro jako by čekala, že najednou uvidí toho strážníka, jak se za nimi žene na Blackettovic veslici.

„Takhle to půjde mnohem líp," řekl Dick, když upevnil kladku. „Vem to teď k tomuhle konci Dlouhého ostrova. Vítr vane od západu. Skarab v něm krásně dopluje až k hausbótu."

„Pojď radši kormidlovat sám," řekla Dorotka. „Ať už to dopadne, jak chce, hlavně že nám ty věci nezůstaly v chatě."

Potom už spolu v úbec nemluvili. Dokud měli na Skarabu tajný náklad, záleželo jedině na tom, aby včas dopluli k cíli a náklad předali. Tu a tam se jeden z nich ohlédl a podíval se, jak se ostroh Jezerky v dálce za lodní záď pořád zmenšuje. Nikde nebylo náznaku, že by je někdo pronásledoval, ale stejně si nepřipadali bezpeční. Co se teď asi děje za ostrohem? Našel strážník v měkké půdě pod stromy jejich stopy? Nepoděfka se Nancy nebo Peggy? Pokaždé když se ohlédla za záď, Dorotka už skoro čekala, že uvidí, jak na ostrohu stojí skupinka lidí, strážník se dívá dalekohledem a říká pratetě: „Tamhle jsou ti zloději!" Anebo snad zatelefonuje na policejní stanici? Co když se proti nim najednou objeví veslice anebo rychlý motorový člun z Ria s posádkou policistů v modrých uniformách, kteří přijeli zadržet Skaraba? „Copak to máte v tom kufru?" zeptají se. Zatknou ji a Dicka a odvezou si je jako vězně do Ria? Jak by pak měli s Dickem vypovídat, když ani nevědí, co všechno vyšlo najevo? „Rychleji bys s tím Skarabem plout nemohl?" zeptala se Dorotka. „Nevím," odpověděl Dick. „Potřeboval bych to teď vzít pořádný kus v takovém větru, jaký nám zrovna vane, a podle té knihy bych měl mít celou plachtu napjatou, ale otěž přitaženou jen tolik, kolik je nutné. Snažím se takovou dráhu najít. Ale samozřejmě že by Skarab plul rychleji, kdyby na něm kormidlovala Nancy anebo Tom."

I když Nancy nebo Tom Dudgeon by si jistě počínali u kormidla o něco obratněji, ani Dick nevedl loď špatně. Pod příď se jí krásně pěníla voda. Loďka se sice trochu naklápěla, ale ne přespříliš, a nechávala za sebou brázdu (i když možná ne tak docela rovnou, jak by byla měla). Rio i se zátokou plnou plavidel jim zmizelo za Dlouhým ostrovem. V malé zátočince zahlédl Dick člun s několika lidmi, kteří tu chytali střevle, ale vzápětí se jim člun skryl za břehem a Skarab plul rychle dál. Za Dlouhým ostrovem vyplul na volnou vodu a Dick ho obrátil k novému kurzu, směrem k zátocce Hausbótu.

„Jezuskote, promiň!" zvolal. „Podívej se, prosím tě, Dorko, jestli se něco nestalo lahvičkám."

Jak Dick obracel v téměř pravých úhlech loďku do původního směru, opřel se vítr do plachty tak prudce, až se zcela nečekaně přetočila. Dorotka taktak uhnula hlavou, jak se přehouplo spodní ráhno, a kufr se najednou převrátil. Dick už málem pustil loďku rovnou po větru, ale ještě včas ji zarazil, taktak zabránil dalšímu otočení plachty, a když pak znovu povolil hlavní otěž, zase loďku vyrovnal. „Za tohle jsem mohl jen já," řekl. „Nezlob se." Dorotka se s dost provinilým pocitem podívala, co se stalo s věcmi v kufru, a oddechla si, když zjistila, že se nic nerozbilo. Skarab plul s větrem za záďí přímo k starému modrému obytnému

člunu. „Timothy nemá vyvěšenou vlajku," všiml si Dick. „Tuhle ji neměl taky." „Co si počneme, jestli tam nebude?" „Třeba se po nás jel podívat, když jsme mu včera nezavezli ty věci." „To by pak padl rovnou do rukou strážníka.

Pozor, Dicku, narazí na

nás parník!" Ten velký parník s palubami plnými cestujících, který plul z Ria na druhý konec jezera, jim na chvíli pořádně zamotal hlavu. Dick si odhadl jeho rychlost, řekl si, že parník klidně propluje před nimi, a kormidloval Skaraba dál stejným směrem. Na tom by nebylo nic špatného, jenomže Dick zapomněl na velkou brázdu, jakou nechává parník za záďí. To už jim parník proplul před

přidí, cestující vesele mávali na malou lodičku, a vzápětí začaly vlny pohazovat Skarabem sem a tam. Dick s Dorotkou se ze všech sil drželi a jen se bezmocně dívali, jak se kufr převálil a klouže v loďce za strany na stranu.

„Jestli se te d' všechny nerozbily...“, řekl Dick, když se Skarab přestal tak zmítat na vlnách. Lidé na parniku jim pořád ještě mávali kapesníky. „Myslí si, že se tu houpeme pro legraci“, řekla Dorotka. „Podívej se hlavně do toho kufru,“ požádal ji Dick a znovu stočil

Skaraba do jeho směru. Stal se hotový zázrak. Věci v kufru byly sice zpřeházené, ale nic se nerozbilo, a ani zátky se neuvolnily. Dorotka všechno zase uspořádala a kufr stál opět opřený o ploutvovou skříň. To už se blížili k hausbótu.

Vítr vál p římo do zátoky a obytný člun připoutaný ke své boji byl teď natočen přidí ven.

„Zas tady není,“ řekl Dick, když neviděl u odražečů na lodním boku veslici. „Ale ty věci mu tady stejně necháme,“ řekla Dorotka. A právě v té chvíli se obytný člun trochu pootočil a Dick s

Dorotkou zahlédli za jeho zádi veslici. „Prima,“ řekl Dick. „Tak přece jen máme štěstí. Mohla bys povolit zvedací lanko, Dorko? Nerad bych plachtil až k hausbótu... Ano, správně... Pospěš si... Ale nepovol je celé najednou. Povoluj je postupně, střídavě jednou a druhou rukou... Ještě ne... Počkej, až se plachta zatřepetá... V pravou chvíli ti řeknu...“

Dick otočil energicky kormidlem. Skarab se rychle obrátil proti větru. Plachta se zatřepetala. Dick přitáhl hlavní otěž. „Tak a teď... Dorko... Ted’... Trochu níž... Níž... Myslím, abys spustila níž tu plachtu.“ Plachta klesla do loďky. „Dobře jsi to udělala,“ pochválil Dorotku Dick a díval se na ni, jak se drápe zpod plachtoviny. „Vůbec nevádí, že se kousek namočil. Hlavně že máme plachtu dole.“ Sbalil plachtu i s ráhny a narovnal havlíčky. Celý udýchaný, ale v nejlepším rozmaru, vytáhl vesla, nasadil je do havlínek a začal veslovat. „K čertu už,“ řekl. „Zapomněl jsem na ploutev.“ Vytáhl ploutev, zabíral jedním veslem dopředu a druhým dozadu, jak to dělával Tom Dudgeon, když chtěl rychle obrátit Sýkorku, a opatrně zamířil se Skarabem k obytnému člunu.

„Hlavně nesmíme narazit,“ říkal hlasitě. „Připrav se, Dorko, musíš nás trochu odstrkovat.“ „Ahoj!“ Z kajuty vyšel hubený dlouhán a sehnul se, aby se nepraštil do

hlavy. „To jsem ráda, že tu Timothy je,“ řekla Dorotka, a už sahala po poutacím lanu Skaraba. „Měl jsem dojem, že slyším nějaké šplouchnutí,“ řekl Timothy a Dick, který se za to zacákání styděl, byl teď najednou rád, že nezabočil k hausbótu docela tiše. Když se na palubě objevil Timothy a přitáhne si je lodním hákem, nebo jim chytí poutací lano, dostanou se k lodnímu boku mnohem snáz.

„Pozor, Dorotko,“ zavolal Timothy. „Ho d’ mi poutací lano, a já ho chytím.“ Dorotka mu hodila poutací lano, ale Timothy nebyl tak obratný námořník jako kapitán Flint a Dorotka zase neměla dost zkušeností, aby dovedla lano svinout a mrštit jím, až by je k cíli donesla váha kotouče. Lano dolétlo až na hausbót, ale Timothy je nechtyl a všichni se jenom dívali, jak konec lana dopadá do vody.

„Zavesluj s tou loďkou trochu blíž,“ navrhl Dick a Dorotka honem vytáhla z vody poutací lano a byla moc ráda, že tu není Nancy a Peggy a nevidí, jak si počínají.

Když to zkusili znovu, Timothy lano chytil, jenže jako všichni suchozemci za ně začal tahat hned, sotva je popadl do ruky.

„Nepřitahujte nás ještě, prosím vás,“ volal Dick. „Odstrkuj loďku od hausbótu, Dorotko, nebo nakonec přece jen narazíme.“

„Promiňte,“ omlouval se Timothy. „Jako zkušený námořníci mi budete muset poradit, co a jak.“

Společnými silami nakonec připoutali Skaraba, až se pohodlně opíral o odražeče u malého žebříku spuštěného z boku hausbótu. „Poslala mi Nancy ty věci, co jsem po ní chtěl?“ ptal se Timothy. „Jsou všechny tady v kufru,“ odpověděl mu Dick. „Odškrtnal jsem je na seznamu.“

... Timothy tu pilně pracoval — opisoval si něco z knihy.

Timothy sáhl dolů a Dick mu opatrně podal na palubu kufr. Timothy kufr hned otevřel. „Nic se nerozbilo,“ řekl. „A přivezli jste i váhy. A knihu. Mockrát vám děkuji. Vůbec bych se bez těch věcí neobešel. Nechcete nahoru na loď?“ „Snad jste už nezačal s rozbory?“ ptal se ho Dick. „Bez těch věcí to ani nešlo,“

odpověděl mu Timothy. „Ale pomůžeš mi, viď?“ Vyšplhali se na palubu a Timothy zamířil s kufrem v ruce do kajuty. Začal hned kufr rozbalovat, a jak vyndával jednu věc po druhé, stavěl je na stůl. Hosté nemohli ani uvěřit, že jsou skutečně v kajutě, kterou viděli tak uklizenou o loňských prázdninách. Byl tu strašlivý nepořádek, v mnoha ohledech ještě větší, než když tu kdysi polární badatelé šli beranice z ovčích kožešin. Mezi dvěma okny byla velká generální mapa. Dlouhé lavice po obou stranách kajuty byly pokryty papíry. Na jednom konci stolu zůstalo jakési jídlo, které vypadalo jako zbytky po včerejší snídani, obědu a večeři dohromady, a druhý konec stolu byl plný talířů a talířků, a na každém z nich byla hromádka rudy spolu s papírovou cedulkou a číslem.

„Vypadá to tu trochu jako v obchodu s chemickými potřebami,“ uznal Timothy, když konečně našel mezi těmi věcmi kousek volného místa, kam se vešlo všechno z Dickova kufru, a povšiml si, jak se na to tváří Dorotka. „Když já teď bohužel nemůžu do Jimovy pracovny... Mimochodem, neměla Nancy nějaké nepříjemnosti s tetou, když si chtěla ty věci vypůjčit?“ „Našel jsem je všechny já,“ řekl Dick. „A staré dámě to nevadilo?“ „Nevěděla o tom,“ přiznal Dick. „Copak tě neviděla, když sis pro ně šel?“ „Ne,“ odpověděl Dick, protože si dobře všiml, jak se po něm

Dorotka varovně podívala. „Takže se můžeme pustit do práce,“ řekl Timothy, vzal si do ruky seznam, který jim poslal po holubovi, a všude, kde si Dick odškrtnl jeden bod tužkou, připojil znaménko inkoustem. „Přivezl jsi všechno.“ „Tak se do toho pustíte?“ ptal se Dick. Timothy pohlédl na hodinky. „Můžeme začít rovnou,“ řekl. „Ale nejdřív tu musím vydolovat něco k jídlu.“ „O to se postarám,“ řekla Dorotka. „Rozhodně líp než já,“ souhlasil Timothy. „Za těmihle dvířky najdeš jídla spoustu. Dej nám, co uznáš za vhodné.“ Zvedl knihu o kvantitativní analýze a začal otáčet stránkami a hledat vzorec, který právě potřeboval.

Dorotka prošla člnem do přední kajuty a lodní kuchyňku našla v takovém stavu, že Zuzanu by to úplně zdrtilo. Ohlédla se a viděla, že Dick něco čte. Když se po ní konečně podíval, kývla na něho a Dick za ní vyšel dveřmi ven.

„Timothy neví, že jsme se do té pracovny vloupali,“ řekla mu Dorotka. „Asi bychom mu to neměli povídat.“

„Co na tom,“ řekl Dick. „Teď už to vlastně žádné vloupání není. Věci má Timothy, a kapitán Flint přece chtěl, aby je používal.“

„Však jsem si oddechla, že už je nemáme u sebe,“ řekla Dorotka. „Ale ráda bych věděla, co se teď děje v Jezerce. Nejspíš si dáme vajíčka na másle,“ pokračovala. „Timothy tu má vajec spoustu a na másle je udělat umím. Ale pánev je hrozně zmazaná a na celé lodi není jediný čistý talíř. Zajdi za Timothy a já tu trochu uklidím. Zuzana by určitě uprostřed takového zmatku vařit nezačala.“

Dick zašel do hlavní kajuty, ale Timothy tu pilně pracoval — opisoval si něco z knihy. Dick se na něj chvíli díval a pak se vrátil k Dorotce. „Ještě mě nepotřebuje,“ oznámil jí.

„Vezmi si utěrku,“ řekla mu Dorotka. „Rozdělála jsem primus a mám už ohřátou vodu. Budu mýt a ty utírat.“

Trvalo celou hodinu, než se na ně Timothy zase rozpomněl. Najednou slyšeli, jak hlasitě zavřel knihu, a vzápětí už stál sehnutý ve dveřích do přední kajuty.

„Poslyšte, vždyť už jsou dvě hodiny,“ řekl. „Musíte mít hlad jako vlci.“ Pak si všiml, že Dick utírá poslední haldu umytých talířů a Dorotka že starostlivě rozklepává vajíčka do misky a pozoruje přitom velký kus másla, který se rozpouští na pánvi postavené na vařiči. „Je to od vás senzační,“ řekl s uznáním. „Takhle krásně tu uklidit! Musím uznat, že jsem tu ledacos zanedbal.“

„Dáme si vajíčka na másle,“ řekla Dorotka. „Ale možná, že mi do nich spadlo pár kousíčků skořápek.“

„Na tom nesejde,“ ujišťoval ji Timothy. „Jsem celý šťastný, že tady někdo uvařil a že se s tím nemusím pro změnu dělat sám. A hned jak se najíme, můžeme se s Dickem pustit do práce.“

Za chvíli se usadili na jednom konci stolu a udělali si místo mezi vzorky, lahvičkami a chemickými přístroji. Spokojeně pojídali vejce na másle, popíjeli zázvorovou limonádu ze zásob, které tu nechal kapitán Flint, a poslouchali, co všechno se udalo v novém dole na měď, který objevili o loňských prázdninách, když hledali s Vlaštvkami a Amazonkami na vřesovištích zlato. Timothy tam hodně pokročil a teď tu měl všechny vzorky, které chtěl podrobit rozboru v pracovně kapitána Flinta, ještě než se jeho společník vrátí. Málem už byli po jídle, a tu

nastal další trapný okamžik.

„Ta stará dáma nám sem p řijela dost nevhod," poznamenal Timothy. „Ale teď nám už tolik vadit nemusí, když vám půjčila všechny věci, co jsem potřeboval. Zřejmě není tak zlá, jak si to o ní Nancy myslí."

Dick s Dorotkou se po sob ě podívali, vzpomněli si na v ěřejší noc a znovu v duchu uviděli strašlivý výjev, jak strážník pátral po jejich stopách a prateta mu ukazovala, kde je hledat. „Tak docela to nebylo," začala Dorotka. „Víte..." Vtom ji přerušil veselý výkřik přímo ve dveřích kajuty. „Ahoj, hausbótáci!" „Kdo tvrdil, že se v ědycky přizneme jako stádo slonů? Ani jste nás neslyšeli, když jsme si vlezly na lo d'." Do kajuty se přihnala Nancy a Peggy, ob ě v těch parádních bílých šatech. „Prateta si vzala aspirin a šla si lehnout," hlásila Nancy. „Zaplat' pánbůh. Popadli jste tam v ěra v ěčer všechno? A dovezli jste to sem? To jste pašáci. My zase úplně uchlácholily policii."

Kapitola dvacátá první Jak nás vidí druzí

„POLICII?" OPAKOVAL TIMOTHY a udiven ě se zadíval na nové návštěvníky. „Co tím vlastně myslíš?"

Nancy se zasmála. „Chvíli to vypadalo p řišerně, ale už se to zase urovnalo. Tak opravdu jste všechno našli? Rozhlídly jsme se tam, ale ani jsme nezpozorovaly, že by snad někdo něco vzal." „Dick našel všechno," řekla Dorotka. „Prima, Dicku. Ale musím říct, že v jedné chvíli ses zachoval trochu jako mamlas — když prateta zavřela okno a ty ses ho vrátil otevřít. Co tě to prosím tě napadlo? Říkala jsem ti přece, že to okno dělá strašlivý rambajs."

„Musel jsem ho otev řít," řekl Dick. „Snažil jsem se udělat to potichu, ale zarazilo se a pak najednou prudce vylítlo." „Ale proč jsi ho proboha nenechal být?" „Protože bych se byl jinak nedostal ven," vysvětloval Dick. „U všech hadů a krokodýlů!" zvolala Nancy a Timothy se jen zaražen ě díval z jednoho na druhého a vůbec nechápal, o čem je řeč. „U všech ráhen a kosatek! Snad nechceš tvrdit, že jsi byl celou tu dobu uvnit ř a pozoroval ji, jak slídí kolem?" „Neviděl jsem ji," odpověděl Dick. „Ale věděl jsem o ní." „Ale jak to že ona neviděla tebe?" nechápala Nancy.

„Měla přece

lampu." „Já vím." „A v pracovně není kde se schovat, leda snad za závěsy, a tam se

ur ětě podívala, když zavírala to okno." „Byl jsem v Timothyho... myslím v pásovcov ě... víš přece, v

botníku." Nancy zůstala stát s otevřenou pusou. „Jezuskote!" vydechla. „Tak tys tam byl... vy jste v té pracovně ě byli oba zároveň!" „Když jsem ji slyšela, jak zavírá okno, už jsem si myslela, že Dicka chytí," vypráv ěla Dorotka. „Jezuskote!" řekla Nancy znovu. Vzala do ruky plochou dřev ěnou krabičku s chemickými vahami. „Tak přece jen měla pravdu. Poslyš. Je tohle jedna z těch věcí, co jsi tam sebral? Leželo to na stole, když prateta zavírala okno?"

„Nejspíš ano," řekl Dick. „Ano, leželo. Našel jsem to zrovna ve chvíli, kdy jsem ji slyšel jít dolů. Krabici jsem si položil na stůl, když jsem hledal tu knihu. Jinak jsme už měli všechno šťastně venku."

„Ješt ě štěstí, že jsem o tom nem ěla ani potuchy! Kvůli té krabici se nakonec Sammy rozhodl, co si o tom všem myslet. Ptal se pratety, co bylo uvnitř, a ona to nevěděla, a potom se zeptal nás, a my to samozřejmě nevěděly taky." „Sammy je strážník," vysvětlovala Peggy. „O čem to k čertu vlastně mluvíte?" zeptal se Timothy. „O vloupání," odpověděla Nancy pochmurn ě a zároveň vít ězoslavn ě. „Jinak se to zařídít nedalo. Víte, Dick jediný pozná všechny ty věci, co jste potřeboval, a tak pro ně taky musel přijít. Za denního světla jsem ho do Jezerky přivést nemohla, protože bych musela vysvětlovat pratet ě, kdo to vlastně je, a to samozřejmě nepřicházelo v úvahu. Pak bych jí musela říct i o vás. A tak nezbývalo, než nastrojit to vloupání. Nechala jsem otevřené okno, aby se lupič dostal dovnitř, jenomže pak se něco stalo..." „Poslouchaly jsme v úplném zděšení," řekla Peggy. „V žádném zděšení," zarazila ji Nancy. „Aspoň ne do chvíle, kdy se

ozval ten rámus." „Kopl jsem omylem do Timothyho bedny... chci říct do botníku," p řiznal se Dick. „Aha, tak od toho ta rána!" řekla Nancy. „No a pak už jsme slyšely pratetu, jak vybíhá na chodbu a nahlíží do naší ložnice. Samozřejmě že jsme spaly. Pak jsme ji slyšely, jak jde dolů, a to už jsme byly připraven ě, že kdyby došlo k nejhoršímu, pob ěžíme za ní a všechno jí vysvětlíme. Bylo by to

ovšem příšerné. A všechno by tím prasklo, i naše plány, že se budeme chovat jako andílkové a dělat pratetě pomysleni, aby se jí u nás líbilo." „Andílkové!" zabručel Timothy. „Spíš mučedníci," řekla Dorotka, která ho zaslechla. „Ani si neumíte

představit, co vytrpěly." „Pak jsme slyšely, jak prudce stáhla okno. Jinak jsme nezaslechly ani slovo a řekly jsme si, že lupič už nejspíš utekl. V té chvíli nám jen leželo v hlavě, jestli stačil odnést všechny ty věci. Slyšely jsme pratetu, jak zamyká dveře a jde zas nahoru. Vešla rovnou do našeho pokoje, a tentokrát jsme už byly vzhůru, samozřejmě že kvůli všemu tomu rámusu. Prateta prohlásila, že někdo, čímž jistě myslela některou z nás, byl velmi nedbalý a nechal otevřené okno. Pak odkráčela do hostinského pokoje. A pak... u všech d'asů, to okno vylítlo s bouchnutím, jako když střelí. Vůbec jsme si nedokázaly představit, co se děje, ale ve všem tom randálu jsme už aspoň nemusely předstírat, že spíme, a tak jsem vystrčila Peggy z postele. Pod dveřmi hostinského pokoje bylo vidět světlo a já si řekla, že honem musíme vpadnout dovnitř, a to jsme taky udělaly. Prateta se vykláněla z okna a volala, že bude střílet. Tvrdila, že prý je v zahradě nějaký chlap. Samozřejmě že neměla pušku. Taky jsem to hned pěkně nahlas řekla, pro případ že dole by byl Dick a uvěřil, že prateta tu pušku opravdu má. Ale vlastně od ní bylo parádní, jak zahrála, že má v ruce zbraň. Jakživa bych od ní nečekala, že ji něco takového napadne."

„Vždyť je to tvoje teta, ne?" poznamenal Timothy s úsměvem. „Ale víš co, Nancy, kdybych jen tušil, že z toho bude taková mela, vůbec bych po vás nic nechtěl." „Nesmysl," řekla mu Nancy. „Ty věci jste potřeboval a jinak než vloupáním se to zařídit nedalo. Dick a Dorotka se toho zhostili bezvadně. Dick měl prostě jen trochu smůlu, že kopl do vaší posady... Ale zas bylo štěstí, že tam ta posada vůbec stála a že se do ní mohl v poslední chvíli schovat."

„Rád slyším, že vám p'řišla vhod," řekl Timothy. „Vždycky jsem měl pocit, že pro mě je jí tak trochu škoda." „Jste na ni každopádně moc velký," podotkla Nancy. „Sám jsem v ní taky moc místa neměl," řekl Dick. „Nebál ses, když řekla, že bude střílet?" ptala se Peggy. „Trochu," přiznal se Dick. „Zvlášť když tvrdila, že mě vidí. Pak jsem si uvědomil, že zeď je ve stínu a prateta mě vidět nemůže, ledaže by měla krk jako žirafa... Anebo možná pštros," dodal. „Už jsem jen čekala na výstřel," řekla Dorotka. „Musí se uznat, že to byl velký úspěch," prohlásila Nancy. „A Dick s Dorotkou jsou teď v suchu. Jediná pohroma je, že kuchařka dala výpověď. Už to prostě nemohla vydržet. Chtěla odejít hned první den a potom zas kvůli tomu mlíku." „To je ale rána," řekla Dorotka. „Bylo by hrozné, kdyby na tom trvala," připustila Nancy. „Nějak ji prostě musíme přemluvit, aby to vzala zpátky, ale dokud neodjede prateta, nemá vůbec cenu do ní mluvit." „Ale vyprávěj dál," vybídl Nancy Timothy. „Co se stalo potom? Jak se do toho zapletla policie? Když se jednou policie do něčeho obuje, neví, kdy přestat." „Vý to snad znáte?" ptala se Nancy. „Že by po vás už někdy šla policie?" „Jedině v Peru," odpověděl Timothy. „Copak vám strýček Jim nevyprávěl, jak jsme spolu... Ale na tom teď nesejde. Pověď dál. V jakém jsme to teď všichni vlastně maléru?"

„Vůbec v žádném," odpověděla Nancy. „Všechno se krásně vyvrtilo. Díky pratetě, která byla tak pevně přesvědčená, že lupiče viděla." Nancy se odmlčela. „Pověď dál," vyzval ji Timothy. „Víte, jestli už policie po někom půjde, tak určitě ne po Dickovi," řekla Nancy s veselým úsměvem. „Aspoň tohle je jisté. Prateta pravila, že viděla vysokého hubeného muže v pomačkaném plstěném klobouku. Říkala, že ho zahlédla už jednou, jak odsud utíkal a choval se víc než podezřele..."

„Ale vždyť jsem tam ani nebyl," zarazil se Timothy. „A viděl jsem ji jedinkrát v životě."

„Co se dá dělat, popsala dokonce, co jste měl na sobě. Šedé kalhoty, na kolenou vytahané. Hnědé, ne zvlášť dobře padnoucí sako, nejspíše kradené."

„Propánakrále!" řekl Timothy. „Nemusíte se bát," uklidňovala ho Nancy. „Sammy se na strážníka choval docela obstojně. Zeptal se jí, jestli je přesvědčená, že ty barvy viděla v měsíčním světle přesně, a ona musela začít vysvětlovat, že je zahlédla za dne, když jste se poflakoval... ano, tak to řekla... když jste se podezřele poflakoval po naší silnici." „Ale poslyš," spustil Timothy. „Takže vlastně Dicka ani neviděla," řekla Dorotka. „Taky nemohla," řekl Dick. „A potom..." „Kdy se to všechno stalo?" „Dneska ráno," řekla Nancy. „Policii zavolala hned v noci, ale na strážnici neměli nikoho, koho by k nám poslali. Dneska ráno, sotva jsme dosnídaly, se přihrnul Sammy. Nejspíš ho poslali,

protože v Jezerce se vyzná, když jeho maminka bydlí tak blízko a byla chůvou naší maminky." „Jen doufám, že zná vás," podotkl Timothy. „Jasně že nás zná," odpověděla Nancy. „A bylo to prostě skvostné. Protože rovnou řekl, že už si nejspíš zase na něco hrajeme. A na to prateta div vzteky nevylítla komínem. Zeptala se ho, jestli se o ní skutečně domnívá, že je tak nedovtipná. Prohlásila, že nás obě viděla v posteli, než sešla dolů, a znovu, když vystoupila po schodech, nato co zavřela okno v pracovně. Pověděla mu, že jsme obě ležely, když slyšela, jak lupič přišel podruhé, a že jsme byly u ní v ložnici, když ho viděla utíkat. A Sammy poslouchal ponuře jako sova, čmáral si do notýsku a řekl, že v tomhle by si chtěl zjednat jasno. Vlezl snad ten lupič dovnitř dvakrát? A prateta odpověděla, že samozřejmě ano a že to může dokázat. Začala mu vykládat o dřevěné krabici se jménem strýčka Jima na víčku, která prý ležela na stole pracovny, když tu prateta zavírala okno, a zmizela, než se tam vrátila poté, co lupič utekl. A Sammy se opět zachoval prvotřídně. Zeptal se jí, co v té krabici bylo, a to prateta nevěděla. Pak se zeptal nás, a my to nevěděly taky. Nakonec je to klika, že nás chemie nikdy nezajímala, leda snad rachejtle. Vlastně jsme ani nevěděly, že strýček tu krabici měl. Co v ní bylo?" „Chemické váhy," odpověděl Dick. „Na odvažování vzorků." „Jenže prateta o tom neměla tušení. A pak ji Sammy požádal, aby mu vypověděla, co všechno bylo ukradeno. A to už ji dorazilo úplně. „Stříbro?" ptal se Sammy. „Nějaké šálky a hrnky? Po tom jdou zloději nejspíš." A tak jsme se všichni nacpali do pracovny a pobíhali tam, ale nikdo neviděl, že by snad něco chybělo. Už jsme se začaly s Peggy bát, že Dick s Dorotkou asi nic neodnesli. A prateta pořád vykládala dál o té krabici. Nakonec si Sammy zapsal do notýsku: „Postrádané předměty." Viděla jsem to na vlastní oči. A pod tenhle nadpis poznamenal: „Malá dřevěná krabička s neznámým obsahem." Bylo na ní jméno pana Jamese Turnera,' upozornila ho prateta. A tak si Sammy zapsal i tohle..." „Krucipísek, ty váhy budu muset dobře schovat," řekl Timothy. „To byste radši měl," radila mu Nancy. „Prateta vás dost podrobně popsala. I když tady samozřejmě policie pátrat nebude." „Člověk nikdy neví," řekl Timothy a držel krabici, jako by najednou byla zvlášť nebezpečná. „Poslyšte, ví ona vůbec, že mi Jim půjčil hausbót?" „Nikdy se o tom nezmínila," řekla Nancy. „Proč by to měla vědět? Strýček Jim ji to určitě nenapsal a my vás taky neprozradily. Nebojte se. Vůbec vás podle vidění nezná, leda snad jako pobudu. Ale abych to dopověděla o Sammym" „Jen vyprávěj," vybídl ji Timothy. „Viděli jsme ho, jak hledá něco na zahradě," řekla Dorotka. „Já vím," řekla Nancy. „Ani si neumíte představit, jakou jsme měly radost, když jsme vás zahlédly, jak plujete kolem na Skarabu. To byl první náznak, že jste možná ty věci přece jen odnesli. Už jsme se málem smířily s myšlenkou, že vám to nevyšlo. Sammy si potom prohlédl okno zevnitř a zeptal se pratety, jestli ho zavřela na kličku, a ona prohlásila, že ano. Sammy si tu kličku omrkl ze všech stran, otevřel okno, opravdu poctivě hledal a potom řekl, že zvenčí nejsou vidět žádné stopy, že by snad někdo tu kličku otvíral násilím. „Vždyť jsem vám říkala, že pokoj byl prázdný,' osopila se na něj prateta. „Okno jsem zavřela a dveře zamkla. Musela jsem je znovu odemknout, abych se dostala dovnitř. Svědčí to jenom o tom, že ten člověk byl profesionál. Když už se kolem potulují podezřelá individua, proč je policie nevsadí do vězení dříve, než se stačí vloupat do cizích domů? Takový mazaný prohnáný lotr! Na první pohled jsem poznala, že nemá nic dobrého za lubem." „Snad abych radši ani nechodil na břeh," zděsil se Timothy. „Prostě se jí vyhněte, nic víc," doporučovala mu Nancy. „Ze Sammyho strach mít nemusíte. Jen si poslechněte, co se dělo dál. Šli jsme všichni do zahrady a Sammy si prohlížel cestičku, ale je na ní jenom tvrdý štěrk a nezůstaly v něm žádné stopy. A potom našel spoustu šlépějí kousek od pěšinky pod stromy. Už jsme si myslely, že všechno rupne." „To byly moje stopy," řekla Dorotka. „Ukaž, hned se ti podívám na packu," smála se Nancy. „Jasně, je to přesně ta velikost. A v tom jsme měly ohromnou kliku. Sotva zahlédl starý Sammy ty šlápoty, vrátil se k prvnímu nápadu. Podíval se na mě jako nějaký soudce a vyzval mě, abych položila nohu do jedné tvé stopy. Jenomže já mám packu samozřejmě moc velkou. „Vždyť jsem vám říkala, že obě byly v posteli,' opakovala prateta. Sammy ji na to neodpověděl. Požádal Peggy, aby zkusila svou packu, a ta tam padla jako ulitá. Na chlup. Ještě štěstí, že Dorka má na malou postavu poměrně velké nohy. A klika, že všichni chodíme ve stejných plátkách s křížovým vzorem na podrážkách. Ale Sammyho to přesvědčilo. Prateta mu mohla vykládat hore dolem, že jsme byly obě v posteli, ale Sammy usoudil, že ví svoje. Mluvil s ní velmi zdvořile, a to ji rozzuřilo ještě víc. Řekl, že za

měsíčního světla se může každý zmylit a že podle jeho názoru pravděpodobně ani k žádnému vloupání nedošlo. A prateta mu vpálila, že tohle je pěkná služba za všechny ty daně, co musí platit z majetku, a vůbec tam bylo horko a živo. Starý Sammy byl senzační. Řekl, že nahlásí všechny podrobnosti a policie pak začne pátrat po podezřelých individuích, a taky že by byl rád, kdyby prateta sepsala seznam ukradených předmětů a poslala jej policejnímu seržantovi. A já na něj po straně pořádně mrkla, abych ho ještě utvrdila v přesvědčení, že v tom máme prsty my. Starý Sammy mě zpražil pohledem, ale neřekl nic. A nato odkráčel. Celé dopoledne jsme pak strávily v pracovně a teta se přehrabovala mezi věcmi a snažila se dopídit, co vlastně se ztratilo. Samozřejmě ji ani nenapadlo, že by někdo odnesl mizerné chemické potřeby, a všechny ty poháry, co vyhrál strýček Jim ve veslování, tam byly, a taky nějaká ta medaile, a prateta zuřila čím dál tím víc, ale ne na nás, a chudinka stará kuchařka tvrdila pořád kolem dokola, že určitě nikdo nenechal okno od pracovny otevřené, a nakonec jsme se mlčky naobědvaly a prateta řekla, že ji bolí hlava, vzala si aspirin a šla si lehnout. Měly jsme dojem, že nastala chvíle, kdy se jí klidně můžeme zeptat, jestli se smíme projet na loďce, a ona řekla, že ano, když máme chuť, ale hlavně ať prý nepřijdeme pozdě k svačině. A tak jsme si to sem rychle přihrnuly. Ani jsme se nezdržovaly převlékáním a zůstaly jsme v těchhle hnusných šatech. A teď zase musíme rychle domů a dělat, co jen můžeme, aby z nás byli hotoví andílkové. Poslyšte, ale to pozítří platí, že?" „Zapomněli jsme se ho zeptat," řekla Dorotka. „Vy jste se ho ani nezeptali, jestli můžeme ten den přijet?" podivila se Nancy. „Vždyť je to jediný plán, který jsme ještě neuskutečnili. Kolik dní už pratetu oťukávám, jestli si smíme vyjet na celý den pryč, a ona na to, že jsme se chovaly až pozoruhodně dobře, a jestli prý bude pěkné počasí, že smíme vyrazit den předtím, než bude odjíždět, protože si musí sbalit zavazadla a nebude mít čas pomáhat nám s prázdninovými úkoly. To se ovšem domluvilo ještě před vloupáním. Třeba si to mezitím rozmyslela, ale nechápu, co by ji k tomu vedlo. Pro jistotu se jí zeptám ještě jednou."

„Klidně si přijďte," řekl Timothy. „Jenom mi sem ale nepřiveďte policii. Zítra večer už bychom měli mít s Dickem práci hotovou."

„Výborně," řekla Nancy. „Zeptám se jí znovu a pošleme zprávu Dickovi a Dorotce, aby vám ji mohli vyřídít, až sem zítra pojedou." Nancy už vycházela ze dveří kajuty. „Nechcete limonádu nebo tak něco?" zeptal se Timothy. „Nemáme čas," řekla Nancy. „Jedete teď domů?" ptala se jí Dorotka. „Musíme," odpověděla Nancy. „A my se hned pustíme do práce," řekl Dick. „Proč ne? S námi přece jet nemůžete. Večerejme v půl osmé. Ne abyste do té doby zkoušeli proklouznout po řece kolem Jezerky. Celkem bezpečně tam můžete proplout, až nám prateta bude nabírat polívku a napomínat nás, že nesmíme mluvit s plnými ústy. Ale jak by dneska viděla někoho poblíž domu, třeba by ho ještě zastavila a začala se na kdeco vyptávat. I když si vzala ten aspirin, určitě bude ještě rozrušená, až se probudí. Celkem nám to může být jedno, ale jen aby si to nerozmyslela a nezatrhla nám ten volný den."

Za chvíli měly Peggy s Nancy na Amazonce napjatou plachtu, odrazily od hausbótu a vyplouvaly jedním obloukem za druhým ze zátoky.

„Timothy si nemusí s ní čím lámat hlavu," volala ještě Nancy. „Všechno se skvěle povedlo."

„M užu si za to jen sám," řekl Timothy, když se díval, jak se malá bílá plachta vzdaluje. „Jim mě varoval, ať se střežím mrzutostí, a nikdy jsem neměl dát tomu děvčeti možnost, aby jich tolik nadělalo."

„Copak to nechápete?" řekla mu Dorotka. „Celou tu dobu se jenom snaží, aby se tu slečně Turnerové líbilo a aby k žádným mrzutostem nedošlo."

„Tak pojď, společníku, pustíme se do práce," řekl Timothy Dickovi. „Začneme tím, že si odvážíme stejná množství všech těch vzorků." „Jenom vám ještě odklidím talíře," řekla Dorotka.

Kapitola dvacátá druhá Plány a jejich změny

AŽ DO VE ČERA A PO CELÝ PŘÍŠTÍ DEN neměli Piktové žádné zprávy z Jezerky až na kratičký dopis od mučedníků, který našli ve schránce v hradbě u silnice. Dick a Timothy celé dopoledne pilně pracovali a Dorotka si mezitím prohlížela knížky, pokusila se trochu uklidit kuchyň, uvařila čaj a potom začala pohánět Dicka, aby do půl osmé určitě byli v ústí řeky. Propluli se Skarabem proti proudu řeky, ale nikoho neviděli, nechali loďku v tajném přístavu a vraceli se domů. Ve schránce na dopisy našli lístek od mučedníků: „Pozítří platí. Můžeme přijet. Vyřídíte to

Timothymu. Jestli budeme mít štěstí, vyrazíme hned časně ráno."

Čekali, že se u nich večer možná zastaví kuchařka, ale byli celkem rádi, že nepřišla, protože by se byla určitě rozpovídala o vloupání a skuteční lupiči by měli co dělat, aby nenápadně naslouchali a neprozradili se přitom. Druhý den připíchli na dveře chaty lístek pro Jackyho, aby jim tu nechal mléko a odnesl si prázdnou láhev, časně zrána se nasnídali a potom pluli k hausbótu. Celý ten den strávili na lodi. Dick a Timothy pracovali v kajutě obklopeni takovým puchem z chemikálií, že je Dorotka raději nechala být a šla si číst na palubu knížku.

Brzy po svačině práci dokončili, anebo aspoň tu část práce, při níž mohl být Dick co platný, a Timothy je vypakoval.

„Určitě vám už nemůžu v ničem pomoci?" vyptával se Dick, který zapomněl na vloupání, na pratetu a všechno ostatní, a jen se radoval, že může pracovat se zkumavkami a lihovým kahanem, tu něco rozpustit a tu zas odpařit a vážit nepatrné usazeniny na vahách tak jemňoučkých, že by zaznamenaly i váhu peříčka.

„Ne," odpovídal Timothy. „Moc jsi mi pomohl a stačili jsme všechno za poloviční dobu, než bych na to potřeboval sám. Jenže já teď musím zpracovat všechny naše výsledky a shrnout je do zprávy, kterou chystám pro Jima. Když to stihnu, tak budu zítra volný. Až tu začne řídit Nancy a Peggy, moc toho asi nenadělám."

Dick a Dorotka se znovu dostali domů, aniž je kdo spatřil, navečeřeli se a s klidným svědomím si šli lehnout. Žádné zprávy, dobré zprávy. Nancy měla pravdu. Policie zřejmě usoudila, že k žádnému vloupání nedošlo. Prateta nezjistila, že nablízku žijí Piktové, a jistě je s mučednicemi nadmíru spokojená, protože by jim jinak nedovolila, aby si vyjely samy na celý den pryč. Zítra si všichni společně vyplují na loďkách, možná že přepadnou hausbót anebo že se dokonce vypraví až na ostrov Divokých koček. A pozítří prateta odjede. Teď už se nemůže nic pokazit. Nazítří ráno, vlastně třetího rána po vloupání, se probudili do dne, kdy nic nevyšlo tak, jak si předem usmysleli, snad až na to, že jim Jacky jako obvykle přinesl mléko. Jednak ani nezafoukal vítr. To znamenalo, že Skarab a Amazonka nemohly vyplout o závod k hausbótu. Vlastně se vůbec nedalo vyplout pod plachtami. Dick se rozhlédl po obloze, ale nikde nebyl ani sebemenší mráček, který by sliboval, že se zvedne vítr. Dorotka poslala Dicka na silnici, aby ještě včas chytil listonoše, až půjde do Jezerky, ale listonoš žádné dopisy pro Pikty neměl. Dick se vrátil do chaty a zjistil, že Dorotka zatím v rychlosti umyla nádobí, protože se rozhodla, že než odejdou, zanechá doma všechno v pořádku. Požádala Dicka, ať přinese trochu dříví, aby je měli připravené na večer, až se vrátí a budou chtít zatopit v krbu.

„Ale Dorko, měli bychom přece vyvézt Skaraba z řeky," namítl Dick. „Nancy a Peggy určitě nebudou tak brzy hotové," řekla Dorotka. „Vždyť říkaly, že přijdou hned časně ráno," připomněl jí Dick. „Jenomže to ještě myslely, že se bude moct plachtit," řekla Dorotka. „A kromě toho po nich prateta určitě bude chtít, aby někde utřely prach nebo natrhaly květiny do salonu."

„Už jsou tady," zvolal Dick. „Já ti to povídal. Čekaly na nás. A přišly se podívat, proč ještě nejsme hotoví."

Do dveří však nevtrhla Nancy ani Peggy, ale rozvážně vstoupil Timothy.

„Mohli byste sehnat ty dvě uličnice?" zeptal se Timothy a svlékl si z ramen popruhy těžkého batohu. „Nejspíš už vyrazily," řekl Dick. „Budou teď asi na jezeře." „Určitě ještě nevypluly," tvrdila Dorotka. „Moc rád bych je zarazil, kdyby to jenom trochu šlo," řekl Timothy. „Stalo se něco hrozného?" zeptala se Dorotka. Už si představovala,

jak policisté prohledávají hausbót a Timothy před nimi zděšeně prchá. „Kdepak, kdepak," uklidňoval ji Timothy. „Nic se nestalo. Ale dva naše výsledky ze včerejška se mi nějak nezdají a rád bych zašel do dolu a přinesl si ještě nějaké vzorky. Nevadilo by vám, kdybychom se místo na hausbót vypravili tam?" „To by bylo skvělé," souhlasil hned Dick. „Moc rádi bychom s vámi šli," řekla Dorotka. „A Nancy a Peggy proti tomu také jistě nebudou. Stejně není žádný vítr a nedá se vůbec plachtit." „Půjdu se podívat, jestli bych je ještě nezastihl," řekl Dick. Na pozorovatelnu nahoře na ostrohu vylezl právě včas. Nancy a Peggy už přecházely přes trávník směrem k loděničce. Neměly na sobě bílé šaty, ale své obvyklé oblečení — šortky, košile ačervené čapky. Prateta je nejspíš nemocná a leží, usoudil Dick, ale stejně je hrozně riskantní přecházet takhle trávník, když se může podívat co chvíli z okna.

A právě že prateta stála třeba u okna, na ně ani nezamával. Jak by jim nejspíš měl dát znamení, aby se podívaly nahoru? Vzpomněl si, že ve dne má zakázáno houkat jako sova. Že by napodobil kolihu? To také nechtěl, protože to neměl

nacvičené. Nezbyvá mu, než aby zakvával jako kachna, i když skaliska a vřes nejsou pro kachnu zvlášť pravděpodobné prostředí. Zakvával, ale ne moc hlasitě. Zakvával znovu. Nancy vzhledla, na chvíli zaváhala, ale pak šla dál rovnou do loděničky.

Dick se ehl z pozorovatelný a pádil dál ke břehu řeky. Řekl si, že musí ještě zastihnout Nancy a Peggy, až budou vyplouvat s loďkou, ale někde, kam na něj nebude z domu vidět. Sotva vyběhl z rákosí, slyšel je, jak vyvážejí loď. Nato se ozvalo zakvávání, nesporně mnohem lepší než jeho, a to už sem loďka připlouvala těsně při kraji rákosíště. Nancy veslovala a Peggy stála na zádi. „Ahoj!“ řekl Dick tiše, a vtom k němu rákosím prorazila lodní příď. „Nemohla jsem odpovědět,“ vysvětlovala Nancy. „Prateta stála u okna salonu. Kde jsi nechal Skaraba? Ani jsme vás neviděly, když jste pluli kolem.“

„Všechny plány jsou změněné,“ řekl Dick. „Timothy je u nás v chatě. Na hausbót se nejede. Potřebuje ještě pár vzorků z dolu. Vypravíme se všichni na vysočinu.“

„My jsme jenom pro,“ řekla Nancy. „Stejně je bezvětrí a jen bychom marnili čas a plácali se zbytečně po vodě. A veslovat s lodi, na které se má plout pod plachtou, není žádná legrace.“ „Takže nám ty obložené chleby přijdou přece jen vhod,“ řekla

Peggy. Nancy se zasmála. „Prateta nařídila kuchařce, aby nám s sebou dala obložené chleby, a my nemohly říct, že je nepotřebujeme. Hned by chtěla vědět, kde dostaneme najíst.“ „Timothy má obrovský batoh,“ řekl Dick. „Jestli půjdeme do dolu, řádně vyhladovíme,“ řekla Nancy. „Ale poslyš, co si počneme s Amazonkou? Do loděničky ji zpátky zavézt nemůžeme, to by nás prateta mohla zmerčít, jak potom jdeme pryč. Z domu je na vrata loděničky jasně vidět. Budeme muset vytáhnout loď na břeh.“

Dick se nemohl do čekat, až zase uvidí důl, a byl celý šťastný, že ostatním změna programu nevadí, a tak ochotně pomohl Nancy a Peggy vytáhnout Amazonku na břeh. Opatrně pak přešli všichni tři silnici, a místo co by se dali kolem Jezerky a vzhůru po pěšince, zamířili nahoru do lesa a potom oklikou k chatě. Dick vběhl dovnitř první. „Už je vedu,“ řekl. „A vůbec jim to nevadí, protože je bezvětrí.“

„Dobře jsi to vyjednal,“ pochválil ho Timothy. „Ahoj, vy divošky.“

Stará dáma si to nakonec rozmyslela a pustila vás?“ „Je nám to taky divné,“ řekla Nancy. „Čekala jsem, že začne na poslední chvíli bručet a prohánět nás, ale nic takového neudělala. Vlastně byla celá šťastná, že zmizíme z domu. Jasně se to na ní poznalo. Člověk by řekl, že má nějaké vlastní úmysly a nemůže se dočkat, až se ztratíme. Ale jaké úmysly by mohla mít? Leda tak pakování.“ „S policií jste už žádné potíže neměli?“ ptal se Timothy. „Kdepak,“ odpověděla Nancy. „S policií je to v suchu. Sammy přišel včera ráno a ptal se pratety, jestli už napsala ten seznam věcí, které postrádáme, a ona ho samozřejmě napsaný neměla, a tak mu jen vynadala a znovu vás přesně popsala.“

„Moc si oddechnu, až budeme mít zítřek za sebou a vaše tetinka odjede,“ řekl Timothy. „Přišla na úplně nový nápad,“ řekla Peggy. „Sláva,“ poznamenal Timothy. „Pustila se do pátrání sama,“ řekla Nancy. „Ale ne. Nemusíte mít strach. O Piktech nemá ani tušení. Včera se celý den pídila po nějakých stopách a my jí musely pomáhat. Pomáhaly jsme, div jsme se nepřetrhly. Strýčkovu pracovnu zpusťovala jako tornádo. A pořád řečnila o policii a co je to za hlupáky, když si myslí, že my s tím měly co společného, a ona jim přitom kolikrát říkala, že nás viděla v posteli. A odpoledne zašla na zahradu a znovu si prohlédla ty šlápoty.“ „Určitě na nás přijde,“ řekla Dorotka. „Na nic takového se nezmůže,“ tvrdila Nancy. „Ale přece jen už je trochu blíž pravdě než předtím. Pamatujete, že jsem vám říkala, jak si vzala do hlavy, že jsou tu někde Vlaštovky a že se s

ni-  
mi chceme sejít? Tak toho nápadu se chopila znovu. Je to pro ni sice poněkud trapné, když tak tvrdila, že viděla lupiče, a dokonce ho Sammymu popsala, ale po svačině se ukázalo, jakou má zase teď teorii. Myslí si, že jsou tu někde Vlaštovky a do domu že se vloupali John se Zuzanou. Dlouho jsme nechápaly, proč na ně pořád naráží, když jsme se s ní kvůli nim už jednou pohádaly...”

„Ale prosím tě,“ řekl Timothy. „Tak vy jste se s ní pohádaly? A já myslel, že s ní chcete jednat v rukavičkách.“

„Vlastně jsme se ani nepohádaly,“ řekla Nancy. „Bylo to takhle. Jak jsme tam detektivně pátraly, prateta najednou poznamenala, že jsme se hodně polepšily, a my z toho byly celé pryč, protože právě o tom jsme ji chtěly přesvědčit. Co by to taky mělo za smysl chovat se celé dny jako andělé a nic z toho potom nemít?

Ale pak se najednou zeptala, jak se vlastně jmenovaly ty děti, co tábořily u dolního konce jezera, když u nás posledně byla v létě, a já jí samozřejmě musela říct, že to byli Walkerovi, a ona mi začala vykládat, že podle jejího soudu na nás měly ty děti vždycky velice špatný vliv a jaké je štěstí, že tady letos nejsou. Řekněte sami, kdo by po tomhle nevytlil vzteky? Vzpomeňte si na Zuzanu nebo Johna, na Titty nebo na Rogera, a povězte, jak ti by mohli mít na někoho špatný vliv? Když jsem se tedy rozčílila a prohlásila, že jsou to naši kamarádi, rozčílila se samozřejmě taky a tvrdila, že jsme kvůli nim přišly vždycky pozdě ke stolu, a vůbec podobné nesmysly, a že vždycky říkala mamince, oč bychom bez nich byly hodnější. „A také letos mnohem hodnější jste,“ řekla nám s takovým tím rádobý láskyplným šklebem. A já se do ní pustila, že maminka má děti Walkerovy taky ráda, a že každý, kdo je zná, o nich může říct jen to nejlepší. Ona se trochu uklidnila a pak už jsme o nich nějakou dobu nemluvily. A najednou včera večer, když si ještě jednou prohlídla Dorčiny stopy pod tím stromem (trochu jsme je podupaly), o nich spustila znovu. „Nebydlí náhodou ty Walkerovy děti teď někde nablízku?“ zeptala se najednou. A já jí na to odpovíděla: „Bohužel ne, ale příští týden přijedou.“ A později, když jsme večerely, se zeptala znovu: „Jsi tak naprosto přesvědčena, že ty děti ještě nepřišly?“ a tak nějak zkoumavě se po mně dívala, a já řekla: „Až za týden, teto Mario,“ a ona jen tak významně protáhla: „Ach tak!“ „Chceš tím říct, že ti nevěřila?“ zeptala se pobouřeně Dorotka. „Nic takového neřekla, ale vypadalo to tak,“ řekla Peggy. „Ani by si nic takového netroufla tvrdit,“ řekla Nancy. „Jenomže sami víte, jak se chovají domorodci, když si vezmou do hlavy nějaký nápad. A prateta má teď nápadů dva a v hlavě se jí odehrává jakási občanská válka. Víte, jak dlouho přemlouvala Sammyho, že se tu potulovalo nějaké podezřelé individuum, až přesvědčila sama sebe, že ho v měsíčním světle viděla. A teď ji zas napadlo to s těmi Vlaštkami. Ale tím líp. Čím usilovněji se snaží dostat Timothyho do vězení a čím víc si láme hlavu Vlaštkami, tím nepravděpodobnější je, že by se dozvěděla něco o Piktech.“ „Walkerovic děti na tom jsou dobře, když jsou tak daleko,“ poznamenal Timothy, „zato já ne. Ale když se začne moc vyptávat po dětech, může ji někdo uvést na správnou stopu.“ „Takový zrádce se v tomhle kraji nenajde,“ prohlásila Nancy. „A už se jí tolik nemusíme bát. Zítra ve dvě jí jede vlak. Dneska dopoledne si balí kufry. A po všem tom včerejším pátrání si bude chtít odpoledne lehnout a na nějaké vyptávání jí nezbyde čas.“ „Ale poslyš,“ řekl Dick, „jestli stála u okna, musela vás přece vidět, jak jdete takhle oblečené přes trávník.“ „Dovolila nám to. Souhlasila se vším, o č jsme jí řekly. Pověděla jsem jí, že maminka nás vždycky nechává chodit o prázdninách v šortkách a podobně, a ona na to odpovíděla: „Ne snad že bych vás v tom ráda viděla. Je to krajně nevhodné oblečení,“ a já na to, že až odejdeme, stejně nás neuvidí, a ona řekla: „Dobrá. Vezměte si na sebe, co chcete.“ A pak, když už jsme byly na odchodu, znovu začala o Vlaštkách. „Jste si naprosto jisté, že se s Walkerovými dětmi neuvidíte?“ zeptala se a já na to řekla: „Vysvětlila jsem ti přece, že přijedou až za týden,“ a tím to skončilo. Ani se nás nezeptala, kam se chystáme.“ „Co byste jí řekly, kdyby se byla zeptala?“ otázal se Timothy. „Že poplujeme po jezeře k obytnému člunu strýce Jima. A to jsme p řece taky chtěly.“ „Ještě že jsem vás včas zarazil,“ řekl Timothy. „Hej,“ řekla Nancy. „Co by se vlastně bylo dělo, kdybychom se minuli?“ „Nechal jsem vám lístek na dveřích kajuty,“ řekl Timothy. „A odpoledne jsem se chtěl vrátit z dolu.“ „Jezuskote,“ řekla Nancy. „Domorodci nemají nejmenší svědomí. Vždyť jste nás pozval. Nebo jste alespoň říkal, že smíme přijet.“ „Nedalo se nic dělat,“ vysvětloval Dick. „Musíme do dolu.“ „Tak se mi to líbí,“ chválil ho Timothy. „Práce je nejpřednější. Tak co, půjdeme?“ zeptal se a zvedl ze země obrovský batoh. „Co máte v tom ranci?“ zeptala se ho Nancy. „Přiděl pro celou výpravu.“ „Přece to všechno nepovlečete,“ řekla mu Nancy. „My nemáme v batozích nic, jen pár obložených chlebů.“ „My jsme si taky vzali batohy,“ řekla Dorotka. „Každý ponese svou baštu,“ rozhodla se Nancy. „A když mu bude připadat těžká, prostě ji sni a nepotáhne se s ničím. Vysypte ten batoh, aspoň uvidíme, co v něm máte.“ „Tohleto přece všechno nesneme,“ řekla Dorotka. „Samozřejmě že sníme,“ prohlásila Nancy. „Není toho ani tak moc,“ řekl Timothy. „Ale povím vám,

co s sebou nemám — sirky. Došly mi a chtěl jsem je koupit cestou sem ve vsi, ale bál jsem se, abyste zatím nevyrazili."

Dorotka p řešla ke své zásobárně a podala mu celou krabičku zápalek.

Timothy si vytáhl z kapsy dýmku. M ěl ji už nacpanou tabákem. Zapálil si ji a zabafal, zatímco jeho společníci rozdělovali zásoby do různých batohů. „To je má první dýmka od včerejška," řekl Timothy. „Poslední sirkou jsem si zapálil primus, když jsem si chtěl uvařit večeři."

„Tak jdeme," řekla Nancy. „Na důlní výpravu. Budeme pátrat po zlatých dolech.

Užijeme si to zrovna jako vloni. Až na to, že s námi nejsou Vlaštovky a Timothy už není našim nenáviděným soupeřem, ale společníkem."

Vydali se na cestu. Zamí řili nahoru do lesa a po vřesovišti, odhodlání překročit údolí Amazonky a vystoupit do končin, kde se na vysočině skrývá nescetně dolů.

Kapitola dvacátá třetí Prateť se jde přesvědčit na vlastní oči

KUCHAŘKA SE NA CHVÍLI POSADILA, opřela se v židli a hlava jí klesala, když tu se pojednou ozval zvonek ze salonu. Kuchařka zvonek skoro neslyšela. M ěla za sebou perné dopoledne, jak pomáhala slečně Turnerové zabalit a všemožně se snažila udržet ji v dobré náladě. Nancy i Peggy si odjely kdovíkam i s obloženými chleby. Kuchařka dala slečně Turnerové oběd, sama si také něco snědla v kuchyni, a když byl konečně všude klid a slečna Turnerová odešla do své ložnice, řekla si, že snad má taky právo na trochu odpočinku. Zvonek zazvonil znovu. Kuchařka vyskočila. Zvonek drnčel dál a kuchařka vyběhla z kuchyně a uviděla slečnu Turnerovou, jak stojí ve svém vycházkovém oblečení ve dveřích salonu. „Budu potřebovat vůz," pravila slečna Turnerová. „Ale snad nechcete sama řídit, slečno?" vypravila ze sebe kuchařka. „Když je paní pryč a pan Turner taky, dovede tady jezdit s autem jen Billy Lewthwaite."

„Tak ho laskav ě ihned přiveďte," nařídila jí slečna Turnerová a kuchařka se běžela podívat po Billy Lewthwaitovi a našla ho, jak okopává bramborové políčko za mamčinou chalupou. Jeho matka, paní Lewthwaitová, stará chůva paní Blackettové, slyšela už všechno o vloupání od svého staršího syna, strážníka Sammyho, a moc by si o tom byla ráda s kuchařkou poklábosila. Doslechla se o různých poznámkách, které pronesla na adresu policie slečna Turnerová, a jako matka zdejšího strážníka chtěla zas ledacos říct o slečně Turnerové. Její syn Billy však byl celý šťastný, že si místo okopávání brambor může vyjet starou hadimřskou. Oblékl si kabát, narazil si starou námořnickou čepici, kterou nosíval, když dělal šoféra, a honem zamířil do Jezerky. Než se tam vrátila kuchařka, měl už hadimřku nastartovanou, a kuchařka ho potkala, právě když vyjížděl z brány Jezerky a řadil skoro se stejným skřípěním jako paní Blackettová. Vzadu seděla vzpřímená jako svíčka slečna Turnerová.

„Ani se na mě nepodívala," řekla si v duchu kuchařka. „Nejspíš si myslí, že jsem se měla přerazit, abych tu byla natotata. Ale co ji to napadlo, takhle se zčistajasna někam rozjet?" Zaraženě zůstala stát a dívala se, jak auto, kterému se kolíbá zadní kolo ze strany na stranu, zatáčí na cestu. Poslouchala, jak rachotí a drnčá do kopečka, pak hrká dolů a odjíždí po silnici k dolnímu konci jezera. Vrátila se do kuchyně, sedla si a znovu si zdířila v příjemném odpoledním šlofičku, z něhož ji vyrušila slečna Turnerová, když vtom se probudila znovu — tentokrát někdo bouchal na dveře, které vedly z kuchyně do dvora.

„Co se to zase děje?" řekla si. „Člověk si ani nemůže v klidu odpočinout."

„Kde nechává pan Turner benzin?" vyhrkl udýchan ě Billy Lewthwaite a škrábal se prstem na hlavě pod námořnickou čepicí. „Všechny kanystry v garáži jsou prázdné."

„Copak vám došel benzin?" zeptala se ho kuchařka. „A kde jste nechal auto?"

„Zastavilo se asi o kilometr a p ůl dál na silnici," vyprávěl Billy. „Nejdřív jelo docela dobře, ale najednou to v motoru škytlo a hrklo a potom to chcíplo úplně. Vytáhl jsem všechny svíčky a pak mě teprve napadlo, abych se podíval do nádrže." „A kde máte slečnu Turnerovou?" „Ta sedí vzadu v autu, tváří se jako kakabus a čeká, až se vrátím. Odstrčil jsem ji ke kraji silnice a nechal ji tam. Tak kde má pan Turner benzin?"

„Jestli jsou kanystry prázdné, tak ho dostanete až někde na horním konci jezera."

Billy se vyd ěšeně rozhlédl. „Ne snad že by nějak hubovala, ale stačí, jak se tváří!" zamručel.

Kuchařka se najednou rozesmála. „A jak si tam vznešeně sedí," smála se. „Dala bych za to nevímco, abych ji teďka viděla." Potom však dodala vážně: „Měl byste si radši pospíšet, Billy."

„A na bicyklu mám zrovna rozbité zadní kolo," zaúpěl Billy. „V sobotu večer jsem si prošlápl dráty."

„Půjčte si kolo slečny Nancy," poradila mu kuchařka. „Já už to s ní vyřídím. Když slečna Turnerová čeká u silnice, neměl byste se ani minutu zdržovat. Vždyť my se všichni celé ty dny div neuštvali, aby šlo všechno jako po másle." Přešli dvůr a Billy si půjčil z kůlny pod holubníkem Nancyino kolo. „To jsem si mohl myslet, že bude mít obě duše prázdné," zalátelel, strhl hustilku a duše napumpoval. A potom zoufale vyrazil, v jedné ruce držel kanýstr na benzin a kolena mu sahala tak vysoko, že jimi skoro narážel do řidítek.

Mladý pomocník z řeznictví se vracel autem do městečka vzdáleného asi osmnáct kilometrů od dolního cípu jezera. Rozvezl už po domech po celém okolí kytý, hovězí plátky, skopové hřbety, svičkové a kdovíco ještě a měl teď dodávku skoro prázdnou. Měl už se zastavit jenom v několika domácnostech. Na večer si domluvil důležitý zápas v šipkách, a jak tak ujížděl po silnici, viděl před sebou v duchu terč a už si představoval, jak hned prvními třemi šipkami získá zdvojení hořejšku, jednoduchou dvacítku a šedesátku. Tohleto kdyby se mu tak večer podařilo! Skoro už slyšel, jak mu v hospodě tleskají a nadšeně dupou do podlahy. Se spokojeným úsměvem vjížděl do zatáčky, a tu před sebou uviděl staříčké auto, postavené při kraji úzké silnice, takže se kolem něj dalo jen taktak projet.

Vzadu v tom voze seděla nějaká starší paní. Řezník sešlápl brzdu a zpomalil, přesvědčil se, že přece jen ve vzdálenosti několika čísel kolem toho starého autíčka projede, pomyslel si, kam se asi poděl řidič, a zalitoval, že mu nemůže od plíc vysvětlit, co si myslí o lidech, kteří nechají vůz na takovémhle místě. Co nejopatrněji projížděl kolem autíčka, až mu kapradí při kraji silnice stíralo prach z blatníků, když před ním najednou zamávala ta stará paní zavřeným slunečníkem. Řezník zastavil. „Jak daleko pojedete po této silnici?" zeptala se ho stará dáma. Nic jí do toho samozřejmě nebylo, ale stejně jí to řekl.

„Pojedete kolem Swainsonů?" „Ano." „Byla bych vám povděčná, kdybyste mne tam dovezl." „Proč ne, paní," řekl řezník. „Jen si naskočte. Nejspíš jste asi píchli,

ne?" „Ne," odpověděla dáma. „Nepíchli." Vystoupila z auta a řeznický pomocník viděl, že k němu jen tak snadno nenaskočí. Ještě kousíček popojel, vyskočil sám a otevřel ji dvířka na druhé straně.

„To paraple vám podržím, paní," řekl. „Chyťte se a já vás postrčím zezadu."

„Nezlobte se, že vás obtěžuji," pravila stará dáma, udělala, co jí poradil, a za chvíli už seděla v řeznické dodávce.

„Máme to krásné po časi," řekl řeznický pomocník, když nastoupil do auta a zařadil rychlost. „Aspoň na tuhle roční dobu," dodal.

Rád by byl v ědě, co to s ní asi je. Seděla vedle něj mlčky, a když se na ni podíval, viděl, že má pevně stisknuté rty. Ta jede někomu udělat pěkný malér, řekl si v duchu.

Ujížděl dál po klikaté silnici, která chvílemi vedla při kraji jezera a pak ji od něj zas oddělovalo mlázi anebo louky svažující se k vodě, a tu a tam projel kolem nějakého domu nebo chaloupky. Stará dáma zřejmě neměla nejmenší chuť s ním mluvit. Asi na něco myslí, řekl si. Zkusil znovu navázat rozhovor a prohodil cosi o počasí a o všech těch letních hostech, co se tu sjedou v srpnu, ale nebylo to nic platné. A tak nakonec pokrčil rameny a řídil dál mlčky. Náhle odbočil ze silnice širokou otevřenou bránou a rozjel se stromořadím po příjezdové cestě velkého domu. „Ale to je přece vila Na vyhlídce," řekla stará dáma. „Taktak," souhlasil. „Musím tu nechat jednu skopovou kytu." „Raději si snad vystoupím," pravila stará dáma. „Musím vás požádat, abyste mi zastavil." „Znáte se se slečnou Thorntonovou z vily Na vyhlídce?" zeptal se ji

řezník. „Chci ihned vystoupit," řekla mu stará dáma. „K Swainsonům je to odsud jen kousek," řekl jí, protože si domyslel, že dáma si nepřeje, aby ji někdo viděl, jak přijíždí vedle řeznického pomocníka k zadnímu vchodu vily Na vyhlídce. „Pár kroků. Ale jestli vás chůze unavuje, svezu vás tam, jen co odevzdám tu skopovou kytu." „Děkuji vám," řekla znovu a vykročila nazpátek k bráně. „Nějaká stará podivinka," řekl si řeznický pomocník, vylezl na svoje sedadlo a zajel až k domu. Před domem se trochu pohádali s kuchařkou kvůli kýtě z minulého týdne, a jak se ji snažil přesvědčit, že u každého kusu masa je

nějaká ta kost, ani se o své pasažérce nezmínil. Zdržel se trochu déle, než čekal, a byl vlastně rád, že stará paní neslyšela, jak mu kuchařka z vily Na vyhlídce vysvětlovala, co všechno si o něm myslí. Když však znovu vyjel, pospíchal, aby tu starou paní ještě kousek svezl. Třeba mu dá i spropitné, i když na to moc nevypadala. Ale aspoň by jí k tomu poskytl možnost. Nebylo by marné, i kdyby dostal jen šest penny — v takovém horku sklenice piva ještě nikomu neuškodila.

Stará paní na něj však u brány vily Na vyhlídce nečekala. Neviděl ji ani na silnici mezi bránou a Swainsonovic hospodářstvím. Člověk by od ní ani nečekal, že si tak rychle pomašuruje, pomyslel si. Ale nijak mu to nevadilo. S tou šestipencí stejně nepočítal, když bral tu paní do auta. A tak jel dál, přemýšlel o terči, do kterého se bude trefovat šipkami, odevzdal poslední balíčky ve vesnici na dolním konci jezera a na starou paní už ani nevzpomněl. Mária Swainsonová, vnučka starého pana Swainsona, vyšla ve svých nejhezčích šatech a s košíkem v ruce ze stavení. Dědeček ji ještě pochválil, že vypadá hezky jako obrázek, babička jí připomněla, co všechno má vyřídít tetě, a pak už se Mária s oběma starouškami rozloučila. Jednou ročně si vyjela na týden k tetě, která byla vdaná za farmáře nedaleko Prestonu. Babička s dědečkem byli vždycky bez sebe strachy, že vnučka zmešká vlak, a tak se tentokrát Mária vypravila brzy, aby stačila zaveslovat přes jezero do vesnice na protějším břehu, nechat loďku u jednoho svého známého lodníka a odjet autobusem z přístaviště parníků na nádraží. Rychle se odsud dostala, bez přestupování a mnohem pohodlněji, než kdyby nasedla na vlak na dolním konci jezera a musela dvakrát přestupovat a ještě objíždět celé to rozvětvené ústí řeky. Vydala se lesem po vozové cestě, a ještě se na chvilku zastavila a přesvědčila, jestli má v tobole peníze na útratu. Vzpomněla si na svého Jacka, který se vždycky tak navyvádí, když se Mária někam chystá. Jen ať se mu po ní týden pořádně stýská, to mu udělá jen dobře! Mária Swainsonová přicházela se šťastným úsměvem k silnici, a tu před sebou náhle uviděla starou slečnu Turnerovou, která si to rázovala přímo proti ní.

Mária Swainsonová ji hned poznala. Jako malá holčička se jí moc bála. Připomněla si teď, že je už dospělá, a až uzná za vhodné, že se provdá za dřevorubce Jacka, zatímco chudinka slečna Turnerová zůstala svobodná. Jak Mária přecházela silnici a chtěla zamířit mlázím ke své loďce, usmála se na slečnu Turnerovou s podivnou směsicí laskavosti, soucitu a strachu. „Márinko, Márinko Swainsonová!“ oslovila ji slečna Turnerová. „Prosím, slečno Turnerová,“ odpověděla Mária. „Nebydlí u vás na hospodářství nějaké děti?“ „Ne, letos tu nemáme nikoho,“ řekla jí Mária. „Babička už hodně zestárla a dědeček taky moc nezastane, a tak si v poslední době letní hosty nebereme.“

Slečna Turnerová píchla slunečníkem do země. „Třeba u vás ani nebydlí v domě, ale táboří někde poblíž ve stanech. Víte přece, které děti myslím. Když jsem byla předloni v létě v Jezerce, pořád zdržovaly moje neteře, až děvčata přišla pokaždé pozdě k jídlu. Myslím, že se jmenují Walkerovi.“

„Ach, Walkerovi,“ opakovala Mária. „Ne. Ty jsme tu letos ani neviděli.“ „A moje neteře k vám ráno nezašly?“ „Ne, slečno Turnerová. A jestli Walkerovy děti přijely, tak budou nejspíš na ostrově. Bydlí vždycky v Cesmínovém háji na druhé straně jezera. Loni se jim něco stalo s lodí, a tak tábořily nahoře na vřesovišti za naším stavením.“

„Na ostrově?“ pravila slečna Turnerová a zadívala se k jezeru, na které přes všechno to mlází mezi silnicí a vodou ani neviděla.

„Jestli přijely, tak budou nejspíš tam,“ tvrdila Mária. „A obě děvčata paní Blackettové s nimi. Obvykle se spolu rozjedou na ostrov anebo taky na hausbót pana Turnera. Jestli se za nimi chcete podívat, převezu vás tam, slečno Turnerová. Anebo na ně zavolám, až pojedou kolem ostrova, a někdo pro vás zajede s loďkou.“ „Copak jedete nahoru po jezeře?“ „Mám spoustu času,“ odpověděla Mária. „Jedu na prázdniny,“

vysvětlovala. „A na ostrově jsme za pár minut.“ „Byla bych vám velice vděčná,“ pravila slečna Turnerová tak ponuře, až Mária zapochybovala, jestli se vůbec rozhodla správně a jestli budou mít neteře slečny Turnerové opravdu radost, když jim pratetu přiveze.

Vykročila před ní pěšinkou v mlází. Koho by napadlo, že slečna Turnerová se sama vypraví takhle daleko? Mária si řekla, že pro starou paní bude určitě pohodlnější, když ji děti zavezou domů na loďce, než aby se dneska podruhé vláčela po nekonečné silnici.

Došli ke břehu jezera a Mária odvážala řetěz veslice, uložila si na dno košík, pomohla slečně Turnerové do lodě, odrazila a za chvíli už rázně veslovala k ostrovu.

„Ani se jim moc nepodobá, že si nerozdělali oheň," řekla, když byly asi uprostřed cesty. Slečna Turnerová se zadívala k ostrovu, ale mlčela. Mária zaveslovala k jižnímu cípu ostrova a podívala se mezi skalisky do malého přístavu, kam si Nancy, Peggy i jejich kamarádi ukládali lodě. Přístav byl však prázdný. Mária veslovala dál. „Mají ještě přístaviště na druhé straně," řekla, ale jak veslovala kolem protějšího břehu, brzy jí bylo jasné, že tu nikde žádné lodě nejsou. „Když tu nemají lodky, tak tady nemůžou být," řekla. „Určitě budou na hausbótu." „Ale můj synovec přece odcestoval," namítla slečna Turnerová. „Tak tam bude ten jeho známý," řekla Mária. „Jela jsem tuhle kolem a zahlídla jsem někoho na palubě." „Že by tam někdo bydlil?" „Slyšela jsem, že je to prý nějaký pan Stedding, co doloval s panem Turnerem na vysočině. Ale ráda vás tam dovezu, slečno Turnerová. Zajedu si sotva pár metrů, a jestli tam děti nebudou, můžete se mnou jet dál, a některý převozník z vesnice vás zaveze až do Jezerky. Na dlouhé chození je dneska moc horko."

„Budu ráda, když mne tam dopravíte," řekla slečna Turnerová a Mária se znovu opřela do vesel plynulými klidnými pohyby, jakými veslují lidé z jezernatého kraje, kteří tráví celý život u vody. Slečna Turnerová seděla vzpřímeně na lodní zádi a pátravě se rozhlížela po obou březích.

„Ale na hausbótu taky nikdo není," řekla Mária, když zabočila do zátoky, kde byl ke své bóji připoután starý modrý obytný člun. „Určitě ne ty děti. Jak přijedou, mají vždycky vyvěšenou vlajku. Pan Turner jim ji vždycky vytáhne na stožár, když je čeká, a ten druhý pán by to byl jistě udělal taky." „Snad se tam raději podíváme," pravila slečna Turnerová. „Ano, slečno Turnerová," hlesla Mária, a protože se začala bát, že třeba nestihne autobus, který jí jede k nádraží, veslovala trochu rychleji a za chvíli už zatáčela s veslicí k hausbótu.

„Ne, nikdo tu není," řekla, když vstala v lodce a nahlédla do oken kajuty. „To je ovšem velice podivné," řekla slečna Turnerová. „Možná že jsem se skutečně mylila." Zastavily s lodkou za zádi obytného člunu a Mária si právě chtěla sednout a znovu se chopit vesel, když tu najednou zahlédla cosi bílého. „Na dveřích kajuty je nějaký bílý papírek, slečno Turnerová. Možná že vám tu nechaly zprávu." „Podívejte se laskavě, co to tam je," požádala ji slečna Turnerová. Mária vzala do jedné ruky poutací lano veslice, vylezla po malém žebříčku, podívala se na papírek a přečetla nahlas zprávu slečně Turnerové, která pořád ještě seděla v lodce.

Udělejte si tu pohodlí, dokud se nevrátím.

Timothy

„Tak je p řece jen čekal," řekla Mária. „A nechal jim ve dveřích klíč." Slečna Turnerová energicky podala Mária slunečník a ta jí ho podržela a pomohla jí nahoru na hausbót. „Počkám tu na ně," řekla slečna Turnerová. „To by snad bylo nejlepší. Třeba byste se s nimi ještě minula, až by projížděly kolem ostrovů, a určitě by je to moc mrzelo." „Jsem vám velice vděčná, Mária," pravila slečna Turnerová. „Rádo se stalo," řekla Mária. „Ale teď už bych měla jet." „Doufám, že nepřijedete pozdě," pravila slečna Turnerová. „Kdepak, klidně to stačí," řekla Mária, ale moc dobře věděla, že nesmí ztrácet ani minutu, a rychle veslovala ze zátoky. Chvíli ještě viděla slečnu Turnerovou, jak stojí na palubě. Pak ji zahlédla, jak mizí v kajutě. Obytný člun vypadal stejně opuštěně jako předtím. „Nejspíš si šla trochu odpočinout," pomyslíla si Mária. „A není ani divu, taková chudinka stará." Vtom si však všimla, jak od dolního cípu jezera odplouvá parník, a uvědomila si, že jestli to nestihne k přístavišti před ním, zmešká autobus, který vždycky čeká jen na tenhle parník a hned zas odváží cestující na nádraží.

Stála to jen taktak, a když dorážela k přístavišti, byla strašně moc uřícená. Parník právě připlouval s vířením lodních šroubů, které se teď otáčely nazad, k přístavnímu můstku. Mária vstříčila poutací lano do ruky jednoho starého lodníka, s kterým se dobře znala, poprosila ho, aby se jí o loď postaral, řekla mu, že se vrátí za týden, rozběhla se s košíkem v ruce po přístavním můstku a usedla v autobusu právě ve chvíli, kdy se rozjžděl. Tak to přece jen dopadlo dobře. Byl by to věru špatný začátek prázdnin, kdyby zmeškala autobus a ujel by jí vlak. Na nádraží si ještě musela koupit jízdenku a najít si místo v některém

wagonu, který jel až do Prestonu. A tak si Márinka vyjela na prázdniny a na slečnu Turnerovou si ani nevzpomněla, leda až když se za týden vrátila.

233

Kapitola dvacátá čtvrtá Bezstarostný den prázdnin

„TADY JE TAK KRÁSNĚ, až je to k nevíře,“ řekla Nancy, když se zastavili s výpravou k odpočinku na poloviční cestě po příkrém úbočí zelených svahů a Nancy se dlouze nadechla a zadívala se dolů do údolí. „Co se ti zdá tak krásné?“ ptala se Peggy. „Všechno samozřejmě. Copak si neuvědomuješ, že je pořád ještě dopoledne? A přitom neděláme prázdninové úkoly. Nesekáme trávu. Neplejeme. Nestáčíme vlnu. Nerovnáme do váz kytky. Neoprašujeme ozdůbky v salonu. Nemlátíme do protivného piana. Nepřednášíme přiblblé básničky. Můžeme si od plic zaláteřit, a nikdo se po nás nepodívá skelným okem. A smíme se vrátit až k večeri. Máme se skvostně, skoro jako kdyby prateta ani neexistovala.“ „Víte co, budeme d člat, že patří taky k Piktům,“ navrhla Dorotka. „Aspoň pro změnu.“

„Zítra odjede, a jestli jsme ji úplně nenadchly, tak si za to může jen sama. Devět dní! Když počítáme zítřek, dokonce deset. A ani jedinkrát nedošlo k hádce, až na to, že kuchařka dala výpověď. A přitom jsme stačili zařídít všechno, ačkoliv tady byla.“

Timothy ležel na zádech s rukama založenýma za hlavou. „To vloupání vám vyšlo jen o vlasek,“ poznamenal. „Ale trochu to vyčítám sám sobě.“ „Vždyť jste všechny ty věci potřeboval,“ řekl mu Dick. „Vlastně to bude asi dost divné, až odjede, a my už nebudeme

Piktové,“ zamyslela se Dorotka. „A já podezřelé individuum,“ dodal Timothy, „a nebudu se už

muset schovávat před policií.“ „A z nás už nebudou andělé,“ řekla Nancy. „Dalo nám ale pořádnou

fušku chovat se celých devět dní od rána do večera andělsky.“ Timothy se na Nancy podivně zadíval. Potom si sedl. „Měl bych se ti podívat na záda,“ řekl.

„Vždyť jsi celé ty dny ukrývala Dicka a Dorotku. Zatáhla jsi do svých piklů listonoše, Jackyho, kuchařku, mě, policii a doktora a pěkně jsi nás všechny svázala do jednoho uzlu. Ukaž záda.“ „Co by s nimi mělo být?“ ptala se Nancy.

„Pořád na nich nevidím křídla,“ vysvětloval Timothy, „ale vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby ti narostla kopýtko a ocas. Však mě Jim varoval. Povídal, abych si na tebe dal pozor a střežil se mrzutostí. Ptal jsem se ho, co bys asi tak nejspíš mohla provést, a on na to, že vůbec nemá cenu mi vykládat, co už jsi se navyšáděla, protože příště si vymyslíš něco jiného a ještě mnohem horšího.“ „Strýček Jim je zrádce,“ prohlásila Nancy. „Ale co je s tebou, Dorotko?“ „Zrovna jsem přemýšlela, co asi se teď děje v Jezerce.“ „Prateta balí se vši vážností zavazadla,“ řekla Nancy. „Kuchařko, podejte mi laskavě mé černé šaty. Takhle se přece šaty neskládají, kuchařko. A teď boty. Ale kdepak. Podpatek ke špičce. Ne, kuchařko, myslím, že bude lepší, když šaty uložíme naplocho úplně navrch. A tyto boty budu potřebovat večer, kuchařko.“ A chudák stará kuchařka si myslí svoje, ale nechává si to pro sebe, a div z toho vzteky nepraskne. Dala výpověď, a tak vlastně neví, proč by si neřekla, co chce. Jenže já ji poprosila, ať to ještě jediný den vydrží a je zticha.“ „Tak to má nejspíš křídla kuchařka,“ podotkl Timothy. Dick na něj udiveně pohlédl a pak se zasmál při představě, jak kuchařka poletuje kuchyní. „Vykládejte si, co chcete,“ řekla Nancy. „Za celý svůj život jsme

nikdy nevydržely být tak dlouho hodné.“ „Co kdybychom ji aspoň na chvíli pustili z hlavy,“ navrhovala

Dorotka. „To je nápad,“ souhlasila Nancy. „Zapomenem na ni. Vymažem si ji z paměti. Není. Odjela... Tisíce láteří Jde se dál. Důlní společnost Vlaštovek, Amazonek a Dicka s Dorotkou se vydává na cestu k rokli.“ Stoupali dál a došli k samému kraji vysočiny. Na půdě zčernalé prudkým požárem už vyrážela tu a tam zeleň. Všichni si začali připomínat ten strašný den i to, jak se Nancy, Peggy, John a Zuzana schovali s Timothym v dole, a když se nad nimi přehnal požár, rozběhli se přes popel zachránit ostatní. Ohlédl se doprava ke Kančenzanze. Vyprávěli si, jak krtkové prolezli opuštěnými šachtami až do lomu starého Boba. Smáli se, jak celé ty dny utíkali před Timothym a jak v něm viděli soupeře, který hledá také zlato na vřesovišti, a říkali mu Zmačkaný klobouk, nebo dokonce Zmačkanec. Prozradili mu, jak ho v noci tajně pozorovali oknem hospodářství. Jedině Dick měl jiné starosti. „Úplně jsem zapomněl, že tady nebude vřes,“

řekl. „Musím vylézt na druhou stranu, tam vřesoviště neshořelo.“ „A proč?“ ptal se Timothy. „Kvůli housence bourovce ostružinového,“ vysvětloval Dick. „Nač ji potřebuješ?“ „Není zdaleka tak zajímavá jako housenka štetconoše,“ uznal Dick. „Ale nikdy jsem ještě žádnou neměl. Živí se vřesem, na zimu upadá do spánku a zakukluje se až na jaře.“ „Jak vypadá?“ ptala se Nancy. „Je taková hnědá až černá a jakoby sametová,“ odpověděl Dick. „Dobrá, budem ji hledat všichni,“ rozhodla Nancy. „Mockrát vám děkuju,“ řekl Dick. „Vzal jsem si na ni krabičku.“ „Výborně,“ řekla Nancy. „Jeden den děláš lupiče, druhý profesora.“ „A nenašel jsi náhodou taky ten důl?“ ptal se Timothy. „Ne, ten objevil Roger,“ odpověděl mu Dick. „Ale jen proto, že je to takový malý lenoch,“ řekla Nancy. „Jezuskote, kdyby tak měla prateta pravdu a byly tady teď s námi Vlaštovky!“ „Ještě štěstí, že tady nejsou,“ poznamenal Timothy. „Ze všech byste stejně Pikty udělat nemohly,“ řekla Dorotka k Nancy a Peggy. „Roger by se na Pikta zaručeně nehodil.“ „Být nás tu víc, ještě by se všechno prozradilo,“ řekl Dick. „Kdyby se po okolí toulali sami Piktové, určitě by některého chytili.“ „Nevadí,“ řekla Nancy. „Však oni určitě přijedou a pak to roztočíme. Jak jsou tu Vlaštovky, vždycky se něco děje. To už nebude taková nuda, jako když se musíme snažit, aby se nic nestalo.“ „A přitom se někdo vloupá do domu,“ připomněl ji Timothy tiše. „To se nedalo nic dělat,“ řekla Nancy. „A nikoho nechytli. A taky nechytnou.“ „Prateta ještě neodjela,“ připomněl ji Timothy. „Ale už balí,“ řekla Nancy. „Zkuste na ni aspoň na chvílku zapomenout,“ prosila Dorotka. Pak už se o pratetě dost dlouho nikdo nezmínil. Nikdo se nezmínil ani o Piktech. Z mučedníků a Piktů se stali zlatokopové přecházející zčernalou pouští vysočiny k dolu, který loňského roku objevili. „Vlastně jste důl neviděli už od té doby, co se tam opravdu pustil do práce lomař Bob, Timothy a kapitán Flint,“ řekla Peggy. „A my ho neviděly od velikonočních prázdnin.“ „Hodně se to tam změnilo,“ řekl Timothy. „Ten staroch je do práce jako ďas.“ Konečně došli ke kraji rokle. Nebyla už to vůbec ta rokline jako loňského léta. Nebýt staré šachty, napůl zakryté vřesem, aby si ji nikdo nezasvěcený nepovšiml, vypadala, jako by sem nikdy nevskočila lidská noha, natož aby tu někdo hledal. Vřes byl samozřejmě sežehnut požárem. Ale vchod teď zakrývaly vysoké haldy nalámaného kamene. Kolem dokola bylo vidět další takové hromady. A od jedné té hromady kamení k druhé vedly dobře ušlapané pěšinky. Opodál stálo kolečko a jakýsi drtič kamene. „Všechno to kamení jste vynosili z našeho lomu?“ zvolal Dick. „Ještě ho vytaháme o moc víc,“ řekl Timothy. „A začali jsme prorážet šachty seshora.“ Nahoře na úbočí, kde zlatokopové loni spatřili bílé cákance, které tam nadělal barvou Timothy, byly teď šedivé hromady nalámaného kamene. Mezi dvěma haldami před vchodem do dolu se náhle objevil stařec s nápadně dlouhými rukama a zamrkal, jak mu do očí zasvítilo slunce. „Podívejte!“ zvolala Nancy. „Tamhle je lomař Bob!“ A zlatokopové se rozběhli dolů do rokle. Stařec na ně zamával, aby se vrátili. „Teďka do dolu nemůžete,“ křikl. „Odstřeluju tam.“ „Počkejte chvíli!“ zavolal na zlatokopy Timothy. „Asi za dvacet vteřin se z nitra kopce ozvalo hlasité zadunění a ze vchodu se vyvalilo mračno kouře a šedého prachu zvířeného výbuchem. „To byla petarda!“ řekl Dick. „Už můžeme dovnitř?“ „Až se to trochu usadí,“ řekl mu lomař Bob. „A co kdybychom se najedli?“ navrhl Timothy. „Nerad bych si pomíchal zásoby s mředěnou rudou a budu na ni ten batoh potřebovat.“ „Tak se nejdřív najíme a pak teprve půjdeme dovnitř,“ souhlasila Nancy. „Už jste obědval, Bobe?“ zeptal se Timothy starce. „Zrovna jsem vylezl, že si něco sním.“ „Mám tu na zapití láhev piva,“ řekl mu Timothy. „Teďka do dolu nemůžete,“ křikl lomař Bob. „Odstřeluju tam.“

„Většinou piju po obědě studený čaj. Ale proti kapce piva taky nic nemám,“ řekl stařec.

„Tím myslí, že má na pivo velkou chuť,“ vysvětlovala potají Nancy Dorotce. Honem vyndali všechno z batohů a začali rozbalovat balíčky. Objevily se obložené chleby, které připravila kuchařka pro Nancy a Peggy, a ohromující množství jídla, které nakoupil Timothy — balíček třešňových koláčků, studené kuře, sáček pomerančů, čtyři láhve limonády, dvě láhve piva a dort. Když to všechno vylovili z batohů, čekala je hotová hostina, až příliš přepychová pro

horníky a zlatokopy.

„Tohle ku ře jste přece na hausbótu nepekl, a ty třešňové koláčky taky ne," řekla Dorotka, když si vzpomněla, v jakém stavu nechala na lodi kuchyň, ať se tam snažila sebesvědomitěji uklidit.

„To víš, že ne," řekl Timothy. „Já se tak ještě zmůžu na vejce na slanině. Hned ten den, co jsem za vámi poslal holuby a uvědomil si, že budu mít návštěvu, jsem nějaké to jídlo objednal. Mám jednoho známého v hotelu u mola. Byl bych vám něco nabídl už včera, ale všechno to přivezli až pozdě večer a málem mi to tam ani nenechali. Úplně jsem se zabral do práce, a chlapec, který s tím vším přijel, na mě prý půl hodiny křičel ze břehu." „Ještě štěstí, že jste ho nakonec zaslechl," poznamenala Nancy. Timothy právě otvíral vnější kapsu batohu. Vyndal dvě velké tabulky čokolády. „Úplně jsem zapomněl, že s námi nebude Roger," řekl.

„Přece se mu s tou čokoládou nebudeme schovávat," řekla Nancy a Dorotku napadlo, že Nancy má celkem obdobný způsob poděkování jako starý lomař Bob. Starý lomař Bob se rád napil piva, ale z jídla, které s sebou výprava přinesla, nechtěl nic. Má prý s sebou chleba se sýrem, a to mu vždycky přijde nejvíce k chuti. „Padesát let už tady lámu kámen a doluju, a celou tu dobu jímám k obědu jen kousek sýra a o nic jiného ani nestojím."

Po dlouhém putování měli velký hlad, a když potom vstal Timothy i stařec, který celou tu dobu vykládal jenom o dolování kamene, nezbylo ze všech těch zásob vůbec nic. „Už půjdete do dolu?" zeptal se Dick. „Můžeme s vámi?" „Jen pojdte," zval je stařec. „Kdo má baterku?" ptal se Timothy. „My," odpověděla Dorotka. „Jenže máme už slabé baterie," řekl Dick a na chvíli se zase

rozpomněl na noc, kdy se vloupal do Jezerky. „Budou bohatě stačit," řekl Timothy. „Bob má moc dobrou

svítilnu." Stařec nesl v ruce acetylenovou lampu. Rozsvítil ji naplno, takže jasný bílý plamen jeho společníky téměř oslňoval, a vedl je do staré jeskyně, kde Roger loni našel měď. „Co to tak syčí?" ptala se Peggy. „Kape tam voda na karbid," vysvětlil jí Dick a všiml si, jak se po něm podívala Nancy. Hned poznal, že mu chce zase říct „náš profesor". Nečekal, až ho tak otituluje, ale honem zašel za Timothym a starcem do jeskyně.

Jeskyně byla dvojnásob velká, než jak si ji pamatoval. Vypadala, jako by někdo posunul celou její zadní stěnu do nitra kopce. Uprostřed této nové stěny z neopracovaného kamene se otvírala přes metr široká chodba. Jasně světlo lampy se v jeskyni odráželo zářivými jiskřičkami na hručkách měděné rudy. Dick slyšel, jak stařec mluví na Timothého a jak mu povídá, že o trojce si nic valného nemyslí, ale zato čtyřka a pětka jsou docela slibné. „Jestli tam není opravdu dobrá ruda, tak už vůbec mědi nerozumím," řekl.

„Co znamenají ta čísla?" zeptal se Dick, když se konečně dostal k řeči.

„Odpovídají těm číslicům na různých vzorcích, s kterými jsme pracovali na hausbótu?"

„Přesně tak," odpověděl mu Timothy. „Jim očísloval jednotlivé úseky a my teď zjišťujeme pravděpodobný výnos. Ruda je tady hodně různá. Proto bych taky potřeboval nové vzorky. Dva z těch našich výsledků se mi zdají dost divné."

„Pojďme se podívat dovnitř, tam, co jste odstřeloval," řekla Nancy. „Ani nápad," zarazil ji stařec. „Nikam nepůjdete, dokud tam

všechno nevyklidím." „Tak aspoň zajdeme, kam až to bude možné," navrhovala Nancy. Šli dál temnou chodbou za světlem svítilny, které jim téměř zastíňoval svým tělem starý Bob. „Vždyť tu nejsou žádné podpěry," všiml si Dick. Vzpomněl si na chodbu pod Vřesovou skálou a na dřevěné stěny, které se za nimi zhroutily, takže nemohli zpátky. „Tady je to samá skála a žádná měkká hornina," vysvětloval starý

Bob. Dorotka šla s baterkou v ruce poslední a svítila na hrubé skalnaté stěny, na strop a nerovnou podlahu. Moc toho tu podle jejího soudu k vidění nebylo, ale jestli starý Bob, Timothy i kapitán Flint vložili do toho dolu tolik práce, jistě mělo jejich loňské pátrání po zlatu úspěch. Vlastně nikdy nevěřila, že by vedlo k práci v opravdickém dole. Ani vzorky na stole v hausbótu jí nic neříkaly, i když Dickovi se zdály tak důležité. Ale jak teď opatrně našlapovala nově proraženou chodbou a ne tou starou opuštěnou podzemní cestou a poslouchala, o čem to mluví stařec s Timothym, pochopila, že triumf loňského léta byl skutečný, a ne jenom hraný. „Peggy," řekla, „Vlaštovky budou mít ohromnou radost." „Roger určitě," přisvědčila Peggy. „I když toho navykládá, jak ten

důl našel, až to nebude k poslouchání." Za chvíli se museli zastavit. Chodba

byla zavalena hromadou roztržitého kamení. Stařec pozvedl svítilnu, aby si mohli zával dobře prohlédnout. „A to je taky všechno, co je tady k vidění," řekl. „Pěkně jsme to tu odstřelili. Spadlo tu kamení, že budu mít dlouho co odklízet. A jestli se chcete podívat na naše nové šachty, musíte už jít ven a na vřesoviště."

„Ale jak se to vlastně odstřeluje?" zeptal se Dick a stařec ho odvedl kousíček dál chodbou, kde ho vzal za ruku a přejel jeho prstem úzkou rýhu ve skále.

„Takhle," odpověděl. „Tohleto tady zbyde z vrtu. Vyvrtaš díru, aby se do ní vešla nálož. Vstřičíš ji dovnitř s dlouhou zápalnicí. K zápalnici přiložíš sirku a utíkáš honem ven. Jenže teď potřebuju o moc delší zápalnici, než když jsem býval mladík." Vraceli se chodbou, šerem ve vnější komoře a potom vyšli do zářícího slunce.

„Tak jsme zas viděli svůj důl," řekla Nancy. „Moc na něm sice k vidění není, ale když je z něj strýček Jim tak vedle, nejspíš přece jen za něco stojí."

„Bylo to nesmírně zajímavé," řekl Dick a myslel to úplně vážně. „Mnohokrát vám děkuji." Timothy se zasmál. „Pojď se radši podívat na ty šachty," řekl. Vylezli z rokle, vystoupili po vřesovišti a zjistili, že na místech, kde kdysi bývaly Timothyho bílé cákance, vedou teď do kopců svislé vrty. Dick chvíli poslouchal Timothyho a starého Boba, jak rozmlouvají o gossanech a pyritech, a vůbec se ani moc nerozhlížel, ale teď najednou našel, oč tolik stál. Zaujat rozhovorem těch dvou málem ani nevnímal vřesový trs u svých nohou, ale vtom se mezi drobnými nachovými kvítky cosi pohnulo. „Už ji mám!" zvolal. „Co máš?" zeptal se Timothy polekaně a oba se starcem se otočili,

podívat se, co to Dick našel. „Housenku bourovce ostružinového," zvolal Dick radostně. „Tě my říkáme chundelatý medvěd," řekl stařec. „To přece není chundelatý medvěd," namítl Dick vážně. „Chundelatý medvěd je housenka přástevníka medvědího." Vyndal si z batohu krabičku, nařezal nožem trochu vřesu, krabičku jim vystlal, opatrně vyzvedl z vřesu housenku, hodil ji do krabičky a utřel si ruce o zem. „Proč si utíráš ruce?" ptala se ho Nancy. „Kvůli jejím chloupkům," vysvětloval Dick. „Když se téhle housenky dotkneš a pak si sáhneš na ruku nebo na tvář, strašně tě svrbí kůže." „Ten náš profesor prostě ví všechno," řekla Nancy. „Kolik těch housenek chceš?" ptala se Peggy. „Tady jsou ještě dvě. Dost blízko sebe." „Tři mi úplně stačí," řekl Dick. „Další už hledat nebudeme. Sežerou spoustu vřesu. Ale ani nevíte, jak jsem rád, že jsme je našli. Slíbil jsem takovou housenku jednomu klukovi od nás ze školy, a on mi za to přiveze lišaje topolového. Tam, co bydlí, se občas vyskytnou."

Jak tak sbírali housenky, prohlíželi si dól, poslouchali Timothyho a lomaře Boba a dívali se na káňata plující vzduchem kolem vzdálených převýslých skal, na praratu si ani nevzpomněli. Piktové úplně zapomněli, jak tajný život tu celé dny vedli. Mučedníci pustili z hlavy všechny své útrapy. Stali se teď opět zlatokopy, piráty, badatelé a kdoví čím ještě, zvědavě se rozhlíželi po okolních kopcích a ničeho se nebáli v tom světě, který se tu před nimi prostíral v slunečním světle.

Měli před sebou ještě celé odpoledne, a když si Timothy uložil vzorky do dvou plátěných sáčků a vstříčil je do batohu, rozloučili se všichni se starým lomařem a vydali se přes vysočinu podívat se na svůj loňský tábor. Našli Tittinu studni, do které ještě prýštila voda, urovnali kameny kolem jejího okraje, protože asi dva spadly dovnitř, a sešli lesem k paní Tysonové.

U Tysonů se samozřejmě dlouho povídalo, jak loni vypukl na vřesovišti požár a jak jejich holub rychle odnesl zprávu, takže plukovník Jolys ještě včas přijel se svými hasiči. Paní Tysonová nechtěla ani slyšet, že by hned odešli a nevypili si u ní ani šálek čaje.

„Jak vy jste nám tenkrát pomohli, a já vám ještě vyhubovala, že jste podpálili vysočinu!" řekla. „Však jsem se za to pak styděla a taky jsem se s tím svěřila vaší mamince. Jakkak se vede paní Blackettové? Slyšela jsem, že postonává." „Už je jí dobře," řekla Nancy. „A pozítří přijede." „Schovala jsem jí hrnek medu," řekla paní Tysonová. „Nevzali

byste jí ho?" „Mockrát vám děkujeme," řekla Peggy. „A kdepak máte ostatní?"

vyptávala se paní Tysonová. „Uděláte nám moc velkou radost, když se zas všichni zastavíte." „Přijedou příští týden," řekla Nancy. „Jenom aby jim vydrželo počasí. Letos nemáme takové léto jako loni. To bylo vedro, jen začít někde hořet. Měli jsme velké štěstí, že jste tak rychle zavolali plukovníka Jolyse. Když jsem slyšela to troubení, ani jsem nemohla věřit vlastním uším a myslela jsem si, že hasiči jsou kdoví kde na druhé straně

jezera, a než se sem dostanou, všechno shoří na troud."

Konečně se vydali na dlouhou pout' domů. Nechtělo se jim ještě do loučení, ale řekli si, že by nebylo zrovna nejmoudřejší, kdyby teď někdo viděl mučedníky, Pikty a podezřelé individuum, jak jdou společně po silnici. A tak raději ze silnice sešli a vraceli se stejnou cestou, jakou se vydali ráno, po horním okraji lesa, kde se skrývala chata Piktů. Zašli však ještě dál než k chatě, protože Nancy a Peggy musely sejít až dolů k řece a zavézt Amazonku do loděničky. A tak pomalu sestupovali lesem.

„Běžte už, vy dvě divošky," řekl Timothy Nancy a Peggy. „Dávám vám dvě minuty na přeběhnutí silnice." „Byl to nádherný den," řekla Dorotka. „Ještě jedna noc, a pak nás čeká jeden nádherný den za druhým," řekla Nancy. „Pojď, Peggy. Musíme se vyparádít k večeri. Je to přece náš poslední večer, a pamatuj si, že když prateta náhodou řekne, ať jí něco zahrajeme, musíš se tvářit přímo nadšeně. Dneska večer se budeme chovat víc než dokonale." „Tak zlomte vaz," řekl Timothy s úsměvem. Vtom však zaslechli na silnici pod sebou nějaké hlasy. „Musíme projít co nejostražitěji," řekla Nancy, rychle se pustila dolů a kličkovala od stromu ke stromu. „Radši chvíličku počkej," radil Timothy Peggy, ale Peggy už opatrně sbíhala za Nancy. „Dovedou to mnohem líp než my," uznala Dorotka. „Nancy uklouzla," řekl Dick, když zaslechl, jak dole v lese zapraskala v čtvička. A pak uslyšeli kuchařku, jak hlasitě volá: „Slečno Turnerová! Slečno Turnerová! Jste to vy?" Dick s Dorotkou se na sebe podívali a pak pohlédli na Timothyho. Nikomu z nich neušlo, jaké zděšení zaznívá z kuchařčina hlasu.

Kapitola dvacátá pátá Úplně zmizela

„NĚCO SE STALO," řekla Dorotka.

Timothy už běžel dolů. Dick s Dorotkou utíkali za ním. Zhlédli ještě, jak Nancy a Peggy přelézají hradbu u silnice, kde zoufale lomila rukama kuchařka. Vedle ní stál mladík v zahradnických šatech, jednou rukou se škrábal na hlavě a v druhé mačkal starou námořnickou čepici.

Dick s Dorotkou slyšeli, jak kuchařka říká: „Zaplať pánbůh, že už jste tady, slečno Nancy a slečno Peggy. Je s vámi vaše prateta?" „Samozřejmě že ne. Byly jsme na vysočině." „Někam odešla," řekla kuchařka. „Ale kam? Kdy? A jak?" „To kdybych věděla, tak bych nebyla takhle rozčilená. Odešla ve dvě, a teď už je sedm, a tady Billy ji viděl poslední..." „Hej, Timothy!" zvolala Nancy. „Ještě že tu jste!" „Pan Stedding si bude vědět rady nejlíp," řekla kuchařka. „Ale co se to tady děje?" ptal se Timothy. „Za všechno můžu já," řekl Billy Lewthwaite, nasadil si námořnickou čepici, jak mluvil, pořád si na ni sahal a pak se zas znovu zoufale poškrábal na hlavě. „Když na mě slečna Turnerová čekala, až ji odvezu, zapomněl jsem se podívat do nádrže." „Ale kam chtěla odvézt?" nechápala Nancy. „Co se stalo?" „Nejdřív se naobědvala," vyprávěla kuchařka. „A pak mě poslala, ať zaběhnu pro Billyho, že ji má někam odvézt autem. Byla strašně rozčilená, hlavně aby prý už vyjeli. Stála tu zpřímá jako pohrabáč s tím svým modrým parapletem v ruce a já zatím letěla k paní Lewthwaitové. A než jsem přiběhla zpátky, Billy vyvezl auto z garáže a odjeli. Nenadála jsem se, že už ji jakživa neuvidím, když tak kolem mě projela bránou, seděla v tom voze jako svíčka a nepodívala se nalevo ani napravo." „Ale kam jela? Billy přece musí vědět, kam ji zavezl." „Povídala, abych to vzal po silnici kolem jezera a odvezl ji k Swainsonům," vyprávěl Billy. „A jak mě tak pořád komandovala, zůstal jsem úplně popletený, vzal jsem si jenom svou šoféřskou čepici a zapomněl jsem si v tom spěchu oblíknout modrý kabát. Ujeli jsme sotva kilometr, a najednou to v motoru začalo škytat, auto zastavilo, a ona pořád, co prý se děje, a než jsem se stačil podívat, co s tím motorem je, vyslechl jsem si celé kázání. Vytahal jsem všechny svíčky a zase je nasadil. Jenomže jsme měli prázdnou nádrž. Nic víc tomu autu nebylo. A slečna Turnerová mě poslala, ať honem doběhnu pro trochu benzínu, jenomže v garáži nebyla ani kapka."

„Tak si Billy vypůjčil vaše kolo a rozjel se pro benzin na horní konec jezera," řekla kuchařka.

„Benzin teď nechte benzinem," řekla Nancy. „Kam jste ji tedy zavezl?"

„Běžel jsem zpátky na silnici," vyprávěl Billy, „a to staré auto tam pořád stálo u příkopu, jak jsem ho postavil, jenomže nikdo v něm nebyl. Slečna Turnerová se ztratila. Když jsem odcházel, tvářila se, jako kdyby mě nejradši vzala po hlavě francouzákem, a potom přijdu, a ona je pryč."

Dorotka se dívala se zájmem na Billyho. Není to legrační, takhle se rozčilovat

jen proto, že nějakou starou dámu omrzelo čekat v autě a vyšla si na procházku? Jenže nic, co se tykalo pratety, nebylo zrovna legrační. Billy Lewthwaite se tvářil... Jak se vlastně tvářil? ptala se Dorotka sama sebe. Věděla, že je to bratr toho strážníka, ale teď vypadal spíš jako pratetin synovec. Tvářil se strašně ustaraně. A na kuchařce by každý hned poznal, že je strachy bez sebe. „Co jste udělal?“ zeptal se Timothy tiše. Dorotka si všimla, jak se po něm Nancy tak nějak zvláštně podívala. Netušila, že Nancy si náhle vzpomněla na chvíli, kdy na vřesovišti vypukl požár a ostýchavý Timothy najednou úplně ztratil svou ostýchavost, chopil se velení a vedl záchrannou výpravu, která se rozběhla doutnajícími vřesem.

„Neudělal jsem vůbec nic,“ odpověděl Billy. „Nalil jsem benzin do nádrže, posadil jsem se a čekal na slečnu Turnerovou. Myslel jsem, že se šla třeba trochu projít.“ „A potom?“ „Pořád nešla a nešla a mě napadlo, že možná chce, abych přijel za ní. Tak jsem se rozjel autem a vyhlížel ji na silnici. Ujel jsem asi tři kilometry. A pak jsem si pomyslel, že si třeba vyšla opačným směrem a vrátila se do Jezerky a že tam vysedává už od té doby, co jsem si vypůjčil kolo a horempádem se hnul pro benzin. Propánakrále, ta mi teď pěkně vynadá, řekl jsem si, ale ať už to mám radši odbyté, a tak jsem zas to starý autíčko obrátil a rozjel se zpátky. Ještě tam stojí ve dvoře.“ A Billy se otočil a vedl je na dvůr, jako by při pohledu na starou hadimršku měli všechno pochopit.

Nikoho teď zřejmě nenapadlo, že pro Pikty a Timothyho není bezpečné vstupovat do brány Jezerky. Všichni zašli až do dvora a zadívali se na staré auto, jako by uvažovali stejným způsobem jako Billy. „Kde seděla?“ zeptal se Dick. „Na zadním sedadle, hned u okna,“ odpověděl Billy. Dick otevřel dvířka a pozorně nahlédl dovnitř. Ve voze však nebylo znát žádné stopy. „Kam že to chtěla jet?“ ptal se Timothy. „K Swainsonům.“ „Co je to zač?“ „Hospodářství,“ vysvětlovala Nancy. „Jsou to naši známí. Starý pan Swainson býval před lety nejlepší honec a paní Swainsonová dělá krásné přikrývky z různobarevných hadříků. Prateta se s nimi dobře zná. A jednou v létě tam bydlely Vlaštovky. Totiž nebydlely tam, tábořily nahoře nad stavením.“ „Byl jste se tam zeptat?“ obrátil se Timothy na Billyho. „Ne, otočil jsem se, ještě než jsem tam dojel.“ „Měli bychom to zkusit,“ řekl Timothy. „Naskočte si, zajedeme tam a popotáme se. Měla bys jet radši taky, Nancy. Jestli tam slečna Turnerová bude, prostě se nenápadně ztratím a nazpátek zajdu pěšky.“

„Už je strašně dlouho pryč,“ bědovala kuchařka. „Kdepak, ty se stalo něco mnohem horšího. U Swainsonů ji nenajdete. Třeba ztratila paměť. A teď někde bloudí. Nejspíš nahoře na vřesovištích. A ještě ke všemu se stmívá.“ „Nechte toho, kuchařko,“ řekla Nancy a podívala se po Peggy a Dorotce. „Však já to cítím v kostech,“ řekla kuchařka. „Za půl hodiny ji máte tady,“ řekl Timothy, když Billy natočil motor rezavou klikou a vyburcoval starou hadimršku k životu. Timothy už seděl na místě, kde ještě nedávno trůnila prateta. Nancy si s vážným výrazem v obličeji vylezla k němu. Billy Lewthwaite nasedl k volant, narovnal si čepici a vyjel ze dvora.

„Poslyš,“ řekl Dick Peggy, „myslíš, že tu vůbec máme zůstat?“ „Jestli se vrátí a najde vás, bude to hotová hrůza,“ řekla Peggy. „Zajdu s vámi k chatě a počkáme tam.“

„Z Jezerky se mi nehnete ani na krok, slečno Peggy,“ zarazila ji kuchařka. „Aspoň dokud nevíme, co se se slečnou Turnerovou stalo. Propáníčka, a tohle se zrovna musí přihodit, když je paní pryč.“ „Snad abychom raději šli,“ řekla Dorotka. „Jen tady hezky zůstaňte,“ řekla kuchařka. „A pojdte do kuchyně.“ „Ano, pojdte,“ zvala je Peggy. „Až ji povevou, uvidíme je z okna. A snadno stačíte utéct. Nebo se můžete schovat ve spíži. Anebo v přípravně za kuchyní.“ „Teď už se jí bát nemusíte,“ řekla kuchařka. „Nejspíš ji přinesou nohama napřed.“

„Upokojte se, kuchařko,“ domlouvala jí Peggy. „Prateta teď asi sedí u paní Swainsonové a kdeco kritizuje.“

Kuchařka se musela zasmát. „Nejspíš asi paní Swainsonové vytýká, že sešívá klůcky na přikrývce obráceně. Ale paní Swainsonová si nic takového líbit nedá, ta jí řekne něco pěkně pepného.“ Při této představě se kuchařka zřejmě trochu rozveselila.

„Opravdu bychom se měli vrátit domů,“ řekla Dorotka. „Musíme si udělat večeři.“

„Hezky zůstaňte, kde jste,“ řekla kuchařka znovu. „Však já vám večeři dám. Najíte se u mě v kuchyni. A nakonec máte právo najíst se u nás, kde chcete.“

Copak vás paní Blackettová nepozvala? Jakživi jste se neměli přestěhovat do tý zříceniny a já bych to taky nikdy nedovolila, kdyby mě slečna Nancy nezačala tak honit a kdybych nebyla celá bez sebe, že přijede slečna Turnerová, kterou sem nikdo nepozval a nikdo o ni taky nestojí."

„Stejně bych měl do chaty zajít," řekl Dick. „Aspoň se tam podívat." „Proč?" zeptala se Peggy. „Jen se přesvědčit, jestli tam náhodou není," řekl Dick. „Co když už přišla na to, že tam bydlíme? Co když teď sedí v chatě a čeká, jak nás přistihne, až se vrátíme?"

„Nesmysl," řekla Peggy. „Proč by pak říkala Billymu, aby ji odvezl hadimrskou úplně opačným směrem?"

„Jenže v autě nezůstala," připomněl jí Dick. „Myslím, že bych se tam měl radši jít podívat."

„Podle mě by jí to bylo docela podobné," řekla kuchařka. „Ale jestli tam opravdu není, tak je snad nejlepší podívat se po ní hned a dlouho to neodkládat."

Dorotka pohlédla na kuchařku a poznala, že když už se chytá tak slabounkých stébel naděje, musí mít opravdu strach, že se stalo něco mnohem vážnějšího.

„Zajdeme tam všichni," řekla. Protože tu teď Nancy nebyla, snažila se ji Peggy zastoupit a energicky zasáhla. „Tisíc ráhen a kosatek!" zvolala přesně v Nancyině stylu, „jestli tam prateta číhá, tak je to jenom další důvod, proč ji nesmíme padnout do spárů. Zajdu tam já. A vy tu zůstanete. Opatrně se tam připlížím, a jestli ji uvidím, vrátím se a počkáme na Nancy. Nancy už bude nejlíp vědět, co podniknout." „A co jestli tě uvidí?" „Tak řeknu, že jsem si pro ni přišla," odpověděla Peggy. „Ať si mě klidně vidí. I když by ovšem bylo lepší, kdyby mě ani nezahlídla. Jenže desetmilionkrát horší by bylo, kdyby viděla vás."

„Jak já bych si přála, abyste ji našla!" řekla kuchařka. „Ale honem se zase vraťte. Nechci, aby se nám ještě někdo ztratil. A jestli přijede slečna Turnerová se slečnou Nancy, určitě se po vás bude hned ptát. Jenže na to to nevypadá. Cítím v kostech, že se stalo něco strašlivého. A to jsem si myslela, že máme nejhorší za sebou, když slečna Turnerová odjíždí. Už posledně s ní nebylo k vydržení, ale letos, s tím vloupáním, policií a vůbec... že já odsud neodešla, sotva slečna Turnerová přijela, a taky bych to byla udělala, jenže mně bylo líto paní Blackettové. A vy dva už pojdte dovnitř a posaďte se, ať vás není vidět od dveří...., i když slečna Turnerová je moc nóbl, než aby přišla zadními dveřmi, ta se přihrne jediné předním vchodem." „Za deset minut jsem zpátky," řekla Peggy a odběhla. Dorotka s Dickem vystoupili za kuchařkou po schůdkách ze dvorka a vešli do kuchyně. Postávali tam a dívali se, jak kuchařka přechází sem a tam, mumlá si cosi pro sebe, hází přibory na stůl, přináší ze spíže studené maso, strká brambory do rendlíku, a přitom se co chvíli zastavuje a naslouchá, jako by čekala, že zaslechne někde v domě kroky slečny Turnerové.

„Třeba zahlédla z auta nějakého ptáka," napadlo Dicka, „vystoupila, aby si ho líp prohlédla, pak se posadila, že se na něj bude dívat, a usnula."

„Daleko od silnice zajít nemohla," řekla Dorotka. „A nepatří zrovna k lidem, co by se zajímali o ptáky." Zaslechli na dvoře kroky, ale to se jen vracela Peggy. „Nikdo tam není," řekla. „A podívala jsem se i dovnitř." „Neměli bychom tedy radši jít?" zeptala se Dorotka. „Počkejte ještě na Nancy," řekla Peggy. „Ale co když se vrátí prateta?" Peggy neodpověděla. Poslouchala a Dick s Dorotkou věděli, že Peggy stejně jako kuchařka cítí v kostech, že se stalo něco velice vážného. „Už jsou strašně dlouho pryč," řekla kuchařka. Šeřilo se již, když konečně zaslechli plechové troubení hadimrščina klaksonu a pak rachot, s kterým stařícké auto zatáčelo do brány Jezerky.

„Zůstaňte sedět," řekla kuchařka, když Dick s Dorotkou vyskočili a rozhlíželi se, kde se ukrýt. „Jestli ji našli, zastaví u předního vchodu... Kdepak, já věděla, že ji nenajdou."

S rachocením a skřípěním brzd vjelo stařícké auto až do dvora. Vystoupili z něj Billy Lewthwaite, Timothy a Nancy a všichni tři se tvářili velmi vážně. „U Swainsonů vůbec nebyla," řekla Nancy. „Co když se o nás dozvěděla a tak se rozzuřila, že odjela?" napadlo

Dorotku. „Taky jsme na to pomysleli," řekla Nancy, „ale věděla jsem, že z nádraží na konci jezera by nikdy neodjížděla, protože by musela mockrát přestupovat. Mluvili jsme s nosičem, starým Carrottym, ale ten tvrdil, že už ji asi čtyři roky neviděl."

„A zná ji," vysvětlovala Peggy Dorotce. „Před lety tu byl zaměstnaný."

„Kdybych se byl jen podíval do té nádrže," bědoval Billy. „Teď mi to budou mít

všichni za zlý."

„Když jste odcházel, byla v po řádku," řekl mu Timothy. „Nikdo vám nic vyčítat nemůže."

„Až si to všechno vypovíte, čeká na vás večeře," řekla kuchařka. „A vy byste měl zaběhnout za maminkou, Billy. Určitě si už dělá hlavu, co s vámi je." „Nemám něco říct Sammymu, když bude doma?" Opět policie! Nancy, Peggy, Piktové a Timothy se po sobě podívali. „Jestli se slečna Turnerová brzy neobjeví, budu muset zavolat seržantovi," řekl Timothy. Při večeři u kuchyňského stolu vládla ponurá nálada. Už z toho, že vůbec jedli v kuchyni, bylo vidět, jak se všechno zvrtilo. Dick a Dorotka měli pocit, že už nemají v domě co pohledávat. Timothy měl ovšem ještě menší právo se tu zdržovat, ale řekl kuchařce, že nemíni odejít, dokud se slečna Turnerová nenajde. Nancy a Peggy si začínaly myslet, že by přece jen bylo lepší snášet od pratety věčné napomínání, než trnout, kam zmizela.

„Když už se chtěl ztratit, taky s tím mohla dva dny počkat," řekla Nancy. „Kdyby zmizela v Harrogradu nebo někde jinde, lidi by prostě řekli Třikrát sláva! nebo Nechť odpočívá v pokoji! a oslavili to. Ale ona si zmizí tady, když jsme se s Peggy celou tu dobu snažily, aby tu byla spokojená, a když měla druhý den nadobro odjet... Ach Jezuskote, jezuskote! Co tomuřekne maminka?" „Uvidíš, že se slečna Turnerová vrátí," řekl Timothy. „Třeba to dělá schválně," napadlo Dorotku. „Mělo by se to oznámit policii," řekla kuchařka, když postavila před Timothyho na stůl karamelový dort. „Prohledali by jezero." Timothy se zamračil. „Nic takového," ozval se rázně. „Vážně, mohla spadnout do vody," řekl Dick. „Po krajích je všude mělko," namítla Nancy. „Spíš se jí asi nechtělo čekat na benzin a šla se projít," řekl

Timothy. „A potom si třeba někde sedla a usnula." „Vždycky po obědě spala," řekla Nancy s jistou nadějí v hlase.

„Anebo aspoň skoro vždycky." „Doporučil jí to doktor," vzpomněla si Peggy.

„Jestli se brzy neobjeví, budu muset toho doktora zavolat," řekl

Timothy. „Ona ale na záchvaty netrpí," řekla kuchařka.

„Nemá cenu, abyste tady čekali," řekl Timothy, když se všichni navečeřeli. „Vy dva byste se měli radši ztratit a vrátit se do té své lesní chajdy." „A co budete dělat vy?" ptala se Nancy. „Zůstanu tady," řekl Timothy. „Když tu není Jim a vaše maminka,

měl bych být radši po ruce, kdyby k něčemu došlo. Po celé té silnici není po slečně Turnerové ani stopy. Jestli brzy

nepřijde, budu muset zatelefonovat na policii." „Ale vždyť vás zatknou kvůli tomu vloupání," řekla mu Dorotka. „A co na tom sejde?" řekl Timothy. „Po pratetě se bude muset zahájit pátrání, a čím víc lidí bude k dispozici, tím líp. Když je všude kolem tolik hlubokých lesů, pomůže jenom policie." Nancy se náhle rozjasnil obličej. „Plukovník Jolys!" zvolala. „Hned mu jdu zavolat. Ten bude o moc lepší než policie. Na vřesovištích už dávno nehořelo a taky, po všech těch deštích, hořet nebude. Budou celí nadšení, že mají zase co dělat, a jsou jich stovky." „Koho vlastně?" ptal se Timothy. „Hasičů," vysvětlovala Nancy. „Sám jste je přece loni viděl. Plukovník Jolys je všechny vycvičil. Troubí na trumpety, a každý, kdo má auto, naloží hasičů, co se mu jenom do vozu vejde, a jedou, kde jsou zapotřebí. Než si policie naškrábe pár poznámek, prohledají celé lesy."

„To není špatný nápad," řekl Timothy. „Ale nejdřív si promluvíme s policií. A vy čtyři odsud zmizte. Dovedte ty dva Pikty domů, děvčata, a hned se vraťte."

Piktové a mučedníci vyšli společně houstnoucí tmou do lesa. V chatě rozsvítil Dick petrolejovou lampu. Dorotka začala rozdělávat oheň. „Copak si ještě nepůjdete lehnout?" zeptala se Peggy. „Ještě ne," řekla Dorotka. „Prostě nemůžeme. Dobře vím, proč se

nás Timothy chtěl zbavit." „Proč?" ptala se Nancy. „Myslí si, že se stalo něco opravdu hrozného, a nechtěl, abychom slyšeli, o čem bude mluvit s policií." „Mrzí mě, že jsme dneska vůbec někam chodili," řekla Peggy. „Mě taky," přidala se k ní Nancy. „Hned mě mělo napadnout, že se

stane něco strašného, když nás prateta tak ochotně pustila. Nebylo to přirozené. Skoro to vypadalo, jako kdyby chtěla zůstat sama." „Nemyslíš, že se o nás dozvěděla?" zeptala se Dorotka. „Samozřejmě že ne," ujistila ji Nancy. „Kdyby se něčeho domákla, rozběhla by se rovnou sem, a nezačala by balit. Vůbec neuhodla, že tady někde jste, jinak by se pořád nevyptávala na Vlaštovky. Ne. Jde o něco docela jiného."

„Měly bychom se raději vrátit," řekla Peggy. „Co jestli mezitím přišla." „Kdyby přišla," začala Dorotka, „myslíte že byste mohly..." „Když bude něco nového, přijdeme vám to říct," slíbila jí Nancy. „I kdybychom musely vyrazit z domu násilím." A po těchto slovech vyběhly s Peggy do tmy a nechaly Dicka a Dorotku o samotě.

Dick s Dorotkou seděli u ohně. Ničím nemohli ostatním pomoci, ale stejně si nedovedli představit, že by si teď měli jít lehnout. Dick se ještě jednou podíval na housenky, uložil krabičku do chladna, vrátil se k ohni a snažil se začíst v knize Co se vyskytuje v tomto kraji do stati o bourovci ostružinovém. U textu byl pěkný obrázek housenek, ale Dick místo něho stále viděl pratetu, jak hovoří na trávníku, a jak teď leží s nohou zlomenou v kotníku a čeká, až ji někdo najde, anebo jak slyší, že Timothy, Nancy a Billy projíždějí těsně kolem ní autem, a nemůže na ně zavolat. Vůbec nedokázal ty představy zaplašit. „Už ji snad našli," řekl najednou. „Dost možná, ale museli by se umět vžít do toho, jak ona myslí," řekla Dorotka. „Vždyť nikdo neví, proč vůbec odešla. Naobědvala se. Měla si zrovna jít lehnout. Proč se místo toho vypravila ven? A proč autem? Kdybychom tohle věděli, měli bychom čím začít." „Nejspíš se ani pořádně nepodívali po stopách," řekl Dick. „Na silnici by stejně žádné nezůstaly." „Ale musela ze silnice sejít, a pak by nechala stopy v trávě. Zítřka by

se po nich měli podívat." „To už bude pozdě," řekla Dorotka. „Já vím," povzdechl si Dick. Bylo už dlouho po půlnoci, když najednou zaslechli venku kroky. Nancy a Peggy za nimi znovu přišly z Jezerky. „Já věděla, že budete vzhůru," řekla Nancy. „Timothy tvrdil, že určitě spíte." „Vrátila se?" ptala se Dorotka. „Ne," řekla Nancy. „Kuchařka sedí v kuchyni u otevřených dveří. Timothy si znovu vyšel po silnici kolem jezera. Kuchařka nás posílala do postele, ale chtěla jsem vám to ještě zajít říct. Policie přijde hned ráno. A plukovníku Jolysovi jsem už volala. Byl celý nadšený, že se něco děje. To jsem od něho taky čekala. Ne snad že by se radoval, že se prateta ztratila, to samozřejmě ne, i když nám maminka vyprávěla, jak ji nemohl ani vidět, když byl ještě malý, ale protože může nadělat plno rozruchu, když ji najde. Dostaví se prý se všemi svými muži. Tvrdí, že prohledají celé okolí. Jestli prateta v noci nepřijde, přivede plukovník Jolys všechny lidi, co jenom sežene. Ale Timothy povídal, že policie si myslí, že se prateta vrátí."

„Jestli ztratila paměť, může být kdoví kde," řekla Dorotka. „Třeba si o sobě myslí, že je někdo úplně jiný." „Taková ona není," tvrdila Nancy. „Možná že je strašně nemocná," řekla Peggy. „Nebo dokonce mrtvá." „Ne," řekla Nancy. „Co jestli utekla schválně?" napadlo Dicka. „Před čím?" zeptala se ho Nancy. „Vždyť si tu užívala nádherné časy. Hotové orgie panovačnosti. Dělalysme jí, co jsme jí na očích viděly."

„Určitě jen tak neutekla," tvrdila Peggy. „Zabalila si přece všechna zavazadla, co si chtěla vzít s sebou, a kuchařka ji slyšela, jak někomu telefonuje, aby pro ni v jednu přijel a dovezl ji k vlaku, a taky povídala kuchařce, že bude potřebovat na cestu obložené chleby." „Něco se jí prostě muselo stát," řekla Dorotka. „A zrovna poslední den!" povzdechla si Nancy. „A my to všechno tak dobře zvládaly. Dokonce jsme si na ni i trochu zvykly. A... a jak tehdy myslela, že Dick je opravdový lupič, zachovala se docela statečně."

Prateta jim najednou začala připadat jako docela jiná osoba než ta, která o prázdninách vtrhla do Jezerky a ve všem prosazovala svou.

„Co se dá dělat," řekla po chvíli Nancy. „Měli byste si jít lehnout. Taky si vlezeme do postele, nebo budeme zítra k ničemu, až začne ta honička. Poběž, Peggy. Dobrou noc. Tisíc ráhen a kosatek! Za pár hodin je světlo. Dobrou noc..."

„Nancy má docela pravdu," řekl Dick, když Nancyiny a Peggyiny kroky zanikly dole v lese, zalitém měsíčním světlem. „Jdu si lehnout. Než usnu, budu myslet na pratetu. V matematice mi to často pomáhá. A na leccos jsem tak už přišel. Jdeš spát a myslíš na nějaký příklad, a když se ráno probudíš, hned víš, kde jsi udělala chybu."

Ještě než vlezla do svého lůžka, zadívala se Dorotka ven na stromy, které v té tmě vypadaly až přízračné. „Je teplá noc," řekla. „Aspoň v tom máme štěstí."

254

Kapitola dvacátá šestá Hon začíná

RÁNO JE PROBUDILO zatroubení na roh, jaké se dříve užívalo u dostavníků.

Vzápětí se ozval další roh a potom ještě další a všechno to troubení se mísilo v příjemný hlahol, jaký zazníval v těchto kopcích, když tu ještě jezdily dostavníky. Troubení se ozývalo z dálky, odněkud z horního konce jezera. „Jsou to hasi či. Už jedou," řekla Dorotka, vylezla z lůžka a běžela ke dveřím chaty. Slunce už stálo vysoko na obloze a mýtinu vzorovaly stíny stromů. Dick si sundal z trámu nad hlavou brýle, sklouzl na zem a p řistoupil k Dorotce. Vzpomínal na poslední den loňského léta, kdy vysočina byla v plamenech a požár se hnál přes vřes a kapradí k lesům a hospodářstvím pod kopcem. Tehdy znamenalo to troubení, že se blíží pomoc a že ta pomoc přijde, ještě než bude pozdě. Ale teď...

„Takže se nevrátila, jinak by Nancy telefonovala, aby hasi či nejezdili," řekl. „Celou noc byla venku," řekla Dorotka. „Leží někde se zlomenou nohou a je tak vysláblá, že už nemůže ani volat. Dobře že dělají takový rámus. Taky je zaslechne a pochopí, že se blíží pomoc." Znovu se ozvalo zatroubení. „Jsou teď o dost blíž," řekl Dick. „Určitě někde u mostu. Za chvíli pojedou po naší silnici. Vš co, p ůjdeme dolů." „Radši ne," řekla Dorotka.

„Leda až přijde z Jezerky Nancy anebo Peggy." „Jestli už po ní pátrají stovky lidí, mužem ji klidně hledat taky. Měli bychom se podívat po stopách při kraji silnice, kde se našlo to prázdné auto." „Bylo by báje čné, kdybys ji našel," představovala si Dorotka. „Zachránce by se tiše vytratil, a ani by neprozradil své jméno. O tom bych dokázala napsat povídku — o člověku, který někoho zachrání, ale nesmí prozradit, jak se jmenuje, protože po něm jde policie."

„A tamhle jedou hasi či," řekl Dick, když se troubení ozvalo ze silnice pod nimi. „Aspoň čtyři auta. A poslouvej. Ještě jich pojedou spousta..." Z dálky sem zaznívalo další a další troubení. „Měli bychom se rychle oblíknout a nasnídat. Dojdi pro hrnky. Už od včerejší snídaně jsou namočené v potoce. A rovnou se tam umyj. A naber vodu do konvice. Ale co je tohle?" Oba se lekli, když se od Jezerky ozval hlasitý pronikavý štěkot. „To není žádný ovčácký pes," řekl Dick. „A taky to není..." „Je to policie," hlesla Dorotka. „Přivedli si vlčáka."

Dick a Dorotka se umyli, oblékli se a p řipravili se na všechno, co se jen mohlo dít, ale po Peggy nebo Nancy nebylo pořád ještě ani potuchy. Voda se vařila, pražené vločky už pěknou chvíli čekaly a Dorotka nalila vodu do rendlíku a odstavila jej ke kraji ohně, aby jej měla připravený na vajíčka. A vtom přišel konečně Jacky s mlékem.

„Jestlipak jste slyšeli, co se stalo?" vychrlil ze sebe udýchan č. „Teď byste měli být v Jezerce! Je tam plno hasičů, policajtů a kdoví koho ještě. Seržant si přivedl vlčáka. A táta vezme naši Bess. Je to moc chytrý pes. Copak vám o tom nikdo neřekl? Stará slečna Turnerová se sebrala a někam si sama od sebe odešla, aspoň to povídala maminka. Teď kvůli ní pročesávají lesy, a jestli ji nenajdou, budou hledat v jezeře. Kdyby mě tak vzali na loďku!" „Určitě nepřišla o život," řekla Dorotka. „Táta to tvrdí taky. Povídal, že spíš uvízla v kamení nebo v ostružině, úpln ě jako ovce." „A teď jenom leží a čeká, až ji někdo najde," řekla Dorotka. „Možná že ji najdou a dost možná že taky ne," zauvažoval Jacky. „Jdu se podívat." S těmito slovy odběhl, aby mu z honičky nic neušlo, a ve spěchu si s sebou zapomněl vzít prázdnou láhev od mléka.

Dick s Dorotkou se nasnídali, ale pak už se nemohli do čekat a opatrně sešli po pěšince k silnici. Docházeli skoro ke kraji lesa, a vtom zaslechli jakési kroky stoupající nahoru. Přícházel listonoš s dopisem adresovaným Dorotce. „Dneska jsem vám nenechal psaní v hradbě," řekl. „Chtěl jsem si s vámi promluvit. Neviděli jste náhodou starou slečnu Turnerovou?" „Ne," odpověděla Dorotka. „Není u vás v chatě?" zeptal se listonoš. „Řekl jsem si, že se pro jistotu přesvědčím. Vůbec bych se nedivil, kdyby ji někde schovala ta Blackettovic děvčata. Pořád si malují ty svoje lebky se zkříženými hnáty a vůbec jsou to takové uličnice. Proč by někoho neunesly? A nedržely si ho jako zajatce? U těch dvou uličnic člověk nikdy neví." „Neměly s tím nic společného," řekla Dorotka. Dick s Dorotkou viděli na silnici celou šňůru čekajících vozů.

„To si myslíte vy," opá čil listonoš. „A co ten chlap, co se vloupal do Jezerky? Sammy tvrdí, že tam vůbec cizí mužský nebyl, že si zas na něco hrály ty dvě divošky. Vřak mn ě by taky nadělaly plno mrzutostí, kdyby se ukázalo, že jsem vám nosil dopisy a zatajil jsem, jak slečna Turnerová řekla, že vás tu nikdo nezná." „Ale byly to p řece naše dopisy," namítla Dorotka. „A nikdo se o nich jakživ nedoví."

„Jestli se to prozradí, nic dobrého mě nečeká," řekl listonoš. „Kolikrát jsem si jen povídal, že jsem měl rovnou zajít za slečnou Turnerovou a říct jí, že jste se vy dva takhle domluvili s jejími neteřemi. Jenomže slečna Nancy je moc rychlá. Zatáhne vás do maléru, a než se stačíte vyhrabat, jste v tom až po krk. A ještě ke všemu se stane tohle! Po celém břehu jezera jsou seržantovi lidi a hasiči. Budou se vyptávat, a jestli se neprozradí jedno, praskne určitě něco jinýho."

„Když slečnu Turnerovou najdou, dopadne všechno dobře," řekla Dorotka. „Dneska přece odjíždí."

„Jistě, ale jen jestli ji najdou. A zítra má přijet paní Blackettová. Viděl jsem pohled, co od ní došel. A co asi tomu řekne? Jakpak jí bude, když se vrátí do tak smutných událostí? Copak já zatím mlčel..."

„O těch dopisech teď nikomu říct nesmíte," naléhala na něj Dorotka.

„Taky mi nic jinýho nezbyvá než držet jazyk za zuby. Jenomže já se bojím, co vyzvonějí ostatní. Kdekdo už tady něco ví. Třeba ty lidi v loděnicích. A potom Jacky, a ten toho vždycky namluví, že by vymámil z jalový krávy tele. A paní Lewthwaitová si pořád něco šušká s kuchařkou z Jezerky. Už toho ví až dost a její Sammy a Billy zrovna tak. Všichni jsou do toho trochu namočení, ale stačí na ně uhodit a kápnou božskou, jen aby svalili vinu na druhého. A já si už myslel, že je všechno v pořádku, když slečna Turnerová dneska odjíždí a paní Blackettová se vrací."

A listonoš pochmurně zavrtěl hlavou a těžce vykročil dolů po pěšince ke kolu, které si nechal na silnici. „Hlavně nás nesmí nikdo vidět," řekla Dorotka. „Ale jak můžu hledat stopy, když nás nikdo nesmí vidět?" ptal se Dick. „Nedá se prostě nic dělat," řekla Dorotka. Otevřela dopis. Byl to jen docela obyčejný, milý, veselý dopis od maminky, která jim psala, že tatínek má už písemné zkoušky skoro opravené a těší se, jak se oba rozjedou na sever a naučí se od kapitána a prvního důstojníka lodi Skarab plachtit. Maminka také doufala, že paní Blackettová se vrátí ze své cesty osvěžená, v Jezerce že zatím všechno báječně klapě a že se nestane nic, aby Nancyina a Peggyina maminka ještě litovala, že Dicka a Dorotku pozvala. A nakonec maminka připsala, že jim oběma posílá další prádlo. „Kdyby jen tušila, co strašného se tady chystá," řekla Dorotka. Na silnici pod nimi projíždělo auto za autem. „Musím prostě sejít dolů a podívat se, co se tam děje," řekl Dick. „Radši ani nevyjdeme na silnici," navrhovala Dorotka. „Vezmeme to kolem ní lesem, ale moc daleko od silnice nezajdeme, abychom dohnaly Nancy a Peggy, kdyby se náhodou vydaly k naší chatě."

Asi dvacet metrů nad silnicí proklíčkovali mezi lískovými keři a mladými břízkami. Dole pod nimi teď ležel pás modřínů a borovic vroubící spodní kraj lesa. Určitě by se jim bylo šlo snáz po hladkém koberci hnědého jehličí, ale nebylo to bezpečné. Museli před sebou co chvíli rozhrnovat větve, ale když se pak posadili na kraji mlází, nikdo je neviděl, a přitom sami dobře dohlédli mezi kmeny až k nízké hradbičce a k silnici za ní.

Před bránou Jezerky byl velký rozruch, jak tam mluvilo plno lidí a každou chvíli přijelo další auto. Zanedlouho už Dick s Dorotkou viděli na silnici celou šňůru čekajících vozů. „Blíž už nepůjdu," řekla Dorotka. Jak se tak krčili a vyhlíželi mezi modříny k domu za silnicí, uviděli najednou, jak do jednoho auta s odhrnutou střechou nastupuje poměrně malý podsaditý pán s loveckým rohem zavěšeným na pásku přes rameno a stoupá si na sedadlo. Najednou všechno kolem ztichlo. „To je sám plukovník Jolys," řekla Dorotka. „A všichni ti lidé budou určitě hasiči," mínil Dick. „Anebo aspoň většina z nich. Tamhle je Jacky, kousek od plukovníkova auta." „Bud' zticha, Dicku. Poslouchej. Co to povídá?" Plukovník byl sice malé postavy, ale hlas měl silný a zvukový a bylo

ho slyšet široko daleko. „A teď, přátelé," začal, „potřebujeme na každých padesát metrů jednoho muže. Začneme na břehu jezera a projdeme lesy až k vřesovišti. Každé družstvo zatroubí občas na roh, abychom o sobě věděli, a jakmile někdo pohřešovanou dámu najde, nejbližší vůdce jedinkrát dlouze zatroubí, co nejdéle jen dokáže. Rozumíte? Mezi sebou si budeme dávat obvyklé signály dostavníkovými rohy, a kdyby někdo slečnu Turnerovou našel, dlouze zatroubí... takto..." Sáhl do auta a vyndal dostavníkový roh, dost odlišný od zahnutého loveckého rohu, jímž dával plukovník obvykle znamení svým mužům. Přiložil jej ke rtům a troubil... a troubil... a troubil. „Ten snad praskne," řekl po chvíli Dick. Plukovník však jen zrudl v obličejí. Nepraskl, a i

z místa, kde se krčili Dick s Dorotkou, bylo vidět, jak je přesvědčen, že i když už není zrovna nejmladší, zatroubit dokáže ještě pořádně.

„Odjezd!“ zavolal, když chvíli po čkal a nabral dech. „Vysadte své muže podle čísel v padesátimetrových rozestupech.“

Před domem se rozeřvaly startující motory. Asi dva vůdcové zatroubili na rohy, aby svolali svá družstva. Hasiči se cpali do aut a jedno auto po druhém odjíždělo. „Tamhle jde Nancy,“ řekl Dick. „A podívej, co to má na sobě!“ „Chce udělat radost pratetě, jestli ji najdou... Sedá si do vozu k plukovníku Jolysovi... A Peggy taky... Takže pro nás přece jen nepřijdou. Můžeme se klidně vrátit...“

„Tamhleto modré auto je policejní,“ řekl Dick. „Dorko, podívej se na toho vlčáka. Dovedou ho k místu, kde zůstalo stát auto, a odtamtud vyrazí. Ani už nebudou muset hledat stopy. Podívej se, ten policista má plášť nebo co. Pratetin, aby vlčák správně zvětřil stopu.“

„Tamhle je Timothy, zrovna vyšel z brány. Mluví s plukovníkem Jolysem. Pojede s nimi taky.“

„Ne, nepojede. Už odjeli. A Timothy tu zůstává. Asi se nechce s pratetou setkat. Bylo by hrozné, kdyby ho viděla.“

Auto plukovníka Jolyse, kde vedle plukovníka seděla Nancy a Peggy, na zadním sedadle se tísnilo čtyři muži a dva ještě stáli na stupačkách, vyjelo za modrým policejním vozem, v kterém vezli policisté vlčáka. Za plukovníkovým autem vyjelo další, plné hasičů. A pak už vyjíždělo auto za autem a všechna byla plně obsazená. Dick s Dorotkou si všimli, že v jednom voze si našel místečko i Jacky.

„Proč vlastně kuchařka pláče?“ zeptal se Dick, když zahlédl kuchařku, jak stojí u brány Jezerky, dívá se na silnici a utírá si oči zástěrou.

Dorotka neodpověděla. Když viděla všechna ta auta, která vyjížděla hledat pratetu, měla také oči plné slz... Rozzlobeně si sice připomínala, že nemá k smutku žádný důvod, ale stejně se nedokázala pláči ubránit. „Poslyš,“ řekl Dick, „nikde jsem neviděl hadimršku.“ „Tou asi pojede Timothy,“ napadlo Dorotku. Poslední auto odjelo. Viděli Timothyho, jak cosiříká kuchařce, a ta se otáčí a zachází bránou do zahrady. Timothy osaměl na silnici, a najednou vykročil nebo se spíše rozběhl opačným směrem, než vyrazili honci. „Jde do naší chaty,“ domyslela si Dorotka. „Musíš ho zarazit.“ Dick vyběhl z lískového křoví a pádil mezi modřiny. „Timothy!“ zavolal tiše a potom znovu trochu hlasitěji. Timothy se zastavil, rozhlédl se po obou stranách silnice, uviděl Dicka, přeskočil hradbu a vyšel jím naproti do lesa. Měl unavené oči a nebyl oholený. Vypadal, jako kdyby celou noc nespal, a také opravdu nespal, snad jen pár minut, kdy usnul na židli u kuchyňských kamen.

„To jsem rád, že jste tady,“ řekl. „Nikdo vás neviděl? Zrovna jsem se za vámi chtěl rozběhnout a říct vám, co si myslíme, že byste měli nejspíš udělat. Věc se má prostě takhle. Jestli slečnu Turnerovou nenajdeme někde v lese u silnice, kde by tak nejspíš mohla být, začnou to tu chlapi prohledávat, všude vlezou, a kdyby vás našli, nebude brát vyptávání konce. Nemáme nejmenší chuť něco zbytečně vysvětlovat. Moc mě mrzí, že Nancy..., ale o tom teď nemá cenu mluvit. Můžu za to i já...“ Přejel si rukou po čele. „Nancy to myslela dobře a vy taky a všechno by bylo prošlo, kdyby se nestal ten malér. Jenže v takovém případě začne vždycky velké vyptávání a dojde na otázky, na které by jinak nikdo nepomyslel. Nejlepší bude, když odsud zmizíte. Ano. Ano. Nancy s tím taky souhlasí.“ „Myslíte, že se slečně Turnerové nic nestalo?“ zeptala se Dorotka. „Určitě ne,“ ujistil ji Timothy. „Má možná zlomený kotník nebo něco takového. Lékař tvrdí, že srdce má v pořádku. Toho jsem se bál. Možná že se zastavila někde u známých a zůstala tam na noc. Třeba každou chvíli přijde. Nedělejte si o ni starosti. Hlavně před ní musíme schovat vás. A vlastně i před ostatními. Víte, co byste všechno museli vysvětlovat, kdybyste se s ní setkali?“ „Ale kam máme jít?“ zeptala se Dorotka. „Je jediné místo, kde se určitě s nikým nesesetkáte. Můžete teď nenápadně sejít ke své loďce. Všichni odešli opačným směrem. Nikdo tady teď není. Běžte. Vezměte si s sebou jídlo. Sedněte na loďku, vyplujte a počkejte na mě na Jimově hausbótu. Tam je jídla spousta. Je tam všechno až na sirky. Vezměte si s sebou celou krabíčku. Klíč je ve dveřích. Nenápadně se ztraťte a vyplujte. Jakmile budete na jezeře, nikdo se vás už na nic ptát nebude. Zajedte až k hausbótu... Vezměte si s sebou, co se vám jenom vejde do batohu, ať můžete třeba někde zastavit, kdyby to bylo nutné. Ale teď už běžte. Jak jen to bude možné, přijedu za vámi. Postarám se vám o všechno, co necháte v chatě. Rozuměli jste?“ „Ano,“ řekl Dick. „Ano,“ řekla Dorotka. „Víte, jen k jednomu nesmí dojít — abyste se s ní

setkali."

Kapitola dvacátá sedmá Jen k jednomu nesmí dojít

UD ĚLALI PŘESNĚ, co jim Timothy řekl. Dorotka uložila do batohu pyžama, mycí potřeby a dvě krabičky zápalek a v poslední chvíli ještě přibalila jeden sešit.

Dick si s sebou vzal pro případ, že by snad byli pryč kolik dní, sběračskou krabici s housenkami, dalekohled, vlaječku se skarabem a Knightovu knihu o plachtění. Ostatní věci rychle naskládali do kufrů a kufrů zamkli. Při tom pakování co chvíli zaslechli vzdálené troubení rohů. Honička začala. Dick s Dorotkou se naposled rozhledli, jestli snad něco nezapomněli. Vyšli z chaty s podivným pocitem, jako by opouštěli starý domov. Dick uvázal dveře kouskem provázku, jak byly upevněné, když je viděl prvního dne.

„Jestli se bude chtít n někdo dostat dovnitř, tak klidně vlezte tím oknem," řekla Dorotka. „Anebo rozváže provázek," dodal Dick. A pak už Piktové bez jediného slova vyšli z chaty, která jim byla deset dní domovem, a běželi dolů lesem a dál až ke Skarabovi, čekajícímu v přístavu uprostřed rákosí.

Odráželi loďku až do laguny, a tam Dick nasadil vesla a rychle vesloval dolů po řece. Vypluli ze skrytu stromů a zadívali se přes trávník, ale nebýt toho, že v oknech visely záclony, působila Jezerka jako opuštěný dům. Vůbec nikoho kolem neviděli. „Timothy asi šel za ostatními," domyslel si Dick. „A kuchařka vzlyká v kuchyni," řekla Dorotka. „Myslí na paní

Blackettovou a na to, jak jí bude muset říct, co se stalo." „Nejspíš bych z toho okna byl asi vylezl, a ani by mě neviděla," zauvažoval Dick. „Ale když ho zavřela, už bych se znovu dovnitř nedostal a nepřinesl bych ty věci, které jsme nejvíc potřebovali." „Teď už je to stejně všechno jedno," řekla Dorotka. „Kdyby byla aspoň počkala a ztratila se až v Harrogradu," řekl Dick. „Jestli si opravdu zlomila kotník, zůstane tu ještě kdovíjak dlouho, než se jí noha zhojí," uvědomila si Dorotka. Propluli kolem loděničky Jezerky, na které ještě byla vidět vybledlá lebka se zkříženými hnáty, a o třicet metrů dál spatřili Amazonku, vytaženou na břeh přesně tak, jak ji tu nechali včera.

„Nancy z toho všeho musela být celá pryč, když si ani nepřišla pro loďku a neuložila ji," řekl Dick. Ponuře vesloval dál, až konečně vypluli na jezero a na chvíli úplně zapomněli na všechny nepříjemnosti, které se hrnou na Pikty i na mučedníky, protože měli plné ruce práce se vztyčováním plachty. Dorotka nasadila kormidlo a čekala, jen se ujmout kormidlování, a Dick zatím stočil Skaraba přímo proti jižnímu větru. Všechno si připravil, ještě než vypluli z přístavu. Teď jen uložil vesla a vzal do ruky zvedací lanko. „Tak a teď," řekl a vztyčil plachtu. „Kormidluj pořád k levoboku... vlastně ne... spíš to vem pravým obloukem... Povol trochu a já stáhnou spodní ráhno. Teď zase přitáhni. To jsme ale krásně vypluli." Spustil ploutev. „Výborně. Tak skvěle se nám to ještě nepovedlo. A teď tu vlajku... Tu jsem měl vlastně už vytáhnout." „Myslíš, že vůbec máme mít vlajku?" zeptala se Dorotka. Znovu se rozpomněla na všechno, co se teď děje na břehu, a napadlo ji, že jestli vztyčí vlajku, měli by ji vytáhnout jen do poloviny stěžně.

„Bez vlajky se špatně plachtí," vysvětloval jí Dick. „V knížce se píše, že dobrý vodák se dokáže řídit i podle toho, jak mu vítr vane do tváře, ale já to neumím... aspoň zatím ne. A ty taky ne..."

„Tak radši vlaječku vytáhneme," řekla Dorotka. „Klidně přece můžeme vlajku mít. Copak máme něco společného s Jezerkou? Jen jsme si tak vypluli na loďce po jezeře."

„Máš pravdu," řekl Dick a pokoušel se ohnout maličkou vlajkovou žerd' k zvedacím lankům. Tohle jediné mu nešlo jako po drátku. Jak vlajku vytahoval, vždycky se otočila a pak se rozvinula nahore u stěžně. Dick ji zase stáhl. Budu muset vlaječku trochu přidržovat, až ji zas začnu vytahovat, řekl si v duchu. A měla by stoupat hladce, ne se tak škubat. Když to zkusil podruhé, povedlo se mu to, a zelený brouk na bílé půdě se vesele zatřepetal nad vrcholem stěžně, jako by se na celém světě nedělo vůbec nic zlého. Dick pečlivě svinul do kotouče konec hlavního zvedacího lanka, uložil vesla po obou stranách loďky, až se jim listy na přidi dotýkaly, a otočil se, aby se chopil kormidla.

Když však viděl, s jak vážným výrazem sleduje Dorotka plachtu, jestli ji má dost vzdutou větrem, a pozoruje vlaječku, aby viděla, zda se loď nestočí dál od větru, než je zapotřebí, rozmyslel si to a posadil se na střední sedačku na návětrné straně lodi. Dorotka si počíná velmi dobře a první důstojník má přece umět ovládat loďku stejně zdatně jako kapitán.

Oba je vylekalo vzdálené troubení rohu. Už drahnou chvíli neslyšeli nic, co by nasvědčovalo, že honička dosud trvá. Na okamžik si pomysleli, že už pratetu někdo našel. Ale pak si uvědomili, že tato událost by byla ohlášena dlouhým zatroubením, a teď že slyší jen obvyklý tón dostavnickového rohu. V odpověď se mu ozvalo další troubení a potom ještě další daleko za jezerem, jak hasiči dávali jeden druhému znamení. Pak bylo zase ticho. „Pozor, Dorko. Už vůbec nemáme v plachtě vítr.“ „Promiň. Radši se obrátíme.“ „Dobrá.“ Dick se kriticky díval na zvrženou vodu v místě, kde se otočil

Skarab, ale ne řekl nic. Prvním obloukem přepluli jezero až k protějšímu břehu. Dorotka však nemyslela při kormidlování jen na to, jak se do plachty opírá vítr, ale i na pátrání po pratetě, takže Skarab neplul tak dobře, jak by měl, a při dalším oblouku přes jezero se opět octli docela blízko ostrohu nad Jezerkou. „Měl bys radši chvíli kormidlovat sám,“ řekla Dorotka. Dick si s ní vyměnil místo. „Vezmu to radši krátkými oblouky,“ řekl. „Budeme se držet tady u toho břehu.“ „Těsně ke břehu radši nepojedeme,“ řekla Dorotka. „Ale trochu se k němu přece jen přitočíme, ať vidíme, co se tam děje. Je tady spousta jiných loďek a naše se mezi nimi docela ztratí. Můžeme si přece jezdit, kde chceme.“ A tak k řížovali krátkými oblouky v slunečním světle a v mírném jižním větříku dolů po jezeře a rozhlíželi se po náznacích pátrání. Moc toho však k vidění nebylo. Tu a tam zahlédli na břehu pod lesy nějaké muže. Místy zas, kde silnice vedla v blízkosti jezera, viděli čekající auto. Občas zaslechli dostavnickové rohy, které si navzájem odpovídaly. Kdyby však Dick s Dorotkou nevěděli, co se tu děje, ani by je nenapadlo, že se stalo něco mimořádného. Všichni ti ostatní lidé, co plují po jezeře na veslicích a plachetnicích, jistě také slyší troubení, a přitom netuší, že zcela nedaleko pročešává tolik mužů krajinu a hledá pohřešovanou ženu.

Na chvíli zaslechli Dick s Dorotkou štěkot psa, ale ten téměř rázem zmlkl. „Štěkají vlčáci, když běží po stopě?“ ptala se Dorotka. „Asi sotva, když větří,“ usoudil Dick. „Vyštěknou asi, když je něco rozčílí,“ řekla Dorotka. Pluli mezi Dlouhým ostrovem a západním břehem jezera, a vtom znovu zaslechli štěkot vlčáka, tentokrát mnohem dál na břehu jezera. „Vlastně ani moc neštěká,“ řekla Dorotka, „jen si tak ňafá. Nic nenašel.“ Vysoko v lesích se ozval roh. „Tak vysoko by určitě nešla,“ řekl Dick. „Spíš by měli hledat v místech, kde se našlo auto. Asi zavedli vlčáka špatně. Že nás jen Nancy a Peggy nevzaly s sebou!“

„To přece nemohly,“ řekla Dorotka. „Slyšel jsi, co povídal Timothy. Co kdyby pratetu najednou našli, a ona by nás viděla, jak mluvíme s jejími neteřemi? Všechno by jí musely vysvětlit a pěkně by si to odnesly. A ještě by prateta dala co proto paní Blackettové, listonoš by z toho taky měl nepříjemnosti a ještě kuchařka, Jacky, Timothy a doktor. Ale stejně bych si moc přála, aby ji našli v pořádku.“ „Moc daleko dojít nemohla,“ řekl Dick. „Jacky povídal, že budou hledat v jezeře,“ vzpomněla si Dorotka. Doplnila k druhému konci Dlouhého ostrova, za ním se opět dostali na volnou vodu, a když se pak rozhlédli po jezeře, spatřili starý modrý obytný člun v dobře chráněné zátocce.

„Radši tam ještě nepojedeme,“ řekl Dick. Moc pěkně se jim plulo na lodičce a svět jim hned připadal mnohem příjemnější. A sotva plout přestanou, začnou si zase hned lámat hlavu, jak všechno dopadne.

„Když jsme už na jezeře, nemusíme pospíchat,“ řekla Dorotka. „Hlavně se nesmíme nikomu připlést do cesty.“

Pluli dál, jedním obloukem sem a druhým tam, a chvílemi zaslechli ve strmých lesích pod vřesovišti, jak jeden roh odpovídá druhému.

„Dicku,“ řekla po chvíli Dorotka, „přece jen bychom si měli vylézt na hausbót a vybalit si věci. A měla bych přichystat něco k jídlu. Timothy povídal, že si můžeme vzít, co chceme.“ „Ještě si dneska zaplachtíme,“ řekl Dick. „Jestli pratetu najdou a nic jí nebude, Timothy jistě hned přijede.“

Nebude chtít, aby ho viděla. Radši bychom si měli všechno připravit.“ Dick otočil Skaraba, povolil plachtu a zamířil s lodí k zátocce

Hausbótu a k jejich nové skrýši. „Od té doby, co jsme plachtili na Sýkorce, jsme vlastně na lodi nespali,“ poznamenal Dick.

„Ne,“ řekla Dorotka, ale na hlase jí bylo znát, že se na tu noc nijak netěší.

Něco docela jiného je spát na lodi jen tak pro zábavu, než na ní přespat, protože se všechno ostatní zhatilo. Dick kormidloval se Skarabem přes jezero k zátocce Hausbótu a Dorotka se ohlížela k protějšímu břehu a naslouchala. Čekala stále, jestli nezaslechne dlouhé troubení, které by zvěstovalo, že pátrání

skončilo a prateta že je nalezena. Napadlo ji v tu chvíli, jestli asi někdo pomyslel na to, že by bylo zapotřebí připravit nosítka. Dick se všemožně snažil nesvírat příliš kormidlo, ale jenom je lehce držet prsty, co chvíli zkoušel správně povolit hlavní otěž, aby Skarab využil co nejvíce větru, a v těch několika šťastných minutách úplně na pratetu zapomněl. Nepromluvil až do chvíle, kdy loďka vplula do zátoky Hausbótu a skryta trochu za jižním mysem se již méně nakláněla a plula pomaleji. Pak řekl: „Dorko, zkusíme zabočit k hausbótu, jako to dělá Nancy, a nespustit napřed plachtu.“ „Myslíš, že to dokážeš a nenarazíš do toho člunu?“ „Vezmu to jakoby pod zád' hausbótu a pak se obrátím k návětrí a popluju, dokud se mi bude plachta třepetat,“ řekl Dick. „Tím bych měl zastavit těsně u boku hausbótu. Ale budeš připravená, abys nás odrazila a chytila se žebříku? Dávej pozor na spodní ráhno. Jak zamíříme rovnou proti větru, tak je přehodím.“ „Dobrá,“ řekla Dorotka. „Teď jenom abych věděl, kdy přesně se otočit,“ říkal Dick spíš sám sobě než Dorotce. Vyžaduje to velký cvik a mnoho sebedůvěry, když chce někdo zabočit s malou lodičkou přímo pod zád' velkého člunu, v poslední chvíli se obrátit a potom klouzat těsně podél boku mohutné lodi a ani jedinkrát do ní neťuknout. Dick se však otočil příliš brzy. „Nevadí,“ řekl. „Vezmu to obloukem zpátky a příště se mi to povede.“ Plul kousek proti v'ětru, obratným přesmeknutím plachty obrátil Skaraba a znovu zamířil k hausbótu. „Dicku,“ šeptla Dorotka, „na hausbótu někdo je.“ „Kdo by tam byl, vždyť nemá u žebříku loďku. Timothy přece odjel na svém člunu k druhému břehu.“ „Měla jsem dojem, jako kdyby se něco pohnulo za okny kajuty,“ řekla Dorotka. Dick byl přesvědčen, že se Dorotka mýlí, ale jak ji tak poslouchal, stočil Skaraba příliš ostře. Vypuli obloukem po levoboku a do plachty se jim opřel vítr. Znovu se vzdalovali od hausbótu, když vtom je oba polekalo jakési cáknutí. Ohlédli se a viděli, že kdosi vytřepává nad vodou u zadní paluby hausbótu noviny. „Chlapče!“ Teď už noviny nikdo nevytřepával, ale z paluby na ně kývala jakási postava, která měla na hlavě něco jako bílý turban. „Chlapče!“ „Hned jsem tam!“ volal Dick. „Jen musím ještě přehodit plachtu. Pozor, Dorko!“ Skarab se otočil, spodní ráhno se přesmeklo a Dick už potřetí zamířil k hausbótu, aby stejně, jako by to byla udělala Nancy, přistál pod jeho bokem. „Já věděla, že tam někdo je,“ šeptala Dorotka. „Proč nám to Timothy neřekl?“ podivil se Dick. „Ale teď aspoň chvíli mlč. Tentokrát se mi to povede. Pozor na spodní ráhno.“ Znovu zamířil rovnou pod zád' obytného člunu, plul ještě kousíček dál a pak otočil lodičku proti větru. Dick si prodělal strašlivou chvíli, kdy se bál, že užuž narazí. Mezi Skarabem a hausbótem nezůstala moc velká mezera, ale lodička proplula kolem zádi bez jediného ťuknutí. „Chytni se žeb říku, Dorko. Skoro jsme už zastavili. Dokázali jsme to.“ Dorotka se chytila žeb říku, ale neřekla ani slovo. Vlastně ze sebe nemohla vypravit ani hlásku. Neboť právě spatřila něco, co uviděl i Dick, když konečně vzhlédl. Cizí paní na hausbótu si rozmotávala ručník, kterým měla zabalenou hlavu, a i když ji zatím žádný z nich zblízka neviděl, přece jenom ji nejdnou pozorovali na dálku a rázem ji teď poznali. Dorotka v tom zděšení už chtěla odrazit od žebříku a co nejrychleji prchat se Skarabem od hausbótu. Jenže to nebylo možné. Prateta teď mluvila na Dicka. „Chlapče,“ řekla mu znovu. „Jsi odsud nebo letní host?“ „Spíš letní host,“ odpověděl Dick. „Drž se, Dorko, nebo zas vyplujeme.“ „Znáš toto jezero dobře?“ „Moc ne.“ „Znáš dům, který se jmenuje Jezerka, na druhém břehu až za tím ostrovem...? Je u něj taková říčka...“ „Znám to tam,“ řekl Dick. Viděli, že kdosi vytřepává nad vodou u zadní paluby hausbótu noviny.

„Byla bych ti velice zavázána, kdybys mne tam odvezl. Musím se tam dostat v čas, abych stihla vlak. Budeš tak laskav?“ „Ano,“ odpověděl Dick. „Omluvte mne na okamžik,“ řekla prateta a sešla dolů do kajuty. „Dicku,“ vydechla Dorotka, „víš, kdo to je?“ „Je to ona,“ odpověděl Dick zničeně. „Ale co jsem měl dělat? Nic jiného jsem jí říct nemohl.“ „Co si jen počneme?“ Víc si však už ani nestačili říct. Prateta si nasadila klobouk. Viděli ji, jak se obrací, a slyšeli ostré cvaknutí, když otočila klíčem v zámku. Viděli, jak klíč vyndala, ale pak si to rozmyslela a zastrčila ho zase zpátky. Slyšeli, jak si pohoršené odfrkla, když

se podívala na lístek připíchnutý ke dveřím. Shýbla se a podala Dickovi slunečník. Dick na něj ani nepohlédl a položil jej dolů do loďky. Vytřeštěně se díval na něco, co prateta držela v ruce, na plochou podlouhlou dřevěnou krabičku se jménem na víku. Prateta našla tu krabici s chemickými vahami! „Vzal bys mi toto, prosím?“ Dick uchopil roztřesenými prsty krabici a položil ji vedle škatulky s

housenkami. „A kdybys mi teď snad podal ruku...“ „Dostanete se snáz dolů, když se otočíte a polezete pozpátku,“ řekla Dorotka, když si povšimla, jak prateta zaváhala. „Aspoň myslím, že by to bylo pohodlnější,“ dodala rychle. Prateta pomalu slézala pozadu z žeb říku. Dorotka ji jemně vzala za jeden kotník a postavila jí nohu na sedačku. Prateta sestoupila do loďky a usadila se na zadní sedačce.

Dick nevěděl, co dělat, protože jak se tam prateta usadila, nemohl kormidlovat. „Nevíte náhodou, kolik je hodin?“ zeptala se jich. Dick se vzpamatoval a podíval se na hodinky. „Jedenáct hodin

dvacet devět minut,“ řekl. „Jak dlouho vám to bude trvat?“ zeptala se prateta.

„Jestli se udrží tenhle vítr, tak ani dlouho ne,“ řekla Dorotka. „Objednala jsem si vůz, a ten pro mne má přijet v jednu hodinu do

Jezerky,“ pravila prateta. Dorotka se znovu zhrozila. Co jestli někoho, třeba Nancy nebo Peggy, kuchařku nebo Timothyho napadlo zavolat na nádraží a vůz odvolat, protože se prateta ztratila? O tom se teď však nemohla ani zmínit.

Viděla, jak bezradně se Dick tváří.

„Prosím vás,“ řekla pratetě, „budete si muset trochu poposednout, aby se dalo kormidlovat.“

„Nejsem zvyklá na plachetní lodě,“ přiznala prateta, „i když mám dvě neteře, které dost často plachtí. Musíte mi poradit, co mám dělat.“

„Kdybyste se posadila tady, kousí ček dopředu, vešel bych se já sem,“ řekl Dick,

„a Do... (honem se zarazil, protože si řekl, že radši žádná jména nebude vyslovovat)... a moje sestra nás vyváží tím, že si sedne zas na druhou stranu.

Odraž nás...“ Dorotka odrazila loď od žebříku. „Promiňte prosím,“ omlouval se Dick, „ale musíte si dát pozor na ráhno. Už se to víckrát nestane. Nebo vám aspoňřeknu, až se ráhno bude chtít přesmeknout.“ „Byla to moje vina,“ uznala prateta. Do plachty Skaraba se opřel vítr a lodička vyplula. Vtom se na druhé straně jezera opět ozvalo troubení. „Je to prapodivné,“ řekla prateta. „Není právě lovecká sezona a dostavníky již také nejezdí jako dříve, ale přesto se mi zdá, že poslední dvě hodiny slyším znovu a znovu troubení rohů.“

Kapitola dvacátá osmá Trojice na lodi

„CO JE TO VŮBEC ZA ROHY?“ zeptala se jich prateta, ale Dorotka si nebyla jistá, že od nich čeká odpověď. Podívala se po Dickovi, ale od něho se pomoci nedočkala. Dorotka už moc dobře věděla, jak se Dick tváří při kormidlování — mívával docela stejný výraz, jaký se mu objevoval v obličeji, vždycky když se do něčeho zabral a na nic jiného neměl pomyslen. Takový výraz u něho třeba viděla, když přemýšlel o hvězdách, o dolování, o plachtění, o ptácích, ba dokonce i o housenkách. Teď se však tvářil docela jinak a Dorotka věděla, že je celý nešťastný a přemýšlí o dvou věcech zároveň. Především samozřejmě myslí na kormidlování. Ale nač ještě?

Podívala se na pratetu, která seděla na lodní zádi a málem ani neuhnula Dickovi, aby mohl kormidlovat. Pohlédla na Dicka a všimla si, že se co chvíli dívá na dřevěnou krabičku se jménem Jamese Turnera. „Ať se děje, co se děje, slečně Turnerové se musíte vyhnout,“ řekl jim přece Timothy. A oni ji teď vezou na vlastní loďce přímo do Jezerky i s důkazem toho vloupání, který teď leží vedle ní na sedačce. Nebylo proto divu, že se Dick stěží soustředil na kormidlování. Dorotka si na okamžik pomyslela, že by snad přece jen bylo lépe, kdyby došlo na Jackyho slova, prateta se utopila a měli by od ní navždycky pokoj. Ale to si myslela opravdu jenom na okamžik. Vždyť by to bylo mnohem horší. Oč lépe by bylo všechno dopadlo, kdyby si prateta čistě jen podvrtla nebo zlomila nohu v kotníku. To už by ji byl dávno někdo našel, a hlavně by ji našel někdo docela jiný. A na tom teď přece záleželo. Že ji jen nenašel někdo jiný! Pak napadlo Dorotku něco ještě strašnějšího. Prateta je nezná. Nesmějí se prozradit, že oni znají ji. Uvědomí si to Dick? Co když ji najednou osloví „slečno Turnerová“, a ona se ho zeptá, jak to že o ní ví, jak se jmenuje. „Co se to tam asi děje?“ zeptala se prateta, když se opět rozezvučely rohy. „Někdo se ztratil, a teď ho hledají,“ řekla Dorotka velmi zřetelně a pohlédla významně na Dicka. Bylo to však málo platné. Díval se úplně jinam.

Trojice na lodi.

„Někdo se ztratil?“ opakovala prateta a na obou tvářích jí naskočily červené skvrny. „Nevíte kdo?“ „Prý nějaká slečna Turnerová,“ řekla Dorotka a sevřela křečovitě

okraj sedačky, aby se jí tak netřásl prsty. „Pchá!“ Pratetě teď zčervenaly celé tváře a rty měla pevně stisknuté. „Slečna Turnerová jsem já,“ řekla po chvíli. „A neztratila jsem se.“

„Jistě že ne,“ řekla jí Dorotka a z hloubi duše si oddechla. I kdyby teď Dick v roztržitosti oslovil pratetu jménem, vůbec by to nevadilo.

A vtom uslyšeli, jak kdesi dole u jezera hlasitě a pronikavě zaštěkal pes. „To bude vlčák, slečno Turnerová,“ řekl Dick. „Asi se spletl.“ Prateta si odfrkla.

To aspoň bylo jediné slovo, jímž dokázala ten zvuk později popsat Dorotka.

Rozhodně se nedalo říct, že by jen ohrnula nos. „Oni si přivedou vlčáky!“ řekla prateta. „Takový nesmysl! Strávila jsem noc na obytném člunu svého synovce a snažila jsem se uklidit chlívek, který jsem tam našla. Že prý jsem se ztratila!

Pracovala jsem jako posluhovačka. Když jste mě viděli, vyhazovala jsem právě do jezera poslední zbytky všeho toho smetí, co jsem tam objevila. Bylo ho na řůry, dokonce i na stole v kajutě.“

Skarab najednou prudce zahrnul a Dorotka se úzkostlivě podívala po Dickovi.

Smetí. A celé řůry že ho byly... Prateta naházela do vody všechny vzorky z dolu.

Timothyho práce je zničena a zítra přijede kapitán Flint. Dick zbledl jako křída, ale včas si uvědomil, že nesmí říct ani slovo.

„Že jsem se ztratila?“ pokračovala prateta, ale Dorotka pochopila, že se spíš snaží všechno objasnit sama sobě. „Možná že skutečně došlo k menšímu nedorozumění. Vlastně jsem čekala, že se pro mne zastaví neteře. Ale nač bych se ztrácela! A oni si ještě přivedou vlčáky! To se snad museli zbláznit.“

„Vlčáka asi přivedla policie,“ řekl Dick a Dorotka se znovu zachvěla. Když se po ní Dick podíval, úpěnlivě na něho pohlédla. Dick chtěl ještě něco říct, ale pochopil, že by to nebylo zrovna nejmoudřejší, a zarazil se, ještě než větu vyslovil.

Jak vyprávěla Dorotka později, vlastně na tom ani nezáleželo, protože prateta se tak rozzlobila, že by si stejně ničeho nevšimla. Její hněv se projevil velice zvláště. Prudce rozevřela slunečník, vztyčila si jej nad hlavu, posadila se ještě vzpřímeněji a rozhlížela se jako nějaký vzácný host, kterého vyvezli na vyjížďku po jezeře. Vystrčila bradu a ještě pevněji stiskla rty. A Dorotka náhle pochopila, že prateta má vlastně z něčeho strach. Nebo ne strach. Je v ní spíš jakýsi vzdor, řekla si Dorotka a vzpomněla si na obrázek jelena zahnaného do úzkých, visící na stěně v ložnici Dixonovic hospodářství.

„Klidně můžete ten slunečník nechat, tak jak je,“ řekl Dick vážně. „Ale až budu chtít přehodit plachtu, musíte jej sklopit. Teď nám nevadí. Vlastně působí jako další plachta.“

Prateta zřejmě ani nevnímala, že jí Dick něco povídá, a vůbec neslyšela, co říká. „Ale ty rohy přece nepatří policii,“ řekla. „Ty jsou hasičů,“

vysvětlovala jí Dorotka. „Hasičů plukovníka

Jolyse.“ „Tommyho Jolyse?“ zvolala prateta. „Tommy Jolys že na mne uspořádal hon a dal troubit široko daleko? Ten ještě ode mne něco uslyší! Vždycky to byl hlučný a nezvedený chlapec.“

Dorotka si vzpomněla na přítulného holohlavého plukovníka s bílým knírkem, který stál v autě a mluvil ke svým lidem, a nedokázala si ty dvě představy nikterak spojit. Najednou se přistihla, že přemýšlí, jaká asi byla prateta jako malá holčička. Ale brzy těch úvah zanechala. Prateta patřila k lidem, kteří snad nikdy nebyli mladí. Určitě byla pratetou, a ještě k tomu přísnou pratetou, hned jak se narodila.

„Je vskutku hezky, i když velice horko,“ pravila prateta. „Plukovník a jeho lidé se v tom počasí honí pronic zanic.“

Dick se vyhnul malému skalisku u jižního cípu Dlouhého ostrova a zamířil k severu. Tak se stalo, že vítr jim vál přímo zezadu a Dick se musel soustředit na kormidlování a sledovat přitom vlaječku nahoře na stěžni, aby se mu najednou nepřesmekla plachta a spodní ráhno nevyrazilo pratetě z ruky ten její slunečník. Dorotce nemusel ani nic říkat, sama honem vytáhla spouštěcí ploutev.

Potom si opěť sedla a čekala na nejhorší. Z počátku cesty měla slabouňkou naděje, že se jí třeba podaří dovést pratetu do Jezerky, vysadit ji na břeh, s nikým se přitom nepotkat, a potom rychle odplout do bezpečí. Doufala, že podobně

si to představuje i Dick. Když teď však nepoplují kolem břehu ostrova naproti Riu, ale mezi ostrovem a západním břehem jezera, jasně je uvidí každý z hasičů, kterého napadne, aby se rozhlédl po jezeře, ledaže by se snad šťastnou náhodou skryli za některý z menších ostrůvků. Samozřejmě že si teď pluje kolem spousta loďek, ale existuje jen jedna jediná plachetnička s červenou plachtou a se skarabem na vlajce, a jen na té jedné jediné sedí stará dáma a drží v ruce modrý slunečník, jako by na sebe mermomocí chtěla kdekoho upozornit. Co když tu někde je Nancy, Peggy anebo Timothy a rozhlížejí se přes jezero, jestli je Skarab opravdu připoután k zádi hausbótu a zda se Piktové, kteří měli zůstat neviditelnými, bezpečně skrývají v kajutě? Dorotka se úzkostlivě rozhlížela po břehu.

Zdálo se jí, že tu a tam zahlédla postavy, p řecházející přes volná prostranství mezi stromy. Dívala se, jestli se někde nezalesknou bílé šaty. Až Nancy a Peggy zahlédnou Skaraba, jistě hned zavolají. Anebo se možná včas vzpamatují a neprozradí se před ostatními lovci, dokud Dick s Dorotkou zase neodjedou? Stejně se v tom však nedalo nic dělat. Když tak pluli s pratetou na jedné loďce, octli se vlastně v pasti. Mohli jen doufat, že se dostanou rychle do Jezerky a že tam ještě nikdo nebude, tak jako když ráno vyplouvali z řeky.

„Znáte n ějaké děti Walkerovy?“ zeptala se prateta a Dorotka měla pocit, že snad omdlí. „Ano,“ odpověděla. „Bydlí v Cesmínovém háji.“ „A jsou tam i teď?“ „Ne,“ odpověděla Dorotka. „Ale myslím, že přijedou příští týden nebo za čtrnáct dní.“ „Skutečně?“ opáčila prateta. „Vlastně mi to již bylo řečeno. Obávám se, že jsem svým neteřím ukřivdila.“ Víc už neřekla a Dorotka také mlčela. Neměla nejmenší tušení, co tím prateta myslí, ale hrozila se, aby se slečna Turnerová příště nezeptala: „A mé neteře znáte?“

Našt ěstí tato otázka nepadla. Zanechali za zádi ostrovy a pluli teď kolem ostrohu Jezerky. Prateta se opět zeptala, kolik je hodin. Dick se zadíval na hodinky, až mu plachta málem přelétla znovu na druhou stranu, a potom pratetě odpověděl.

„To jsem velmi ráda,“ řekla. „Moc by mne mrzelo, kdybych nebyla v jednu hodinu připravená. Jsem vám oběma skutečně velmi zavázána.“ Dorotka už doufala, že přece jen všechno dobře dopadne, když vtom pojednou zaslechla ze břehu, v místech, kde těsně kolem jezera procházela silnice, nějaké zavolání.

Uslyšeli je všichni t ři. A náhle je zaslechli znovu. Pak už křičelo několik lidí najednou. Nato se ozvalo dlouhé vítězoslavné troubení dostavnickového rohu, táhlé troubení, které zaznívalo dál a dál a jen tu a tam na chvíli sípavě zmlklo, jako by trubač nemohl nabrat dech. Vzápětí zaslechli stejně dlouhé troubení jiného rohu. Kolem jezera, i daleko odtud, se začal ozývat jeden roh za druhým a dlouze jásavě vytrubovat. A kousek před nimi na břehu hlučně a halasně zvolal jakýsi hlas, který mohl dost dobře patřit plukovníku Jolysovi: „Hola hej!“

Pratet ě se zachvěl slunečník o něco víc, než by se dalo vysvětlit závanem jemného větříku. Netrpělivě zat ůkala na krabici s chemickými vahami, kterou teď měla položenou na klíně. „Hola heeeeeej!“ Teď snad volalo deset mužů najednou. „Hola heeeeeej!“ Volání se už ozývalo kolem celého břehu. A ve chvíli zazněl ten starý lovecký pokřik z lesů vysoko v kopcích, a ze všech stran znovu a znovu dlouze a vítězoslavně troubily rohy. „Viděli nás,“ řekla Dorotka. „A mají velkou radost.“ Napadlo ji však, že Jacky bude asi dost zklamaný, když policie nezačne prohledávat jezero a pátrat po pratetině mrtvole. Prateta je tedy naživu. Našla se. A všichni se z toho samozřejmě radují. Jenže Dorotka si vzpomněla, že se stalo to jediné, k čemu nikdy nemělo dojít. Setkali se s pratetou. Nemůže za to Dorotka ani Dick, ale už je to tak, a prateta s nimi sedí na loďce. A těžko už mohou doufat, že v Jezerce nikdo nebude. Nancyin plán, který zatím tak dobře vycházel, se začíná v poslední chvíli hatit. Mučednice se celou tu dobu chovaly andělsky docela zbytečně. Piktové se nadarmo skrývali v lesích. A ještě hodně dalších lidí bude mít nepříjemnosti s nimi.

Po celé silnici u b řehu jezera teď houkaly automobily. Mezerou mezi stromy zahlédla Dorotka, jak se do jednoho vozu tlačí několik mužů. Mihly se mezi nimi i bílé šaty? Najisto to říci nemohla. Auto se s radostným houkáním rozjelo k Jezerce. Za ním vyjelo další a potom ještě další. Dorotka pohlédla na Dicka. I Dick viděl celý ten rozruch, ale vítr jim teď vál přímo zezadu a Dick se snažil nemyslet na nic jiného než na kormidlování. Všimla si, jak se starostlivě podíval na pratetinu slunečník. Ten slunečník teď sice mohl loď ještě trošičku popohnat jako plachta, která bývá na zadním stěžni, ale co když najednou přeletí

samo od sebe ráhno a vyrazí pratetě slunečník z ruky? Dick se ještě nenaučil, jak vytahovat na Skaraba věci, které spadly do vody. Na Sýkorce si to vyzkoušel, když ho Lysky a Tom učili plachtit. Zalitoval, že ho dřív nenapadlo, aby to zkusil i na Skarabu. Zítra to vyzkouší se zápalkami. Zítra? Dorotka netušila, nač

Dick teď myslí, ale neušlo jí, že se najednou docela jinak zatvářil. Stejně jako Dorotka i on pochopil, jaká je čeká pohroma.

„Nemyslíš, že bychom se tam dostali trochu rychleji, kdybys vesloval?“ zeptala se ho prateta.

„Ne, to bych neřekl,“ odpověděl jí Dick. „Ale začnu veslovat, jak vplujeme na řeku.“

„Jistě se v tom vyznáš sám nejlépe,“ uznala prateta. „Já se o tom zmiňuji čistě jen proto, že je nanejvýš důležité, abych se brzy dostala do Jezerky. Musím stihnout svůj vlak.“

Nikdo nevěděl lépe než Dorotka a Dick, jak je důležité, aby pratetě ten vlak neujel. „Co kdybys opravdu zkusil veslovat?“ zeptala se Dorotka. „Nemá to smysl,“ řekl jí Dick. „Jenom by nás to ještě zdrželo.“ „Jistě děláš všechno, co je v tvých silách,“ řekla prateta, a ani netušila, jak má pravdu. Bylo již jasné, že do Jezerky dorazí ještě před nimi spousta jiných lidí. Po silnici, která vedla kolem jezera, houkalo auto za autem a všechny ty vozy svázely nazpátek lovce. Ať pluje malá plachetníčka seberyhleji, ve srovnání s automobilem se pohybuje jako želva. Dávno než Skarab zabočil kolem mysu a veplul na řeku, troubily už vesele za ostrohem Jezerky rohy. „Začnu veslovat,“ řekl Dick. „Nepřipravila bys mi havlíčky?“ Dorotka se již neodvažovala na pratetu ani pohlédnout a honem nasazovala havlíčky. „Mám spustit plachtu?“ zeptala se. „Ani to nebude zapotřebí,“ řekl jí Dick, který si uměl představit, jak těžko by sundávali plachtu, když s nimi na lodičce sedí prateta. „Ke břehu poplujeme obloukem k levoboku a vítr nám bude plachtu přidržovat, aby nepřekážela.“

Za chvíli se octli na řece, sevření z obou stran rákosím zarostlými břehy. „Jsem připravená,“ řekla Dorotka. „Přesedneme si,“ navrhl Dick. Dorotka se posadila ke kormidlu a Dick vytáhl vesla a začal zabírat. Na zahradě Jezerky byl nesmírný rámus. Mluvílo tam, křičelo a smálo se plno lidí a tu a tam se ozval dostavňkový nebo lovecký roh, jak se shromáždili hasiči. Dick se raději ani neotočil. Koutkem oka zahlédl v rákosí zád' Amazonky. Věděl, že se už blíží k loděničce. A zjišťoval také, že Dorotka nekormidluje zvláště dobře.

Dorotka zakormidlovala ke břehu a už se k nim vztahovaly ruce, ochotné pomoci.

Dorotka, usazená těsně vedle pratety, křečovitě svírala kormidlo. Viděla, že na trávníku Jezerky je hlava na hlavě. Zhlédla v tom davu Nancy a Peggy. A tamhle je přece Timothy a plukovník Jolys, řekla si. A tamhle doktor, zrovna rozmlouvá s Timothym. A tamhle listonoš. A kousek dál Jacky, který se snaží protlačit mezi dospělými, aby mu nic neušlo.

„Nemohli byste mne laskavě vysadit tady?“ zeptala se prateta. „Se vztyčeným stěžněm se asi do loděničky nedostaneme,“ řekl Dick.

„Ale p' ři kraji trávníku je myslím velká hloubka,“ řekla prateta. Dick přestal veslovat, Dorotka zakormidlovala ke břehu a z trávníku se už k nim vztahovaly ruce, ochotné pomoci. A najednou nastalo úplné ticho. Někdo zachytil stěžně Skaraba. Několik rukou uchopilo okraj loďky. Nancy a Peggy mezi prvními pomocníky nebyly, ale Dorotka měla dojem, že zahlédla v hloučku na břehu jejich zděšené tváře.

Plukovník Jolys si odkašlal. Stál tam, jen pronést projev, a zároveň pomoci pratetě na břeh.

„Slečno Turnerová,“ začal, „jsem přesvědčen, že mluvím za nás všechny, jestliže prohlašuji...“

„Tommy Jolysi,“ p' řerušila ho prateta, „domnívám se správně, že jste inspirátorem všeho tohoto bláznovství?“

Kapitola dvacátá devátá Teta Maria se postaví tváří v tvář pronásledovatelům KDYŽ SKARAB PLUL K JEZERCE s Dickem, Dorotkou a jednou pasažérkou, která si držela nad hlavou slunečník, spatřila ho první Nancy. Zavolala na plukovníka Jolyse, který stál u svého auta na silnici a právě se rozmýšlel, kam teď zavést své muže, když v lese neuspěli. Plukovník dlouze zatroubil na znamení, že slečna

Turnerová se našla, svolal svých šest hasičů a rozjel se s nimi přímo do Jezerky. Peggy byla o hodný kus dál na břehu jezera a za chvíli se ještě se spoustou dalších lidí rozjela také zpátky. Nancy se dívala, jak přijíždí auto za autem plné lidí, a čekala na Peggy u brány.

„Je po všem," řekla jí. „Prateta se setkala s Pikty. Jede s nimi na loďce. Právě plují kolem mysu." „Co si počneme?" zděsila se Peggy. „Utečeme?" „To nejde," odpověděla jí Nancy. „Uvidíš, co se strhne za poprask. Budeme muset všechno vysvětlit. Byla jsem ale husa pitomá, že jsem vykřikla, když jsem pratetu zahlídla. Ale stejně by ji někdo uviděl. Všechno je prostě v háji. Koukni se, tamhle je Timothy. Hej! Tak to přece jen ruplo. Prateta se s nimi potkala a vezou ji domů v loďce."

„Zaplať pánbůh, že se našla," řekl Timothy a utíral si čelo. „Mohlo se stát něco mnohem horšího." „Nic horšího už se stát nemohlo." „Co kdyby ji museli hledat v jezeře," řekl Timothy. „Ale teď už pojďte. Schytáme to, ale musíme to vydržet." Kuchařka zaslechla rámus, s jakým jedno po druhém přijížděla auta, a vyběhla z domu. „Našli ji?" volala. „Je moc zraněná?" „Našel ji Dick a Dorotka," odpověděla jí Nancy ponuře. „A vypadá docela normálně. Sedí si u nich v loďce. Každou chvíli už tu budou."

„Zrovna ti dva že se k tomu p řipletli!" zabědovala kuchařka. „Od samého začátku jsem tušila, že se něco takového stane." Zalomila rukama. „Teď se slečna Turnerová všechno doví. A jak to pak vyčte chudince vaší mamince... Mně si může vykládat, co chce. Stejně jsem už dala výpověď..."

A kuchařka se s Timothy, Nancy a Peggy připojila k davu, který se hrmul kolem domu na trávník. Doktor si tam už pěknou chvíli cosi povídal s plukovníkem Jolysem, ale teď si k nim prorazil cestu zástupem.

„Měl jsem vás rovnou prozradit a nic takového by se nebylo stalo," řekl. Listonoš k nim nep řistoupil a nic neřekl, ale Nancy viděla, jak se po nich pořád ohlíží a stojí chvíli na jedné noze a pak zas na druhé, jako by měl chuť utéct, ale přece jen se odhodlal, že počká na nejhorší, aby to měl co nejdřív odbyté. Nancy nevydržela jeho vyčítavý pohled a odvrátila se.

„Tak přece jenom nebudou v té vodě hledat," postěžoval si někdo pronikavým hláskem a Nancy a Peggy zahlédly Jackyho s tatínkem a ovčáckým psem. Byli tu všichni jejich spoluviníci, dobrovolní i nedobrovolní, každý, kdo udělal, co po něm nebo po ní chtěla Nancy, protože se už stejně nic jiného ani dělat nedalo — kuchařka, Timothy, doktor, listonoš a Jacky. A za chvíli přijede i Dick s Dorotkou a s nimi prateta.

„Poslyš, Peggy," ozvala se Nancy. „Je to všechno moje vina. Budu to muset přiznat. Radši bys měla někam zmizet a všechno vysvětlování nechat na mně." „Kde ji vlastně našli?" zeptala se Peggy. „Nevím," odpověděla Nancy. „Když jsem ji zahlídla, vezli ji už po jezeře, na poloviční cestě mezi Dlouhým ostrovem a naším mysem. Byli to ale pitomci, že ji nalodili, když ji viděli na břehu."

„Když já je viděla naposled, pluli opačným směrem," řekla Peggy. „Kdyby jen lidi dělali, co se po nich chce," hubovala Nancy. „Vtloukal jste jim přece do hlavy, že mají odjet na hausbót, vidíte, Timothy?"

„To jsem jim taky radil," p řisvědčil Timothy. „Pověděl jsem jim, že jenom k jedinému nesmí dojít — aby se s ní setkali, a že mají zajet na hausbót a tiše se tam schovat."

„Jsou to tupci a skopové hlavy," láte řila Nancy. „Kdyby jen byli poslechli a do ničeho se nepletli! Ale podívejme se, tady jsou!"

Všichni te d' viděli Skaraba, který doplul k loďničce, a celý zástup shromážděný na trávníku se valil dolů k řece. Nancy, Peggy, Timothy a kuchařka se tam tlačili spolu s ostatními. Od Jezerky přibíhalo víc a víc hasičů.

A když tak Nancy viděla všechny ty lidi, jak čekají na jedinou starou dámu, za kterou se celé dopoledne honili, bylo jí najednou, jako kdyby spatřila lišku obklopenou smečkou loveckých psů. Na chvíli zapomněla na všechny svoje starosti. Pro tetu Mariu bude strašné stanout takhle tvář v tvář celému tomu davu. „Vůbec nevypadá, jako by se jí něco stalo," poznamenala Peggy. „Uhněte, ať může slečna Turnerová vystoupit na břeh," nařídil plukovník Jolys. „Má vztek, že ji nenašel sám," řekla Peggy. „Však on si přitom užil taky dost legrace," poznamenala Nancy. Plukovník se rozhlédl a rozhněvaným gestem umlčel muže, kteří začali vítat lišku vítězoslavným troubením. Pak nastalo na půl vteřiny ticho. Plukovník si hlasitě odkašlal. „Pro boha živého," zamumlal Timothy. „On snad chce řečnit." Plukovník pomohl pratetě z loďky. Pak

začal mluvit, ale moc daleko se nedostal. „Tommy Jolysi," přerušila ho prateta, „domnívám se správně, že

jste inspirátorem všeho tohoto bláznovství?" Prvními slovy, která vyřkla, sotva vystoupila na břeh, udala prateta tón všem dalším událostem. Plukovník Jolys, organizátor hasičů v celém kraji, vůdce neohrožených mužů a hrdina četných válek, se stal rázem zase malíčným Tommym, chlapečkem, jakým byl před padesáti lety. Tatam byla jeho důstojnost. Jako by někdo propíchl dětský balonek. Řeč, kterou se chystal pronést, mu odumřela na rtech. Přeslápl z nohy na nohu a vůbec nevěděl, co říct. Prateta s ním však neměla slitování.

„Skutečně, Tommy," říkala dál pomalu, „moc málo jste se změnil. Vždycky jste si potrpěl na plechové trumpetky... Pamatuji se, jak jsem vás vidala a hlavně slýchala, když jste se válel na podlaze dětského pokoje a ječel vzteky, protože vám sestřička šlápla na plechovou trumpetku, kterou jste tehdy dostal. Ležel jste tam, řval a kopal, až vás maminka sebrala a zcela popravu vám nařezala." Jeden z mladších hasičů se zasmál, ale hned se zas zarazil, když se plukovník obrátil, aby se podíval, kdo se to směje. „Ale, slečno Turnerová," zamumlal plukovník. „Plechové trumpetky, Tommy," pravila prateta a Peggy, která se na ni vyjeveně dívala, si najednou pomyslela, že to řekla úplně jako Nancy, když někomu nadává „ty káčo pitomá". „Tak a do toho, Peggy," řekla Nancy a protáhla se mezi

plukovníkem a policejním seržantem z druhého břehu jezera. „Teto Mario," zvolala, „není ti něco? Měly jsme o tebe děsný strach..." Náhle se zarazila.

Zahlédla, co drží prateta v ruce — dřevěnou krabičku s chemickými vahami. „Jsem naprosto v po řádku, milá děvčátka," řekla prateta. „Jestlipak víš, Lilly, že sis roztrhla šaty? A Margaret vypadá, jako by se vyválela v trávě..."

Vtom jí vpadla do řeči kuchařka: „A jakpak by taky ne, slečno Turnerová? Vždyť prolezly celé lesy, jak hledaly vaši mrtvolu. V tom ostružiní by žádné bílé šaty nevydržely ani pět minut."

„Jistěže, kuchařko," řekla prateta. „Ale je již téměř jedna hodina a pamatujete si snad, že v jednu musím odjet na nádraží. Doufám, že jste mi nezapomněla připravit na cestu obložené chleby?"

„Obložené chleby, slečno Turnerová? Vždyť my se už strachovali, že tam, co jste odešla, už nikdá obložené chleby potřebovat nebudete." „Přesto doufám, že mi je připravíte," řekla prateta. V té chvíli se vložil do rozhovoru policejní seržant. „Jste slečna Turnerová, nemýlím-li se?" řekl. „Včera večer nám bylo sděleno, že jste beze stopy zmizela z auta zaparkovaného u silnice..."

„Pokud vím, nejsem povinná informovat policii, kde se zdržuji," řekla prateta. „A mám bohužel pádny důvod se domnívat, že místní policie je až ostudně neschopná, smím-li se tak vyjádřit."

Policejní seržant se jen tak snadno usadit nenechal. „Měl bych vám zřejmě zdůraznit, slečno Turnerová, že jsme byli nuceni převést celé policejní oddíly od jiných povinností a že mnoho mužů muselo zanechat své práce..." Nancy zaváhala jen na chvíli a pak přispěla pratetě na pomoc. „Teta Maria s tím neměla nic společného," řekla. „Za to za všechno můžu jen já. Když se večer nevrátila, začala jsem si o ni dělat trochu starosti a nenapadlo mě nic jiného, než abych zavolala vám a plukovníku Jolysovi." Pohlédla na pratetu a prateta zase na ni. Chvilí se tak na sebe dívaly. Bylo to velmi překvapující, ale Nancy měla skoro dojem, že se prateta náramně baví.

„A madam," zahlaholil plukovník Jolys, „mohu myslím s dobrým svědomím prohlásit, že i když jsme neměli to štěstí, abychom vás našli, odvedli mě lidé kus dobré práce a svědomitě pročesali celý kraj. Kdybyste byla náhodou upadla někde v lesích, určitě by vás některý z mých mužů zachránil."

„Plechové trumpetky," řekla prateta jakoby sama k sobě a potom dodala: „Doufám, že jste si užil trochu povyražení, i když jste hledal osobu, která se vůbec neztratila."

„Slečno Turnerová," oslovil ji znovu policejní seržant a otevřel zápisník.

„Musím doplnit hlášení. Máte snad nějaké námítky, abyste nám sdělila, kde jste ve skutečnosti byla?"

„Vůbec žádné, seržante. Byla jsem na obytném člunu svého synovce a zjistila jsem, že je tam neuklizen, otevřeno a vůbec ostudný nepořádek."

Nancy úžasem otevřela pusu. Peggy přidušeně vydechla, ale nikdo ji neslyšel. Timothy, zrudlý v obličeji, předstoupil před pratetu a téměř nemohl odtrhnout

oči od chemických vah, které držela v ruce a dávala dobrý pozor, jestli si policejní seržant všechno pilně zapisuje do notýsku. Obrátila se, když na ni Timothy promluvil.

„Musím se skutečně omluvit,“ řekl Timothy. „Zřejmě jsem vás zmátl vzkazem, který jsem nechal na dveřích kajuty. Byl určen jiné návštěvě. Kdybych byl tušil, že se ke mně chystáte, byl bych na člunu trochu poklidil.“

Prateta si ho prohlédla od hlavy k patě. „Tuším, že jsme se již setkali.“

Nedobrovolné setkání, alespoň z vaší strany, že? Jestli si vzpomínáte, přeskočil jste tehdy zeď a utekl do lesa. Naskytla se však jiná příležitost, kdy jsem se cítila povinná popsat vás jednomu slabomyslnému místnímu strážníkovi. Poznáte, myslím tuto krabici, která náleží mému synovci. Jestliže jste ji potřeboval a jste jeho přítelem, nebylo by snad bývalo jednodušší, kdybyste o ni požádal a nemusel se v noci vloupávat do našeho domu? Nebýt zatvrzelé omezenosti konstábla, který odmítal jednat na základě informací, jež jsem mu poskytla, informací do všech podrobností velmi přesných, dávno by vás již byli lapili. Nemohu tvrdit, že bych svému synovci právě blahopřála k výběru jeho přátel. Pokud jde o nepořádek, který jsem našla v obytném člunu, popsat jej jako chlívěk by znamenalo křivdit nebohým zvířatům. Až se tam navrátíte, můžete alespoň začít nanovo, a doufám jen, že se vynasnažíte udržet tamčistotu alespoň těch čtyřadvacet hodin, než se můj synovec vrátí. Téměř celé dopoledne jsem vyhazovala špinu do jezera. A teď, jestliže jste Jimovým přítelem, půjčím vám jeho krabici a doufám, že si napříště budete pamatovat, že vloupání do cizího domu není právě považováno za důstojné jednání.“

Na chvíli se rozhostilo děsivé ticho, kdy si Nancy už užívala, že něco takového na sobě přece nemůže Timothy nechat a řekne pravdu. Timothy však mlčel jako ryba. „Rozumím tomu snad...“ začal znovu policejní seržant. „Asi sotva,“ usadila ho prateta. „A teď, jestliže mne omluvíte, vás musím opustit. Špatné chování je bohužel nakažlivé, nicméně bych ještě ráda poděkovala dvěma velice slušným dětem, bez jejichž nesobecké pomoci by mi teď hrozilo, že zmeškám vlak.“

Osudná chvíle nastala. Nancy se už odhodlávala ke zpovědi. Všichni se otočili a zadívali na řeku. A řeka si poklidně plynula kolem trávníku. Jen po malé lodičce s červenou plachtou, která tam ještě před chvílí čekala u břehu, nebylo najednou ani potuchy. „Vždyť tady nejsou,“ řekla Peggy. „Odjeli!“ zvolala Nancy, a skoro se rozkřičela, jak se v ní opět

probudila naděje, která již skoro pohasla. „Škoda, že jsem se jich ve své roztržitosti zapomněla zeptat, jak se jmenují,“ řekla prateta. „Ale jistě je ještě na jezeře uvidíte. Myslím, že by to pro vás byli velice vhodní přátelé. Všimla jsem si, že mají loďku s červenou plachtou a vlaječku s nějakým zeleným broukem. Vyřídte jim prosím, že stará dáma, ke které byli tak laskaví, velice lituje, že neměla příležitost, aby jim vyjádřila svou vděčnost. A teď zde zanecháme všechny ty lovce, Lilly. Pojď, Margaret, auto, které jsem si objednala, by tu už mělo každou chvíli být. A musím ještě napsat dopis vaší mamince.“

Dáv se před nimi opět rozestoupil a prateta s Nancy a Peggy zamířily k domu. Plukovník Jolys, podvkrát odmítnutý, znovu sebral odvalu. „Mám zde vůz, slečno Turnerová,“ řekl. „A rád bych vám nabídl, že vás odvezu...“

„Děkuji, Tommy,“ pravila prateta. „Váš triumf zůstane neúplný. Vyrázil jste si na pěkný hlučný hon, ale bohužel se musíte vrátit bez kořisti.“

Doktor, který si už začal myslet, že aspoň on vyvázne bez úhony, se naneštěstí připlétl pratetě do cesty, když kráčela přes trávník.

Nancy se na něj tvrdě podívala. Nebezpečí ještě nepominulo. Ale nemusela se bát.

„Vida, pan doktor,“ řekla prateta. „Tak vy jste se také poveseil s Tommym Jolysem a jeho kamarády?“ „Myslel jsem...“ zakoktal doktor. „Obával jsem se, že mne bude

možná zapotřebí.“ „Skutečně?“ řekla prateta. „Takže alespoň vám nemohu vyčítat jako

ostatním, že jste si nehleděl svého.“ „Jsem nesmírně rád, že... že moje...

že...“ Prateta se mu trošičku uklonila a šla dál. U dveří se však zastavila, neboť zahlédla dost sklíčeného strážníka Sammyho, jak nese přes ruku černý hedvábný plášť. Ukázala na plášť slunečníkem. „Konstáble,“ řekla Sammymu, „co tu děláte s tím pláštěm?“ „Potřebovali jsme něco, slečno, abysme dali čuchnout psůvi.“ Prateta se napřímila. „Chcete mi snad tvrdit, že jste měli tu drzost a

otev řeli má zavazadla? Ten plášť jsem včera uložila do kufru." „Ničeho jinýho jsme se nedotkli," koktal strážník. „Vezmi mu ten plášť, Margaret," poručila prateta. „Vzali ho pro toho vlčáka," vysvětlovala Nancy. „Já vím," řekla prateta. „Pro vlčáka, to je mi ale nápad! Konstáble. Pamatujete si snad, že jsem vám přesně popsala podezřelého člověka, který k nám vnikl do domu. Nechtěl jste mi však věřit. Můžete se na něj jít podívat, mluví s plukovníkem Jolysem. Ne. Nemíním nikoho obžalovat. Tento incident je uzavřený, ale rozhodně ne díky pohotovému zásahu místní policie." „Ne, slečno," přiznal Sammy. „Jste tuším syn paní Lewthwaitové," řekla prateta. „Bavit se s vaším seržantem by nemělo nejmenší smysl, ale velice lituji, že již odjíždím a nebudu mít čas promluvit si s vaší matkou."

Prateta vystoupila po schodech do domu a za ní Peggy s plášťem přes ruku. Nancy chvíličku počkala venku. „Nic si z toho nedělej, Sammy," řekla. „Poslyš, našel vůbec ten

vlčák něco?" „Nic," řekl Sammy. „Chytl stopu u vily Na vyhlídce a pak utíkal skoro až ke Swainsonům a dolů k jezeru." „Ke Swainsonům!" podivila se Nancy.

„Co tam asi hledala? Vždyť

nám řekli, že se s ní vůbec neviděli." Vyběhla do domu a pak po schodišti a našla pratetu v ložnici, jak

znovu pečlivě skládá plášť a dává jej zpátky do zavazadla. „A teď se, Margaret, laskavě rozhleďni, jestli jsem něco nezapomněla," řekla prateta a usedla k psacímu stolu v ložnici. „A ty zajdi dolů, Lilly, a podívej se, jestli mi kuchařka chystá ty chleby. A požádej ji, ať mi přijde říct, jakmile přijede auto."

Venku v zahradě se lovci pomalu vzpamatovali. „To je ale ďáblice, ta stará dáma," posteskl si policejní seržant. „Vyřídila nás postupně všechny," přiznal plukovník Jolys. „Trefila jednoho a hned se dala do druhého." Obrátil se k Timothy. „Do vás se ale pustila pořádně. Z čeho vás to vlastně obvinila? Z nějakého vloupání nebo z čeho? Opravdu jste se někam vloupal?" „To je moc dlouhá historie," řekl Timothy. „Jestli chcete vědět, co si o tom myslím já, tak za všechno může ta uličnice Nancy," řekl lékař. „A máme ještě velké štěstí, že to nedopadlo hůř."

Timothy mrkl na doktora. „Mimochodem," řekl mu, „neviděl jste, kam se ztratily ty dvě cizí děti?" „Tak já už jedu," prohlásil seržant. „Počkejte chvíli," prosil plukovník Jolys. „Jestli to takhle vzdáme, budeme pro smích celému okolí." „A co můžeme dělat, plukovníku?" zeptal se seržant. „Provolat jí třikrát hurá, až vyjde z domu," řekl plukovník Jolys.

Kapitola třicátá Odměněná ctnost

DICK POHLÉDL NA DOROTKU. Dorotka se podívala po Dickovi. Oba dostali stejný nápad.

Dick se pevně držel jednoho trsu trávy a přitahoval Skaraba ke břehu. Dorotka pořád ještě svírala kormidlo. Minutu za minutou oba čekali, kdy někdo prořekne neopatrné slovíčko a nastane hotová katastrofa. Nikdo však nic neprozradil. Od chvíle, kdy prateta vystoupila na břeh a tak rázně zatočila se svými rádobyzachránci, nikdo ani nepohlédl na malou lodičku, na které přijela. Když prateta důstojně kráčela po trávníku, dav se před ní rozestupoval a zase shlukoval, ale jediný obličej se neobrátil k řece. Dick se pustil trsu trávy a odrazil se od břehu. Přece jen ještě mají naději.

Skarab byl tiše unášen proudem od trávníku a dolů po řece. Před větrem jej chránil vysoký hřeben ostrohu. Plachta mu nečinně splývala. Dorotka se dotkla volné otěže, ale všimla si, jak varovně se po ní podíval Dick, a nechala ji ležet. Kousek po kousku je voda unášela od trávníku a Dick se neodvažoval sáhnout po nových skřípajících veslech. Ale nebylo to ani zapotřebí. Prožil si úzkostnou chvíli, kdy si už myslel, že bude muset odrážet loďku od zdi loděničky, ale Skarab tudy proplul bez úhony sám. Vzápětí už na něj z trávníku nebylo vidět. „Povedlo se to," zašeptala Dorotka. Skarab plul unášen proudem kolem rákosí na břehu. Náhle zahlédl v rákosí, jen asi na půl metru od sebe, záď Amazonky, přesně na místě, kde včera loďku nechaly Nancy a Peggy. Dick zabral jedním veslem a přitáhl Skaraba k Amazonce, na kterou jen taktak dosáhl. „Myslíš, že jsme tu v bezpečí?" ptala se Dorotka. „Spíš, než kdybychom vypluli z řeky," odpověděl Dick. „Na jezeře by nás bylo odevšad vidět." Vzal do ruky poutací lano Skaraba, přešel z jedné loďky do druhé,

lano uvázal, přelezl zase zpátky a spustil na Skarabu plachtu. „Ukládat se s ní

nebudeme," řekl. „Jdeme." „Kam?" ptala se Dorotka. „Přece se nemůžeme vrátit do chaty, když je všude kolem tolik lidí." „Půjdem na pozorovatelnu," rozhodl Dick. „Musíme přece vědět,

co se děje." Skaraba popustili na samém konci poutacího lana, takže ležel o kus níž v rákosí, a na břeh si vylezli po Amazonce. Rychle a tiše se vyšplhali na vrchol hřebene, posledních pár metrů se plížili a pak si lehli mezi skaliska a vřes, odkud mohli výborně pozorovat trávník Jezerky.

Zástup se přiblížil k domu. Dick s Dorotkou zahlédl kuchařku, jak běží ke dvěřím vedoucím do zahrady. Prateta něco říkala strážníkovi. Vedle ní zahlédl Dick Nancyiny a Peggyiny bílé šaty. „Myslíš, že na to přišla, nebo ne?" řekla Dorotka. „Jde dovnitř," všiml si Dick. „Ale co to nese Peggy?" „Nancy jde taky do domu." „Timothy mluví s plukovníkem Jolysem," řekl Dick. „A s doktorem," dodala Dorotka. „Jestli toho se zeptala, tak jí vyklopil všechno. Říkal přece, že nás vyradí." Dick pohlédl na hodinky. „Kolik je?" zeptala se Dorotka. „Za čtrnáct a půl minuty jedna."

Nikdy se snad ještě necelých patnáct minut tak nekonečně netáhlo. Zástup na trávníku pomalu řídl. Hasiči a jejich pomocníci se hrnuli nazpátek k silnici. Tu a tam postávaly menší hloučky a o něčem rozmlouvaly, ale ty také postupně odcházely tímž směrem. Za chvíli nezbyl na trávníku nikdo. Čerstvě posekaný trávník vypadal spíš jako fotbalové hřiště po odchodu všech hráčů. Dick s Dorotkou, kteří to všechno pozorovali z hřebene, však dobře věděli, že hráči neodešli daleko. Slyšeli hluk, jako když mluví spousta lidí najednou.

„Na co vlastně čekají?" řekla Dorotka. „Vědí už, že se neztratila. Tak proč si nejdou po svých?"

Míjela minuta za minutou. Piktové ležící na vrcholu hřebene se dívali dolů na udusaný opuštěný trávník a na tichý šedivý dům. V oknech, která viděli, se nikdo neukázal. A přitom je tam někde uvnitř Nancy, Peggy a prateta... ne už prateta, která ani netuší, že existují Piktové, ale prateta, která se s nimi svezla na loďce, mluvila s nimi a došla s nimi až do Jezerky.

„Myslím, že celá ta historie už vybuchla," řekl Dick a napůl povstal. „Někdo určitě něco prozradil a teď se tam strašně hádají. Měli bychom zajít dolů a přiznat se, že na tom máme taky vinu."

„Vždyť zatím nic nevíme," řekla Dorotka. „Že nás viděla, ještě nic neznamená, jestli ovšem neví, kdo jsme. Když netuší, že jsme Piktové, tak jimi ještě zůstaneme. Počkáme do jedné a uvidíme, jestli odjede. Kolik je teď?" „Za čtvrt minuty jedna." „A tamhle jede auto," řekla Dorotka a měla co dělat, aby nevyskočila. „To asi odjíždějí hasiči," řekl Dick. „Ba ne, to auto jede od dolního konce jezera," řekla Dorotka. Slyšeli, jak se auto blíží a houká v zatáčkách úzké silnice. „Zastavilo," řekla Dorotka. Na vteřinku se ozval dostavníkový roh, ale rázem zas zmlkl, jako by jeho majitele někdo rázně okřikl. Rámus tam dole, kde mluvilo tolik lidí najednou, se ještě stupňoval. Ale nebylo vůbec slyšet, že by odjížděla auta. „Proč nejedou?" zauvažovala Dorotka. Hlasy se ozývaly ještě pronikavěji a potom náhle utichly. „Co se to děje?" řekla Dorotka. Minutu bylo naprosté ticho. A najednou se za domem rozkřikl plukovník Jolys: „A teď pozor, chlapi. Hip, hip, hurá, slečno Turnerová!" Poslední slova zanikla v bujarém jásotu a v hlasitých fanfárách. Dostavníkové a lovecké rohy troubily, jako by se mermomocí chtěly navzájem přehlušit. Každý, kdo s sebou měl roh, foukal z plných plic.

Pak zase nastalo ticho, do kterého se ozvalo jediné krátké zatroubení automobilu.

„Přece jen odjíždí," řekla Dorotka. „Určitě odjíždí zrovna teď. Odjela tím autem, co houkalo, jak zahýbalo z brány." Slyšeli ten vůz znovu, ale už mnohem dál. Za domem se zase rozléhalo mluvení a křik a hluk, jak lovci startovali motory a odjížděli svými vozy. „Odjela," řekla Dorotka. „Pevně věřím, že odjela." A vtom vyběhly

z domu Nancy a Peggy a řítily se přes trávník k loděničce. „Budou tu někde blízko. Uvidíš! Skarabe, ahoj! Ahoj! Vylezte,

Piktové!" Poprvé za těch deset dní slyšeli Nancy doopravdy řvát. „Ahoj," křičeli Dick s Dorotkou, přeskakovali balvany a trsy vřesu a pádili dolů po strmém úbočí hřebene. V té chvíli vyšel od domu Timothy a cestou sičetl nějaký dopis.

„To se vám povedlo, Piktové," křičela Nancy. „Povedlo! Povedlo! Kdybyste neměli ten bezvadný nápad a nezdrhli, tak jsme to nakonec přece jen prohráli."

„Odjela?" ptala se Dorotka. „Samozřejmě že odjela. Copak jste neslyšeli, jak se s ní se vši

slávou rozlou čili?" „A dověděla se o nás?" „Nedověděla se vůbec nic. Myslely jsme si, že to nakonec musí prasknout. Doktor, pošťák a všichni ostatní by to už málem vybreptali, ale nikoho nepustila ke slovu. Několikrát jsme se už bály, že je konec. Ale naštěstí byl po ruce plukovník Jolys, Timothy a policie, a prateta jim to všem pěkně nandala. Nejhorší chvíle přišla, když vám chtěla poděkovat, že jste ji dovezli domů. Ale když se pak po vás rozhlížela a zjistila, že jste odjeli, byla to nakonec chvíle nejlepší."

Nancy se obrátila k Timothy, který k nim pomalu p řicházel a pořád se ještě díval na ten dopis. „Musím uznat, že od vás bylo moc solidní, že jste se udržel a nic neřekl, když vás tak nespravedlivě obvinila z toho vloupání."

„Co mi taky jiného zbývalo," řekl Timothy. „Bylo by pro nás pro všechny mnohem horší, kdyby zjistila, že v tom jeli i tihle dva. A kromě toho se tam vlastně vloupali kvůli mně a já mohl i za to, že se s ní potom setkali. Ještě štěstí, že se zachovali tak moudře, sám jsem jim přece řekl, aby jeli na hausbót. Ale za boha si neumím představit, jak se tam dostala ona."

„Já už to vím," ozvala se Nancy. „Sama nám to řekla. Prý potkala Márinku Swainsonovou a ta ji převezla přes jezero. I když vůbec nechápu proč. Prateta si nakonec přece jen něco nechala pro sebe. Mělo to co dělat s Vlaštovkami a s tím, jak myslela, že tady někde jsou, a my jí tvrdily, že ještě nepřijely." „A už je všechno v pořádku?" zeptala se Dorotka. „V pořádku? Mnohem víc než v pořádku. Jen se podívej na dopis, který napsala mamince. Nechala ho otevřený a řekla nám, ať si ho přečteme. Hej, Timothy. Půjčte nám ten dopis."

Sebrala Timothyho psaní a str čila je Dorotce do ruky. „Jen si to přečti. Přečti si to. A pak uvidíš." „Ale smíme to vůbec číst?"

„Samozřejmě že ano. Timothy to taky četl. Je to něco jako veřejné uznání."

„Dala vám nejlepší dobrozdání," řekl Timothy. „O mně píše dost zostra, ale musím říct, že se mi líbí, jak setřela policii a plukovníka Jolyse. Jestli chcete něco vědět, tak si myslím, že vaše prateta je stejně pozoruhodná jako její praneteř. A jak sjela plukovníka Jolyse, když ho napadlo, že ji celá ta jeho banda doprovází na nádraží...! A slyšely jste ji, jak nařizuje řidiči, aby nejel rychleji než šestnáct kilometrů za hodinu?" Timothy se zasmál, lehl si na svažité trávník a založil si ruce za unavenou hlavu. Dick a Dorotka se společně začali do dopisu.

Má milá Mary, protože jsem se čirou náhodou dozvěděla, že jste pokládali s Jamesem za vhodné vyjet si pro zábavu na jakousi cestu a zanechat tvé dcery a mé praneteře samotné v Jezerce, pokládala jsem za svou povinnost ujmout se jich po dobu vaší nepřítomnosti. Nepochybuji o tom, že byste mi něco takového navrhli sami, ale zřejmě jste mne nechťli obtěžovat. Musím říci, že jsem byla příjemně překvapena, jak výrazně se Lilly i Margaret polepšily. Mohu říci, že byly nesmírně pozorné a poslušné a všemožně se snažily zpříjemnit mi mou návštěvu. Kromě toho, že se pravidelně cvičily ve hře na piano forte, nesmírně pokročily se svými prázdninovými úkoly, takže si lépe užijí vaší společnosti, až se navrátíte. Zejména Lilly prokázala ve chvíli menšího, mnou zaviněného nedorozumění vyvolaného jistými okolnostmi, jež pro mne mohly být dost trapné, že v sobě má nemálo taktu, podobně jako mívál váš dědeček. Škoda jen, že se nemohu stejně příznivě vyjádřit o člověku, jemuž James zřejmě z neopatrnosti zapůjčil obytný člun. Doufám, že James byl alespoň natolik prozíravý, aby si sepsal inventář svého majetku, než jej zanechal v rukou člověka, který se dokázal vloupat v noci do domu, jen aby odtud odnesl něco, o čem se zřejmě domníval, že bych mu odmítla zapůjčit.

Odjíždím dnes, abych vy čekala návštěvy své milé přítelkyně slečny Huskissonové, která, jak obvykle činí v létě, chce podstoupit lázeňskou léčbu v Harrogradu.

Jinak bych velmi ráda prodloužila svůj pobyt v Jezerce, který jsem zprvu pokládala za pouhou povinnost, ale nakonec mi byl velkým potěšením. Doufám, že jste si užili s Jamesem příjemnou dovolenou. S nejvřelejšími pozdravy Vaše teta Maria „Co tomu říkáte?" zvolala Nancy. „Já věděla, že to dokážeme. Maminka bude mít obrovskou radost. A jen si vzpomeňte, že prateta se sem přihnala celá naježená a odhodlaná dát mamince co proto. A ačkoliv tady byla, stihli jsme, co jsme si předsevzali. A teď, když už je po všem, přestanete ze sebe dělat Pikty a my už taky nemusíme být jako andělé."

„Vždyť vy nevíte, co provedla," řekl Dick. „Naházela do vody všechny vzorky z dolu."

„To nevadí," řekl Timothy. „Vlastně to od ní bylo moc milé. Ušetřila mi spoustu práce. Na těch vzorcích už nesejde, s těmi jsme hotoví. Teď záleží na výsledcích

a ty mám v kapse. Jediné vzorky, které teď potřebujeme, jsou ze včerejška, a ty jsem si nechal v batohu. Jestli chcete zítra ráno přijet, uděláme rozbor a pak už budeme hotoví úplně se vším. Jim a Mary se přece vrací až někdy odpoledne." Dickovi spadl kámen ze srdce, vždyť na ty vzorky myslel od chvíle, kdy se dověděl, jak prateta uklízela na hausbótu. A měl už svou vlastní zkušenost, jakou spoušť nadělají lidé při uklízení, když si vezmou na hlavu šátek a pořádně se do toho pustí. Myslel si už, že se do Jezerky vloupal zbytečně a Timothy že se celou tu dobu díel nadarmo. „Vypluju hned ráno," slíboval. Přes trávník k nim běžela kuchařka. „Zůstanete u nás na oběd, vidíte, pane Steddingu," řekla. „Prostřela jsem pro pět. A opravdu byste neměl ležet v mokré trávě, i když třeba svítí sluníčko. Jak já si oddechla, že už to máme všechno za sebou! A když si jen pomyslím, že si slečna Turnerová spala v tom starém člunu, pohodlně jako ve vatičce, a my si zatím lámali hlavu policií a kdoví čím ještě." „Napsala mamince, že jsme byly strašně hodné," řekla Nancy. „A to jsme taky byly. Ale že od nás neodejdete, kuchařko?" „Jo, tohle vy myslíte," řekla kuchařka. „Slečna Turnerová mě požádala, abych vzala výpověď zpátky, a já měla takovou radost, že ji vidím živou a celou, že jsem jí řekla, proč ne. Ale teď už budu hotová s obědem, a ať jste u stolu, jak uhoďm do gongu. Musíte si zase všechno přestěhovat z té staré zříceniny. Pěkně ty věci uklidíme do pokojů, že to tam bude vypadat zase jako u křesťanů, a paní Blackettová si může klidně přijet. Všechno musí být v nejlepším pořádku. A taky že by to tak celou tu dobu bylo, kdyby nám slečna Turnerová dala pokoj." A kuchařka se vrátila do domu. \* \* \* Na trávníku Jezerky bylo až podivně klidno. Jen dostavníkový roh, který se tu a tam ozval u horního konce jezera, prozrazoval, že se hasiči vrací po lovu domů. „Zaplať pánbůh, že už je po té honičce," řekl Timothy, který pořád ještě ležel na trávě a nijak zvlášť nedbal kuchařčiných slov. „Ano," přisvědčila Nancy a oči jí zasvítily novým leskem. „A ztratili jsme jen deset dní. Bylo to hrozných deset dní, ale stály za to, aspoň jsme zachránili maminku. A teď jsme konečně volní a můžeme to roztočit. Jen se najíme, vyvěsíme zase lebku se zkříženými hnáty. Neztratíme ani minutu a rozjedeme to..." Timothy se náhle posadil v trávě. „Radši ne," řekl. „Po všem tom zmatku bych spíš toužil po troše klidu." „Toho se hned tak nedočkáte," řekla Nancy. „Aspoň prozatím ne. Zvlášť když teď přijedou Vlaštovky a strýček Jim a čeká nás ještě celých pět týdnů prázdnin."

Doslov autora

LIDÉ SE MNE ČASTO PTÁVAJÍ, proč vlastně jsem napsal knížky o Vlaštovkách a Amazonkách a jejich kamarádech. Mohu jim prozradit, že ten nápad měl svůj počátek před dávnými a dávnými lety, kdy jsme ještě jako děti trávili s bratrem a sestrami skoro všechny prázdniny na hospodářství nad jižním cípem Conistonu. Hrávali jsme si na jezeře i jeho březích anebo v kopcích nad ním a našli jsme mnoho přátel mezi sedláky i pastevci i mezi uhlíři, kteří tu pálili dříví, až dým z jejich mlází všude stoupal z mlází podél břehů. Zbožňovali jsme ta místa. Jen jsme tam přijeli, rozběhli jsme se vždycky k jezeru, ponořili si ruce do vody a v duchu si něco přáli, jako kdybychom zrovna spatřili vycházející měsíc. Odjížděli jsme s takovým pláčem, že jsme pro slzy ani neviděli. A když jsme byli kdekoli jinde, jako děti nebo už jako dospělí, pořád jsme na ten kraj vzpomínali. Ať jsem se dostal při svých toulkách světem kam chtěl, zadíval jsem se v noci častokrát na Severku a v duchu jsem pod ní viděl milovaný obzor vysokých vrchů. A z těch starých vzpomínek vznikly i knihy o Vlaštovkách a Amazonkách. Musel jsem je prostě napsat. Vlastně se skoro napsaly samy. A. R. Haverthwaite 19. května 1958